

Призраците на Оникс

Ерик Нюланд

ЕРИК НЮЛАНД ПРИЗРАЦИТЕ НА ОНИКС

Превод: Борислав Дянков

chitanka.info

Програмата „Спартанец-II“ е станала публична. От разказите за супервойниците, отблъскващи хиляди атаки на Съглашението, се раждат легенди. Колко обаче са живите спартанци?

Докато Главния защитава обсадената Земя от многобройните фракции на Съглашението, свръхсекретна част във ВСР, известна като „Трети отдел“, изготвя план, с който да спечели жизненоважно време на КУОН. Те обаче ще се нуждаят от стотици войници... и от един спартанец.

Планетата Оникс изглежда идеалното място, на което да бъде осъществен този план. Но когато Главния унищожава Хейло, нещо се задейства и в нейните дълбини — една забравена древна технология на предходниците оживява и флотилиите на КУОН и Съглашението се впускат в надпревара, за да я спечелят.

Но току-що пробудилата се древна сила може би има свои собствени планове...

БЛАГОДАРНОСТИ

На първо място на моята съпруга и колега писател Сайн Мичъл и на сина ми Кай. Наложил им се да живеят с доведен до полуда от крайните срокове писател в продължение на няколко месеца. Без помощта, любовта и разбирането им никой нямаше да прочете нито ред, написан от мен.

Следват хората от „Четвърти етаж“ в Бънджи: Брайън Джарад, Роб Мак Лийс, Франк О’Конър и Джоузеф Статън. Те ми помогнаха да развия историята и проверяваха всеки нюанс на ръкописа повече пъти, отколкото мога да преброя.

На агента ми Ричард Къртис, за ясната му мисъл и неизменното му спокойствие.

На Ерик Рааб и Том Дохърти от издателство „Тор“, за майсторската им редакция и постоянната подкрепа.

На Дейна Фос и Мат Уайтинг от Microsoft Gaming Studios User Experience.

От лицензното звено на Майкрософт: на Алисия Братин, Алисия Хатч, Нанси Фигътнър, Брайън Маеда, Стив Шрек и Едуард Вентура.

Специални благодарности на Mercury Egis и на многото фенове, които ми писаха.

Ерик Нюланд

Норт Бенд, Вашингтон
Август 2006

ПРОЛОГ

ПОБЕДАТА НА ЕКИП „БЕТА“ НА ПЕГАСИ ДЕЛТА^[1]

1135 ЧАСА, 3 ЮЛИ, 2545 (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА 51 ПЕГАСИ-Б, ЦЕЛ: ОБЛАСТ АПАХИ,
ПЛАНЕТА ПЕГАСИ ДЕЛТА

Орбиталният пашкул се сблъска със земята, металът се огъна и започна да искри. Във вътрешността на своята обвивка от титан, оловно фолио и временен слой стелт покритие спартанец-Б292 наблюдаваше как пред очите му експлодират черни звезди. Усети вкус на кръв в устата си и последната глътка съхранен въздух напусна дробовете му. Войнишките инстинкти на Том се задействаха — той разкъса смачканата обвивка на пашкула и премигна, заслепен от ярката синя слънчева светлина.

Нещо не беше наред. 85 Пегаси–914А трябваше да бъде бледо жълто слънце, а това беше електриково синьо — вряща синя плазма. Той скочи и се претърколи настрани. Взривът го обгърна. Външните слоеве на бронята му за инфилтрация с полузахранване се изпариха и олющиха като тежко изгоряла кожа.

„Обучението... — казваше инструкторът му, лейтенант командир Амброуз, — *обучението ви*, трябва да стане част от инстинктите. Тренирайте, докато то не се слее с костите ви.“ Том реагира, без да мисли. Обучението, продължило през целия му живот, взе връх. Той вдигна щурмовата си пушка МА5К и стреля ниско към източника на плазмения снаряд. Видимостта му се проясни и докато машинално презареждаше оръжието си, той най-накрая съзря повърхността на Пегаси Делта. Това спокойно можеше да е адът — червени скали и прашно небе в оранжеви багри. Наоколо се виждаха белезите от дузина приземявания — следи от плъзгане по земята и кратери, а тридесет метра пред него пясъкът бе напоен с тъмнолилавата кръв на чакалите.

Том извади пистолета си и предпазливо се придвижи към падналите извънземни. Бяха пет и имаха тежки рани по долните части на краката. Той простреля всички в странните им ъгловати глави, с които приличаха на лешояди. След това коленичи, прибра плазмените им гранати и свали силовите щитовете от ръцете им.

Том носеше напълно комплектувана броня за инфилтрация с полузахранване (разговорно наричана ИПЗ-броня от технофилите от „Трети отдел“), но нейните калени плочки и светлочувствителни панели можеха да отклонят само няколко изстрела, преди да се пропукат. Въпреки това камуфлажните слоеве на бронята изпращяха, стабилизираха се и отново се сляха със скалистия терен. Всеки „СПАРТАНЕЦ-III“ бе обучаван в детайли как да използва вражеска екипировка, така че Том щеше да импровизира. Той прикачи един от щитовете на чакалите към ръката си. Това бе чудесна защита, стига да не забравяш да приклякаш зад щита и да прикриваш краката си — тактика, с която по-едрите войници на КУОН^[2] щяха да имат сериозни затруднения. Дисплеят на лицевия му шлем се включи с примигване — слой призрачно зелена топология. На сто километра над него, големият колкото бейзболна топка, стелт тактически атмосферен разузнавателен сателит или СТАРС, бе преминал в онлайн режим. На дисплея се появи единична премигваща точка, която обозначаваше позицията му. Том бе на пет километра южно от главната цел.

Той огледа хоризонта и видя в далечината промишления град на Съглашението, който се издигаше над скалистата повърхност, като замък от ръжда с гигантски комини и сини плазмени спирали, пулсиращи дълбоко във вътрешността му. Отвъд завода се простираше лавандуловият бряг на токсично море.

Още точки замигаха на екрана в горната част на шлема — дузина, две дузини, стотици. Останалата част от екип „Бета“ също беше онлайн. Двеста и деветнадесет от тях. Девет не бяха успели. Бяха загинали при навлизане в атмосферата или при сблъсък с повърхността, или пък силите на Съглашението ги бяха убили, преди да успеят да излязат от пашкулите си. След мисията щеше да прегледа списъка и да види кои са загубени. Засега затвори чувствата си в тъмно кътче на дъното на съзнанието си.

Том въздъхна облекчено, когато осемте хикса, обозначаващи евакуационния кораб миниразрушител „Черна котка“, се появиха и след това избледняха на дисплея му. Това бе единственият начин да напуснат тази скала след приключването на операция „ТОРПЕДО“.

На дисплея му премина текст: „ОТРЯД «ФОКСТРОТ», ПРОДЪЛЖЕТЕ КЪМ ВЕКТОР 0-8-6. ОСИГУРЕТЕ ПОДКРЕПА ПО ФЛАНГА НА ОТРЯД «ИНДИЯ»“.

Нямаше нужда от отговор. Заповедите се излъчваха над тях от СТАРС и всяко нарушаване на радио тишината можеше да разкрие позицията им.

Върху дисплея му проблеснаха три точки и над тях бледо засветиха миниатюрни номера. Б091 бе Люси. Б174 бе Мин. Б004 — това бе Адам. Приятелите му. Стрелкови отряд „Фокстрот“.

Том се придвижи с дълги скокове напред, намери убежище зад една скала и зачака останалите да го настигнат. За да не губи концентрация и да не се разсейва от препускащото си сърце, той прегледа плана на операция „ТОРПЕДО“ още веднъж. На Пегаси Делта бе разположена рафинерия на Съглашението. Морето на този миниатюрен свят бе необичайно богато на деутерий и тритий, които съглашенските сили използваша за плазмените си реактори. Заводът преработваше тези вещества и презареждаше корабите им, което превръщаше тази база на Съглашението, на границата на територията на КУОН, в основна мишена. Тя осигуряваше на врага лесен достъп до човешкия космос.

Това не беше първата операция за неутрализиране на целта. Централното командване на КУОН бе изстрелвало атомни оръжия от хиперпространството, но плутоният излъчваше „аура на Черенков“^[3] при навлизането си в нормалното пространство и обезсмисляше стелт покритието и оловните обшивки. Съглашението лесно ги бе засякло и унищожило. Освен това в близост до луната имаше твърде много кораби на врага, така че изпращането на бавен атомен снаряд, изстрелян от нормалното пространство, също бе невъзможно. От обичайна инвазия или дори спускане на елитните ОСШВ^[4] Хелджампър също нямаше смисъл. КУОН разполагаше с един шанс да превземе завода преди врагът да успее да събере защитни сили. Затова изпратиха тях.

Триста спартанци от екип „Бета“ бяха изстреляни преди седем часа в хиперпространството от носача на КУОН „Всичко под Рая“. Бяха издържали на спускането с дългообсежни стелт орбитални пашкули, бяха изтърпели изтощителното гадене при преминаване в нормалното пространство без щитове и най-накрая бяха подложени на невероятна жега по време на свръхгорещото падане към повърхността на Пегаси Делта.

Топлото посрещане на петимата чакали подсказа на Том, че нашествието е било засечено, но Съглашението може би още не знае размера на пробива в сигурността им. Трябваше да се движи бързо, да се възползва от всяка възможност за изненада, да взриви завода и ако беше възможно, вторичните цели — складовете за амуниции и метановите запаси.

Все още можеха да се справят. *Трябваше* да се справят. Унищожаването на този завод щеше да утрои дължината на снабдителните линии на Съглашението до човешкия космос. Точно за това бе тренирал Том от шестгодишна възраст — години на строева подготовка, военни игри и образование. Но всичко можеше да се окаже недостатъчно.

Чу звук от хрущене на чакъл под нечия обувка. Завъртя се с вдигната пушка и видя Люси. Всички „СПАРТАНЦ-III“ изглеждаха еднакво в броните си за инфилтрация с полузахранване. Ъгловатата, изменяща се камуфлажна структура на ИПЗ-бронята беше отчасти легионерска ризница, отчасти тактическа телесна броня и отчасти хамелеон. Въпреки това Том разпозна късата крачка и внимателната походка на Люси.

Отправи жест с два пръста пред визьора си, старото безмълвно спартанско приветствие. Тя му кимна съвсем леко. Том ѝ подаде един от щитовете на чакалите и две плазмени гранати. След нея пристигна Адам, а десет секунди след него — Мин. Когато раздаде всички щитове, Том нареди на отряд „Фокстрот“ чрез серия от бързи, резки жестове с ръка да се придвижат напред в строй под формата на дъга. Безшумно, но бързо.

Чу се трясък на гръмотевица, в небето пламна огън, покри ги сянка и изчезна. Два капковидни съглашенски изстребителя „Серафим“ се издигнаха с тътен над укритията си. На около стотина метра зад тях избухна поток от плазма — пъкъл, който се носеше и разгръщаше право към отряда му.

Том отскочи на една страна, като активира чакаловия си щит и го задържа между себе си и трихилядоградусовите пламъци, които щяха да стопят ИПЗ-бронята му като масло. Силовото поле запламтя в бяло от радиацията, кожата на дланите му се покри с болезнени мехури. Плазмата отмина, изтъня, изпари се. Въздухът се охладя. Въздушната

подкрепа на Съглашението вече бе в играта. Това влошаваше стократно ситуацията.

Примигвайки, Том превключи горната част на лицевия си дисплей от режим „ТАККАРТА“ към „ОТРЯДБИО“. Членове на отряд „Фокстрот“ отчитаха шеметен пулс и кръвно налягане, но все още светлините на всички бяха зелени. Всички бяха живи. Добре.

Той се впусна в бяг. Промъкването тихомълком вече не беше непосредствена задача. Всичко, което имаше значение сега, бе да стигнат до завода, където щяха да се избавят от въздушния обстрел. Зад него Люси, Адам и Мин се подредиха в строй, докато се движеха по грубата земна повърхност с дълги, мощни разкраси със скорост от почти тридесет километра в час.

На „ТАККАРТА“-дисплея на Том се появиха червени овали — съглашенските серафими атакуваха отново. Повече от първия път: три, шест, десет. Том хвърли погледи наляво и надясно и видя другарите си, *стотици* спартанци, които тичаха по неравната повърхност. Прахът, който щурмът им вдигаше, насити въздуха и се смеси с пушека от плазмените взривове. Трима спартанци изостанаха, обърнаха се и заеха позиции с ракетометите си M19-B SAM в ръце. Стреляха. Ракетите разчертаха атмосферата, оставяйки извиващи се следи от изпарения.

Първата се отклони от щита на връхлитащ серафим. Снарядът се взриви, без да причини щети на изстребителя, но го изблъска към съседния изстребител. Двата серафима се запремятаха, загубиха петдесет метра от височината си, преди да се стабилизират, но краищата им остъргаха земята. Отслабените щитове се разпаднаха и изстребителите се превъртяха, и избухнаха като огнени фойерверки.

Другите две ракети намериха целите си и се разбиха в пренатоварените щитове, като оставиха след себе си серафимите, покрити в сажди, но въпреки това невредими. Том видя как вражеските машини се оттеглят от атаката. Малка победа.

Той забави спринта си до леко тичане и се вгледа в оцелелите серафими, които се спуснаха и освободиха плазмените си заряди. След това се издигнаха, обърнаха се и изчезнаха в маранята. Всеки заряд от спуснатата плазма бе като ослепителен иглен връх, който се издължаваше в копие връщ сапфир от слънчева енергия. Когато удряха земята, те експлодираха и се разтваряха напред, тласкани с триста километра в час от инерцията и термалното разширение. Отляво на

Том се издигна стена от пламъци и камуфлажните панели на ИПЗ-бронята му започнаха да присвяткват в бяло и синьо. Но той не помръдна. Погледът му остана прикован върху петте огъня, които обгръщаха дузини спартанци. Плазмата, все още убийствено гореща, се укроти, облаците се охладиха и изтъняха до матова сива мараня. След тях оставаше напукана земя, стопена до стъкло и късове овъглени кости. Дузина точки изгаснаха на „ТАККАРТА“-та на Том.

Люси дотича покрай него. Образът ѝ го върна обратно към реалността и той се затича. Времето за страх щеше да дойде по-късно. Както и времето за отмъщение. Когато взривят завода, ще има предостатъчно време за кърваво отмъщение. Том отклони вниманието си от „ТАККАРТА“-та към визъора на шлема си и напред към основната цел, която вече бе само на петстотин метра.

Сиянието в центъра на завода с размери на град, твърде силно, за да бъде гледано директно от човешки очи, хвърляше сенки сред мрежата от тръби и гората от комини. Структурата представляваше квадрат със страна един километър и с кули, които се извисяваха на триста метра — идеални позиции за снайперисти.

Том се насили да затича по-бързо пред Люси. Адам и Мин се стрелкаха отляво надясно и обратно в опит да избегнат изстрелите. Дватамата разгадаха тактиката им и започнаха да я имитират. Близо до крака му експлодираха плазмени снаряди. Той започна да се движи на зигзаг през градушката от високотраекторни изстрели. Предположението му за снайперисти се оказа вярно. Успя да избегне един изстрел, продължи да бяга и хвърли поглед към края на фабриката. Визьорът му реагира автоматично и увеличи образа петкратно. Видя нова опасност — пулсиращите луминесцентни ръбове на силови щитове, щитове на чакали. А в сенките право в него арогантно се взираше боец от елитните, облечен в лилава броня.

Том спря да тича, сграбчи снайпера, окачен на гърба му и погледна през мерника. Укроти учестеното си дишане. Покрай рамото му изпищя плазмен снаряд, напука повърхността на ИПЗ-бронята и опърли плътта му. Той обаче пренебрегна болката, раздразнен единствено от това, че изстрелът го е разконцентрирал за миг. Изчака едничката секунда между ударите на сърцето си и натисна спусъка.

Силата на куршума завъртя елитния боец във въздуха. Сгъвките на шийната му броня експлодираха и се отделиха от съществуването. Том

стреля още веднъж и го уцели в гърба. Светлосиня кръв се пръсна по тръбите. Чакалите напуснаха сенките в периферията на завода, показвайки се иззад тръби и плазмени проводни. Бяха стотици. Хиляди. Всички заедно откриха огън.

Том се претърколи на земята, просна се по корем и застина. Адам, Мин и Люси също се хвърлиха на земята. Карабините им бяха пред тях, готови за стрелба. Плазмени снаряди и кристални отломки се стрелкаха във всички посоки над главата на Том — твърде много, за да ги избегне. На врага не му се налагаше да ги вижда. Трябваше само да се погрижи въздухът да гъмжи от смъртоносни снаряди. Отрядът му бе приклекен и се превръщаше в лесна жертва за серафимите при следващата им атака.

Как бе успяло Съглашението да събере сили за такъв контраудар толкова бързо? Ако ги бяха засекли по-рано, щяха да изпарят спускателните им пашкули още по пътя им към повърхността. А може би ги беше споходил отвратителният шанс атаката им да съвпадне с пристигането на голям кораб в завода. Може би бе кацнал върху невидимата страна на планетата? Дали СТАРС можеше да пропусне нещо толкова голямо? Един от първите уроци на лейтенант Амброуз проехтя в главата му: „Не разчитай на технологиите. Машините лесно се повреждат“.

Командният канал изпраця: „Спартанците с М19 САМ да изпълнят маневра «Браво», целите са оцветени. Всички останали отряди — в готовност за движение“. Том разбра — нуждаеха се от прикритие. А единственото възможно бе чак в завода пред тях. Шест неясни петна от изпарения се устремиха от бойното поле към завода. М19 САМ се възпламениха при допира с тръбите и пластмасовите проводници, експлодирайки в облаци от черен пушек и сини искри. Вражеският огън намаля. Това бе пробойната, от която се нуждаеха.

Том скочи на крака и спринтира към мястото, където пушекът бе най-гъст. Отряд „Фокстрот“ го последва. Всички останали спартанци щурмуваха. Стотици полуприкрити от камуфлажа бронирани фигури тичаха и стреляха срещу зашеметените чакали. Приличаха на вълна от призрочни войни — полутечни, полусенки, отчасти мираж, отчасти кошмар. Бойният им вик се изви нависоко и за миг заглуши шума от огъня и експлозиите. Том крещеше заедно с тях — за падналите, за приятелите му, за кръвта на враговете му. Шумът бе оглушителен.

Чакалите нарушиха строя, обърнаха се да бягат и получиха куршуми в гърбовете си, когато щитовете им се обърнаха заедно с тях. Но стотици все още отстояваха позициите си. Щитовете им се припокриваха и образуваха неуязвима фаланга.

Том поведе „Фокстрот“ към наситените с пушек сенки на завода. Откри тръба с размера на секвоя, от която капеше вода и зелен охладител, и се скри зад нея. В мъглата видя как Люси, Адам и Мин също заемат позиции под прикритие. Даде им заповеди за бърз огън чрез сигнали с ръцете: „Придвижвайте се навътре и убивайте“. Завъртя се с карабината си МА5К в хоризонтално положение и се озова лице в лице с елитен съглашенски боец, чиито долни челюсти се разделиха в подобие на огромна човешка усмивка.

Чудовището държеше енергиен меч в едната си ръка и плазмен пистолет в другата. То стреля и замахна. Том отстъпи настрана от смъртоносните енергийни дъги, промуши крака си между твърде разкрачените крайници на боеца, и едновременно натисна и стреля. Елитният войн се просна на земята. Том проследи падането на тялото му, като напълни отвора на шлема му с куршуми. Не пропусна.

Отряд „Фокстрот“ се приближи до него. След тях се въргаляха телата на шестима мъртви чакали, пречупени като парцалени кукли. От полето зад тях се разнесе шум от резки удари и вълни горещина. Плазмени гранати. Чакали и елитни бойци се втурнаха извън прикритията си в завода, за да посрещнат остатъка от екип „Бета“ на полето. Явно бяха осъзнали, че битка срещу спартанците в затворени пространства би била самоубийствена.

Хилядите войни на Съглашението се сблъскаха с двеста спартанци в директна битка. Трасиращи снаряди, кристални отломки, плазмени изстрели и пламтящи щитове превърнаха сражението в размазано от хаос петно. „СПАРТАНЦ-III“ се движеха със скорост и рефлексии, непостижими за който и да било боец на Съглашението. Те отбягваха изстрели, прекършваха вратове и крайници, а с пленените енергийни мечове прорязваха вражеските редици, докато по полето не потекоха реки от съсиреци и синя кръв.

Том се поколеба, разкъсан между дълга да се придвижи навътре в промишления комплекс и да изпълни мисията си, и желанието да се втурне назад, за да помогне на другарите си. Спартанецът никога не изоставя приятелите си.

Небето потъмня, облаците станаха стоманеносиви.

Командният канал се включи с пращане: „«Омега три». Изпълнявайте сега! *СЕГА!*“. Това смрази кръвта му. „Омега три“ беше паникод, заповед да разпуснат строй и да бягат, независимо от обстоятелствата. Защо? Та те печелеха.

Тогава Том зърна раздвижването на облаците. Само че... това не бяха облаци. Всичко му се изясни. Защо имаше толкова много сили на Съглашението и защо еднопилотните серафими, предназначени за космически бой ги бомбардираха. От облаците се появиха седем кръстосвача на Съглашението. Дълги над километър, облите им издължени корпуси хвърляха сянка над цялото поле. Ако тези кораби са стояли паркирани във формация над комплекса, докато презаредят, СТАРС може и да ги беше сбъркал с огромни сгради, част от самия комплекс.

— Трябва да им помогнем — прошепна Люси по канала на отряда.

— Не — каза Мин и заедно с това направи късо и рязко движение с ръката си. — Заповед „Омега“.

— Няма да бягаме — намеси се Адам.

— Не, наистина — съгласи се Том. — Заповедта е... грешна. — Въпреки че бронята му разполагаше с модули, регулиращи температурните условия, той потръпна.

От кръстосвачите започнаха да се изсипват серафими — дузини, които се събираха на рояци. От коремите на всеки кръстосвач се спуснаха тъмни луминесцентни снопове светлина — транспортни лъчи, от които стотици елитни излязоха в марш на полето.

— Не можем да се справим с тях — прошепна Том на отряда си.

Половината екип „Бета“ се изправи срещу новата заплаха. Непосилно съотношение, дори за спартанци, но поне щяха да спечелят време, през което останалите да намерят укритие. Криенето обаче бе безполезна тактика. Седем съгласенски кръстосвача разполагаха с достатъчно огнева мощ да неутрализират дори двеста спартанци. Можеха да ги приклепят, да працат стотици наземни подкрепления или пък, ако пожелаят, да стопят цялата луна до стъкло от орбита. Това им оставяше една-единствена възможност.

— Ядрото — каза Том. — Това все още е целта ни и е единственото оръжие, което можем да използваме.

Настъпи едносекундна пауза и след това три зелени светлини на съгласие проблеснаха на дисплея. Приятелите му разбираха какво иска от тях. Отряд „Фокстрот“ се задвижи като едно цяло. Бягаха към вътрешността на завода с най-високата си скорост и в същото време отбягваха тръби и снабдителни капсули.

Взвод от шестима елитни се криеха пред тях, приклекли зад възел от тръбопроводи. Том метна шепа шокови гранати, за да ги обърка, но отрядът продължи да бяга. Всяко закъснение — дори за да влязат в бой с врагове, които биха стреляли в гърбовете им, щеше да отнеме единствения им шанс. Оцелелите елитни бойци се съвзеха и стреляха. Адам падна. Ръката му притискаше мястото, където кристалните шрапнели бяха проникнали през бронята му и прекъсваха долната част на гръбнака му.

— Продължавайте! — извика Адам и им махна с ръка. — Аз ще ги задържа.

Том не наруши темпото си. Адам знаеше какво трябва да направи — да продължи да се бори, докато не го напуснеха и последните му сили.

Ядрото беше на стотина метра пред тях. Невъзможно бе да го пропуснеш, блестеше толкова ярко, че визьорът на Том автоматично се поляризира до максимална тъмнина, но дори и тогава бе трудно да задържиш поглед върху светлината. Размерите на ядрото бяха колкото на десететажна сграда и то пулсираше като огромно сърце, захранвано от нажежени проводници и димящи охладителни тръби. Покриваше го кора от кристална електроника. Беше чудо на извънземното инженерство. Толкова сложно, че за щастие изглеждаше лесно разруσιμο.

— Основните охладителни тръбопроводи са там и там — провикна се Том по канала на отряда и ги посочи. — Аз ще разбия отходната клапа.

Той се придвижи към основата на ядрото. Светлините на Люси и Мин проблеснаха в съгласие. Дисплеят в шлема на Том го погъделичка със статично електричество, изпука и угасна. Плазменият реактор и неговото интензивно променящо се електромагнитно поле действаша опустошително върху електрониката. Откри отходната клапа — механизъм, голям колкото десантен кораб „Пеликан“, — точно под основното помещение. Разви термовъглеродната корда и я нави два

пъти около клапата. След това зареди и активира заряда. Пламна линия от ослепително електричество, която премина със съскане през съглашенската сплав, стопявайки клапата в солидна буца.

Том хвърли поглед към Люси. Тя постави снаряд върху една от двете основни охладителни тръби, които захранваха реактора и нагласи брояча на детонатора. Мин също нагласяше брояча си, докато не изчезна във взрив от пушек и гърмежи. Ядрото избухна по-ярко от слънцето. Охладителни пари изсвистяха от огънатите тръби, прогърмяха аларми.

— Не! — извика Люси.

Тя се втурна покрай Том към набъбващия облак от токсични охладители. Той я хвана за китката и я издърпа към себе си.

— С него е свършено — каза Том. — Електромагнитното поле сигурно е активирало заряда.

Тя се освободи със сила от ръцете му.

— Трябва да се махнем оттук — каза ѝ той.

Тя се поколеба и направи стъпка към Мин. Носещата структура изстена и започна да се стапя и свива към свръхнажеженото ядро. Тя се обърна към Том, кимна и двамата изтичаха извън помещението — надълбоко в промишления комплекс, през джунгла от подпори и съскащи тръбопроводи, през езера от изтекла, вряща охладителна течност.

Зарядът, заложен от Люси, се активира и алармите на реактора замлъкнаха. Въпреки че бягаха с изключителна скорост и с гръб към реактора, температурата на топлинните вълни, които идваха откъм ядрото, се повиши двойно и почти достигна критичния праг. Дори през поляризирания визьор бе невъзможно да се гледа, така че Том затвори почти изцяло очите си. На един от ъглите свърнаха, спуснаха се по перилото на стръмно стълбище и минаха по тясно мостче, продължение на скална тераса. Петстотин метра под тях океанът се разбиваше в скалите. Бяха прекосили промишления град до обратната му страна, където грамадни тръби засмукваха океанска вода за преработка.

Люси погледна назад към завода и след това към Том. Протегна му ръката си. Той я пое. Двамата скочиха. По време на свободното падане Том сгъна крака към себе си. Люси пусна ръката му и изправи тялото си. Той направи същото и насочи краката си надолу миг преди

да се вреже във водата. Ударът го зашемети. Вкуси сол, задави се с водата, която напълни шлема му. Отчаяно затърси опора с ръцете си. Обшивката на ИПЗ-бронята му се поду от поетата вода и го задърпа надолу. Той изплува на повърхността, риташе колкото се може по-силно с краката си, за да остане отгоре. Вкопчи яростно ръце в шлема и го издърпа от главата си. Люси беше до него, задъхана и също със свален шлем.

— Погледни — кимна той към върховете на скалите.

От този ъгъл Том видя кръстосвачите на Съглашението над полето. От страничните оръжейни установки на корабите валяха лазерни копия и изгаряха приятелите му спартанци. Огнева мощ, която бе предназначена за мащабни космически сражения... възможно ли бе някой да оцелее?

Изгря ново слънце. Повърхностният слой на ядрото лумна и светлина изпълни света. Кръстосвачите се нагънаха и разкривиха, покритието им от сплави започна да се изпарява в жегата. С разпадането им парчета от тях се изстреляха навън. Скалистата издатина се раздробиха на разтопени късове.

— Долу! — извика Том.

Той и Люси се потопиха под водата, гмурнаха се надълбоко, за да избегнат свръхвисокото налягане и изпепеляващата горещина. Може би подгизналата му броня все пак щеше да спаси живота му. Водата над тях се изпари за миг. Покрай него изсъскаха капки течна скала и метал. Жегата го задуши, запритиска го гигантска ръка, докато не загуби съзнание.

Том лежеше задъхан на земята. Почти се удавиха след взрива, но успяха да свалят бронята си и въпреки изтощението най-накрая доплуваха обратно до брега. Добраха се до периферията на бойното поле и след това сред хълмовете.

Двамата с Люси достигнаха до точката за евакуация, където по-рано Том бе видял един от шестте стелт кораба, които трябваше да ги приберат. Не срещнаха сили на Съглашението. Те бяха загинали при взрива на реактора. Операция „ТОРПЕДО“ приключи успешно, но с цената на живота на всички останали от екип „Бета“. Единствената останка от промишления град, съглашенските кръстосвачи и

наземните сили на екип „Бета“ бе огромен стъклен кратер с четирикилометров диаметър. Никакви кости, нямаше дори камуфлажни панели от ИПЗ-броните. Всичко бе изчезнало. Като шепот във вятъра.

Люси се изправи, подпирайки се на корпуса на минихищника „Черна котка“. Тялото ѝ трепереше. Тя закуцука надолу по хълма.

— Какво правиш?

— Оцелели — прошепна тя и направи несигурна стъпка напред. — „Фокстрот“. Трябва да претърсим.

Нямаше оцелели. Бяха проверили всички честоти по радио връзката, прегледаха брега, полетата и хълмовете по време на мълчаливото си завръщане към кораба. Нямаше живи.

Люси беше съвсем мъничка. Също като Том, тя бе едва на дванадесет години, но бе висока едва метър и шейсет и тежеше седемдесет килограма. Беше един от най-дребните „СПАРТАНЦ-III“. Без ИПЗ-бронята и оръжията си, покрита само от оскъдна телесна обвивка, изглеждаше дори по-малка. Том се изправи и нежно я обгърна с ръка. Тя силно потрепери.

— Изпадаш в шок.

Откри комплект за бърза помощ и ѝ инжектира обичайния за след мисии антишоков медицински коктейл.

— Оцелели... — прошепна тя.

— Няма — каза Том. — Трябва да се измъкнем оттук. Кондензаторите на „Черна котка“ ще се изчерпат след четири часа и няма да успеем да направим скок в хиперпространството.

Тя се обърна към него. Очите ѝ бяха широко отворени и пълни със сълзи.

— Откъде си сигурен, че сме живи?

Том беше жив. Знаеше го със сигурност. Но докато оглеждаше за последен път напуканите полета на Пегаси Делта разбра, че част от него бе загинала заедно с екип „Бета“. Помогна на Люси да се качи в минихищника и затвори люка. Двигателите на кораба оживяха с рев и замлъкнаха до шептене. „Черна котка“ се издигна и се отправи нагоре към притъмняващите небеса. Този въпрос остана последното нещо, изречено от Люси. В крайна сметка специалистите определиха случая като посттравматично гласово нарушение. Въпреки че се завърна на

служба, мълчанието ѝ продължи. Независимо дали не искаше или не можеше, тя не проговори до края на живота си.

През идните години Том щеше да разсъждава над последния въпрос на Люси всеки ден: „Откъде си сигурен, че сме живи?“ Този ден нещо от него загина заедно с всеки един спартанец.

[1] Тази част от поредицата е дело на нови — преводач, редактор и коректор, които не са се съобразили с предходните преводи. Това е довело до промяна в имената на някои обекти от другите три части. — Бел. GeOrg ↑

[2] КУОН — Космическо управление на Обединените нации. — Б.пр. ↑

[3] Излъчване на Черенков или ефект на Черенков се нарича излъчването на светлина, когато заредена частица се движи през среда със скорост, по-голяма от фазовата скорост на светлината в тази среда — Б.р. ↑

[4] ОСШВ — Орбитални спускателни шокови войски. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ПЪРВА
ЛЕЙТЕНАНТ АМБРОУЗ

ГЛАВА 1

1647 ЧАСА, 1 МАЙ, 2531 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА 111 ТАУРИ, ЛАГЕР „НОВА НАДЕЖДА“, ПЛАНЕТА ВИКТОРИЯ

Въпреки половинтонната тромава броня „Мьолнир“, която го покриваше, Джон, спартанец–117, се придвижваше като сянка в притъмнелия горски храсталак. Пазачът на границата на база „Нова надежда“ си дръпна от цигарата, изпусна за последен път кълбо дим и хвърли фаса. Джон нападна. Чу се едва доловимо шумолене, той обви ръцете си около врата на мъжа и го изви, докато не се чу пукане. Цигарата на пазача падна на земята. Наоколо щурците продължиха нощния си концерт. Джон изпрати сигнал с информация за напредъка си на останалите от синия отряд. На дисплея му премигнаха четири диодни светлини, което означаваше, че останалите гранични пазачи са били неутрализирани.

Следващата цел беше портата, през която минаваха доставките, най-слабото звено в защитната система. Пред караулката имаше двама мъже, както и двама на покрива, и още няколко вътре. С изключение на това базата притежаваше впечатляваща система за сигурност дори по спартанските стандарти: сензори, чувствителни към движение и сеизмична активност, три обръча от охранители, обучени кучета, както и дрони^[1] от клас „МАКО“ във въздуха. Джон изпрати зелен статус сигнал — знак да продължат към следващата фаза.

Залезващото слънце току-що бе докоснало ръба на хоризонта, когато стражите на покрива на бункера се сгърчиха и се сринаха. Случи се толкова бързо, че Джон не бе сигурен в кой от двамата първо се беше прицелила Линда. Един удар на сърцето по-късно, двамата на земята също бяха мъртви. Джон и Кърт се затичаха към караулката. Кели спринтира напред, покри разстоянието от 300 метра между гората и бункера два пъти по-бързо от тях и с мощен скок се качи на покрива. Отвори люка и хвърли няколко светлинни гранати вътре. Кърт пазеше пред входа и търсеше мишени.

Джон изчака от другата страна на вратата от стомана и бронирано стъкло. Ръката му беше на дръжката, а кракът му беше

подпрян на стената. Отвътре се чува три приглушени удара. Джон дръпна и изтръгна вратата от рамката от стомана, предназначена да подсили стената. Кърт нахлу вътре и откри стрелба с автомата си М7. Миг по-късно влезе и Джон. Прецени потенциалните опасности за не повече от миг. Трима от стражите вече бяха свалени. Зад тях куп монитори за наблюдение показваха гледки от стотици камери из базата. Седем мъже седяха на масата за карти и все още се отърсваха от ефекта на светлинните гранати. Пистолетите им бяха наполовина извадени от кобурите. Джон застреля хладнокръвно всеки от тях с по един куршум в главата. Всички движения прекъснаха.

Кели скочи от покрива и се претърколи през вратата с насочено оръжие.

— Системата за сигурност — прошепна Джон към нея и Кърт.

Фред и Линда се появиха миг по-късно. Заедно те издърпаха и наместиха тежката врата обратно в изкривената рамка.

— Навън всичко е наред — каза Фред.

Кели седна пред стената с монитори, издърпа чувствителна към допир конзола и зареди пакета с инфилтрационен софтуер на ВСР в компютъра. Кърт въведе няколко команди на клавиатурата, като през това време кимна към листчето, залепено под един от мониторите.

— Паролата е въведена — каза той и поклати глава.

— Добре — промърмори Кели. — Можем да го направим и по лесния начин. Включвам протокола за превключване на мониторите. Ще разчистя път към целта.

През това време Кърт сменяше кадри от камери от различни ъгли и подсистеми на дисплеите.

— Няма активирани аларми — каза той.

Спря се и се вгледа в група от стражи, които разтоварваха метални кутии с амуниции от един уортхог^[2]. Един от тях изпусна кутията от ръцете си. На нея беше изписано: МУТА-АР-09334.

Джон не беше нареждал проверка на подсистемите, макар че не бе и забранявал такава. Действията на Кърт обаче можеха да задействат червена светлина за тревога в командната зала на базата.

Джон се чувстваше объркан по отношение на спартанец-051, Кърт, заместникът на Сам в синия отряд. От една страна, той беше невероятно способен спартанец. По време на тренировъчните упражнения старшина Мендес често му бе поверявал командата на

зеления отряд и Кърт много пъти ги бе извеждал до победа в сблъсъците със синия отряд на Джон. От друга страна, обаче Кърт беше твърде недисциплиниран за спартанец. Отделяше време, за да се запознае с всеки спартанец, дори и с не спартанския персонал, който ги тренираше и снабдяваше. За професионален войник, участник в две войни — едната срещу окупирали се въстаници, а другата срещу технологично превъзхождащи ги извънземни ксенофоби — Кърт влагаше твърде много време и енергия в създаване на приятелства.

— Камерите и детекторите са изключени — обяви Кели и направи малък кръг с показалеца си. — Имаме петнадесет минути, докато приключи смяната на кучетата и дроните напълнят резервоарите си. Остава само да се справим със стражите.

— Движение — заповяда Джон на отряда си.

Кърт се поколеба и все още не откъсваше поглед от мониторите.

— Какво има? — попита Джон.

— Имам някакво странно чувство — прошепна Кърт.

Това разтревожи Джон. Всички се бяха справили безгрешно и нямаше сигнали, че врагът е усетил присъствието им. Но Кърт бе известен с умението си да предугажда засади. Джон на няколко пъти бе ставал свидетел на такива моменти по време на тренировки. Той кимна към монитора, на който не се виждаше нищо необичайно.

— Обясни ми.

— Стражите, които разтоварват този уортхог — каза Кърт, — изглеждат така, сякаш се приготвят за нещо. Системите за сигурност могат да бъдат заблудени или нагласени, така че заблуждаването им да изглежда лесно. Хората? С тях не е толкова лесно.

— Разбирам — каза Джон. — Ще си отваряме очите на четири, но трябва да се придържаме към графика. Да тръгваме.

Кърт се изправи и докато излизаха, хвърли последен поглед към монитора.

Спартанците се придвижваха, като се гмуркаха от сянка в сянка, преминаха около склада, офицерските помещения и най-накрая се доближиха до втори склад в центъра на базата. Сградата бе заобиколена от три огради, върху които имаше окачени предупреждения, че чакъленият двор отвъд е миниран. Осем стражи охраняваха периметъра. От едната стана беше паркиран модифициран уортхог. Беше двойно по-малък от стандартния модел, а в средата му

имаше заварено ново отделение, което вероятно можеше да транспортира десет войници до бойното поле. Щеше да им свърши работа.

Джон извади малка пръчка и я насочи към сградата. Радиационният брояч показва стократно по-високо ниво от нормалното за повърхността на планетата. Това потвърждаваше, че главната им цел бе вътре — три атомни бойни глави „Фенрис“^[3].

Неотдавнашните битки със Съглашението бяха намалили запаса от атомни оръжия на КУОН в този сектор почти до нулата. Въстаниците бяха разбрали за това (което показваше, че имаха много сериозно разузнаване) и се бяха свързали с регионалното централно командване със смело предложение за сделка. Твърдяха, че притежават откраднати бойни глави. Казваха, че имат свои хора, болни от синдрома на Борен и настояваха за експертизи и лекарства, които можеха да осигурят само лекарите на КУОН. Централното командване отвърна, че ще помисли.

Бяха помислили и в резултат изпратиха синия отряд, за да върне ракетите и ако се отвори възможност, да елиминира бунтовнически водачи.

Джон сигнализира на отряда си да се придвижат напред и да се разпръснат край бункера, откъдето да търсят удобни позиции за снайперистки огън по стражите. Проблеснаха зелени светлини на съгласие. Сигналът на Кърт дойде последен, очевидно съпроводен от неувереност. Джон махна отривисто към Кърт и му посочи към уортхога, за да влезе в машината и да я подготви за движение. Кърт кимна.

Лошото предчувствие на Кърт бе заразително. Ситуацията не се нравеше на Джон. Той отхвърли несигурността настрана. Синият отряд зае позиции. Джон свали снайпера си и се вгледа през мерника. Подаде сигнала за действие и един от стражите, а след него и още един безшумно се строполиха пред очите му. Линда се справи светкавично както винаги.

Джон сигнализира да се придвижат напред. Синият отряд се вмъкна вътре и започна да обхожда тъмните ъгли на сградата. Мястото беше празно, с изключение на стоманените стойки, които държаха три конусовидни обшивки на бойни глави. Радиационният брояч на Джон

подскочи — ясен знак, че в обвивките няма конвенционални експлозиви.

Той посочи последователно към Кели и Фред, към стойките и след това към уортхога навън. Те кимнаха. Светлината на Кърт премигна червено в знак на несъгласие. Спартанците никога не използваха червената светлина по време на мисия, освен ако нямаха наистина сериозна причина.

— Изтегли се — каза Джон. — Навън. Сега.

Обляха го вълни на замайване. Джон видя как Линда, Фред и Кели се свличат на колене. Тъмнината го погълна.

Събуди се рязко. Всеки мускул от тялото му гореше. Чувстваше се така, сякаш някой го бе ударил с чук по главата. Това беше добър знак, означаваше, че не е мъртъв. Напрегна мускулите си срещу непробиваемия натиск. Премигна, за да проясни замъгленото си зрение и видя, че е подпрян на една от стените в свръхобезопасения бункер. Бойните глави също бяха там.

Тогава Джон видя дузината командоси в склада, които го наблюдаваха. Те вдигнаха тридесетмилиметровите си автомати, любимото оръжие на бунтовниците. Наричаха ги „пушки-конфети“, бяха изключително неточни, но в близък бой това нямаше никакво значение. Останалите членове на синия отряд лежаха с опрени в бетонния под лица. Техници в лабораторни престилки клечаха над тях и снимаха с дигитални камери с висока разделителна способност.

Джон разтресе неподвижната си броня. Трябваше да стигне до отряда си. Дали бяха мъртви?

— Няма смисъл да се съпротивляваш — обади се някой.

Пред визъора на Джон се появи мъж с дълга сива коса.

— Ако желаеш, може и да се бориш. Инсталирали сме неврално-инхибиционни яки на теб и на другарите ти. Нормалната процедура на КУОН спрямо опасни престъпници — усмихна се мъжът. — Обзалагам се, че без яката би могъл и ще ме разкъсаш с тази твоя невероятна броня със захранване.

Джон не промълви нито дума.

— Отпусни се — каза мъжът. — Аз съм генерал Грейвс.

Джон разпозна името. Хауърд Грейвс бе един от тримата, за които се предполагаше, че командват обединения бунтовнически фронт. Присъствието му не можеше да е случайно.

— В момента страдаш от рязко разширение на ставите — каза той на Джон. — Използвахме антигравитационна плоча, стара технология, която не успя да се наложи, но свърши идеална работа за нашите цели. Фокусиран лъч излъга сензорите на бронята ти, че се намиращ в гравитация със сила десет G. Тя увеличи вътрешното налягане, за да ви запази живи, като временно ви извади от съзнание.

— Скроил си този план специално заради нас — изхриптя Джон.

— Вие, спартанците, сте голяма пречка пред усилията ни да освободим граничните светове — каза генерал Грейвс. — Станция „Джеферсън“ в астероидния пояс в Еридани миналата година, разрушителят ни „Оригами“, фабриката ни за производство на мощни експлозивни преди шест месеца, а след това инцидентът в Микронезия и саботьорската ни клетка на Рийч. Не можах да повярвам, докато не видях видео записа. Дело на едни и същи четирима души. Според някои Синият отряд бил мит. — Той почука с кокалчетата на ръката си върху шлема на Джон. — На мен ми изглеждаш съвсем истински.

Джон се напрегна, но тялото му сякаш бе оковано в планина от стомана. Невралната яка неутрализираше всеки сигнал по гръбначния му стълб, с изключение на тези към сърцето и диафрагмата. Трябваше да се съсредоточи. Всички от отряда ли имаха яки? Да. Всеки спартанец носеше дебела скоба около задната част на врата си, точно върху жака за връзка с ИИ^[4]. Грейвс явно разполагаше с отлични данни относно екипировката им.

Момент. Джон се вгледа внимателно в парализираните спартанци — Кели, Линда и Фред. Кърт го нямаше сред тях. Грейвс беше казал „четирима души“. Той не знаеше за Кърт.

— Както предполагаш — продължи Грейвс, — всичко това е във ваша чест. Събрахме всичките си налични атомни оръжия и организирахме операцията толкова небрежно, че дори и вашата военноморска служба за разследване да се реши на атакуващи действия. Очаквахме легендарния Син отряд. Много съм радостен, че умовете на лидерите ви са толкова прозрачни.

Млад командос се приближи към генерала, отдаде чест и нервно прошепна:

— Сър, външните сензори са изключени.

Грейвс се намръщи.

— Изведете затворниците оттук. Включете главната аларма. Наглеждайте бойните глави и кажете на товарните кораби да...

Въздухът се изпълни с жужене. Джон видя мъглявите очертания на въртящ се метал през вратата. Нужна му бе част от секундата, за да разпознае осемлъчевата мина „Астероидея“. Спусъкът ѝ се сблъска с буца чакъл и в следващия миг мината се взриви в гръмотевична топка.

От бронята на Джон отскочиха метални късове. Всички правостоящи в стаята се превиха на две под напора на експлозията и градушката от шрапнели. Шестима командоси с многобройни порязвания и кървящи уши се изправиха с вдигнати оръжия, клатейки глави, за да се отърсят от объркването.

Модифицираният уортхог се отдръпна, обърна се с пищене и отново се вклини във вратата. Огънатите стоманени стени издадоха стържещи звуци и се смачкаха още повече. Като бременна царица-термит машината заби средната си част в сградата сред дъжд от искри. Командосите изпразниха пушките-конфети, които оставиха резки по бронята на уортхога. Горната част на средното отделение се отвори и оттам излетяха още три мини „Астероидея“, бучейки като детски играчки. Всяка от тях намери един от ъглите на бункера и се взриви.

Нажежени до бяло метални отломки се врязаха като коса през командосите.

Кърт изскочи от машината и простреля тримата мъже, които още се движеха. Добра се бързо до всеки от спартанците и издърпа яките им. Кели скочи на крака. Фред и Линда се изправиха.

Кърт издърпа яката около врата на Джон. Цялото му тяло беше изтръпнало, но мускулите му отново се подчиняваха на командите му. Той раздвижи крайниците си. Нямаше трайни нервни увреждания.

— Вече няма нужда да се крием — каза Джон. — Кърт, ти ще караш уортхога. Кели, Линда, Фред, натоварете бойните глави възможно най-бързо.

Те кимнаха.

Джон се приближи до генерал Грейвс. Отломка от нагънатата стомана беше пробила черепа му. Малшанс. Грейвс знаеше тайни на бунтовническото командване и на разузнавателните им структури, които едва бе загатнал пред Джон. Възможностите на въстаниците бяха

подценени неимоверно. Джон се зачуди, какво в крайна сметка щяха да направят бунтовниците при надигането на по-голямата заплаха в лицето на Съглашението. Дали щяха да атакуват отслабеното космическо управление, докато то воюваше с извънземните или щяха да се сражават срещу големия враг на човечеството?

Той пренебрегна по-мащабната стратегическа ситуация и се съсредоточи върху тактиката, като помогна на Кели да намести последната бойна глава в средното отделение на уортхога. Амортисьорите на машината се допираха до земята под товара на бомбите и петимата бронирани спартанци. Джон се качи отзад, Кърт подкара колата и те бавно започнаха да се отдалечават от бункера.

— Пълна скорост към зоната за евакуация — нареди Джон.

Кърт включи радиото на уортхога. Чу се бучене и трудноразбираемо дърдорене: „Част едно не отговаря. Регистриран огън. Имаме ранен! Проследяване на бронирания носач. Да открием ли огън? Потвърдете, потвърдете! Всички части да се съберат. Сега!“

— Всички в средата! — извика Джон.

По бронята на уортхога се отвориха дупки, бронебойните куршуми пробиха страната му като хартия и оставиха вдлъбнатини по обшивката на бойните глави.

— Зад снарядите! — каза Фред.

Джон, Кели, Фред и Линда се сгушиха зад бомбите. По ирония на съдбата ядрените оръжия им осигуриха най-добрия възможен щит. Обшивките им бяха свръхзакалени, за да удържат едновременно радиацията и да удължат експлозията с още един миг, така че термоядреният разпад да набере сила. Джон погледна към шофьорското място. Кърт се криеше ниско в седалката, така че да затрудни максимално стрелците. Рискуваше живота си, за да ги изведе в сигурна зона.

От уортхога се понесе пушек на талази, но скоростта му бавно се покачи на четиридесет километра в час. Откъм двигателя се разнесе пронизващо дрънчене. Една от гумите се разкъса и машината заподнася наляво и надясно. Кърт възстанови контрола над колата и продължи да шофира.

Бронебойните куршуми постепенно намаляха и спряха да се сипят.

— Дръжте се! — каза Кърт и включи на по-ниска предавка.

Уортхогът се вряза през бариерата от бодлива тел и метални мрежи, премина над чакъления път и изчезна в гората.

— Това е път 32-В, води към зоната за евакуация — каза Кърт.

Названието „път“ беше творческо преувеличение. Колата подскачаше напред, събаряше дървета, поднасяше и пръскаше кал.

— Дрони! — предупреди ги Кърт.

— Отворете люка — нареди Джон. Кели и Фред издърпаха панелите на покрива на отделението.

Джон подаде глава навън и забеляза три бойни дрони клас „МАКО“, устремени към тях и готови да изстрелят мощните си ракети. Директно попадение щеше да унищожи уортхога, а дори и взрив в близост можеше да повреди оста. Линда се показва със снайпер в ръка и насочи поглед към мишените. Джон и Линда откриха огън.

Предният дрон започна да изпуска пушек и се разби в дърветата. Следващият се изви несигурно нагоре, изстреля ракетата си и се отдалечи. Във въздуха се появи линия от пушек. Ракетата, следвана от опашка от пламъци, ускоряваше полета си към тях със страшна скорост. Линда стреля. Изпразваше пълнителя с максималната скорост, която въртенето на патронника позволяваше. Ракетата започна да се върти, но все още летеше право към тях.

— Евакуационната зона е на триста метра — каза Кели, докато разглеждаше картата си. — Комитетът по посрещането вече ни вижда.

— Кажете им, че главите са у нас — каза Джон — и че ни трябва малко помощ.

— Разбрано — отвърна Кели.

Ракетата беше на два километра от тях и се приближаваше бързо. Гората пред тях преля в блато. Над дърветата с ураганен рев се издигна десантен кораб пеликан и двете му картечници засипаха с куршуми с обеднен уран приближаващата ракета. Снарядът разцъфна в цвете от огън и дим.

— Спрете, за да ви вдигнем, Син отряд — каза пилотът на пеликан по радио канала. — Към нас приближават ракети против едноместни кораби. Така че дръжте се здраво и преминете към режим за движение във вакуум.

— Проверете здравината на костюмите — нареди Джон. Спомни си за Сам и как приятелят му се бе жертвал, как бе останал, обграден от врагове, на съглашения кораб заради пробив в костюма му. Ако

бронебоен патрон бе пробил броните им „Мьолнир“, щяха да се окажат в подобна ситуация.

Уортхогът, от който се извиваха плътни черни облаци, спря с трясък. Пеликанът се намести върху него и здраво го прихвана. Всички членове на синия отряд подадоха зелени сигнали. Джон се успокои и изпусна дъха си. Пеликанът вдигна във въздуха уортхога, натоварен със спартанци и бойни глави.

— Дръжте се здраво — каза пилотът. — Призраците се завръщат във вектор нула седем две.

Ускорението задърпа Джон, но той остана неподвижен. С една ръка държеше ядрените глави, а с другата се подпираше върху надупчената броня на уортхога.

Ясното синьо небе навън притъмня до черно и се изпълни със звезден блясък.

— Среца с хълм *Убежище* след петнадесет секунди — обяви пилотът на пеликана. — Пригответе се за незабавен хиперпространствен скок извън системата.

Кърт внимателно се прехвърли от шофьорското място при тях.

— Браво — каза му Фред. — Как разбра, че е капан?

— Благодарение на стражите, които разтоварваха амуниции от уортхога — обясни Кърт. — Макар че го видях преди това, се усетих съвсем малко преди да стане твърде късно. Върху кутиите с амуниции пишеше, че съдържат бронебойни патрони. Върху всичките. Защо са ти толкова много, освен ако няма да обстрелваш поне няколко леки танка...

— Или пък взвод спартанци — включи се Линда.

— Нас — отбеляза Фред.

Кърт ядно поклати глава.

— Трябваше да се сетя по-рано. За малко не убих всички ни.

— Имаше предвид, че ни спаси — каза Кели и удари рамото си в неговото.

— Ако някога пак имаш друго „странно“ чувство — каза му Джон, — кажи ми и се увери, че съм те разбрал.

Кърт кимна.

Тези „предчувствия“ и инстинктивното усещане за опасност на този човек удивляваха Джон. Главният старшина Мендес ги бе тренирал изключително твърдо. Уроци по синхронизация в стрелкови

отряд, разпределяне на мишените, ръкопашен бой, военнополова тактика — всичко бе част от дълбоко вкоренените им инстинкти. Но това не означаваше, че скритите биологични импулси са били безполезни. Напротив. Джон сложи ръка върху рамото на Кърт и потърси правилните думи. Както винаги, Кели изказа чувствата му, така както той никога не успяваше.

— Добре дошъл в синия отряд, спартанец — каза тя. — С теб ще станем страхотен отбор.

[1] Drone (англ.) — търтей, но и самолет с дистанционно управление — Б.пр. ↑

[2] Warthog (англ.) — африкански глиган, още лекотоварно щурмово превозно средство — Б.р. ↑

[3] Фенрис — гигантски вълк от скандинавската митология, син на Локи. Фенрис е окован от боговете, но според пророчество ще строши оковите си и ще разкъса главния бог Один. — Б.пр. ↑

[4] Изкуствен интелект — Б.р. ↑

ГЛАВА 2

0500 ЧАСА, 24 ОКТОМВРИ, 2531 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / НА БОРДА НА КОРАБА НА КУОН
„ОТВЪД ГРАНИЦАТА“, МЕЖДУЗВЕЗДНИЯ КОСМОС, СЕКТОР Б-042

Полковник Акерсън прокара ръце през оредяващата си коса и си наля чаша вода от гарафата на масата. Ръката му трепереше. По ирония на съдбата военната му кариера го бе отвела дотук — до тайна среща на кораб, който технически не съществуваше, за да обсъди проект, който ако се окажеше успешен, никога нямаше да излезе от сенките. Поверителността на проекта не позволяваше изнасяне на документи. Кодови думи. Двойни сделки и предателства. Мечтаеше за миналите дни, когато държеше пушка в ръцете си, можеше лесно да разпознае и убие врага, а Земята беше най-могъщият и сигурен център на Вселената. Тези времена вече съществуваха само в спомените му. Акерсън трябваше да живее в мрака, за да запази искрицата светлина, останала от миналото.

Отдръпна се от абаносовата конферентна маса и обходи залата с поглед — мехур с широчина пет метра, разрязан от метален решетъчен под, със стени от неръждаема стомана, покрити с бяла отразителна боя. Веднъж запечатана, стаята се превръщаше във Фарадеева клетка, от която не може да се измъкне нито един електронен сигнал. Мразеше това място. Белите стени и черната маса го караха да се чувства затворен в гигантско око, под постоянно наблюдение. „Клетката“, както беше известна, бе обвита в пашкул от аблативни^[1] изолационни слоеве и противоелектронна броня, които осигуряваха допълнителна защита. Пашкулът пък се намирал на най-секретния кораб във флотата на КУОН — „Отвъд границата“.

Частите на кораба бяха изработени поотделно и след това сглобени в необитаемия космос. „Отвъд границата“ бе най-големият съд от клас „Хищник“, строен някога. Беше с размерите на разрушител и напълно невидим за радарите. Когато заглушените му двигатели работеха с под тридесет процента от мощността си, беше също толкова тъмен като междузвездното пространство. „Отвъд границата“ бе военната командна платформа на „Трети отдел“ — част от специалното

флотско въоръжение на ВСР на КУОН. Съвсем малко бяха тези, които са виждали кораба, неколцина бяха стъпвали на борда му, а офицерите в галактиката с достъп до клетката бяха по-малко от двадесет.

Бялата стена се разтвори с плъзгане и по пода зачаткаха три чифта ботуши.

Пръв влезе контраадмирал Рич. Беше само на четиридесет, но вече сивееше. Командваше тайни проекти в „Трети отдел“ и беше начело на всички полеви операции, с изключение на програмата „СПАРТАНЕЦ-II“ на доктор Хелси. Седна отляво на Акерсън и погледна намръщено към водата. Извади златна манерка и я отвори. Ароматът на евтино уиски незабавно лъхна полковника.

След него влезе капитан Гибсън. Мъжът се движеше като пантера. Ниските му отсечени крачки показваха, че скоро е бил в микрогравитационни условия. Той беше оперативният офицер начело на черните части на „Трети отдел“ — съответстващ на контраадмирал Рич, който отговаряше за мръсните поръчки.

Последна влезе вицеадмирал Парангоски. Вратите се затвориха веднага след нея. Ключалките се наместиха с три отчетливи изщраквания и стаята потъна в нетипична тишина. Парангоски остана права и огледа останалите. Железният ѝ поглед най-накрая прониза Акерсън.

— Дано имаш много добра причина, за да ме замъкнеш тук чрез тайните комуникационни канали, полковник.

Парангоски изглеждаше крехка и по-скоро на сто и седемдесет години, отколкото на седемдесет, но според Акерсън беше най-опасният човек в КУОН. Тя беше същинската власт във ВСР. Доколкото знаеше, имаше само един жив човек, който някога ѝ се беше противопоставял.

Полковник Акерсън постави четири плочи за четене на масата. Върху страничните панели засветиха биометрични скенери.

— Моля, адмирале — каза той, — заповядайте.

— Добре — изръмжа тя и седна. — Да видим.

— Зъбите ти са остри както винаги, Маргарет — промърмори адмирал Рич.

Тя му отправи пронизващ поглед, но не каза нищо. Тримата офицери прегледаха документа. Капитан Гибсън изпухтя мощно и избута плочката настрани.

— Спартанци — каза той. — Да, всички сме запознати с оперативните им досиета. Много впечатляващо.

Смръщеното му изражение ясно показваше, че „впечатлен“ съвсем не описва състоянието му.

— А и ние вече знаем отношението ти към тази програма, полковник. Надявам се, че не ни доведе тук, за да се опитваш за пореден път да прекратиш програмата — каза Рич.

— Не — отвърна Акерсън. — Моля ви, прелистете на страница двадесет и три и целта ми ще ви стане ясна.

Те неохотно прегледаха доклада. Веждите на капитан Гибсън се събраха нагоре.

— Никога не съм виждал тези изчисления... направа на броня „Мьолнир“, персонал по поддръжка, скорошни подобрения на микроапаратурата им. Господи! Със средствата, които харчи Хелси, бихме могли да построим изцяло нова бойна група.

Вицеадмирал Парангоски не погледна към цифрите.

— Аз съм ги виждала и преди, полковник. Спартанците са най-скъпият проект на отдела ни. Освен това обаче са и най-ефективният. Давайте по същество.

— Сега ще обясня — каза Акерсън. По гърба му се стичаше пот, но гласът му остана спокоен. Ако не се справеше сега, Парангоски може би щеше да го набележи и скоро той да се окаже понижен до сержант в патрула на някой граничен свят или по-лошо.

— Не предлагам да преустановяваме спартанската програма — продължи той, като жестикулираше оживено с ръце. — Напротив. Водим война на два фронта — въстаниците подкопават икономическата ни стабилност във външните колонии, а Съглашението, както знаем, е твърдо решено да унищожи човечеството.

Акерсън изправи рамене и срещна погледите на Гибсън, Рич и накрая на Парангоски.

— Според мен се нуждаем от още спартанци.

Върху устните на вицеадмирал Парангоски се появи едва доловима усмивка.

— Глупости — промърмори Рич и отпи глътка от манерката с уиски. — Мисля, че вече чух достатъчно.

— Какво имате предвид, полковник? — попита Гибсън. — Всички знаем, че сте против програмата „СПАРТАНЕЦ-II“ на доктор Хелси, откакто тя стартира.

— Това е вярно — каза Акерсън и кимна на останалите. — И все още съм. Моля, преминете на страница четиридесет и две.

Те прелистиха напред.

— Тук описвам в детайли недостатъците на безспорно „успешната“ програма на Хелси — каза Акерсън. — Висока цена, абсурдно малък фонд от кандидати, незадоволителна тренировъчна методология, твърде оскъдна крайна продукция, да не споменаваме етичното ѝ колебание да използва процедури за скоростно клониране.

Парангоски прелисти напред.

— Значи предлагаш... нова програма „СПАРТАНЕЦ-III“? — каменното ѝ изражение не издаде ѝ следа от емоция.

— Мислете за „СПАРТАНЕЦ-II“ като за прототип, който доказва идеологията — обясни Акерсън. — Сега е времето да изменим процедурите. Да подобрим бойците чрез новите технологии. Да произвеждаме повече от тях. И да ги направим по-евтини.

— Интересно — прошепна тя.

Той усети, че е привлякъл вниманието ѝ и продължи натиска си.

— „СПАРТАНЕЦ-II“ се характеризират от допълнителна черта, която ги прави несъвместими с нашите цели — каза Акерсън. — Публичността им. Въпреки че програмата е класифицирана като свръхсекретна, истории за тях вече са се промъкнали из флота. Засега са само мит, но „Трети отдел“ планира да разпространи информацията и скоро да направи програмата публична.

— Какво? — Рич се отдръпна от масата. — Не могат да разкрият подробности относно свръхсекретна...

— Целта е повдигане на духа — обясни Акерсън. — Ще създадат легенда за спартанците. Ако войната със Съглашението се развива според прогнозите, ще трябва да предприемем драстични мерки, за да запазим увереността сред долните редици.

— Какво означава това? Че спартанците ще трябва да бъдат пазени? — попита Рич с недоверие. — При положение, че всички са мъртви, това доста би затруднило една психологическа кампания, нали така?

— Не е задължително, сър — отбеляза Гибсън. — Могат да бъдат мъртви, но не и пазени в тайна.

— Предполагам, полковник — каза Парангоски, — че проблемът с публичното присъствие няма да бъде сред недостатъците на предложената от вас трета част на програмата?

— Правилно, мадам — Акерсън постави ръце на масата и наклони глава. След това погледна нагоре. — Беше ми трудно да взема такова решение. Тази нова бойна част трябва да е евтина, високо ефективна и подготвена да изпълнява мисии, които дори не са считани за възможни. Дори за супермените на Хелси.

Рич се намръщи и челото му се набръчка.

— Самоубийствени мисии.

— С цели от изключително значение — каза Гибсън. — Спартанците са доказали ефективността си по време на рисковани мисии и колкото и да ми е неприятно да призная, са по-добри от всеки отряд от хора, който мога да организирам. Ако пренебрегнем указите на КУОН за безопасност и евакуация, може би ще получим възможност да забавим Съглашението. Това ще ни осигури време да мислим, да планираме и да изобретим по-добър начин за водене на война.

— Искаш да търгуваш живот за време — прошепна Парангоски.

Акерсън направи пауза, внимателно премисляйки отговора си, след което каза:

— Да, мадам. Не е ли точно това работата на войника?

Парангоски се втренчи в него. Акерсън удържа на погледа й. Рич и Гибсън затаиха дъх, неспособни да продумат.

— А имаме ли друг избор? — попита Акерсън. — Колко светове са вече отломки? Колко милиарди колонизатори са мъртви? Ако можем да спасим дори една планета, да спечелим няколко седмици, не си ли струва да пожертваме няколко мъже и жени?

— Разбира се, че си струва — прошепна тя. — Бог да ни е на помощ. Да, полковник, струва си.

Рич пресуши манерката си.

— Ще пренасоча финанси през обичайните канали. Никакви компютърни записи. Твърде много ИИ се нароиха напоследък.

— Аз ще се погрижа да получите екипировка, инструктори и каквото ви е необходимо, полковник — каза Гибсън.

— А аз знам идеалното място, където да стартира програмата — каза Парангоски и кимна към Рич.

— Оникс? — попита почти реторично той.

— Сещаш ли се за по-добро място? — каза тя. — „Първи отдел“ на практика са го превърнали в черна дупка.

Рич въздъхна и каза:

— Добре, ще ви изпратя документ с данни за планетата, полковник. Ще се влюбите в нея.

Уверенията на Рич не му подействаха успокоително, но Акерсън не каза нищо. Беше получил всичко, което желаше... почти.

— Само още нещо — каза той. — Ще ми трябва спартанец, за да ми помогне да обуча новобранците.

— Да не би да планирате да помолите доктор Хелси да ви даде един назаем? — изсумтя капитан Гибсън.

— Имам малко по-различна идея.

Парангоски го прекъсна:

— Ще ви трябва спартанец, за да обучи новите спартанци, разбира се — гласът ѝ се понижи, — но внимавайте много. Ако това се разчуе, ако хората открият, че произвеждаме „герои за еднократна употреба“, моралът във флота ще се срине. Искам да се уверите, че никой в „Трети отдел“ няма да разбере за инструктора ви от „СПАРТАНЕЦ-II“, както и за „СПАРТАНЕЦ-III“. Те ще трябва да изчезнат, ясно?

— Да, госпожо.

— И за Бога — каза тя и сви очите си до тънки процепи, — Катрин Хелси никога не бива да научава. Самопожертвувателната ѝ симпатия към спартанците ѝ спечели много поддръжници в централното командване. Ако тази жена не беше така жизненоважна за войната, щяхме да сме я пенсионирали преди десетилетия.

Акерсън кимна.

Тримата флотски офицери натиснаха плочите си за четене и документите се изтриха. Те се изправиха и без да продумат, напуснаха клетката. Никога не бяха идвали тук. Нищо не бе дискутирано. Останал сам, Акерсън прегледа записите си и започна да планира. Първата му задача вече бе на дневен ред — на екрана се появи записът на кариерата на спартанец-051.

[1] Аблативен (техн.) — материал, който се олющва или се изпарява при високи температури — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

0940 ЧАСА, 7 НОЕМВРИ, 2531 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА 34 ГРУУМБРИДЖ, В БЛИЗОСТ ДО СТРОИТЕЛНАТА ПЛАТФОРМА 966А (ОТТЕГЛЕНА ОТ ЕКСПЛОАТАЦИЯ)

Спартанец–051, Кърт, скочи в абсолютната празнота. Луната бе на сто километра под краката му. Той пренастрои съзнанието си към движението в космоса, където всичко се носеше свободно и понятия като „горе“ и „долу“ бяха безсмислени — важни бяха само векторите, масата и скоростта. Той включи камерата си за обратно виждане и видя как Кели и Фред изскачат след него от люка на хищника. От опит знаеше, че би било грешка да обърне главата си назад, за да се огледа. Движението щеше да го завърти и да му отнеме контрола върху тялото. А и в модификацията на „Мьолнир“-бронята, пригодена за движение във вакуум, подвижността му беше многократно намалена.

Върху дисплея му се включи зелена светлина, която потвърждаваше, че всички се намират върху един и същ вектор. Щяха да се носят в безтегловност няколко километра преди да активират тръстерите^[1] за придвижване на дълги разстояния. Имаше две основателни причини да бъдат внимателни, макар и бавни.

Първо, при навлизането на кораба им „Обход“ в нормалното пространство, флотският офицер беше уловил ехо, което съответстваше на част от силуета на кораб от клас „Хищник“. Той го пренебрегна, тъй като реши, че е само отражение на собствения им сигнал от повърхността на луната. Увери ги, че няма от какво да се безпокоят. И все пак аномалията тормозеше съзнанието на Кърт. В случай че имаше друг кораб, той искаше да знае за него, преди да включат тръстерите си. Не трябваше да рискуват и да издадат прикритието на кораба си заради непредпазливост.

Второ, бяха засекли неподвижен комуникационен сателит откъм тъмната страна на луната — нещо типично, ако обектът е наблюдаван за изненадващи нападения. Апаратът не бе излъчил нито един сигнал. „Обход“ го заглуши и след това го изгори с един изстрел на лазерите си. Кърт предположи, че тази простичка разузнавателна мисия може да

се окаже напечена. В такъв случай щеше да се зарадва, ако интуицията го подведеше.

Той активира еднолъчевата радио система за комуникация с отряда и каза:

— Предполагаемо време на достигане на демаркационната линия между деня и нощта — след пет минути. Започнете системна проверка на тръстерите.

Кърт включи собствения си диагностичен апарат. Не можеха да си позволят да рискуват с тръстерните раници. Тази част от екипировката им бе създадена за операции на големи разстояния в дълбокия космос и представляваше най-рисковото оборудване, с което бяха тренирали. Въпреки тройно подобрените навигационни системи и стабилизатори, в двойните резервоари имаше достатъчно сгъстен триаминохидразин, така че една случайна грешка можеше да те придвижи твърде надалеч и извън курса, което практически обезсмисляше спасителната мисия. Или както казваше старшина Мендес: „Ако започнеш да се въртиш в тази екипировка, по-добре подхващай молитвите“.

Кърт получи зелени сигнали.

— Предполагаемо време на достигане — три минути — каза той.

— Разбрано — отвърна Кели и добави: — Нещо не е наред?

— Не — каза Кърт.

Гласът на Фред се разнесе по комуникационния канал:

— Това твое „не“, всъщност звучи точно като „да“.

— Само чувство — призна той.

По еднолъчевия им канал се чуваше единствено съскането на тишината.

Кърт наблюдаваше дисплея си, свързан със задната камера, докато Кели и Фред активираха карабините си МА5В. Кабели за пренос на информация свързваха всяко оръжие с микропроцесора в тръстерните им раници, който осигуряваше необходимия контраоткат при стрелба. Кърт въздъхна и за момент затъмни визъора си. Сега бяха и изнервени, освен всичко останало. Но може би това не беше лошо. Днес странностите бяха твърде много.

Например ехото от неактивния шпионски сателит. И защо централното командване ги бе пратило на нискорискова разузнавателна мисия? В случая трябваше само да се извърши обикновен оглед за

необичайна дейност на изваден от служба корабен парк на КУОН. Естествено покриването на дълги космически разстояния беше рискована маневра за всеки астронавт, но не и нещо, което изисква трима спартанци.

— Навлизаме в зоната на здрача — каза Кърт. — Преминаваме в радио тишина.

Понесоха се към тънката като бръснач линия, която разделяше деня от нощта върху гладката ледена луна. Нямаше атмосфера, така че преходът щеше да е бърз, без бляскав изгрев, само взрив от сияние. Преминаха в светлата зона. Визьорът на Кърт се поляризира автоматично. Вече можеха да видят корабния парк.

Станция „Делфи“ представляваше носещ се град от споени строителни скелета, кранове, котвени капсули, тръби и куки. Нямаше осветление. Никакви температурни излъчвания. Кърт включи камерата си с висока резолюция, за да документира всеки квадратен метър от запуснатата станция. Който и да бе отговарял за пенсионирането на станцията преди три години, бе свършил изключително немарлива работа. Около нея се носеше ореол от отломки — въртящи се стоманени греди, болтове, в бойния щит проблясваше мъждиво отразената червена светлина на близките двойни звезди.

Изглеждаше пуста, така че Кърт изпрати троен зелен сигнал — „всичко е чисто, продължаваме еднолъчевата комуникация“.

Фред изпрати изображение по канала, на което се виждаше скелетът на частично построен кораб, около три пъти по-голям от техния хищник.

— Стоманената сплав би трябвало да побелее под действието на слънчевата радиация — каза той.

— Тази е сребърна — отговори Кърт. — Нова конструкция?

— Вижте това — каза Кели.

Тя качи серия от изображения, които показваха последователни увеличения на люлка за поддържане на корпуси, чиято форма загатваше странното ъгловато тяло на стелт кораб. Само че този съд се очертаваше с размерите на разрушител на КУОН, което бе невъзможно. Огромен стелт кораб — това беше оксиморон^[2]. Колкото по-голям е един кораб, толкова повече радиация изтича от него, предизвиква повече температурни смущения и броят на стелт

повърхностите, които го пазят от радари и трябва да се поддържат в отлично състояние, е по-голям.

— Изпрати това изображение с единичен лъч към „Обход“ — нареди Кърт.

Статус светлината на Кели светна в зелено.

Кърт описа дъга пред себе си с лявата си ръка, за да може отрупаната му със сензори ръкавица да събере данни. Никакви температурни смущения. Не, почакай. Той забеляза миниатюрен бял проблясък напред въртящата се бавно станция „Делфи“.

— Гореща точка — каза той, обозначи областта на дисплея си и изпрати координатите на Фред и Кели.

Ръката на Кърт потрепери. Годиците на комуникация чрез тихи, еднозначни ръчни сигнали бе навик, от който не можеше да се отърси. Разговорите, дори по единичен лъч, някак си го караха да се чувства несигурен. Въпреки това една-единствена вълна можеше да го завърти в пространството, а Кърт не желаше да използва компенсаторните функции на тръстерите си по време на огледа.

Кели насочи оптичната си апаратура върху точката, увеличи образа и всички видяха петно с цветовете на дъгата.

Радиационният брояч на Кърт изщрака шумно и се успокои.

— Пулсации в широк спектър — обясни той.

— Виждал съм такъв и преди — каза им Фред. — Трябваше да бъде поправен свръхсветлинният двигател „Шоу-Фуджикава“ на „Магелан“. Беше рискована задача. Тези неща не би трябвало да се разглобяват, след като веднъж се въведат в употреба.

Двигателите „Шоу-Фуджикава“ позволяваха на корабите на КУОН да напускат нормалното пространство и да пътуват през подпространствена територия, разговорно наричана „хиперпоточно пространство“. Кърт бе получил повърхностно обучение как работи механизмът. Двигателят използваше ускорители на частици, за да разкъса нормалния пространствено-времеви континуум, като създаваше миниатюрни черни дупки. Те, от своя страна, се изпаряваха чрез Хокингова радиация^[3]. Истинската квантовомеханична „магия“ на двигателя се криеше в манипулацията на черните дупки във време-пространството и способността му да премести стохилиядитонен кръстосвач в хиперпространството. Математическите механизми, които описваха процеса и връщането на кораба в нормалното

пространство, далеч надвишаваха способностите на Кърт. Всъщност надвишаваха възможностите на почти всички гении сред хората.

Кърт обаче знаеше едно за двигателите „Шоу-Фуджикава“ — бяха опасни. Имаше доказателства от радиационни излъчвания и истории на очевидци, че естествените закони се „огъваха“ в близост до активни устройства.

— Обновените записите за мисията и ги излъчете обратно към „Обход“ — каза Кърт. — Връщаме се, за да огледаме отблизо аномалията и да потвърдим предположението на Фред, преди да извикаме отдела за справяне с опасни материали.

Зелените светлини на Кели и Фред се забавиха малко преди да проблеснат на дисплея му.

Кърт активира Т-раницата си, усили тръстерите и се насочи към станция „Делфи“. Използва контролните устройства, за да нагласи вибрациите, въртенето и отклонението си, така че да избегне сблъсък с болтовете, гредите и инструментите, които се въртяха в облака от отломки.

Когато се приближиха на сто метра от прациящите, частично разглобени намотки, в камерата му за задно виждане забуча статично електричество.

— Получавам смущения — каза Кърт. — Останете на позициите си, аз ще разузная.

— Разбрано — каза Кели. В гласа ѝ се усещаше нотка на притеснение. — Куките за захващане са в готовност.

Кърт се придвижи по-близо и за миг успя да види сърцето на двигателя — почти ултравиолетово сияние, което не отговаряше на термалните индикатори. Беше невъзможно дупка в хиперпространството да съществува по-дълго от частица от стотната, но той изпитваше натрапчивото чувство, че наблюдава точно такава, а колкото повече се доближаваше, толкова по-вероятно бе да бъде засмукан в нея и да изчезне завинаги. Но това бе само чувство.

Кърт се поколеба. Той се отклони от правата траектория и се понесе към една греда на тридесет метра над двигателя „Шоу-Фуджикава“. Пространството около апарата се огъваше като топлинни вълни — нещо невъзможно в абсолютен вакуум.

Горният му дисплей примига. Кели заговори по канала, сигналът ѝ бе заглушен от шумове.

— Идентификаторът ти „враг или приятел“ се е разстроил. Показва, че се намиращ на няколко различни места. Прекрати разузнаването. Ако електрониката ти се повреди...

Връзката се разпадна със съскане.

— Видях достатъчно — каза Кърт.

Отговори му само статичното електричество.

— Връщам се.

Той побутна височинните си тръстери, така че да го завъртят на обратно. Превключвателят работеше, но дюзите на тръстерната му раница не функционираха. Кърт изключи контролните системи. Тройна редукция на процесорите или не — ако раницата му бе засегната от радиацията, последното нещо, което искаше да направи, беше да зададе команда за стрелба. Той сграбчи стоманената греда, закрепил се за нея и махна на отряда си. Не можеше да ги види, но знаеше, че те го наблюдават. Нямахше да го изоставят. Дори да беше застанал на ръба на ада, Кели и Фред щяха да го измъкнат оттам. Разбира се при наличието на повреден, частично разглобен двигател „Шоу-Фуджикава“ в непосредствена близост... може би се намираще именно там.

Той забеляза движение в мрака. Въже на оранжеви и бели ивици с въртящо се топче, прикрепено към края му, се извиваше към него — спасителната линия на Кели. Идеално. Нямахше нужда да се тревожи повече.

По стоманената греда проблеснаха искри. Кърт инстинктивно я пусна. По сплавта затанцуваха волтови дълги — радиацията бе индуцирала електрически заряд. Върху всичките му дисплеи забуча експлозия от шумове. Цели редици от статус светлини запремигнаха в кехлибарен цвят, а след това в червено. Животоподдържащи системи, хидравликата и храненето се дестабилизираха... и угаснаха. Трябваше да се измъкне оттук преди този свръхсветлинен двигател „Шоу-Фуджикава“ да разруши напълно костюма.

Основните закони на физиката все още работеха. Действие и противодействие. Енергиен трансфер и инерция. Той се оттласна от гредата, обратно към Фред и Кели с надеждата да улови спасителната линия. Ако я изпуснеше, те все пак щяха да го открият. Единствената му грижа в момента бе да се отдалечи от причината за повредите в костюма си.

Той се понесе. С изключен костюм можеше да се движи единствено по инерция. И да чака.

Електричеството го уцели право в тялото и гръмотевицата запрати Кърт напред като парцалена кукла. Веднъж понесе почти директен удар от експлозия на граната и усещането беше почти като сегашното. Само че тази експлозия не се случи близо до него, а право върху бронята му. Първо помисли, че е жертва на снайперисти, които чакаха в засада. Но след това зрението му се проясни и той видя звезди, бледите червени двойни слънца и станция „Делфи“, която се въртеше около оста си.

Тръстерната му раница беше повредена. Усещаше как горивото изтича навън, въпреки че резервоарите бяха проектирани с допълнителни блокиращи клапи и самозапечатваща се пяна за спешни ситуации, които да предотвратят подобна декомпресия. Отново чу гласа на Главен старши сержант Мендес в главата си: „Ако започнеш да се въртиш в тази екипировка, по-добре подхващай молитвите“.

— Помощ — извика той. — Повреда в костюма! Помощ!

Кърт нямаше идея къде се намира, къде се намираще отрядът му или пък с каква скорост се отдалечаваше от тях. Разбира се по време на мисията нямаше активни комуникационни канали. Единични лазерни лъчи пренасяха сигналите им от точка до точка. Ако някой сигнал уцелеше обект с неговите размери, който се въртеше неконтролируемо в открития космос, щеше да е истинско чудо. Най-накрая успя да се ориентира достатъчно, за да включи системата за блокиране. Никакъв резултат. Той удари по аварийната спирачка. И тя не работеше.

— Добре съм — каза по канала. — Животоподдържащите системи работят на минимална мощност, но все още са функционални. Преминавам в режим на дълбоко дишане, за да запазя въздуха и захранването. Ще се справя. Би трябвало да уловите сигнала ми „враг или приятел“, когато трасето се изчисти. Активирам спасителния маяк. Ще се оправя. Ще се о...

[1] Устройство за придвижване и маневриране в космоса; thruster (англ.) — от thrust, тласкам напред. — Б.пр. ↑

[2] Съчетаване на несъчетаеми неща — Б.р. ↑

[3] Лъчение на Хокинг — процес, при който черни дупки излъчват различни елементарни частици и масата на черните дупки

намалява за наносекунда — Б.р. ↑

ГЛАВА 4

ДОПЪЛНЕНИЕ: /ПОСТМИСИОНЕН ДОКЛАД/ ОТДЕЛЕНИЕ НА КУОН ПО
СПЕЦИАЛНИТЕ ФЛОТСКИ ОРЪЖИЯ; ФАЙЛ ЕНУ-97

Относно: спартанец–051

По време на гореспоменатата операция (виж прикрепения към доклада профил на мисията) с цел проучване на възможна бунтовническа активност на оттеглената от служба строителна платформа 966А, неофициално наричана станция „Делфи“, при една от тръстер раниците (модел 050978, сериен номер 82.10923.192) настъпи фатална повреда.

В 10:00 часа дисфункция на тръстера изтласка спартанец–051 извън обсега на мисията в междупланетното пространство. Започнаха незабавни опити за спасяването му с помощта на кораба на КУОН от клас „Хищник“ „Обход“, към който на 1/13/2535 в 1105 часа се присъедини фрегатата на КУОН „Тененберг“.

Триста двадесет и две минути, след като кислородът в бронята „Мьолнир“ вариант V на спартанец–051 е бил изчерпан според прогнозите, операцията бе прекратена, тъй като действия на Съглашението в непосредствена близост (виж прикрепените материали за справки) наложиха незабавен сбор на всички сили на КУОН в околността.

Причината за повредите на тръстера остават неизвестни. Предстои по-нататъшно разследване, но съществува хипотеза, че частично разчленено ядро на свръхсветлинен двигател „Шоу-Фуджикава“, намиращо се на платформата в близост до спартанец–051 по време на инцидента, е причинило фатални електронни повреди.

Електрическите аномалии допълнително усложниха спасителната операция в региона.

Към 966А е прикрепен сателит на отдела за справяне с опасни материали, предстои изпращане на екип от отдела (заповед по флотския канал D-88934).

Състояние на спартанец-051: ИЗЧЕЗНАЛ ПО ВРЕМЕ НА МИСИЯ.

ГЛАВА 5

1950 ЧАСА, 14 ДЕКЕМВРИ, 2531 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / НА БОРДА НА КОРАБА НА КУОН
„ОТВЪД ГРАНИЦАТА“, МЕСТОПОЛОЖЕНИЕ: ПОВЕРИТЕЛНО

Кърт се събуди в легло. На ръката му имаше осмотичен крайник на система, а в непосредствена близост монитори отчитаха жизнените му функции, съдържанието на кръвта му и степента на насищане на мозъка му с кислород. Предположи, че е в болница, въпреки че не виждаше бутон за повикване и изход. На тавана имаше инсталирана камера. Кърт усети познатото буботене под звуковия праг около себе си и се отпусна. Намираше се на космически кораб. Въпреки че предпочиташе да е стъпил здраво върху земята, всяко място бе по-добро от вакуума.

Свали преградата на леглото и прехвърли краката си над ръба. Прободе го болка от едната страна. Спукани ребра — нищо ново. Кожата му бе осеяна със следи от натъртвания. Най-сериозните бяха по раменете, стомаха и кръста. Потърси рани в огледалото и след това прекара ръка по наболата черна брада. Беше невредим, но колко време бе прекарал в безсъзнание?

Стената се раздели на две и в стаята влезе оплешивяващ мъж. Носеше военна униформа, на която беше забоден отличителният знак на полковнически ранг. Тъмните му очи се съсредоточиха върху Кърт.

— Сър! — Кърт се изправи рязко и отдаде чест.

— Свободно, войнико — каза полковникът.

Кърт спря инстинктивното си движение. Отвори уста, за да поправи грешката на полковника, но замълча. Към флотските сержанти не се обръщаха с „войнико“, но опитът му го бе научил, че офицерите, военни или не, не одобряват някой да ги поправя. Освен ако от това не зависеше нечий живот. Кърт се почувства некомфортно под продължителния поглед на полковника. Всъщност няколко неща допринесоха за смущението му. Намираше се на кораб на КУОН, получаваше медицински грижи, но как бе попаднал тук и защо войскови полковник се интересуваше от него?

— Аз съм Джеймс Акерсън — каза полковникът и направи нещо странно — подаде ръката си, за да се здрависат.

Това беше рядкост. Обикновено никой не искаше дори да се докосне до спартанец, камо ли да се здрависа с него. Кърт пое ръката на Акерсън и здраво я стисна.

Акерсън. Кърт знаеше името. Спомняше си разговори между д-р Хелси и старшина Мендес. Споменаха Акерсън няколко пъти и от тона и жестовете им си личеше, че той *не е* приятелски настроен. Кърт знаеше, че всички в КУОН имаха една и съща основна цел — да пазят човечеството от всякакви заплахи. Не всички обаче бяха съгласни как точно би трябвало да изпълняват тази цел, което водеше до вътрешни конфликти. Кърт осъзнаваше това така както разбираше и основните механизми на свръхсветлинния двигател „Шоу-Фуджикава“. Схващаше основните теоретични принципи, но отделните нюанси и приложението на това знание в реалността, си оставаха мистерия за него.

Най-вероятно полковникът работеше на постоянна заплата към ВСР, като офицер за свързка. Те често набираха кадри сред цивилните, офицери от други военни отдели или всеки друг, който би могъл да им свърши работа. Рангът на войскови полковник отговаряше приблизително на този на капитан от флота. Затова, бдителен или не, Кърт трябваше да се държи учтиво и дори да се подчинява на заповедите на Акерсън, ако те не противоречаха на предишните.

— Ако се чувстваш достатъчно добре, облечи се. — Полковник Акерсън кимна към нощната масичка, върху която имаше прецизно сгъната униформа.

Кърт се изправи, махна осмотичната лепенка и се облече.

— Спартанец-051, как се казваш? — попита Акерсън.

— Кърт, сър.

— Да, но Кърт кой? Как е фамилията ти?

Кърт помнеше, че едно време бе имал и друго име, преди обучението си. Това обаче бе част от живот, който сега му се струваше повече като сън. Другото име беше по-скоро сянка в съзнанието му, както и семейството, с което го свързваше. Въпреки това, той се напрегна, за да си спомни.

— Няма значение — каза Акерсън. — Засега, ако някой те попита, използвай фамилията...

Той се замисли за момент.

— Амброуз.

— Да, сър.

Кърт закопча ризата си. Спартанският знак липсваше от униформата — орел, сграбчил мълния и сноп стрели в ноктите си. Вместо него върху дрехата се виждаше закопчаващата се гривна на логистичното ядро на КУОН. Върху нея имаше единична звезда на редник от първи клас и две бойни ленти за действия на света Харвест и операция „ТРЕБУШЕ“.

— Последвай ме — Акерсън излезе през отворената врата в тесен коридор.

Той преведе Кърт през три коридора. Подминаха ги много флотски офицери, но никой не ги поздрави. През повечето време не им обръщаха внимание и държаха очите си наведени надолу. Неколцина кимнаха на Кърт, но нито един дори не погледна към Акерсън. Тази странна ситуация видимо изнерви Кърт.

Спряха се пред херметично затворена врата, охранявана от двама морски пехотинци, които отдадоха чест. Кърт отривисто им върна жеста. Акерсън ги уважи с небрежен полупоздрав. Полковникът сложи ръка върху биометричния четец, който едновременно сканира лицето, ретината и дланта му. Вратата се отвори със съскане.

Кърт и Акерсън прекрачиха в слабо осветена стая, широка двадесет метра и цялата отрупана с монитори по стените. Спектроскопични подписи, звездни карти и хиперпространствени космически пулсации присвяткваха на екраните. Няколко офицери се съвещаваха заедно с холограмните изображения на два ИИ.

Единият ИИ беше безплътна сива роба с качулка. Видение. Другият представляваше множество очи, усти и жестикулиращи ръце, които си нямаха тяло. Кърт смътно си спомни за един от уроците по кубистично изкуство на Дежа.

Акерсън го насочи с побутване през стаята към друга врата. Преминаха през втори биометричен скенер и влязоха в асансьор. Спуснаха се надолу и за момент изпаднаха в нулева гравитация, докато нормалните усещания не се възстановиха. Вратите се отвориха пред тънък мост, който се извисяваше над мастилена тъмнина и водеше до празна стена. Когато полковникът я приближи, върху нея се появи процеп и двете части се разделиха една от друга.

— Младшият персонал нарича стаята „Окото на Един“ — каза Акерсън. — Временно ти се дава свръхсекретна парола за достъп. Каквото и да чуеш вътре е със същата класификация. Няма да споменаваши нищо от разговора ни, освен ако не ти бъдат представени съответните кодови думи. Ясно ли е?

— Да, сър — отговори Кърт.

Инстинктите обаче му казваха да не влиза в стаята. Всъщност предпочиташе да е навсякъде другаде, но не и в тази стая. Но не можеше да откаже. Влязоха вътре.

Вратите се затвориха зад тях, процепът в стените се скри. Стаята имаше бели вдлъбнати стени, така първоначално очите на Кърт се справиха трудно с фокусирането.

— Твоята парола е „сокол четиридесет“ — каза Акерсън. — Вече можеш да говориш свободно. Аз поне със сигурност ще го направя.

Той посочи към черната кръгла маса в центъра на стаята и двамата седнаха.

— Сър, къде съм? Защо съм тук?

Думите му сякаш се изпариха в момента, в който ги изговори, притъпени от твърде застиналата атмосфера в тази странна стая.

— Разбира се — промърмори Акерсън. — Възстановяването ти не е пълно. Предупредиха ме за това.

Той въздъхна.

— Преминахме през доста проблеми, за да те измъкнем от обичайната ти дейност в отдела за специални флотски оръжия, от разузнавателната ти мисия в станция „Делфи“.

Кърт си спомни експлозията върху тръстерната му раница, премигна и за част от секундата в съзнанието му изплуваха неясните очертания на звезди, които бе видял през визьора си.

— Моят отряд — каза Кърт. — Те добре...

— Да — отвърна Акерсън. — Няма никакви наранявания.

Кърт пое въздух и усети болка в пукнатото си ребро. Не точно „никакви“.

Нещо в изражението на полковника се промени. Мракът в погледа му и твърдостта му омекнаха почти незабележимо. Акерсън каза с нисък глас:

— „Трети отдел“ има нови заповеди за теб.

Той плъзна един четец през масата към него. Кърт натисна биоскенера с палец и екранът светна. Прочете предупреждения за класифицирана информация и видя заповедите за преместването му под командването на полковник Акерсън. Обичайните полета с информация за местоположението на новото му назначение, за пътните протоколи и за удостоверяване на досието бяха редактирани.

— Вече си част от подраздел на дивизия „Бета-5“ — свръхсекретна бойна група в рамките на „Трети отдел“ — каза Акерсън. — Всички събития на територията на станция „Делфи“ бяха инсценирани, за да те доведат тук в пълна секретност преди изпълнението на новата ти мисия.

Инсцениране на събитията в „Делфи“? Планирани от подчаст на „Трети отдел“? Нещо тук изглеждаше не наред, но Кърт дори не можеше да си обясни по какъв начин. За сметка на това му се изясниха част от събитията. Частично разглобеният двигател „Шоу-Фуджикава“ в станция „Делфи“ бе идеалната примамка и напълно правдоподобно обяснение за повредата на Т-раницата му. Ехото, уловено от „Обход“ по време на скока в системата, идваше от друг хищник — корабът, който бе прибрал омаломощеното тяло на Кърт, след като взривът го бе придвижил по не толкова случайна траектория. Въпреки че начинът, по който го бяха прибрали, не му се нравеше, не можеше да не се удиви на неоспоримата елегантност на плана им.

— В досието ти си отбелязан като изчезнал по време на бойни действия — каза Акерсън. — Вероятно мъртъв.

Нещо студено се сви в стомаха на Кърт. Той възпря емоциите си, понеже усети, че в този случай вероятно нямаше да могат му помогнат.

— Каква е тази нова мисия, сър?

Акерсън се вторачи в него за миг, а след това сякаш се загледа през тялото му и отвъд.

— Искам да обучиш новото поколение спартанци.

Кърт премигна, опитвайки се да осмисли казаното току-що от Акерсън. Нямаше особен успех.

— Сър, бях останал с впечатление, че главният старши сержант Мендес получи такова назначение преди години.

— Обучението на допълнителна част „СПАРТАНЕЦ-II“ бе безсрочно отложено от д-р Катрин Хелси — каза Акерсън. — В генетичния фонд имаше още кандидати, но те не отговаряха на

възрастовите ѝ изисквания. А с напредъка на войната финансовите ѝ средствата бяха... пренасочени.

Кърт винаги бе предполагал, че се обучават още спартанци, че той и приятелите му са първите от една дълга поредица. Никога не бе мислил, че може да са първите и последните по рода си.

— Разбира се, Мендес ще се присъедини към теб — каза Акерсън.

— За мен ще е чест да служа под командването на старшина Мендес — отговори Кърт.

— Нима? — една от веждите на Акерсън подскочи нагоре.

Той посочи към защитения откъм достъп четец на Кърт.

— Чети. Бяха съставени нови тренировъчни протоколи, както и подобрени режими на биоподсилване. Научихме много от несъвършените медицински процеси, които използваше д-р Хелси.

Кърт сви ръцете си в юмруци при спомена за болката по време на костните присаждания — сякаш в костния му мозък проникваше стъкло, а огън прогаряше всеки от нервите му, докато траеше реструктурирането им с цел усилване на скоростта. Зачете доклада и започна да схваща възможностите и предизвикателствата на тази нова програма. Новите биоподобрения представляваха квантов скок спрямо неговите. Прогнозата за броя отпаднали кандидати бе много по-оптимистична. Но въпреки това, времето за обучение и бюджетът бяха много по-малки от тези на оригиналната програма „СПАРТАНЕЦ“. „Мьолнир“ броните трябваше да бъдат заменени със системи, наречени инфилтрационни брони с полузахранване.

— С тези нови кандидати — каза Кърт — се опитвате да направите повече с по-малко ресурс.

Акерсън кимна.

— Ще бъдат изпращани на мисии с голяма стратегическа стойност, но и съответно с ниска възможност за оцеляване. Тук е твоята част, Кърт. Нуждаем се от обучението ти на спартанец и от полевия ти опит, за да ги предадеш на кандидатите. Трябва да обучиш по-добри спартанци, колкото се може по-бързо. Тази програма може би е ключът към оцеляването ни в тази война.

Кърт прегледа четеца още веднъж. Новите протоколи за генетична селекция увеличаваха запаса от кандидати, но се споменаваха обезпокоителни нарушения в евентуалното поведение на

тези не толкова идеални потенциални спартанци. Мисията, обаче, бе жизненоважна за войната. Кърт го усещаше. А и с него щеше да е главен старшина Мендес. Щеше да е чудесно да работи под командването на стария си учител. Дали двамата бяха способни да обучат ново поколение спартанци?

— До десет години с вашите напътствия и с малко късмет, ще имаме сто нови спартанци във войната — каза Акерсън. — С помощта на няколко от тях ще обучим следващите класове. Ще имаме хиляди до двадесет години. С прогнозираните подобрения в технологията може би ще създадем сто хиляди спартанци до тридесет години.

Сто хиляди спартанци, които да се сражават в името на човечеството? Образът се понесе във въображението на Кърт. Беше ли възможно?

Макар и да не разбираше всички последици, Кърт осъзнаваше важността на крайния резултат. Въпреки това първоначалното му тревожно чувство не го напусна. Колко от тези нови спартанци щяха да умрат? Той удържа емоциите си. Щеше да даде всичко от себе си, за да им даде най-доброто обучение, най-добрата екипировка, да ги направи най-добрите бойци в историята на човечеството. Но дали щеше да е достатъчно? Пое дълбоко дъх.

— Къде ще започнем, сър?

— В момента се строят нови тренировъчни бази — каза Акерсън. — Ти ще ръководиш операцията и същевременно ще започнеш огледа на кандидатите. Разполагам с големи количества ентузиазирани доброволци.

Той бръкна в джоба си и извади миниатюрна кутия.

— Още нещо — каза и я бутна към Кърт.

Кърт отвори кутията. Вътре лежах сребърни плочки с отличителните знаци на младши лейтенант.

— Тези вече са твои — лицето на Акерсън леко се набръчка в усмивка. — Нямам намерение дясната ми ръка да приема заповеди от инструктори сержанти. Ти ще отговаряш за цялото представление.

**ЧАСТ ВТОРА
„СПАРТАНЕЦ-III“**

ГЛАВА 6

1950 ЧАСА, 27 ДЕКЕМВРИ, 2531 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС,
ПЛАНЕТА ОНИКС, ЛАГЕР „КЪРАХИЙ“

Кърт наблюдаваше приближаващите пеликани. Ъгловатите реактивни кораби изглеждаха като малки петънца в далечината на фона на залязващото слънце. Той включи оптичните увеличители на визьора си и видя огнените линии, които чертаеха векторите на навлизане в пространството. Щяха да се приземят до три минути.

През последните шест месеца бе работил върху тренировъчен режим, който превъзхождаше по трудност първоначалната програма „СПАРТАНЕЦ“. Бе създал маршрути с препятствия, стрелбища, класни стаи, столове и спални помещения сред джунглите и пустата равнина. От флотския отдел по специални оръжия го снабдиха с всичката екипировка, която поиска. Оръжия, амуниции, десантни кораби, танкове, с лекота му бяха осигурени дори мостри от съгласенски технологии и оръжия. Разполагаше с нужния му персонал: шест дузини лично подбрани строеви инструктори, физиотерапевти, лекари, сестри, психолози и естествено готвачи. Всички бяха налице, с изключение на най-важния човек, който в момента пътуваше на приближаващите кораби — главен старши сержант Франклин Мендес.

Преди години Мендес бе тренирал Кърт и всички останали спартанци. Неговото участие в подготовката на новата порода, „СПАРТАНЕЦ-III“, щеше да е незаменимо, но дори той не можеше да реши всички проблеми на Кърт.

След като дълго обмисля всеки детайл от досиетата на новобранците, Кърт откри, че те не отговаряха на идеалния психологически и генетичен модел, установен в оригиналните протоколи на д-р Хелси. Полковник Акерсън го беше предупредил да избира от „статистически не толкова стабилна“ група. Новите попълнения нямаше дори да се доближават до него, Джон, Кели и останалите кандидати по програмата „СПАРТАНЕЦ-II“. Това само щеше да добави още предизвикателства към вече дългия списък. Целта

на новата програма бе четири пъти по-голям брой войни от този на „СПАРТАНЕЦ-II“, тренировъчното време бе сериозно орязано, а нуждата от спартанци във войната нарастваше с всеки изминал месец. Предвид всичко това, Кърт очакваше пълен провал.

Реактивните пеликани се спуснаха надолу и маневрираха с тръстерите си. Тревата на парадния терен се нагъна като кадифе. Корабите бързо се приземиха един по един.

Въпреки че „Мьолнир“-бронята на Кърт не бе приспособена да носи офицерски нашивки, той усещаше бремето на лейтенантските плочки. Те го натискаха към земята, сякаш всяка тежеше по един тон, сякаш цялата тежест на войната и на бъдещето на човечеството лежеше на раменете му.

— Сър? — прошепна глас по комуникационния му канал.

Гласът принадлежеше на изкуствения интелект Вечна пролет. Той бе официално назначен към мисията в северната част на полуострова, която проучваше планетата. Кърт не беше сигурен защо полковник Акерсън настоя лагер „Кърахий“ да бъде построен до станцията. За сметка на това беше сигурен, че за това има причина.

— Казвай, Вечна пролет.

— На разположение са обновени доклади относно новобранците — каза ИИ.

— Благодаря.

— Благодарете ми след така наречения ви тест, сър. — Вечна пролет прекрати емисията със свистене на статично електричество, който прозвуча като рояк разгневени пчели.

Вечна пролет се съгласи да посвети девет процента от изчислителната си мощ на проекта „СПАРТАНЕЦ-III“, благодарение на увещанията на висшите офицери от „Трети отдел“. ИИ бе от „умната“ разновидност, което означаваше, че пред знанията и творческите му способности не съществуваха граници. Въпреки спорадичното му театралничене, Кърт се радваше, че може да разчита на помощта му.

Кърт премигна и отвори данните на кандидатите на горния си дисплей. Всяко име имаше сериен номер и бе свързано с файлове допълнителна информация. Бяха 497 — сбор от четири, пет и шестгодишни деца, от която той някак трябваше да изкове най-добрата бойна група във военната история.

Люкът на най-близкия пеликан изсъска и се отвори, и един висок мъж излезе от кораба. Личеше си, че Мендес е остарял, макар все още да бе във форма. Стегнатото му тяло изглеждаше като издялано от желязно дърво, но косата му беше посребряла, около очите му имаше дълбоки бръчки, а от челото до брадичката му се спускаха няколко грозни белега.

— Старши сержант. — Кърт устоя на подтика да застане мирно, докато Мендес отдаваше почит. Колкото и да бе странно чувството, Кърт вече бе неговия командир.

Той отвърна на поздрава.

— Главен старшина Мендес, тук съм, за да служа, сър.

След програмата „СПАРТАНЕЦ-II“ Мендес бе назначен, по негово желание, обратно на бойното поле. Сражавал се бе със Съглашението на пет свята и получи две отличия „Пурпурно сърце“.

— Получи ли инструкции по време на полета?

— Напълно — каза Мендес. Докато погледът му пробягваше по „Мьолнир“-бронята на Кърт, по лицето му танцуваха емоции — възхищение, одобрение и решителност. — Ще обучим тези новобранци, сър.

Кърт се надяваше точно на такава реакция. Мендес беше легенда сред спартанците. Той ги бе мамил, поставял в капани и тормозил като деца. Първо всички го мразеха, а след това се научиха да му се възхищават. Той ги научи как да се сражават и как да побеждават.

— Чудя се дали на спартанците им е разрешено да пият? — попита Мендес.

— Старши сержант?

— Глупава шега, сър. Може би ще имаме нужда от такива преди края на деня — каза той. — Новите деца, сър, са малко необуздани. Не знам дали и двамата сме готови за това.

Мендес се обърна към пеликаните, пое дъх и извика:

— Новобранци, навън!

По рамките на корабите се спуснаха потоци от деца. Стотици затъпкаха тревата, пицяха, мятаха чимове едно по друго. След часовете, прекарани във вътрешността на кораба, сега изведнъж подивяха. Някои, които имаха тъмни сенки под очите, обаче се оттеглиха близо до корабите и се сгушиха едни в други. Възрастните отговорници ги отведоха върху тревната площ.

— Чели ли сте „Повелителят на мухите“, сър? — промърмори Мендес.

— Да, чел съм я — отговори Кърт. — Но не мисля, че сравнението ти е уместно. Теза деца ще имат ръководители. Ще бъдат дисциплинирани. Ще имат нещо, което никое нормално дете, дори кандидатите в „СПАРТАНЕЦ-II“, не притежават. Мотивация.

Кърт се свърза с усилвателната система на лагера. Прочисти гърлото си и звукът се понесе като гръм над полето. Почти петстотин превъзбудени деца се спряха, млъкнаха и се обърнаха удивени към гиганта в бляскавата смарагдовозелена броня.

— Мирно, новобранци — каза Кърт и скръсти ръце. — Аз съм лейтенант Амброуз. Преодолели сте големи трудности, за да стигнете до тук. Знам, че всички сте загубили любимите си хора на Йерихон VII, Харвест и Байко. Съглашението е превърнало всички вас в сираци.

Децата до едно се взираха в него, в очите на някои блестяха сълзи, а на други — горяща омраза.

— Ще ви дам шанс да научите как да се сражавате, шанс да се превърнете в най-добрите войници, които КУОН някога е имало, шанс да разрушите Съглашението. Давам ви шанс да бъдете като мен — спартанци.

Децата се тълпяха съвсем близо пред него, но нито едно не се осмели да докосне проблясващата бледозелена броня.

— Не можем обаче да вземем всички ви — продължи Кърт. — Вие сте петстотин. Ние разполагам с места за триста от вас. Затова тази вечер, главен старшина Мендес — той кимна към старшината — ще отдели чрез измисления от него метод тези от вас, които наистина искат тази възможност, от останалите.

Кърт подаде един четец на инструктора.

— Старши сержант?

Мендес го изненада, преодолявайки шока си за част от секундата. Той прегледа четеца и се намръщи, но кимна.

— Да, сър — прошепна старшината.

— Искате ли да бъдете спартанци? — извика Мендес към децата. — Ако искате, качвайте се на корабите.

Те се взираха застинали в него.

— Не? В такъв случай май доста от вас ще изпаднат — той посочи към едно от децата. — Ти. И ти.

Избраните деца се спогледаха, забиха погледи към земята и поклатиха отрицателно глави.

— Не? — каза Мендес. — Тогава се качвайте на пеликаните.

Те го направиха, както и останалите, мъкнейки се в бавна процесия.

— Инструкторите — каза Мендес.

Три дузини сержанти застанаха мирно.

— На полето ще откриете костюми за въздушно спускане „Фалкон уинг“^[1]. Натоварете ги възможно най-бързо и се уверете, че новобранците са екипирани както трябва. Отговорността за безопасността е във ваши ръце.

Строевите инструктори кимнаха и се затичаха към камарите от раници с костюми. Старши сержантът се обърна към Кърт.

— Ще ги накарате да скочат? — той повдигна вежди изненадано. — През нощта?

— Соколите са най-безопасните парашутни костюми — отговори Кърт.

— Моите уважения, сър, но някои от тях са само на четири години.

— Въпрос на мотивация, старшина. Ако могат да се справят с това, ще са готови да преминат през всичко, пред което ги изправим — Кърт гледаше как пеликаните бълват огнените си струи и обгарят тревата. — Но за всеки случай пусни всички десантни кораби да приберат кандидатите. Може и да има инциденти.

Мендес си пое дълбоко въздух.

— Да, сър — каза и се отправи към най-близкия пеликан.

— Старшина — каза Кърт. — Съжалявам, че заповедта трябваше да бъде от ваше име.

— Разбирам, сър — отвърна Мендес. — Вие сте техният офицер. Трябва да ги вдъхновявате и да спечелите доверието им на своя страна. Аз съм строевият им инструктор. Трябва да бъда най-страшният им кошмар.

Той се ухили хищно към Кърт и се качи на кораба.

Шейн стискаше силно пластмасовите дръжки на стената на корпуса на пеликана. Стоеше рамо до рамо с останалите деца — бяха

толкова наблъскани, че дори ако се пуснеше, нямаше да падне. Ръмженето на двигателите на пеликана бе оглушително, но въпреки това той чуваше лудешките удари на собственото си сърце. Това бе краят на пътешествие, започнало преди години. Беше чувал рева на подобни кораби, когато излитат — реактивните струи на лекия товарач, когато напусна Харвест. На онзи кораб също беше претърпяно пълно с бежанци, които се опитваха да избягат надалеч, колкото могат по-далеч от чудовищата. Само един от всеки шест кораба успя да се спаси.

Понякога Шейн си пожелаваше да не бе оживявал, за да не може да види как чудовищата изгарят семейството и дома му. Когато мъжът от флота го посети в сиропиталището и го попита дали иска да отмъсти, той веднага постъпи доброволец. Независимо от цената, щеше да унищожи Съглашението. Направиха му много тестове — писмени проверки, кръвни изследвания, а след това последва едномесечното пътуване през космоса, докато мъжът от флота събираше още и още доброволци. Шейн мислеше, че с тестовете е свършено, когато най-сетне излязоха от пеликаните на това ново място, но едва стъпили на земята бяха наблъскани отново вътре и пратени обратно във въздуха.

Успя да зърне командващия. Той носеше броня като тази, която Шейн бе виждал в книгите с вълшебни приказки — Зеленият рицар, който се сражаваше с дракони. Шейн искаше това. Щеше да носи броня като тази и един ден щеше да избие всички чудовища.

— Проверете си коланите — изрева стар войник от флота към него и останалите деца.

Шейн дръпна черната раница, която бяха сложили на гърба му преди три минути. Тежеше почти колкото него, а коланите бяха толкова обтегнати, че се връзваха в ребрата му.

— Докладвайте, ако намерите отпуснати — изкреця мъжът, надвиквайки рева на двигателите.

Никое от останалите двадесет деца не продума.

— Новобранци, изправете се — излая мъжът. Той се заслуша в слушалките си и на един панел, близо до главата му, се включи зелена светлина. Мъжът набра няколко номера на клавиатурата си.

Задната част на пеликана се отвори със съскане, рампата се смъкна, около Шейн засвистя торнадо. Той закрещя. Останалите деца

също завикаха. Всички се заблъскаха към предната част на палубата. Стариат войник застана до отворената врата, нехаейки, че само на метър зад гърба му се намираще небето. Той изгледа врещящите деца с отвращение. Тъмнооранжева линия зад него бележеше края на света. Над снежните върхове на планините се спускаха здрач и дълги сенки.

— Образувайте линия и скачайте — извика мъжът. — Пребройте до десет и дръпнете това.

Той протегна ръка към лявото си рамо и хвана яркочервена дръжка, като я издърпа наужким.

— Нормално е да сте малко объркани.

Децата го гледаха втрещено. Никой не помръдваше.

— Ако не можете да се справите, значи не можете да бъдете спартанци — каза мъжът. — Изборът е ваш.

Шейн погледна към останалите деца. Те гледаха към него. Едно момиченце с плитки и без предни зъби престъпи напред.

— Аз ще скоча първа — извика тя.

— Добро момиче — каза войникът. — Отивай право към ръба, спри се на линията.

С най-дребните бебешки стъпчици тя стигна до ръба на пеликана и замръзна. Пое три дълбоки вдишвания и скочи с писък. Вятърът я пое. Тя изчезна в мрака.

— Следващият! — каза мъжът.

Всички деца, включително и Шейн, оформиха линия. Не можеше да повярва, че правят това. Беше лудост. Следващото момче стигна ръба, погледна надолу и закрепця. Падна назад и започна да лази обратно.

— Не! — каза. — В никакъв случай!

— Следващият! — извика мъжът и повече не погледна към изплашеното, паднало на палубата дете.

Следващото момче скочи, без дори да погледне надолу. И следващото. Дойде ред на Шейн. Той не успя да помръдне краката си.

— Побързай, загубеняко! — каза момчето зад него и го блъсна.

Шейн се препъна напред и успя да се спре само на половин стъпка от ръба. Обърна се и едва се удържа да не фрасне момчето. То бе с цяла глава по-високо от Шейн и черната му коса падаше върху очите му, сякаш нямаше чело. Шейн не се страхуваше от този мръсник. Обърна се с лице към нощта, която препускаше покрай него. Беше го

страх от това. Сякаш краката му се наляха с втвърдяващ се бетон. Вятърът свистеше толкова силно, че вече не можеше да чуе дори бумтенето на сърцето си. Не можеше да помръдне. Беше като залепен за ръба. Не можеше да скочи.

Вече бе толкова уплашен, че също не можеше да се обърне и да се предаде. Ако седнеше и бавно пропъзлзеше обратно...

— Хайде, тъпако! — Хлапето зад него го изблъска. Силно.

Шейн падна от рампата в нощта. Превъртя се и запищя, докато не му остана дъх. Видя светлината на избледняващия залез, черната земя, белите шапки на планините и звездите. Повърна.

„Нормално е да сте малко объркани.“

Червената дръжка! Трябваше да я хване. Пресегна се, но там нямаше нищо. Задраска отчаяно по рамото си, докато два от пръстите му не се уловиха за нещо. Той дръпна. Чу се пращане и нещо се разви от вътрешността на раницата му. Шейн се изправи, краката му се изметнаха след тялото му, а зъбите му се удариха едни в други при внезапното намаляване на скоростта, което го разтърси чак до мозъка на костите му. Светът престана да се върти.

Докато пъшкаше и мигаше, за да махне сълзите от очите си, Шейн видя как последната кехлибарена светлина угасва на ръба на света и как звездите нежно се полюляват около него. Над главата му вятърът свиреше и надипляше черния балдахин. Крилото на костюма беше свързано с Шейн чрез въжета и ръцете му инстинктивно ги сграбчиха. Той ги дръпна, крилото се извърна и се насочи в желаната посока. Внезапното движение го зашемети, така че той пусна въжетата.

Шейн присви очи и различи фигури, които плуваха около него — черно върху черно, като прилепите на Харвест. Това трябваше да са останалите деца, които се рееха като него. Лицето му се зачерви при спомена как се бе изплашил в последния момент на борда на пеликана, пред всички. Дори малкото момиченце скочи. Не искаше никога повече да изпитва такъв страх. Може би, ако си представеше, че вече е мъртъв, нямаше да има от какво да се страхува. Все едно бе загинал заедно с родителите си на Харвест.

Представи си тази картина в главата си — че е мъртъв и няма от какво да се плаши — и за да я изпита, погледна надолу. Под люлеещите му се крака имаше зелен квадрат със страна два

сантиметра. Момент по-късно осъзна, че това бе полето, на което пеликаните бяха кацнали. Тънки лъчи се издигаха от терена, осветен от миниатюрни прожектори, големи колкото светулки.

— Няма от какво да се плаша — прошепна той, за да се убеди.

Насили се да опъне въжетата, да се насочи надолу и да ускори към зеленото поле. Вятърът плющеше по черното копринено крило и удряше Шейн по лицето. Не му пукаше. Искеше бързо да слезе долу. Може би, ако достигнеше земята първи, щеше да докаже на другите, че не се е изплашил. Шейн видя миниатюрни човечета и следи от опърлено на местата, където пеликаните бяха прогорили тревата. Все още нямаше парашутисти. Добре. Щеше да е първият и щеше да се приземи точно пред Зеления рицар.

Шейн се удари в земята. Колената му се изстреляха в гърдния кош и му изкараха въздуха. Лек полъх изду черното крило, изтръгна краката му от повърхността и го повлече през тревата и калта. Едвам си поемаше въздух, но не се уплаши. Беше ядосан, че изглежда толкова глупаво, докато се бори с парашута. Соколовото крило удари оградата и остана там, потрепвайки. Шейн се изправи и откопча ремъка от себе си. Нещо топло течеше надолу по краката му. Беше невъзможно да е напикал гащите си от страх. Той погледна плахо. Беше кръв. Кожата на задната страна на краката му бе ожулена. Направи една изпитателна стъпка и по бедрата му полази пожар.

Засмя се. Кръв или пикня, имаше ли значение? Бе успял.

— Ей, глупако. Какво е толкова забавно?

Шейн се обърна и видя хлапето, което го бе блъснало. Лежеше на тревата, оплетено в ремъците си. Шейн се насочи към него, без да обръща внимание на болката в краката си.

Хлапето се изправи на коляното си и му подаде ръка.

— Аз съм Роб...

Шейн го удари право в носа. По лицето на детето шурна кръв и то се претърколи на земята. Щеше да си плати, задето го избута. Той беше единственият, който знаеше, че Шейн се спря на ръба и се уплаши. Трябваше да си плати и за това. Започна да го налага с юмруци. Хлапето протегна ръце, за да се спаси от ударите, но Шейн го удари още няколко пъти. Усети рани по кокалчетата си. Робърт удари Шейн с глава и той падна настрани.

Момчето се изправи, отърси се от ремъците и с ръмжене се нахвърли върху Шейн. Двамата се запремятаха на тревата, ритяха се и се удряха с ръце. Шейн чу шумно пукане и за момент се зачуди дали той бе счупил кост или Робърт. Не му пукаше, продължи да удря и да удря, докато в очите му не потече кръв и повече не можеше да вижда. Огромни ръце сграбчиха Шейн и го издърпаха. В дивото си мятане удари един от флотските войници и натърти черепа му над окото.

Мъжът го изпусна.

— Долу! — излая глас, чиято мощ сякаш се спускаше право от небесата.

Шейн премигна и избърса кръвта от очите си. Среброкосият мъж, който бе издал заповедта за скока, застана между него и другото дете. Войникът от флота, когото бе ударил, притисна ръка към подутото си око и каза:

— Старши сержант, тези двамата щяха да се избият.

— Виждам — каза възрастният мъж.

Той кимна одобрително към Шейн и се обърна към Робърт. Робърт не обърна внимание на стария войник и пристъпи към Шейн с вдигнати ръце.

— Казах ДОЛУ!

Робърт отпусна ръце и се дръпна назад, все едно че беше ударен.

— Мисля, че си прав, сержант — каза по-възрастният войник. — Можеха и да се избият.

Той се усмихна, само че това не бе усмивка. По-скоро оголване на зъбите.

— Много добре. Толкова много енергия и желание за бой след първия им скок? Скок посред нощ? Господи, мога само да се надявам, че всички са като тях.

[1] Falcon wing (англ.) — соколово крило — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

0000 часа. 19 януари, 2532 година (по Военния календар) / Тяснопоточно излъчване от точка до точка: произход неизвестен; крайна цел: „Трети отдел“, антенен комплекс със степен на сигурност Омега, щабквартира на КУОН система Еридани, военен комплекс „Рийч“

/Автоматично прехвърляне през кораба на КУОН рег. 96667 „Изкупление“/

/достъп до файла позволен/

/защита против червеи активирана/файлът е изтрит/

Излъчване ХХ087Р-ХХ

Код на шифъра: „Гама“

Публичен код: недостъпен

От: Кодово име Въглекопач

До: Кодово име Хирург

Относно: Доклад за напредък/Операция „ХИПОТЕРМИЯ“/

Класификация: ВИЗУАЛЕН ДОСТЪП, КОДОВА ДУМА, СВРЪХСЕКРЕТНО („Трети отдел“ директива „Рентгенов лъч“)

/извличането и преместването на файла завършено/

/стартиране на файла/

Научните записи са променени според инструкциите. Установен първоначален контакт с ИИ на базата. Полезен е, но не му се доверявам.

Пратката е доставена. Процесът на селекция започна. Операцията се движи по график.

Кандидатите показват агресивност много над индекса на Смит-Кенсингтън. Нужни са също толкова усилия да

бъдат тренирани, колкото и да бъдат опазени едни от други. Истински фурии са.

Според лейтенанта всичко е наред. Той има план за всичко. Не съм сигурен откъде черпи тази увереност, но вярвам, че знае какво прави. Изненадващо?

/край на файла/

/започнат процес на разбъркване и унищожаване/

Натиснете „ENTER“, за да продължите.

ГЛАВА 8

0900 ЧАСА, 30 ЮЛИ, 2537 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / НА БОРДА НА КОРАБА НА КУОН „ОТВЪД ГРАНИЦАТА“, ПОВЕРИТЕЛНО МЕСТОПОЛОЖЕНИЕ (15 ГОДИНИ СЛЕД ВНЕДРЯВАНЕТО НА ЕКИП „АЛФА“)

Преведоха лейтенант Амброуз и главен старши сержант Мендес до тесния мост през поредица от коридори и защитни врати с биометрични скенери дълбоко във вътрешността на стелт кръстосвача „Отвъд границата“. Офицерите от сигурността ги оставиха на моста и запечатаха подобната на трезор врата зад тях. Сенките поглъщаха всички звуци под решетъчния метален под на моста. На три метра отляво на Кърт имаше леко заоблена бяла стена. Без врата. Отвъд се намираше „Окото на Один“, свръхзащитената конферентна зала, където за пръв път научи за програмата „СПАРТАНЕЦ-III“ от полковник Акерсън.

— Мислиш ли, че това е някакъв тест на „Трети отдел“? — най-накрая прошепна Мендес. — Или може би някой не е останал доволен от лошите резултати от селекцията на кандидатите за екип „Бета“?

— Не съм сигурен — отговори Кърт. — Подобренията на ИПЗ-броните „Марк-II“ бяха извън възможностите на бюджета.

Мендес повдигна вежда.

— Откъде си чул това?

— Новият ИИ говори много.

— Дълбока зима — промърмори Мендес. — Чудя се дали ИИ сами избират имената си или някой офицер от „Трети отдел“ се занимава с това.

Кърт тъкмо щеше да изкаже мнението си, когато забеляза врата в заоблената бяла стена. Полковник Акерсън стоеше в процепа.

— Господа, присъединете се към нас — Акерсън се прибра в ярко осветеното помещение.

Кърт забеляза, че той не ги погледна в очите. Това със сигурност беше лош знак.

Те влязоха и докато преминаваха прага, Кърт почувства статично електричество върху кожата си. Вдлъбнатите осветени стени на стаята

действаха объркващо. Кърт се съсредоточи върху центъра на полусферичната стая и черната конферентна маса. Там стояха двама офицери и се вираха в екраните холограми, които плуваха във въздуха над повърхността на масата.

Акерсън им махна да се приближат.

С гръб към тях седеше жена, а срещу тях — джентълмен на средна възраст. Мъжът имаше сива коса и оплешивяваше. Жената изглеждаше прехвърлила възрастта, отвъд която наредбите постановяваха пенсиониране. Остеопорозното ѝ прегърбване, тънките ѝ, крехки ръце и изтънялата бяла коса издаваха силно напреднала възраст. Кърт замръзна при вида на звездите на яките им — съответно една и три — и бързо отдаде чест.

— Вицеадмирал, мадам — каза той. — Контраадмирал, сър.

Вицеадмиралът пренебрегна Мендес и огледа внимателно Кърт.

— Седнете — каза тя. — И двамата.

Кърт не успя да разпознае нито един от двамата висши офицери, а и те не благоволиха да се представят. Направи каквото му наредиха, Мендес също. Дори седнал, държеше гърба си изправен като копие, гръдния си кош — изпъчен, а очите — вперени напред.

— Преглеждахме досието на вашите „СПАРТАНЦ-III“ отпреди девет месеца, когато все още бяха активни — каза тя. — Впечатлени сме.

Контраадмиралът посочи към увисналите холограмни панели, които показваха доклади от мисиите, снимки на бойни полета, отрупани със съглашенски трупове и профил-оценки на щети по бойни кораби.

— Въстанието на Мамори — каза той. — Неприятната ситуация в Нови Константинопол, действията на астероидния пояс Бонанза и на отдалечените колониални платформи, както и още половин дузина мисии — все едно четем досието на някой изключително ефикасен батальон, а не на екип от триста души. Адски впечатляващо.

— Това беше само частица от потенциала на „СПАРТАНЕЦ-III“ — каза Акерсън. Взорът му бе вперен някъде надалеч.

— Извинете, сър — каза Кърт. — Беше?

Вицеадмиралът застина. Очевидно не бе свикнала младшите офицери да задават въпроси. Но Кърт нямаше избор. Ставаше дума за неговите момчета и момичета. Беше се слушвал внимателно за

новини относно екип „Алфа“, дори разработи собствени разузнавателни източници извън ВСР, „Трети отдел“ и „Бета-5“. Постът комендант на лагер „Кърахий“ носеше и определени привилегии, и той се бе научил как да ги използва. Успя да проследи дирята на своите спартанци през първите седем месеца, докато преди шест дни източниците му не замлъкнаха. Единствено ИИ Дълбока зима успя да му даде някаква следа — операция „Прометей“.

— Разкажете ми за процеса на подбор за новия клас „СПАРТАНЦ-III“ — вицеадмиралът се обърна към Кърт.

— Госпожо — каза Кърт, — работим според разширените критерии на полковник Акерсън, но не разполагаме с достатъчно генетично подходящи кандидати в нужната възраст, за да запълним предвидения брой за този втори клас.

— Има достатъчно генетично подходящи кандидати — поправи го полковник Акерсън. Лицето му представляваше маска, която не показваше никакви емоции. — Липсва ни информация, за да открием допълнителни кандидати. Трябва да въведем генетично наблюдение във външните колонии. Тези необработени популации са...

— Последното, от което се нуждаем във външните колонии — каза контраадмиралът. — В момента едва успяваме да укротим евентуална гражданска война. Ако кажем на външните колонизатори, че трябва да регистрират гените на децата си, първото, което ще направят, е да грабнат пушките.

Вицеадмиралът събра повехналите си от старостта длани.

— Кажете им, че е част от програма за ваксинация. Взимайте микропроба, когато инжектирате децата. Не уведомявайте никого.

Контраадмиралът изглежда се колебаеше, но не изказа други възражения.

— Продължете, лейтенант — каза вицеадмиралът.

— Идентифицирали сме 375 кандидати — каза Кърт. Малко повече от тези, с които започнахме работа по екип „Алфа“, но сме си взели поука от грешките. Този път процентът на завършилите ще е висок.

Той кимна към Мендес, за да отдаде на сержанта признанието, което той напълно заслужаваше. Мендес седеше напълно неподвижно. Лицето му беше безизразно. Всички инстинкти на Кърт го предупреждаваха, че нещо не е наред.

— Това обаче — каза контраадмиралът — е твърде далече от прогнозираните почти хиляда спартанци от втората вълна.

Устните на Акерсън леко се свиха.

— Не, сър.

Вицеадмиралът се облегна с ръце върху масата и се наклони към Кърт.

— А ако намалим новите генетични изисквания?

Кърт усети тежестта на употребеното първо лице във въпроса ѝ. Структурата на властта на масата бе претърпяла лека промяна. Само с една дума вицеадмиралът го бе направила част от тяхната група.

— Новите ни протоколи за биоподобрение се целят в изключително специфичен генетичен модел. Всяко отклонение от него ще увеличи в геометрична прогресия възможността за неуспех — каза Кърт.

Само при мисълта как дузини спартанци се мъчат безпомощни в медицинското отделение и впоследствие се превръщат в инвалиди го изпълни с погнуса. Успя да пребори чувството.

Вицеадмиралът повдигна вежди.

— Добре сте се подготвили, лейтенант.

— Но с напредъка на технологиите ни за биоподобрения — каза Акерсън — един ден ще можем да разширим параметрите при подбора, може би дори ще включим цялото население в тях.

— Но не и днес, полковник — каза контраадмиралът и въздъхна. — Значи оставаме само с триста спартанци. Ще трябва да се оправяме с толкова, колкото имаме.

На Кърт му се искаше да го поправи — триста нови спартанци плюс тези в екип „Алфа“.

— Да преминем към прегледа на „Алфа“ и операция „Прометей“ — каза вицеадмиралът и лицето ѝ потъмня.

Полковник Акерсън прочисти гърлото си.

— Операция „Прометей“ се проведе върху производствения терен на Съглашението, означен като К7–49.

Върху масата увисна холограма на астероид. Разтапяния в скалата бяха оформили дълбоки вдлъбнатини, които обвиваха повърхността като паяжина.

— К7–49 бе открит благодарение на хищника „Острието на бръснача“, който успя да прикачи телеметрична сонда към вражеска

фрегата по време на сражението за Нова хармония — каза Акерсън. — Те проследили кораба през хиперпространството. Това е единственият случай, когато тази технология всъщност е сработвала. Така открили тази скала на седемнадесет светлинни години от външната граница на КУОН.

Изображението се увеличи и разкри множество заводи по повърхността, които издишваха пушек и сгурия. Оказа се, че вулканичните процепи бяха канали от течащ метал. Ефирна паяжина обгръщаше астероида, миниатюрни светлини проблясваха по нишките, а в близост се носеха черни петна.

— Спектрално увеличение — каза контраадмиралът. — Покажете ни за какво използват метала.

Кадърът се приближи. Гредите, които изграждаха мрежата, бяха широки стотици метри, а черните петна се оказаха костите на китове в орбита около К7–49 — дузина частично завършени съглашенски бойни кораби. На Кърт му бе трудно да повярва на очите си. Толкова много кораби. Колко голяма беше флотилията на Съглашението? Само на седемнадесет светлинни години от границите на КУОН? Това можеше да означава единствено прелюдия към мащабна директна атака.

— К7–49 е едно огромно орбитално летище — обясни Акерсън. — Всички вулканични признаци, които виждате, са създадени по изкуствен път от тези неща.

Той натисна отново четеца си. На повърхността на астероида се появиха тридесет инфрачервени точки.

— Плазмени реактори с голяма мощност стапят металургичните компоненти, които биват пречистени, оформени и транспортирани чрез гравитационни лъчи за крайно сглобяване.

— Операция „Прометей“ представляваше проникване с голяма степен на риск на повърхността на К7–49 — обясни контраадмиралът. — Триста спартанци се приземиха в 07:00 часа на 27 юли. Мисията им бе да обезвредят колкото се може повече от реакторите — достатъчно, така че течните компоненти на съоръженията им да се втвърдят и производството на сплав да стане невъзможно.

Полковник Акерсън почука върху холограмния дисплей.

— Системата СТАРС и камерите на отряда заснеха действията на екип „Алфа“.

Няколко от нагорещените инфрачервени точки на повърхността на астероида проблеснаха и изстинаха до черно.

— Първоначалната съпротива беше слаба — Акерсън натисна един от бутоните и на екрана се отвори нов прозорец.

На дисплея се движеха спартанци в инфилтрационни брони с полузахранване. Камуфлажните им окраски се пригаждаха, доколкото могат към разтопения метал и черния пушек на фабриката. На Кърт му се прииска предложенията му за подобряване на софтуера на броните да бяха приети преди завършването на екип „Алфа“. Проехтя накъсан картечен огън и група от грънтове чистачи паднаха мъртви.

— Два дни по-късно — каза адмиралът — седем от реакторите бяха извадени от строя и силите на Съглашението най-после успяха да организират съпротивителни сили.

Появи се ново видео.

Чакали с подобни на лешояди глави се придвижваха на взводове през огромни дворове и преминаваха под сводовете. Бяха по-организирани от грънтовете и работеха в стрелкови отряди, като методично покриваха район след район. Кърт обаче беше сигурен, че не могат да приклецят спартанците му. Напротив, *те* щяха да бъдат ловците.

Тридесет чакала се изсипаха в кръгъл двор, където инженери наглеждаха басейн с вряща разтопена стомана. Чакалите провериха всяко скришно място и се насочиха към другата страна на двора, като внимателно оглеждаха покривите. Плочите под краката им експлодираха и ги събориха на земята. Снайперистки огън покоси зашеметените извънземни, преди да успеят да вдигнат щитовете си.

— Контраударът на Съглашението беше неутрализиран — продължи контраадмиралът. — През следващите три дни екип „Алфа“ унищожи още тринадесет реактора.

Образът, който показваше целия астероид, се промени. Две трети от повърхността се охлади до бледо червено.

— Но в орбита се появиха мощни съглашенски сили и се спуснаха на повърхността — каза контраадмиралът.

Полковник Акерсън отвори три холограмни прозореца — „СПАРТАНЦ-III“ се сражаваха с елитни войни на Съглашението на повърхността, разменяйки залпове от прикритията си. От покривите на

сгради се спускаха банши — двама спартанци изстреляха ракети земя-въздух и спряха въздушната атака на място.

— На седмия ден — каза Акерсън — пристигнаха още съгласенски подкрепления.

Видео от камерата на нечий шлем показваше дузина спартанци, които куцаха и падаха върху тлеещата повърхност от огънат метал. Връзките в бойните единици се бяха разпаднали. Не се виждаха двойки от войни, които да се грижат един за друг. Елитните бойци намираха по-добри позиции и прикрития сред огнения ад.

— До този момент осемдесет и девет процента от реакторите бяха разрушени — каза контраадмиралът. — Налице беше достатъчно голямо охлаждане за прекъсването на операцията. Достъпът на екип „Алфа“ до евакуационния им кораб „Калипсо“ бе отрязан.

Прозорецът, който показваше „СПАРТАНЦ-III“, се наклони настрани и войникът, чиято камера снимаше, падна. Акерсън завъртя холограмния дисплей на деветдесет градуса, за да нагласи образа.

Трима спартанци все още бяха живи. Те изстрелваха откоси със своите МА5К иззад паднал летателен апарат „Банши“. В следващия момент изоставиха прикритието си и се затичаха — секунда преди енергийна минохвъргачка да унищожи флаера. Според идентификаторите „приятел или враг“ в дъното на екрана това бяха Робърт, Шейн и Джейн, която момчетата носеха. Тя първа бе пожелала да скочи в нощта на първото им каляване. В друг прозорец се появи „ОТРЯДБИО“. Кръвното налягане на Робърт и Шейн се приближаваше до прага на пренатоварване. Биосигналите на Джейн показваха права линия.

Да ги види в тази ситуация... сякаш някой бе промушил копие през гърдите му. Двама огромни Ловци на Съгласението препречиха отстъплението на спартанците. Чудовищата вдигнаха двуметровите си оръдия, прикрепени към ръцете им.

Робърт стреля с карабината си към тях, но двойката дори не усети изстрелите, които се плъзнаха немощно по дебелата им броня. Шейн премина към снайперистки режим и простреля единия от Ловците в незащитената му средна част, а след това стреля два пъти в уязвимия корем на другия. И двамата се стовариха на земята, но все още се движеха. Бяха само временно обезвредени. През това време от

двете им страни се появиха стрелкови отряди от елитни и освободиха залпове от игли и плазмени изстрели.

Плазмен снаряд уцели Робърт в стомаха и прогори ИПЗ-бронята му като хартия. С викове на болка той успя да презареди своя МА5В и да засипе с автоматичен огън елитния, който го бе прострелял. Според „ОТРЯДБИО“ сърцето му не функционираше, но той сграбчи граната, издърпа иглата и я метна към вражеския стрелкови отряд и падна.

Шейн се спря, за да погледне към Робърт и Джейн и след това се извърна обратно към врага и откри огън с тройни контролирани изстрели. Появиха се още елитни войни, които обградиха самотния спартанец. Пушката на Шейн изтрака, останала без амуниции. Той извади пистолета си М6 и продължи да стреля. На два метра от него се взриви енергиен мотор, ослепителен като малко слънце. Шейн се преметна във въздуха, просна се на земята и повече не помръдна.

— Това е всичко, с което разполагаме — каза полковник Акерсън.

Кърт продължи да се вира в снежинките на екрана. Сърцето му биеше неукротимо, като че ли очакваше картината да се появи отново и да му покаже как Шейн вдига на крака Робърт и Джейн, и те заедно се придвижват с куцукане извън битката, ранени, но живи. Кърт ги бе тренирал в продължение на седем години и се бе научил да ги уважава. Сега бяха мъртви. Саможертвата им беше спасила безброй човешки животи и все пак Кърт се чувстваше сякаш бе загубил всичко. Искаше да извърне поглед от екрана, ала не можеше.

Той носеше вината за това. Беше ги провалил. Тренировките му не ги бяха подготвили. Трябваше да поправи недостатъците на костюмите им Марк-1, да ги направи по-бързи.

Мендес се пресегна и натисна четеца на полковника. Дисплеят милостиво избледня и изчезна. Акерсън изгледа ядно Мендес, но сержантът не му обърна внимание.

— Неотдавна разузнавателните дрони донесоха сведения, че целият комплекс е изстинал — каза контраадмиралът. — На К7-49 повече няма да бъдат строени кораби.

— Само да уточня — прошепна Кърт и направи пауза, за да прочисти гърлото си. — Няма ли никакви оцелели от операция „Прометей“?

— Съжалявам, че трябва да призная това — каза вицеадмиралът с едва доловима мекота в гласа си. — Но бихме го направили отново, ако ни се отвори подобна възможност, лейтенант. Подобно съоръжение на две седмици път от външните колонии на КУОН... вашите спартанци предотвратиха изграждането на съглашенска армада, която щеше да избие милиарди. Те са герои.

Пепел. Това усещаше Кърт. Той погледна към Мендес. По лицето му не личеше емоция. Сержантът сдържаше болката си мъжки.

— Разбирам, госпожо — каза Кърт.

— Добре — отвърна тя. От гласа ѝ се бе изпарила и последната следа на съчувствие. — Ще ви предложи за повишение. Спартанците ви постигнаха много над заложените параметри на програмата. Заслужавате признание.

Според Кърт, единственото което заслужаваше, бе военен съд, но той не продума.

— Сега искам всички да се съсредоточите и да ускорите обучението на спартанците от екип „Бета“ — каза тя. — Имаме да печелим война.

ГЛАВА 9

1620 ЧАСА, 24 АВГУСТ, 2541 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС, В БЛИЗОСТ ДО ЛАГЕР „КЪРАХИЙ“, ПЛАНЕТА ОНИКС (ЧЕТИРИ ГОДИНИ СЛЕД ОПЕРАЦИЯ „ПРОМЕТЕЙ“ НА ЕКИП „АЛФА“)

Куршуми надупчиха калта до главата на Том. Той се придвижи обратно в дупката, като се опитваше да лежи възможно най-ниско до земята. Иронично или не, отряд „Фокстрот“ бе действал стриктно по правилата. Може би това беше днешният урок — правилата невинаги помагат.

Том ги бе превел през гората далеч от снайперисткия огън и строевите инструктори, които ги причакваха в засада. Бяха се справили твърде лесно. Това трябваше да му подсказва нещо. Инструкторите никога не улесняваха задачите им. Когато излязоха на открито, той провери периметъра. Нямаше никой. Той обаче изчака, провери отново и отново. Облечените в ИПЗ-брони „Марк-II“ инструктори бяха труднозабележими дори през термалните детектори на полевите му бинокли.

Том предпазливо поведе отряда си през полето към камбаната, закачена на стълба. Това беше мисията им — да ударят камбаната. Бяха им дадени два часа, за да я открият и ударят — условието да продължат обучението си на спартанци. Кандидатите бяха четиристотин и осемнадесет, а свободните места — само триста. Не всички можеха да бъдат спартанци. Беше сбъркал, когато изведе целия отряд на открито. Всички бяха твърде нетърпеливи. Заради това попаднаха в засада.

От короните завая картечен огън, който веднага повали Адам и Мин, заели позиции по фланговете. Само Том и Люси стигнаха до калната дупка, която бе дълбока точно толкова, че да ги опази от огъня.

— Това е лудост — каза Люси и се изплю. Цялото й лице беше омазано с кал. — Трябва да направим нещо.

— Все някога амунициите им ще свършат — каза Том. — Или пък някой от другите отряди ще се появи и ще ни измъкне.

— Да бе — отвърна Люси. — След като те ударят камбаната.

Тя присви очи по посока на дърветата.

— Трябва да има начин да се измъкнем. Ето там — автоматични стрелкови кули. Затова не ги забелязахме на термалните детектори.

Лейтенантът винаги казваше за машините: „Лесно могат да заблудят неподозиращия, но и лесно се чупят“. Изстрелите нямаше да ги убият, но със сигурност щяха да ги спрат на място. Единствената им защита бяха сиви спортни екипи и леки ботуши. Зашеметяващите куршуми удряха толкова силно, че парализираха каквото и да уцелят — крака или ръце, а Господ да ти е на помощ, ако попаднеш в главата, слабините или очите.

— Писна ми! — Люси се надигна в клекнала позиция.

Том я сграбчи за глезена, издърпа я надолу и я удари в стомаха. Люси се преви, но бързо се съвзе, метна се върху Том и го хвана за гърлото. Том се освободи от захвата ѝ и вдигна ръцете си.

— Стига — каза. — Мир. Трябва да има начин да се измъкнем, без да ни застрелят.

Люси го изглежда ядосано, но след това попита:

— Какво си намислил?

— Каква е целта на това упражнение, лейтенант? — попита Дълбока зима.

Холограмната проекция на ИИ — стар мъж — пристъпи към пулта с монитори и докосна екрана, който показваше момче и момиче, приклучени от картечен огън. По пластмасата се разнесе звук от пукане на лед. Главен старшина Мендес размаза един комар, докато стоеше изправен и наблюдаваше половин дузината екрани в контролния център на лагер „Кърахий“. Климатикът беше повреден, затова униформите на Кърт и Мендес бяха просмукани от потта им.

— Добре ли се справят кандидатите с ученето? — попита Кърт.

— Виждали сте докладите ми. Знаете, че се справят добре. Откакто обявихте, че оценките им ще играят роля при селекцията, всяка вечер се скъсват да учат и четат до припадък. Честно казано, не виждам...

— Предлагам — каза Кърт — да не се безпокоиш за смислеността на бойните ми задачи и да съсредоточиш усилия върху ученето на кандидатите.

Какво би могъл да знае един ИИ за истинското сражение? Куршумите свистят толкова близо над главата ти, че дори не ги чуваш, а само ги усещаш. Как можеше да знае какво е да те уцелят, но да си длъжен да продължиш, облян в кръв, защото иначе приятелите ти биха загинали? Екип „Алфа“ бе загубил колективната си спойка по време на операция „Прометей“. Кърт се закле, че това никога няма да се случи с екип „Бета“.

Дълбока зима се извърна и наметалото му се набръчка. Из контролната зала задуха илюзорен снежен ветреца. ИИ най-вероятно бе програмиран с човешки протоколи за сигурност, така че беше нормално да е загрижен.

— Не знаем на какво са способни — каза най-накрая Кърт на Дълбока зима. — Ако се придържаме към учебниците, никога няма да узнаем. Ако обаче ги поставим в неспасяема ситуация, може и да ни изненадат.

— Краткото определение за спартанец — отбеляза Мендес.

Така се говореше за „СПАРТАНЕЦ-II“ — генетичният каймак на човечеството, облечен в брони „Мьолнир“. Те можеха да направят невъзможното и то сами. На „СПАРТАНЕЦ-III“ щеше да им се наложи да работят в екип, за да оцелеят. Да бъдат повече семейство, отколкото стрелкови отряд.

— И все пак — прошепна Дълбока зима, — това е жестоко. Ще се пречупят.

— Предпочитам да ги пречупя, отколкото да ги хвърля във войната, без да са попадали в безизходно положение — каза Кърт.

— Аз лично не мисля, че тези деца могат да бъдат пречупени — каза Мендес, повече на себе си, отколкото на Кърт и Дълбока зима. Погледът му следеше неотклонно Том и Люси. — Тези двамата са само на десет, а характерите им са толкова силни, че плашат дори мен.

— Вижте — каза Дълбока зима. — Какво правят?

Кърт се усмихна.

— Невъзможното, предполагам.

— Да преговорим още веднъж плана — каза Том.

Люси се притисна близо до него в калната дупка.

— Защо? За глупава ли ме имаш?

Том замълча за миг и отвърна:

— Тези кули вероятно използват радар за прицелване, така че ще ги заблудим.

— А ако използват термални детектори? — попита Люси.

— Тогава се надявам, че ще те отстрелят първа — сви рамене Том.

Люси кимна мрачно и вдигна един камък от калта.

— Значи хвърляме тези.

— В огневия им обсег — каза Том. — Малкият ъгъл на хвърляне ще ги направи трудни за проследяване. Може би ще обърка системите им за още частица от секундата.

— Тогава започваме да бягаме.

— Ще използваме залъгващи маневри. Опитай се да не настъпиш Адам и Мин.

— Разбрано — каза Люси.

Том стисна здраво камъка си и замахна с ръка за кураж. Двамата с Люси удариха юмруците си. Изправиха се заедно и метнаха камъните си.

Том чу изстрели, но не спря да бяга — надясно и наляво, претърколи се и след това се затича като луд към укритието на дърветата. Усети как калта около него експлодира приглушено. Огън преряза бедрото му и той спря да чувства крака си. Продължи напред със здравия си крак и се приземи тежко върху стомаха си във високата трева до акациевите дървета.

Чу ясно как един по един куршуми надупчиха земята на сантиметри от тялото му, но го пропуснаха. Той се засмя. Намираще се точно в обсега им за стрелба. Глупави машини. Превъртя се и видя Люси, която пъшкеше, клекнала в тревата. Том ѝ махна и посочи към дървесните корони. Люси му отвърна с вдигнати палци.

Том заподскача на един крак. Част от чувствителността му се връщаше — най-вече болката. Изтласка я настрани. Не трябваше да ѝ позволява да го забави. Инструкторите можеха да се появят всеки момент. Той се набра на по-ниските клони на една от акациите, която се тресеше от стрелбата в короната ѝ. Изкачи се на десет метра, като внимателно се пазеше от бодилите по ствола на дървото. Горے, върху платформа, бе монтирана стара картечница M202 XR, нагласена на автоматична стрелба. Оръжието помръдваше напред-назад в очакване

на мишена. Том се пресегна и изключи жиците от радарния апарат, а след това и от захранването. Картечницата застина.

Той се покатери на платформата и разви държащите болтове. Избута оръжието от платформата. Отдолу се чу задоволително тупване, когато то се удари в калната земя. Том слезе от дървото. Вдигна картечницата, изпразни барабана и изключи режима на автоматична стрелба. Изстреля три пробни залпа в ствола.

— Страхотно — каза.

Люси вече беше слязла долу и закрепяше картечница на рамото си. Тя тръгна към полето, за да помогне на Адам и Мин да станат.

— Хайде — каза. — Още не сме ударили камбаната.

Адам вдигна Том, а след това Люси, и тримата образуваха стълба от телата си. Мин се покатери и удари по камбаната. Том никога не бе чувал нещо по-приятно. Всички слязоха долу.

— А сега е време за малко разплата. Адам, Мин, заемете наблюдателни позиции — каза Том и посочи. — Ей там, в дърветата.

Те кимнаха и се затичаха към гората.

— Аз, ти и тези — каза Том на Люси и потупа картечницата си, — ще се устроим тук.

Той посочи към една огромна скала.

— Аз ще съм там — каза и кимна към високия камък в края на полето.

— И какво? — попита тя.

— Ами, обезопасихме полето и ударихме камбаната. Другите отряди вероятно ще стигнат тук и ще ударят камбаната за рекордно малко време, така че...

Люси се усмихна.

— Инструкторите ще се втурнат насам и ще открият стрелба.

Строевите инструктори в лагер „Кърахий“ бяха смесица от подбрани сержанти, медици и незавършили първия спартански клас. Последните винаги се стараеха да превърнат живота на курсантите от екип „Бета“ в ад. Преди две години отряд „Рентгенов лъч“ изчезна по време на рутинно упражнение на север. Много от децата разправяха, че там имало призраци — очи, носещи се из въздуха в джунглата, — но всички знаеха, че всъщност злополуката бе дело на инструкторите, които бяха прикрили следите си. Дори служители на ВСР пристигнаха

и отцепиха района. Наречекоха го „Зона 67“ и го обявиха за строго забранен район.

Беше време да дадат урок на инструкторите, да ги научат, че не могат безнаказано да тормозят екип „Бета“.

Мин подсвирна от клоните на гората. Появиха се отрядите „Ромео“ и „Ехо“. Том ги привика и им обясни плана си. „Зулу“ и „Лима“ се присъединиха и скоро след това две дузини курсанти се пръснаха сред тревата и дърветата. Чакаха и наблюдаваха.

Само след петнадесет минути се чу подсвирване на три часа. Тревата в края на полето леко се полюшна. Том сигнализира на скаутите си да се изтеглят, докато Люси маневрираше в търсене на по-добра позиция. Той се втурна приведен, за да пресече пътя на инструкторите. Забеляза три мишени, чиито ИПЗ-брони наподобяваха зеленината, но не достатъчно добре, за да прикрият разтворената трева в краката им. Те се обърнаха с лице към Люси.

Том стреля към колената им, където бронята бе най-уязвима. Трите човешки силуета изпомачкаха тревата. Телата им се свиха в конвулсии и се разтресоха от викове, докато гумените куршуми се сипеха върху тях. Люси се присъедини и откри огън.

Когато писъците спряха, Том се приближи и свали броните им. Под тях имаше трима силно зашеметени строеви инструктори. Противниците им не бяха установили самоличността си, така че по правилата на играта бяха редовни мишени като всички останали. Адам дотича и помогна да свалят всичко ценно от телата им.

— Пистолети и МА5К, всички със зашеметяващи амуниции — каза Адам.

Люси вдигна шепа, пълна с експлозиви, и се усмихна.

— Светлинни гранати.

— Сега — ухили се Том — вече наистина стана интересно.

Луната изгря и се покатери на небето. Тревата беше мокра от росата, а стомахът на Том къркореше толкова силно, че той се притесняваше да не издаде позицията си в мрака. Бяха посрещнали пет вълни от инструктори и вече представляваха напълно въоръжена, бронирана и екипирана спартанска тренировъчна защитна бойна част. Инструкторите бяха завързани в средата на полето, близо до

камбаната. Заложници. Том и останалите спартанци работеха заедно по-добре от всякога. И печелеха. Тормозеха го глад, влажност и студ, но Том нямаше да смени мястото си, тук и сега, с когото и да било в цялата галактика.

Във високата трева се чу шумолене, той се обърна и вдигна картечницата си на нивото на кръста. Не забеляза нищо — нито той, нито термалните детектори. Сигурно беше от нервите. Някой го хвана с една ръка за рамото, а през това време другата издърпа картечницата от ръцете му.

Старшина Мендес се извиси над Том. До него беше лейтенант Амброуз. Част от Том очакваше Мендес да го застреля на място.

— Мисля, че познах — изръмжа Мендес.

Лейтенантът коленичи до Том и прошепна:

— Добра работа, синко.

ГЛАВА 10

0420 ЧАСА, 19 ФЕВРУАРИ, 2551 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР)

НА БОРДА НА КОРАБА НА КУОН „НАДЕЖДА“, МЕЖДУЗВЕЗДНИЯ КОСМОС, СЕКТОР К-009 (ПЕТ ГОДИНИ
СЛЕД ОПЕРАЦИЯ „ТОРПЕДО“ НА СПАРТАНСКИЯ ЕКИП „БЕТА“ НА ПЕГАСИ ДЕЛТА)

Кърт премина по празните коридори на кораба на КУОН „Надежда“ и влезе в атриума. Над него ослепителни светлини имитираха истинско слънце. Въздушните регулатори караха листата на малката горичка от бели дъбове да шумолят. Той подуши лавандула — аромат, който не бе очаквал да усети отново от детска възраст. Най-екстравагантното приспособление на „Надежда“ беше десетметровият заоблен прозорец в атриума — нещо нечувано, на който и да е кораб от флотата на КУОН. Но „Надежда“ бе твърде различна от останалите кораби.

Флотските офицери я описваха като „най-грозното нещо, което някога е плавало в нулева гравитация“. Корабът бе построен преди мащабните бунтовнически действия в колониите. Частна медицинска корпорация бе закупила на скрап две станции за ремонт — всяка от тях представляваше един квадратен километър скелета, кранове и транспортни коли. Двете бяха свързани една с друга в „сандвич“, в чиято вътрешност корпорацията бе изградила архитектурни шедеври — болница и изследователски институт. През 2495 година КУОН реквизира съда, добави двигатели, леки защитни системи, шест реактора за ядрен синтез и свръхсветлинна система „Шоу-Фуджикава“, превръщайки „Надежда“ в най-голямата мобилна болница в историята.

Въпреки че повечето флотски офицери единодушно я обявяваха за грозновата, всеки морски пехотинец, с когото Кърт бе разговарял, я смяташе за най-красивото нещо на света.

Името на „Надежда“ се свързваше с цяла митология от мъжете и жените, които се сражаваха и загиваха на два фронта. Бе понасяла щети, но все още оцеляваше след осемнадесет големи космически сражения с бунтовническите сили и четири сблъсъка със Съглашението. Екипажът на кораба, заедно с технологиите си, беше

известен с умения си да спасява животи, като в много случаи буквално съживяваше мъртъвци.

Днес корабът бе паркиран в междузвездното пространство — посред нищото — по заповед на вицеадмирал Парангоски. Беше невъзможно да евакуират хилядите пациенти в критично състояние, но ВСР отпрати персонала от осемте палуби около доковете „Браво“, докато службата внасяше оборудването и служителите си. Програмата „СПАРТАНЕЦ-III“ трябваше да остане забулена в абсолютна тайна.

Кърт се надяваше репутацията на „Надежда“ да е заслужена, защото на карта бяха заложили неговите потенциални спартанци. Кандидатите бяха подложени на толкова много изпитания през последната година. За да ускорят графика на програмата, бяха предизвикали по изкуствен начин пубертетния период в телата на децата. Добавиха хормони на растежа към диетата им, както и добавки за костите, мускулите и хрущялите им. За девет месеца децата се превърнаха във възрастни.

Движенията на новите им, по-големи тела бяха несръчни и те с мъка се учеха наново как да бягат, да стрелят и да се бият. Днес се изправяха пред най-опасното изпитание. Щяха да бъдат непоправимо увредени или да умрат, или щяха да се превърнат в спартанци. Не, грешеше. Тези деца може и да не притежаваха свръхскоростта и силата на спартанци, но имаха отдадеността, желанието и духа на такива. Те вече бяха спартанци.

Кърт чу тропот на ботуши по коридора, последван от приглушени стъпки по моравата на атриума.

— Лейтенант, сър?

Към него се приближиха млад мъж и жена с дълги, скокливи крачки на хора, прекарвали дълго време в микрогравитация. Носеха стандартни флотски униформи с нашивки на старши сержанти втора степен. И двамата бяха с късо подстригани коси и тъмни очи.

След Пегаси Делта му се наложи да използва някои връзки, за да задържи оцелелите от екип „Бета“ със себе си. Полковник Акерсън поиска Том за своите лични операции. А вечно тихата Люси едва се размина с класификация „негодна за служба“ и постоянно преназначаване към психологичния отдел на ВСР за „оценка“. Трябваше да отнесе въпроса до вицеадмирал Парангоски с мотива, че са му нужни спартанци, за да тренира спартанци. Въпреки протестите

на Акерсън, тя се съгласи. В резултат на това през последните години Том и Люси се превърнаха в дясната и лявата му ръка, а спартанците от екип „Гама“ — в най-добрите, тренирани някога.

Том и Люси прекарваха толкова много време в ИПЗ-броните си, че на Кърт му трябваше само секунда, за да разпознае помощниците си. Както всички брони в екип „Гама“ и техните бяха снабдени с нови фоточувствителни покрития за подобряване на камуфлажните им свойства. Останалите експериментални нововъведения — балистични слоеве гел, подобрен софтуер на костюма и други функции — щяха да работят до една година, ако всичко протечеше нормално.

Том и Люси отдадоха едновременно чест. Кърт им върна жеста.

— Докладвайте.

— Кандидатите са готови да се качат на кораба, сър — каза Том.

Кърт се изправи и тримата се отправиха по коридора към доковете „Браво“. Космическият пристан бе с размерите на малък каньон и капацитет да обслужва цяла флота от десантни кораби през огромната си система за вход-изход. Обширните пространства бяха идеални за разпределяне на ранените и превоза им. Транспортните коли можеха спокойно да откарат скоростно цял екип от войници до спешните хирургични отделения.

През въздушните шлюзове нахлуха писъци и внезапен полъх на свеж въздух. Отвориха се няколко дузини врати и пеликаните се придвижиха в отделението върху захранвани от пара подвижни паркови места. Предните рампи на корабите се спуснаха и кандидатите спартанци заслизаха в спретнати редици от пеликаните. Кърт ги бе инструктирал относно процедурите. Щяха да ги приспят и да им инжектират химични коктейли. Хирургичната намеса щеше да утрои силата им, да намали времето за реакция на нервната им система и да повиши издръжливостта им. Това бе последната стъпка по пътя им на трансформация в спартанци. Днес те завършваха.

Уведомил ги бе и за рисковете. Показа им видео с резултатите от процедурата по биоподсилване по време на програмата „СПАРТАНЕЦ-II“. Повече от половината от тогавашните кандидати бяха отпаднали — намесата ги бе убила или инвалидизирала тежко. Благодарение на новите медицински протоколи този път това нямаше да се случи, но Кърт искаше да проведе едно последно изпитание. Нито един от треста и тридесетте кандидати не пожела да се отпише

от програмата. На Кърт му се наложи да поиска от Акерсън тридесет допълнителни места за финалната фаза. Не можа да се насили да отреже тридесет от тях — не и когато всички демонстрираха желание и готовност да се сражават. Акерсън с радост удовлетвори молбата му.

Кърт застана мирно и отдаде чест на потока от кандидати, които преминаваха покрай него. Те му отвръщаха, като продължаваха марша си с високо вдигнати глави и гърди. Средната им възраст бе дванадесет години, но изваяните им тела на олимпийски атлети ги приближаваха на вид до петнадесетгодишни. Много от тях носеха белези, получени в тежки битки. Всички излъчваха увереност. Това бяха войни. Кърт никога не бе изпитвал по-голяма гордост.

Последният от кандидатите забави крачка и се спря пред него. Аш, сериен номер Г099, водач на отряд „Сабя“. Той бе един от най-пламенните и умни курсанти, истински лидер. Носеше къдравата си кафява коса малко по-дълга от допустимото от правилника, но Кърт нямаше желание да се заяжда за това, не и днес.

Аш отдаде чест прецизно и отривисто.

— Сър, кандидат Г099 иска разрешение да говори, сър.

— Имаш го — каза Кърт и най-накрая завърши собствения си поздрав.

— Сър, аз... — гласът на Аш му изневери.

Много от момчетата изпитваха затруднения с гласните си струни, тъй като все още овладяваха рязкото преминаване през пубертета.

— Просто исках да ви кажа — продължи Аш, — че за мен беше чест да тренирам под вашето командване, това на главен сержант Мендес и сержанти Том и Люси. Дори да не се справя днес, искам да знаете, че не бих избрал друг път, сър.

— Честта е изцяло моя — каза Кърт. Той подаде ръката си.

Аш се загледа в нея за момент, след това я пое, стисна я силно и двамата се здрависаха.

— Ще се видим от другата страна — каза Кърт.

Аш кимна и продължи с бързи стъпки след останалите кандидати. Том и Люси кимнаха одобрително.

— Готови са — прошепна Кърт. Той отмести поглед настрани, за да не му се налага да среща техните. — Надявам се, че ние също сме готови. Поемаме огромен риск.

Кърт, Том и Люси се отбиха в една от конферентните зали, временно превърната в импровизиран команден и контролен център на ВСР. Медицински техници в сини лабораторни облекла наблюдаваха триста и тридесет видео монитора и уреда с биопоказатели. Том заговори един техник, докато погледът на Кърт пробягваше по екраните.

След като ги огледа, слезе в отвореното хирургично отделение. Четиристотин секции, разделени от полупрозрачни пластмасови прегради. Всички помещения бяха оборудвани с генератори на стерилни полета, които изпускаха над себе си характерните си оранжеви светлини. Кърт влезе в една от кабините, където откри спартанец-Г122, Холи.

Отделеното пространство бе натъпкано с машини. Имаше стойки с биомонитори. Няколко интравенозни и осмотични лепенки я свързваха с химиотерапевтична система, заредена с множество пълни с течности шишенца. Те щяха да я поддържат в състояние на полуупойка чрез коктейл от лекарства през следващата седмица. Наблизо се намираха още вентилатор и масичка с медицинско оборудване. Холи опита да се надигне и да отдаде чест, но тялото ѝ се отпусна обратно върху леглото и клепачите ѝ се затвориха, потрепвайки. Той се приближи до нея и стисна малката ѝ ръчичка, докато тя не потъна в дълбок сън.

Напомняше му на Кели, на нейната възраст, толкова жизнена и борбена. Кели му липсваше. За приятелите му от „СПАРТАНЕЦ-II“ той бе мъртъв вече почти тридесет години. Липсваха му всички.

Химиотерапевтичната система изсъска, шишенцата се завъртяха по местата си, затупкаха микромеханични помпи и по оцветените течности в тръбичките се понесоха мехурчета. Шокът от биоподсилващата процедура беше голям, от опит си спомни Кърт. Треската и болката — чувстваше се сякаш някой бе натрошил костите му и бе налял напалм във вените му. Холи се размърда. Биомониторите отчитаха рязка промяна в кръвното налягане и температурата ѝ. По кожата ѝ избиха миниатюрни мехурчета и тя ги почеса. Те бързо се напълниха с кръв и след това се слегнаха до струпеи.

Кърт потупа ръката на Холи за последен път, приближи се до системата и повдигна страничния ѝ панел. Вътре имаше дюзини

шишенца с разтвори. Той присви очи, докато четеше серийните им номера.

Забеляза номер 8942-LQ399 в инфузионната система. Този карбиден керамичен катализатор за втвърдяване правеше човешкия скелет на практика нечуплив.

88005-MX77 — фибрознит мускулен протеинов комплекс, който увеличаваше наситеността на мускулните влакна.

Номер 88947-OP24 бе наименованието на стабилизатора на ретината, който подобряваше цветоусещането и нощното виждане.

87556-1ГО61 — подобреният колоиден разтвор, който разгръщаше структурата на невроните и скъсяваше времето за реакция.

Имаше още много други: антишокови разтвори, болкоуспокояващи, противовъзпалителни течности, антикоагуланти и рН буфери.

Кърт обаче търсеше три определени шишенца с по-различни серийни номера — 009927-DG, 009127-PX и 009762-OO, — които нямаха съответствия в стандартния медицински логистичен код.

Бяха там, бълбукаха, докато съдържанието им биваше изсмуквано по посока на сместа с точност до една трилионна от литъра.

Чу звук от приближаващи се стъпки. Кърт смъкна панела на системата и пристъпи обратно до леглото на Холи. Пластмасовите завеси изшумяха и в помещението влезе медицински техник в синя лабораторна престилка.

— Мога ли да ви помогна с нещо, сър? — попита техникът. — Търсите ли нещо?

— Всичко е наред — излъга Кърт и премина покрай мъжа. — Тъкмо си тръгвах.

ГЛАВА 11

0210 ЧАСА, 20 ФЕВРУАРИ, 2551 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР)

НА БОРДА НА КОРАБА НА КУОН „НАДЕЖДА“, МЕЖДУЗВЕЗДНОТО ПРОСТРАНСТВО, СЕКТОР К-009

Кърт седеше сам в атриума и преглеждаше напредъка на кандидатите на екрана на четеца си. Бе прекарал почти цяло денонощие неотлъчно до тях. Дремна четири часа след края на процедурите. Щеше да отиде да поздрави кандидатите скоро след като се събудеха.

Не, щеше да поздрави спартанците. Всички бяха издържали. На Кърт му се искаше да почувства облекчение, но неизвестните бяха твърде много.

— Лейтенант Амброуз! — от комуникационния канал на кораба се разнесе женски глас. — Явете се незабавно за доклад на мостика.

Той се изправи и се насочи към асансьора. Вратите се затвориха и асансьорът се стрелна през райони с нормална и нулева гравитация. Кърт се държеше здраво за перилата. Кърт и екипът, работещ по неговия проект „Хризантема“, трябваше да бъдат оставени на мира. Това бяха директни заповеди от флотския канал за комуникация на висшите офицери. Защо тогава го викаха на мостика?

Вратите се отвориха. Озова се пред ниска жена, едва метър и четвърт, със сива шапка на вдовица и с униформа на старши лейтенант, която го очакваше със скръстени ръце.

— Госпожо! — Кърт отдаде чест. — Лейтенант Амброуз на разположение, както ми беше заповядано. Разрешете да вляза в мостика.

— Разрешавам ви — каза тя. — Елате с мен.

Тя тръгна по периферията на огромната слабо осветена стая. Освен трите дузини офицери на мостика, които се грижеха за навигацията, оръжията, комуникационните и двигателните системи, имаше допълнителни екипи, които контролираха системите за облекчаване на структурното напрежение върху кораба, транспортния трафик, водоснабдяването, разпределението на хранването и

екопреработващите подсистеми. „Надежда“ приличаше по-скоро на космическа станция-град, отколкото на редови кораб.

Старши лейтенантът притисна дланта си към биометричния скенер до една от страничните врати. Тя се разтвори и двамата влязоха. Стените на стаята вътре бяха отрупани с позлатени антични книги, подредени върху лавици. Стари глобуси на Земята и дузини други светове бяха разположени стилно около бюро от дърво Коа, което проблясваше като злато под светлината на самотна месингова лампа. В сенките седеше старец.

— Това е всичко, лейтенант — каза мъжът.

Той се изправи и Кърт забеляза проблясък на три звезди върху яката му. Кърт инстинктивно отдаде чест.

— Сър!

Старши лейтенантът напусна стаята, като затвори и заключи вратата след себе си.

Вицеадмиралът се разходи около Кърт. Вицеадмирал Исионрис Джеръми бе жива легенда. Той бе извеждал „Надежда“, на практика кораб без броня и оръжия, в битка три пъти, за да спаси екипажите на фатално повредени кораби. Беше спасил десетки хиляди животи, разминавайки се на косъм с военен съд заради действията си. Всяка война има нужда от герои. Адмирал по това време, Джеръми бе загубил, а след това и върнал някои от звездите на яката си, но КУОН го бе наградил с най-високото си отличие по време на война — „Кръста на колониите“. Два пъти.

— Не съм сигурен кой сте — каза вицеадмиралът и грамадните му вежди се събраха в преплетен гъсталак. — Явно някой много по-важен от „лейтенант Амброуз“ или както в действителност се казвате.

Кърт знаеше от опит, че е най-добре да си мълчи, освен ако не му бъде зададен директен въпрос. Остана мирно. Класифицираното ниво за достъп на проекта „СПАРТАНЕЦ-III“ не му позволяваше да разкрие каквото и да е дори пред вицеадмирал, ако не чуеше кодовата дума.

Джеръми се върна до бюрото си, бръкна в едно от чекмеджетата и извади черна сфера, голяма колкото грейпфрут.

— Знаете ли какво е това, лейтенант?

— Не, сър — каза Кърт.

— Хиперпространствена комуникационна сонда — каза вицеадмиралът. — Стационарен апарат „Шоу-Фуджикава“ изстрелва

тези куршуми в хиперпространството по ултрапрецизна траектория. Те разкъсват законите на познатата на хората физика и се връщат обратно в нормалното пространство на някое място с много далечни координати. Нещо като личен гълъб за кореспонденция. Разбирате ли?

— Да, сър — каза Кърт. — Като хиперпространствена научна проба. Виждал съм как ги изстрелват от станция Архимед. Или като новите орбитални спускателни пашкули, които могат да бъдат изстрелвани от кораби още от хиперпространството.

— Нищо подобно, лейтенант. Тези просто влизат и излизат от хиперпространството — повече приличат на лайна, които се въртят в старомодна тоалетна с гравитация, отколкото прецизно инженерство.

Той потупа сферата.

— Тази красавица наистина се ориентира в хиперпространството. Прекосява го надлъж и нашир, също толкова бързо като всеки кораб на КУОН. Истинска магия, ако сте в състояние да оцените математическата обосновка. Сега разбирате ли?

Кърт не беше сигурен какво се опитваше да измъкне от него адмиралът. Но тъй като му бе зададен директен въпрос, той отговори:

— Ако думите ви са истина, сър, това ще промени коренно комуникациите на големи разстояния. На всеки кораб ще има такова устройство.

— Само че построяването на свръхпрецизно стартово съоръжение „Шоу-Фуджикава“ за предмети с малка маса — продължи вицеадмиралът, — изисква средства, достатъчни за конструирането на цяла флотилия.

— А на цената на една от тези малки черни топки — той търкулна кълбото опасно близо до ръба на бюрото — можете да купите столицата на някоя затънтена колония. Съществуват само два такива спусъка. Един на Рийч и един на Земята.

Вицеадмиралът насочи погледа си към Кърт и бледосините му очи се вторачиха в неговите.

— Тази сонда пристигна преди петнадесет минути от точка, отдалечена на четиридесет милиона километра от „Надежда“ — каза Джеръми. — Нито един от векторите, които обозначават произхода ѝ, не съвпада със Земята или с Рийч. За вас е.

Кърт искаше да зададе поне дузина въпроси, но не посмя да повдигне нито един. Чувстваше се така, сякаш балансираше върху

острието на бръснач.

Вицеадмиралът изсумтя и тръгна към вратата.

— Сферата дойде с протокол за свръхсекретност, така че използвайте офиса ми, лейтенант. Отделете колкото време ви е нужно.

Той сложи длан върху вратата и тя се отвори. Преди да излезе, се спря и каза:

— Ако съществува опасност за кораба или за пациентите ми, синко, очаквам да ме информираш, независимо от заповедите ти.

Вратата се затвори зад него.

Кърт се приближи до черната сфера. Върху повърхността ѝ нямаше контролери или дисплеи. От повърхността ѝ сякаш се олющваше светлина — като вода, която се плъзга по масло. Той я докосна и материята под пръстите му се загоря.

Ледени рисунки на снежинки покриха бюрото на вицеадмирала и след това се пропукаха. Из офиса се разлетя холограмен сняг, който се сля в бяло наметало и образува изсечено лице, ледени очи и бастун от кристалночист лед — Дълбока зима.

— Господи! — възкликна ИИ. — А аз мислех контраадмиралите за многословни. Помислих си, че старият Джеръми никога няма да излезе.

Дълбока зима поглади празното пространство с ръцете си, изпити като на скелет, и из въздуха се разнесе синьо сияние.

— Пакетът за електронна защита е онлайн.

— Как се озова тук? — попита Кърт.

Опитваше се мислено да проследи възможностите. ИИ заемаха големи пространства, нуждаеха се от инсталации и мощни източници на енергия, за да поддържат съзнанията си. Нямаше как Дълбока зима да е тук. И как ИИ бе успял да промени вектора на изстрелване от Земята или Рийч?

Дълбока зима вдигна ръка.

— Спрете. Долавям смущението на ума ви, попаднал в задънена улица, лейтенант. Вероятно ще съм ви от помощ, ако разясня ситуацията.

— Моля — прошепна Кърт.

— Първо — каза Дълбока зима, — можем да общуваме само на ограничено ниво. Върху матрицата памет на тази сонда е отпечатана частица от интелекта ми. Процесът унищожи безвъзвратно част от

изчислителната ми мощ в станцията на Оникс, така че ще ви помоля да не губим ценни минути излишно. Също така в сондата няма достатъчно мощност да захрани продължителен дебат.

Кърт кимна. Този сигнал бе струвал много на ИИ, така че щеше внимателно да го изслуша.

— Нека също не губим време в обсъждане на детайли относно тази хиперпространствена комуникационна сонда. Тази информация е класифицирана и вие нямате достъп до нея.

— Тогава за какво ще си говорим? — попита Кърт.

— Открих три аномалии във връзка с новите протоколи за биоусилване — Дълбока зима плесна с ръце и във въздуха се появиха две групи стоманени сфери, които се въртяха около осите си. — Това са модели на протеиновите комплекси мизо-оланзапин и циклодексион-4, които бяха инжектирани на кандидатите по време на режима на промяна — обясни ИИ.

Кърт се наведе по-близо към въртящите се молекули.

— Това са наркотици с антипсихотични функции, както и такива за биполярно интегриране — каза Дълбока зима.

Той плесна отново с ръце и във въздуха се появи трета молекула — въртящи се златни и сребърни капки.

— А това е мутаген, който променя някои основни области на фронталния лоб — каза ИИ.

Дълбока зима избледня до полупрозрачно.

— Той повишава агресията като улеснява достъпа до животинската част на съзнанието по време на стрес. Хора с подобни мутации биха имали запаси от сила и издръжливост, непостижими за обикновен човек. Освен това те биха могли да продължат да се сражават, подложени на мощен системен шок, който би убил на място всеки друг. С времето обаче мутагенът потиска мозъчните центрове на висшата мисъл — продължи ИИ. — Наркотиците за биполярно интегриране и предотвратяване на психози противодействат на този ефект. Ако „СПАРТАНЦ-III“ притежават тези агенти в системите си, организмите им ще могат да компенсират.

Кърт разбираше какво има предвид ИИ. Под действието на свръхсилен стрес контраагентите щяха бързо да се разградят и примитивният мозък щеше да вземе връх. Спартанците му щяха да продължават да се бият и да бъдат много по-трудни мишени. Ефектът

бе обратим само от контрагентите. Беше опасен. Спартанците му можеха да загубят способностите си да разсъждават, но пък може би щяха да получат предимство, което да им помогне да оцелеят.

Дълбока зима избледня отново. ИИ винаги бе поставял здравето на кандидатите спартанци по-високо от тренировките им и плановете на „Трети отдел“.

— Ти се притесняваш за тях, макар и по свой си начин — каза Кърт. — Спартанците.

— Разбира се, че се притеснявам. Те са просто деца, независимо какво сме им направили. Трябва да спреш протокола. Мозъчните мутации бяха специално поставени извън закона от медицинските военни части на КУОН през 2513 година. Моралните аргументи за това са необорими.

Дълбока зима се стопи до една-единствена снежинка, която проблясваше на бюрото.

— Аз съм пето поколение умен ИИ, Кърт. Достигнах границата на оперативния ми живот на Оникс. Когато се завърнеш, вече ще бъда изключен и подменен. Оставил съм документация.

Снежинката заблестя, а краищата ѝ започнаха да се топят. Дълбока зима зашептя:

— Трябва да действаш внимателно. Не съм сигурен кой от ВСР стои зад тази нелегална процедура, но със сигурност ще се опитат да покрият случая.

Снежинката се разтопи и с нея всички холограмни следи от Дълбока зима изчезнаха. Повърхността на черната комуникационна сфера се нагря, започна да бълбука и тънки пипала дим се заизвиваха от вътрешността ѝ.

Да, щяха да го покрият. Когато Кърт се върнеше на Оникс, щеше да уведоми полковник Акерсън и тогава щяха да уредят унищожаването на всички документи, оставени от Дълбока зима. Мутацията бе идея на Кърт. Наложиха се да убеди полковника, за да я одобри. Запазиха я в тайна дори от останалите участници в подотдела, отговарящ за „СПАРТАНЕЦ-III“, за да запазят възможността да отрекат евентуални обвинения. Твърде много спартанци бяха загинали пред очите на Кърт. Той беше готов да наруши стотици регистрационни закони и биоетични идеали, за да даде и най-малкия

шанс на учениците си да преживеят още една битка. Съжаляваше единствено, че не може да направи повече.

Инстинктите на Дълбока зима да спаси спартанците бяха погрешни. Никой от тях не можеше да бъде защитен по този начин. Войните се сражаваха. Понякога надделяваха, но винаги се изправяха срещу смъртта. Дори децата кандидати разбираха това. Въпреки това нямаше нужда да умират толкова лесно. Кърт се обърна с гръб към комуникационната сонда и напусна кабинета на адмирала.

Време бе да поздрави екип „Гама“ и да ги приветства в братството на спартанците.

ЧАСТ ТРЕТА

НАШЕСТВЕНИЦИ

ГЛАВА 12

0645 ЧАСА, 31 ОКТОМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС, БЛИЗО ДО „ЗОНА 67“, ПЛАНЕТА ОНИКС

Две шокови гранати се взривиха и изпълниха въздуха с кълба от светкавици, гръмотевици и трептящи листа. Аш се хвърли на земята и инстинктивно се сви на топка. Част от секундата по-късно забеляза шестостенните стоманени контейнери и сега горящите им образи се отразяваха в очите му. Враговете им се бяха прикрили твърде добре в дърветата. Глупава грешка от негова страна. Позволяваше на кръвта му да го ръководи, вместо да разсъждава.

Той се изправи. Чуваше единствено ударите на сърцето си, иначе беше глух. Аш премигна, за да проясни замъгленото си зрение. Отряд „Сабя“ беше в нокдаун. Марк, Оливия, Холи и Данте бяха на колене. Гранатите бяха извадили камуфлажните буфери на ИПЗ-броните им и по повърхността им се отличаваха бледи бежови шарки, подобни на натъртвания. Новата фоточувствителна технология за покритие можеше да имитира широк диапазон от електромагнитни излъчвания, но все още бе податлива на претоварване.

Той изправи Марк на крака и го разтърси. Марк кимна и изправи останалите. Аш ги насочи с жестове назад, обратно на посоката, по която бяха влезли в капана. Разполагаха само с миг преди отряд „Катана“^[1] да ги връхлети.

Вината бе негова. Беше твърде нетърпелив, остави се твърде лесно да го въвлекат в действие, без да помисли. Марк бе забелязал снайперист на „Катана“ и Аш твърде прибързано реши да покрие левия фланг и влезе право в истинския капан — шоките гранати. Но именно това беше целта на упражнението, нали? Три отряда спартанци, натъпкани в един квадратен километър — мисли бързо или умри. Или още по-лошо в случая — мисли бързо или загуби.

Аш вдигна ръка, за да спре отряда. Нямахте да се изтеглят право назад. Ако той бе на мястото на „Катана“, щеше да постави още един капан на изтеглящия се враг. Махна им да погледнат надясно.

Членовете на отряд „Сабя“ се придвижваха приклекли през храсталака, бавно и внимателно, с погледи нащрек за опасност. Оливия поведе отряда и изчезна в зелените сенки. В ушите на Аш се разнесе звън. Това бе добър знак. Още половин метър по-близо до гранатите и щеше да загуби тъпанчето си. Клонирането на тъкани директно върху пациента бе болезнено скучна процедура и той с радост щеше да пропусне двуседмичното задължително изваждане от строй.

Оливия изпрати червена сигнална светлина. Отрядът замръзна. Пет метра пред тях една от палмите се наклони и се върна назад като пружина. Аш рязко активира зелената си светлина — сигналът да открият огън. Това бе най-добрата им мишена за цялата сутрин. Около него избухна контролиран огън. Палмата експлодира в дъжд от конфети. Спартанецът, прикрит в зеленината, се обърна. ИПЗ-бронята му проблясваше в сребристо под насечения огън от проглушителни изстрели, които се сипеха по повърхността ѝ. Кракът му се закачи в някакъв корен и той се строполи на земята.

Аш сигнализира повторно на отряда да се придвижи напред. Взводът му се подсигури, че мишената е свалена с няколко добре насочени изстрела. Балистичният гел на броните им можеше да поеме огромен брой удари, преди да стане пропусклив. Три секунди по-късно сигналната светлина на противника примигна в червено и те прекъснаха огъня. Оливия се придвижи до него и залепи с удар лимоненозелен флаг на гърба му, който все още се гърчеше. Целта вече официално се водеше „мъртва“. Аш активира специалния навигационен маркер и сигнализира на командването да приберат „труп“.

Земята се разтресе. Трусът продължи само миг, но всички спартанци от отряд „Сабя“ замръзнаха на място и заоглеждаха джунглата в търсене на източника на смущението. Земетресение? Надали. На Оникс нямаше тектонична активност. Това оставяше само две възможности: сблъсък с повърхността или взрив. Нито едната не бе добре дошла.

Аш даде знак на „Сабя“ да се придвижи. Те се запромъкнаха през джунглата и излязоха в равнината. Оттук на север се простираха малки плата от варовик, гранит и кварц — до високата ограда около „Зона 67“ и отвъд нея.

Предполагаше се, че „призракът“ на Оникс се намира именно в „Зона 67“. Други кандидати спартанци претендираха, че са го виждали веднъж или два пъти — самотно око в мрака. Измисляха си тези глупости само за да сплашат останалия персонал. Аш обаче бе чувал за отряда от екип „Бета“, който изчезнал в местността и никога не бил открит.

Той се огледа внимателно и забеляза естествено ерозиран тунел, който пронизваше един хълм. Аш посочи натам и спартанците се вмъкнаха вътре, за да направят тактическа оценка на ситуацията.

Аш издърпа шлема си и изтри кръвта от носа и косата си.

— Твърде близо — каза той.

— Все пак свалихме един — каза Холи, докато свалеше собствения си позлатен огледален шлем — и не загубихме нито един от нашите, въпреки че ти направи доста сериозна заявка.

Тя почеса възкъсатата коса на главата си, която бе остригала в шарки от мечешки лапи. Дължината ѝ не беше в нарушение на наредбите, но някои от другите отряди я заяждаха за това. Подобни закачки пощуряваха Холи и тя няколко пъти бе понижавана заради сбивания.

Данте махна шлема си и опипа покритото си от белези лице за наранявания. Доволен от резултата, той извади две шокови гранати от раницата си.

— Намерих тези, преди ти да попаднеш в капана. Забелязах опънатата тел по земята.

Аш кимна. Трябваше да смърри Данте, че е бърникал около комплект активирани гранати. От друга страна, Данте беше истински магьосник, що се отнася до експлозиви. Винаги знаеше кога щяха да избухнат и кога не. Или го знаеше, или беше най-големият късметлия, когото някога бе виждал.

Оливия не свали ИПЗ-шлема си. Тя се измъкна от пещерата и зае пост отвън. Аш не се тревожеше. Оливия владееше изкуството на укритието най-добре в екип „Гама“. Наричаха я накратко „О“, защото бе също толкова тиха, колкото и съименния ѝ гласен звук.

Аш се обърна към Марк.

— Проверка на главата — каза той и потупа приятеля си по шлема.

Марк го свали и Аш видя тежко натъртване на бузата му. Марк прокара длани по бръснатата си глава и заопипва краищата на контузията.

— Добре съм — каза Марк. Той приглади вътрешната обшивка на бронята си, докато не се увери, че е в перфектно състояние и отново сложи шлема.

Наричаха го Марк „Мишената“^[2], понеже беше най-добрият им стрелец — точен със снайпер, но още по-добър с оръжие в автоматичен режим при изобилие от противникови мишени. Колкото по-напечена ставаше ситуацията, толкова по-хладнокръвен ставаше той.

Аш забеляза ивици от необработен оникс по продължение на стените на тунела, черни и бели, нашарени със златни петна. Прокара облечения си в ръкавица пръст по шарките, заинтригуван от геоложката аномалия. Отърси се от тези мисли и се концентрира върху ситуацията тук и сега. Сложи шлема обратно на главата си.

— Проверка на аудио връзката — прошепна Аш по канала на отряда.

Отговориха му зелени светлини. Добре. Никой не бе оглушал.

Откъм далечните стени на платото се разнесе шум от приглушен тъп удар и от тавана на пещерата се посипа прах. Всички от отряд „Сабя“ инстинктивно приклекнаха. Аш извади пистолета си.

— Този беше силен — промърмори Данте. — Артилерия? Някой от новите модели четиридесет?

— Не мисля, че лейтенант-командирът би използвал артилерия срещу нас — прошепна Аш.

— По принцип не — отвърна Холи. — Но това е *последния* тест. Може би хвърля всичко срещу нас, за да реши кой да получи най-високи почетни отличия.

Най-високи отличия. Благодарение на Аш отряд „Сабя“ се бе задържал на върха в продължение на три години — усъвършенстваха специалните си умения, научаваха всеки урок, даден им от Вечно лято, мислеха, движеха се и действаха заедно, като остро като бръснач оръжие. Само два от другите отряди се доближаваха до резултатите им. „Гладиус“^[3] и „Катана“. Най-високите почетни отличия щяха да им спечелят слава и уважение. Щяха да означават, че те са най-добрите. Че са спечелили.

— О, усети ли посоката на експлозията? — попита Аш по канала на отряда.

Оливия отговори с червена светлина.

— Добре, нека засега да приемем, че е артилерия — каза Аш. — Не мога да повярвам, че лейтенант-командирът би я използвал, но с Мендес нещата стоят другояче. Ако чуете приближаващ се снаряд, пръснете се и търсете прикритие.

Четири зелени светлинни диода светнаха на горния му дисплей, с което спартанците приеха заповедта. Аш бе чел някъде, че никога не можеш да чуеш артилерийския снаряд, който ще те убие. Нямаше желание лично да провери тази легенда от бойните полета.

— Какъв е планът спрямо „Катана“ и „Гладиус“? — попита Марк.

— „Катана“ загубиха един — отвърна Аш. — Ще се съсредоточим върху по-слабия от двата отряда. Ще открием...

Разнесе се тътен от нов удар и земята се разтресе.

— По-близо — прошепна Оливия по канала. — Вектор на посоката — север.

Аш пристъпи извън тунела и се прикри зад една огромна скала. Останалите го последваха и ИПЗ-броните им се сляха със скалистия терен.

Ако това бе нов капан, те най-вероятно излизаха от директния обсег на насочен снайперистки огън. Но Аш се съмняваше в това. Никой не би използвал толкова големи оръдия на такова близко разстояние, дори и Мендес. Подобна експлозия не беше нещо, което можеш да скалпиш с помощта на камъни, клони и няколко шокови гранати. Така че отрядите „Катана“ и „Гладиус“ също отпаднаха от сметките.

Кой тогава го правеше?

На четиридесет метра на север се намираше тройната ограда, която описваше „Зона 67“. Остра като бръснач тел, сензори за движение и минирани алеи — доста ефективна бариера. Ако се наложеше, отряд „Сабя“ можеше да премине през нея, но те нямаше да го направят. Заповедите на лейтенант-командира бяха кристално ясни: „НЕ ПРЕКОСЯВАЙТЕ“. Това веднага щеше да ги дисквалифицира от борбата за най-високите отличия.

Ами останалите отряди? Едно бързо прескачане и обходна маневра, за да го издебнат по фланга? Не. Никой от тях не би рискувал дисквалификация.

На около три километра във вътрешността на „Зона 67“ се вихреше пясъчна буря, пушечи се издигаха в спирали, пламтеше огън. Едно от далечните плата експлодира — появи се гъба от изпарения от блестящ кварцов прах, градушка от скали и вилнеещи пламъци.

Аш се присви инстинктивно и вътрешностите му се сгърчиха. Бе виждал експлозии и преди. Но нищо подобно на това.

— Два километра — каза Данте. — Този го усетих в костите си.

Те наблюдаваха как камъните ваят от небето.

— Може би няколко ракети „Арчър“... — промърмори Марк.

В периферията на разрастващия се облак от прах се развъртяха точици. Ако бе по-невеж, Аш би се заклел, че това са лешояди. Но на Оникс не живееха хищни летящи видове. Аш увеличи образа на дисплея си. При петорно увеличение видя, че точките притежават тройна симетрия.

Той свали снайпера си и погледна през мерника. Бяха някакъв вид дрони. Но не и като моделите „МАКО“ на КУОН. Не бяха и банши на Съглашението. Бяха дълги няколко метра. Около окото в центъра, което блестеше като разтопено желязо, имаше три матови стоманени мачти. Не се виждаха реактивни двигатели. Нито пък пилотска кабина. Бяха дузина.

— Трябва да е някакъв експериментален прототип — каза Данте. — Може би „Зона 67“ е изпитателен полигон за нови оръжия.

— Не биха „изпитвали“ нещо с разрушителна сила от мегатон, ако и ние сме наблизо — възрази Аш.

А може би това беше част от последния изпит? Някаква нова заплаха, за чието надвигане трите отряда трябваше да се съюзят? Това напомняше стила на старшина Мендес — промяна в правилата по средата на теста.

Дроните се отдалечиха от ядрената експлозия, погълнала платото, и се понесоха към отряд „Сабя“. Спряха се малко преди оградата — от противоположната ѝ страна, където започнаха да обикалят над друг хълм. Аш забеляза движение на върха на възвишението. Капаците на прикрит с камуфлаж бункер се отвориха и мощен картечен огън засипа дроните. Мачтите на водача им се

отместиха рязко напред и върховете им оформиха триъгълник на пътя на изстрелите. На мястото му се появи блещукащо златно було. Петдесеткалибровите куршуми се сблъскаха с него и отскочиха.

— Енергийни щитове! — каза Данте. — Трябва да са съгласенски.

Аш с нежелание се съгласи с тази преценка. Това не бе никаква игра, някакво последно изпитание. Войната пристигаше на Оникс.

Той излъчи сигнал по отворения комуникационен канал.

— „Кърахий“, командване и контрол, елате. Тук е „Сабя-1“. Имаме спешен случай.

Никакъв отговор. Сигналят на комуникационната му система светеше в зелено. Наистина излъчваше, но никой не го чуваше.

— Радиопроверка — каза Аш на отряда си. — Всеки да се опита да се свърже с лейтенант-командира и със старши сержанта. Опитайте се също да влезете в контакт с „Агинкорт“^[4].

Аш проследи дроните през мерника на снайпера си.

Останалите единадесет се подредиха в линия зад този, който бе преместил мачтите си, за да образува енергиен щит. Червените им очи сочеха право срещу върха на платото. От бункера излязоха мъже с ракетомети М19. Очите на дроните запламтяха в ослепително злато — енергията се понесе напред и удари като промушване на рапира. Гледката му към мъжете и бункера потрепна за миг, избухна в пламъци и те се изпариха. Върхът на платото се взриви в облак от прах и стопена скала.

Земята се наклони и се напука. Отряд „Сабя“ се изтегли в тунела. По главите им се посипаха отломки. Аш присви очи и се вгледа назад през мъглата. Дроните се бяха разпръснали и се движеха напред със зигзагообразни движения над скалистия терен — търсеца формация.

Той се придвижи до противоположния край на тунела и рискува с още едно предаване по комуникационния канал.

— Отряд „Катана“, отряд „Гладиус“, съгласенска активност в „Зона 67“. Забравете за теста, приятели. Имаме проблем.

[1] Издължен японски меч, част от въоръжението на самурая — Б.р. ↑

[2] Mark „The Mark“ (англ.) — mark — означава мишена, цел, а marksman — точен стрелец — Б.пр. ↑

[3] Къс меч, използван от римските легионери — Б.пр. ↑

[4] Сражение в северна Франция през 1415 год., при което стрелците на английския крал Хенри V разгромяват много по-голямата френска армия — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

0700 ЧАСА, 31 ОКТОМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС, БЛИЗО ДО ЛАГЕР „КЪРАХИЙ“, ПЛАНЕТА ОНИКС

Кърт огледа хоризонта с бинокъла си. Наблюдаваше движението на вятъра в короните на дърветата, птиците, които бяха излетели и димните облаци, които се издигаха над гората. Във въздуха се носеше мирисът на неприятности. От позицията си в „дървената къща“ не успяваше да види източника на смущенията около зоната за изпитания на спартанците.

Дървената къща представляваше платформа, издигната в джунглата на няколкостотин метра от земята, поддържана от титаничните „ръце“ на едно бананово дърво. Единствените електроуреди на нея бяха радиото и техниката за връзка с ИИ. Всичко останало бе нискотехнологично: оптични бинокли и телескопи, параболични чинии за улавяне на звуци, няколко от добрите стари сигнални флагове.

— Какво отчита „Агинкорт“? — Кърт попита Мендес.

Старши сержант Мендес се обърна към Кърт и притисна пъпковидната слушалка към ухото си.

— Много статичен шум. Има налице смущения в широколентовата връзка. Преминават към висока орбита, за да получат ясна картина.

„Агинкорт“ току-що бе доставил провизии за екип „Делта“, който трябваше скоро да пристигне. Кърт ги бе помолил да му пратят малко видео анализ, преди да се отделят от орбитата.

— Предай благодарностите ми на командира — каза Кърт.

Лицето на Мендес потъмня.

— Излизат от орбита.

Големият колкото чиния ИИ-проектор оживя с искра, топла червена слънчева светлина проблесна и изпълни къщата. Потокът от фотони се състи и придоби образа на висок млад войн чероки с голи гърди, облечен в еленови кожи и хванал оперено копие в грамадната си ръка. Това бе Вечно лято, ИИ на ВСП на служба в свръхсекретното

съоръжение на тридесет километра северно — място, което бе толкова тайно, че технически вече не съществуваше. ИИ махна на Кърт и след това изчезна. Замени го светкавица — символът на приоритетните спешни комуникета на КУОН.

ИИ, който беше заменил Дълбока зима, се държеше високомерно, едва понасяше Кърт и екипа му, и никога не започваше разговори. Имаха проблем. Кърт пристъпи по-близо и сензорът сканира биометричните му данни. Няколко документа бяха излъчени направо в ретината му — свръхсекретен протокол, който придаваше ново значение на фразата „ниво на сигурност — само визуален достъп“. Той зачете:

Приоритетно излъчване на КУОН съобщение
91762P-06

Код за секретност: Черно

Код за общ достъп: файл/периодичен/

От: Кодово име Вечно лято

До: лейтенант Кърт Амброуз, специално аташе, командване на логистични операции (НавЛогКом), офис по разследванията, идентификационен номер на съобщението: 045888947

Относно: Сигнализирана спешна ситуация

Ниво на достъп: Ограничено (директива ХХХ-ХД)

/отваряне на файла/

Протокол за декодиране: Мигновено излъчване до командните и контролните органи на Лагер „Кърахий“ от Вечно лято за лейтенант командир Амброуз — САМО ВИЗУАЛЕН КОНТАКТ

„ЗОНА 67“ Е НАПАДНАТА

Според основната заповед 98.93.120 съм упълномощен да поема командването над целия военен персонал на Оникс при наличие на извънредна ситуация. Поради това упражнявам тази власт и нареждам на вашата

команда незабавно да защити „Зона 67“ от надвисналата опасност.

Самоличност на нападателя: неизвестна.
Нечовешки произход.

Внимание: Възможно участие на Съглашението.

Внимание: Възможно участие на не съгласенски сили.

Упълномощен сте с кодова дума за достъп „ПАТРИОТ–7-СИНЬО“ да прегледате следния сбит материал с цел изпълнение на възложената задача. Всяко нарушение на поверителността на кодовата дума за достъп е наказуема със смъртна присъда по наредба на КУОН ВОЕНПРОК^[1] 4465/LHG, клаузите относно сигурността по време на война и преработените укази за обединена сигурност от 2162 година.

/край/

/ПРИКРЕПЕН ФАЙЛ 1 ОТ 9/

6 май, 2491 година (по Военния календар) полеви доклад А76344-КУОН ИНЖКОРП

Относно: Проучване на планета ХР–063

Докладващ офицер: Капитан Д. Ф. Ламберт, КУОН, ИНЖКОРП/идентификационен номер на съобщението: 03981762

ХР–063 е истинско съкровище. На нея има кислородно-азотна инертна газова атмосфера с подходящо налягане и умерен климатичен цикъл. Налично е изобилие от местна флора и фауна, които според беглите проучвания не са опасни. Всъщност съществуват ядовити видове. (Виж допълнителните доклади.) Възможно внедряване на земни видове.

Забележителни аномалии: не е засечена тектонична активност, но въпреки това е налице необикновено мощно планетарно магнитно поле. Нивото на излъчваната

радиация е малко по-високо от нормалното, но е в поносимите норми. Препоръчват се допълнителни геоложки изследвания. Не са наложителни усилия за тераформиране^[2]. Препоръчва се колонизиране.

/край/

/ПРИКРЕПЕН ФАЙЛ 2 ОТ 9/

19 февруари, 2492 година (по Военния календар)
полеви доклад А79052-КУОН ИНЖКОРП

Относно: Геоложка експедиция четири, планета ХР–063

Докладващ офицер: Лейтенант В. К. Дейвидсън, КУОН ИНЖКОРП/идентификационен номер на съобщението: 07729654

Регионът на северните плата в средните географски ширини е богат на гранитни и кварцови разновидности, които образуват хълмове и плата. Зашеметяващи ониксови рудници. Допълнителните изследвания на този регион разкриха варовици от органичен произход, в частност коралов риф с богат запас на вкаменелости. Повърхностните изследвания откриха няколко древни вида с неизвестен произход и цял тип, който вероятно принадлежи на извънземна таксономия.

Препоръка: Продължаване на изследванията. Молба за специалист по палео- и ксенобиология и биохимия.

/край/

/ПРИКРЕПЕН ФАЙЛ 3 ОТ 9/

3 януари, 2511 година (по Военния календар) Заповед 178.8.64.007

Относно: Прекласификация на сигурността

Заповядващ офицер: Контраадмирал М. О. Парангоски, Военноморска служба за разузнаване, „Трети отдел“/идентификационен номер на съобщението: 03669271

От този момент всички материали, които споменават, позовават се на или съдържат доклади, проучвания, лични бележки и дневници, изображения или каквато и да е информацията относно или свързана с планетата с каталожен номер ХР-063 (също позната неофициално като Оникс), се прекласифицират в ниво „ТОПТАЙНА, САМО ВИЗУАЛЕН ДОСТЪП“.

Генералното прочистване на мрежата на КУОН е упълномощено от Военноморската служба за разследване (виж ном. 0097833), под контрол на ВОЕНИИ. ИД номер: 477-55D

/край/

/ПРИКРЕПЕН ФАЙЛ 4 ОТ 9/

22 октомври, 2511 (по Военния календар) ВСП
полеви доклад А84110

Ниво на достъп: СВРЪХСЕКРЕТНО, КОДОВА
ДУМА

Относно: Ситуацията с руините в „Зона 67“

Докладващ офицер: лейтенант командир Дж. Г. Ортега, Военноморска служба за разузнаване, „Трети отдел“/идентификационен номер: 761073

Във връзка с извънземните руини, открити в „Зона 67“, продължаваме да откриваме доказателства за напреднала култура с изключително дълбоки познания по математика и космическа навигация. Някои вероятни произведения на изкуството предполагат, че става дума за раса, която пътува в космоса (виж прикрепените цифрови изображения на фреските от Оникс). Многобройните им йероглифи, въпреки че на пръв поглед напомнят на земните ацтекски такива, нямат нищо общо с примитивните си земни роднини. Няколкото слоя символика предполагат многоизмерен подход към езика им, ако за него изобщо може да се мисли като за писменост или език според

човешкото тълкуване. Преводът все още убягва на всички експерти, човешки и ИИ.

ПРЕПОРЪКА: Увеличаване на финансирането, археоложките мисии несъмнено ще доведат до открития на неизвестни технологии.

ДОПЪЛНИТЕЛНА БЕЛЕЖКА: Няма допълнителна информация относно пламтящата сфера, открита от курсантите от екип „Бета“. Последвалата детонация унищожи всички следи относно нейния произход.

/край/

/ПРИКРЕПЕН ФАЙЛ 5 ОТ 9/

2 септември, 2517 година (по Военния календар) ВСП
полеви доклад С384409

Ниво на достъп: СВРЪХСЕКРЕТНО, КОДОВА
ДУМА

Относно: Ситуацията с руините в „Зона 67“

Докладващ офицер: Командир Дж. Г. Ортега,
Военноморска служба за разузнаване „Трети отдел“/
идентификационен номер: 763073

В 0500 часа днес се активираха нови съоръжения. Умни ИИ, които работят в тандем според указания, постигнаха частични предварителни успехи с някои от по-простите, нископространствени йероглифи. Продължителните разкопки на милиони кубични футове земна маса в „Зона 67“ разкриха развалини от сгради, фрески и плочи, но в другите райони няма открития с технологичен характер, а ако е имало, ние не притежаваме достатъчно добра разбираемост, за да различим функциите им. Фреските, изобразяващи жителите на Оникс, все още не са открити. Какъвто и да е бил външния вид на тези същества, за момента остава мистерия. По-опитният персонал вече вярва, че внезапен катаклизъм е унищожил жителите на този свят. Неясно е дали е бил с патологичен, социологически или радиационен характер. Това обаче би могло да обясни ненормално високите нива на радиация.

ПРЕПОРЪКА: Да се увеличат персоналът и финансирането. Руините са толкова обширни, че за пълните разкопки биха отнели няколко човешки живота. Може би целият свят е покрит с подобни развалини. Със сигурност има нови технологии, които са оцелели и чакат да бъдат открити.

/край/

ПРИКРЕПЕН ФАЙЛ 6 ОТ 9/

6 март, 2525 година (по Военния календар) Заповед 276.8.91.848

Относно: финансиране на „Зона 67“

ЗАПОВЯДВАЩ ОФИЦЕР: Адмирал М. О. Парангоски, Военноморска служба за разследване „Трети отдел“/идентификационен номер: 03669271

Господа, ще бъде кратка. След почти петнадесет години продължителни и разорителни изследвания, които не доведоха до откриването на нито една нова технология, бюджетът на операцията на Оникс получи по-нисък приоритет. Въпреки че извънземните артефакти и йероглифи все още са обект на интерес, скорошни бунтовнически действия във външните колонии налагат да погледнем реалистично на нещата и да преразпределим ограничения брой ИИ и военен персонал, за да се справим с тази нова заплаха. Информацията относно Оникс ще продължи да бъде класифицирана, кодова дума свръхсекретно. Всички материали и документи бяха преразпределени под номенклатурата „КРАЛЯТ ПОД ПЛАНИНАТА“. В съответствие със заповед 178.8.64.007 всяко нарушение на поверителността на кодовата дума за достъп е наказуемо със смъртна присъда по наредбата на КУОН ВОЕНПРОК 4465/LHG, клаузите относно сигурността по време на война и преработените укази на закона за сигурността на родината от 2162 година. Екип в минимален състав и един ИИ ще продължат да проучват мистериите на „Зона 67“. Може би те ще имат късмет.

Междувременно на останалите от нас им се налага да водят война.

/край/

Кърт не дочете трансмисията на Вечно лято. Хоризонтът беше помрачен от експлозията на облак — гъба от прах и пламъци — и холограмната страница се разпадна преди Кърт да успее да прегледа останалите документи. Проекторът изпращя, пусна искра и изгасна. Съзнанието му едва сега започваше да възприема информацията, която Вечно лято му бе изпратил. Извънземни руини? Възможно нашествие на Съглашението? Какво имаше предвид ИИ под не съглашенски сили?

— Трябва да се махнем оттук — каза Кърт.

Главният старшина Мендес още се взираше в далечния взрив.

— Артилерия. Може би ракетен удар?

Кърт огледа внимателно формата на облака, образуван от взрива.

— Не, твърде асиметричен е. Температурите в отделните му части са твърде различни. По-скоро бих заложил на насочено енергийно оръжие.

Сержантът вдигна радиото и отново опита да се свърже с „Агинкорт“.

— Тук командване и контрол на лагер „Кърахий“. Чувате ли ме? Край.

Чуваше се само статичен шум.

— Опитай с взводовете — каза Кърт.

Мендес кимна.

— „Сабя“, обадете се. „Катана“? Докладвайте. Тук старши сержант Мендес. „Гладиус“?

Той изключи микрофона. Този път не се чу дори статичен шум, само мъртвешка тишина.

— Мислиш ли — Мендес погледна към небето, — че от „Агинкорт“ са направили нещо?

Сержантът смръщи притеснено сребристите си вежди, които се сляха в една. Кърт за пръв път виждаше тази емоция на лицето на стария си приятел.

Нов взрив разтърси „Зона 67“. Едно от далечните скални възвишения се разпадна в дъжд от прах.

— Получихме заповеди да защитаваме „Зона 67“ — каза Кърт.

Мендес въздъхна, кимна и леко присви рамене.

— Пистолетът ми М6 е у мен — той потупа кобура си. — Имам и нож в ботуша си. Ти?

Кърт протегна ръцете си.

— Значи битката ще е честна — отбеляза Мендес и опита още веднъж с радиото. — Обадете се, „Сабя“.

През филтъра гласът му се смесваше с пращане и пукане на статично електричество. Кърт поклати глава.

— Нещо пречи на излъчването. Спартанците ни не биха могли да се сражават със заглушителни муниции и шокови гранати. Ще се отправят към оръжейната на лагер „Кърахий“.

— Том и Люси вече трябва да са там — каза Мендес. Той отиде до въжето за бързо слизане, което се спускаше от къщата до земята. Сграбчи го, закачи механизъм за плъзгане върху него и скочи от ръба.

За мъж на прага на шейсетте старшият сержант се движеше като войник, по-млад с тридесет години. Не за пръв път Кърт се чудеше какъв ли спартанец щеше да излезе от него. Кърт го последва по въжето. За момент падаше свободно, но натисна спирачката на механизма и се приземи твърдо на земята.

Затичаха се към паркирания уортхог на прашния път в основата на дървената къща. Кърт скочи на шофьорското място и включи двигателя. Машината забръмча.

— Няма повреди от електромагнитния пулс — каза Мендес. — В противен случай намотката щеше да е изгорена.

Кърт се почувства почти разочарован. Би могъл да разбере ядрена експлозия. Само КУОН и бунтовниците използваха атомни оръжия, само хора. Той натисна газта докрай, уортхогът поднесе за момент, но гумите се захванаха и колата се затресе по прашния път. Изведнъж слънцето заблестя по-ярко и нови сенки зашариха из джунглата.

Кърт забави уортхога и погледна към небето. Короните на дърветата пречеха на погледа му, така че той отби от пътя и навлезе в джунглата. Колата заподскача през надигнатите корени и се върна на

брега на реката Две вилици. Оттук се откри ясна гледка към небето. Слънцето се бе преместило на нова, по-ниска позиция в небето.

Не, не се бе преместило. Слънцата бяха две. Новото светило избледня и около центъра му започна да се разширява ореол от прах. Огненото кълбо се спря за миг и в следващия момент се пръсна в свръхнова от разтопен метал. Високо в орбита „Агинкорт“ се взриви.

[1] Аббревиатура за Военна прокуратура — Б.р. ↑

[2] Процес на подмяна условията на планета към такива, годни за обитаване от хора — Б.р. ↑

ГЛАВА 14

0715 ЧАСА, 31 СЕПТЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС, БЛИЗО ДО „ЗОНА 67“, ПЛАНЕТА ОНИКС

Аш бягаше по скалистата земя, за да спаси живота си. Не знаеше как нещото успява да го проследи в ИПЗ-бронята му, но го правеше. Той погледна през рамото си и видя блясъка на трите мачти и централното око на фона на слънчевата светлина. То ускори полета си и се понесе над повърхността след отряд „Сабя“.

— Пръснете се! — нареди той по канала на отряда.

Лъчевото оръжие на дрона бе способно да разтопи броните им, преди да успеят да мигнат. Аш не искаше да рискува целият му взвод да бъде унищожен с един-единствен изстрел. Марк и Данте се отклониха наляво. Холи пое надясно. Не виждаше Оливия, тя вероятно се криеше. Аш реши да се хвърли в бяг право напред с надеждата да привлече вниманието му.

Той хвърли още един рискован поглед назад — дронът зави рязко наляво след Холи. Тя се затича нагоре по склона. Аш видя края на склона — стръмна висяща скала на сто метра пред Холи. Когато стигнеше там, тя щеше да се озове в капан. Дори ако скочеше и оцелееше, дронът пак можеше да я обстрелва отгоре. Нямаше да позволи това да се случи. Затича се обратно.

Холи се спря, плъзгайки се до ръба на скалата. Дронът над нея се прицели и сферичното му око в центъра запламтя в червено. Аш стреля с карабината си МА5В. Около дрона затрептя прозрачната златна енергия на щита и гумените куршуми отскочиха настрана. Централното око продължи да се нагорещява. Нямаше да се откаже така лесно.

Щитовете не бяха като съгласенските, оставаха невидими, докато не взаимодействаха със снаряд или енергия. Аш бе видял как се появяват изведнъж, точно преди изстрелът му да попадне в целта. Трябваше да опита нещо друго.

Той вдигна един камък и го метна по дрона. Скоростта му не можеше да се сравни с тази на куршума, но пък беше много по-тежък.

Камъкът намери целта си, отскочи от една от металните мачти и остави резка по повърхността ѝ. Никакви щитове този път.

Дронът се поколеба, а една от мачтите му сякаш потрепна. Аш забеляза, че нито една от трите мачти не бе свързана с окото. Те просто се носеха във въздуха. Какво представляваше това нещо?

Дронът се приближи към Холи. Тя стреля по него, но щитовете се появиха отново и отклониха изстрелите. Тя погледна към ръба на скалата и пое дълбоко дъх. Щеше да скочи.

— В никакъв случай — прошепна Аш.

Той грабна парче оникс, голямо колкото юмрук, и го запрати с цялата си сила. Ударът попадна право в центъра на сферичното червено око.

— Да! — извика той.

Дронът се обърна по посока на Аш. Възбудата му се изпари моментално, когато нещото се понесе към него с нарастваща скорост. Аш се обърна и се затича на зигзаг.

Земята експлодира. Обляха го вълни от жегата и той се превъртя във въздуха. Стовари се право по гръб. Изправи се и продължи да бяга с леко накуцване. Надяваше се, че останалите от отряда ще извадят подобър късмет. Оливия бе уловила сигнала на взвод „Катана“. Те докладваха, че са били изтикани в „Зона 67“. Бяха изгубили сигнала им малко след това. Все още нямаха сигнал от взвод „Гладиус“. Или връзката с тях бе прекъсната, или бяха мъртви. Той погледна назад — дронът се намираше почти над него. Единственото му око грееше като черешовочервен въглен в подготовка на нов залп енергия.

В скалите пред него зееше процепа — лъкатушец канал, дълбок два метра, може би пресъхнала река от преди милион години. Той се засили към отвора и се хвърли в него. Каналът се оказа доста по-дълбок, отколкото си представяше. Отскочи от стените и след десет метра се приземи на дъното. Сянката на дрона се появи над него и изчезна.

Аш бавно се изправи на крака и задържа дъха си. Беше ли се изплъзнал? Може би все пак имаха някакъв шанс да...

Дронът отново се появи над него. Можеше да бяга по продължение на канала, но многобройните завои щяха да го забавят. А и нямаше нужда дронът да го уцелва с енергийния си лъч. Само един изстрел в стените и земята щеше да го затрупа жив. Намираше се в

капан. Затова застана неподвижен. Надяваше се, че сензорите му засичат само движение.

Дронът се спусна в канала и спря на средата. Взираше се право в него. Окото пламтеше в матово червено, скоро щеше да придобие цвета на разтопено злато. Ако не знаеше, че е просто машина, Аш щеше да помисли, че е ядосан. Трябваше някак да уведоми останалите членове на „Сабя“ къде се намира или поне какво бе открил. Нямаше смисъл да пази радио тишина. Включи комуникационната система и вдигна усилвателя на максимум.

— Могат да засичат само обекти с висока скорост — каза той по канала.

Дронът се поколеба и мачтите му започнаха да шават напред-назад сякаш... какво? Пресяваше сигнала? Опитваше се да го чуе?

Аш извика по радиото:

— СПРИ!

Трите мачти застинаха и дронът се върна с половин метър назад. Беше го чул.

— Какво искаш? — каза Аш.

Дронът бавно се приближи. Гласът му изгърмя в слушалката на шлема на Аш:

— Fhejelt Pnught Juber.

Аш поклати глава.

— Не разбирам.

Вдигна ръцете си и ги разпери широко — универсалният знак за неразбиране.

— Fhejelet non sequitur^[1], сега?

— Разбрах нещо — каза Аш. — Non sequitur — това е на латински, нали?

Аш не бе сигурен какво представляваше нещото или какво се опитваше да каже, но определено не беше от съгласненски произход. Съгласнението разполагаше с езикови преводачи, които не звучаха така. Обикновено ги използваша, за да проклинат цветущо, преди да изпарят поредната планета.

От толкова малко разстояние Аш можеше да усети слабото поклатане на мачтите и топлината на окото му. Миниатюрни златни йероглифи проблясваха около сферата на сантиметър над повърхността ѝ. Аш премигна, но не успя да различи символите.

— Протоколите по сигурността са активирани — каза дронът по радиото.

— Това го разбрах — отвърна Аш.

— Пръстеновидната нападателна система е активирана — каза нещото. — Щитът преминава в състояние на обратно броене. Очаквам подходящ отговор, преродени.

— Не искам да те нараня — опита Аш.

Нямаше представа какво иска нещото.

— Non sequitur — каза то. — Прекласифициране на мишените като не преродени, аборигенен подвид. Събери за по-нататъшен анализ — ако е невъзможно, елиминирай като потенциален източник на инфекции.

„Елиминирай“ — това изясняваше нещата повече от достатъчно.

Дронът се отправи към него, мачтите му се разгърнаха като отворена паст. Идеите на Аш се изчерпаха.

Гранитна буца с широчина половин метър удари дрона и отскочи от долната му мачта. Ударът завъртя машината надолу, но тя възстанови равновесие и мачтите ѝ се пренаредиха, така че сега окоото ѝ се взираше нагоре към ръба на канала. Там стояха членовете на отряд „Сабя“. Всички гледаха надолу и държаха тежки камъни в ръцете си.

Два от камъните разтресоха мачтите на дрона, а един се разби право в окоото му. Нещото се заби с трясък в земята, а сферичното му око се нагря до бяло. Пръстта около него се разтопи до стъкло и забълбука. Огромен камък, който едва се побираше в канала, отскочи от стените и смачка дрона. Сплесканото око изпука и се охлади до матово червено и след това до черно. Трите метални мачти стърчаха изпод камъка като пипала на смачкан паяк.

Аш издиша, изчака притокът на адреналин да спадне и се измъкна от бездната. Марк и Данте му помогнаха. Бяха се спасявали един друг стотици пъти преди, но само по време на тренировки. Дори при разрешена стрелба по живи мишени, никога не бяха изпитвали такова нещо. Истинско преживяване. Аш искаше да има каже, че ги чувства като собствени братя и сестри. Всичко, което успя да каже, беше:

— Благодаря ви, приятели.

— Ние ти благодарим, задето изигра дрона — отговори Холи.

— Добра идея да използваме камъни.

Аш кимна.

— Трябва да се скрием — каза той. — Обратно към джунглата.

— Не, обратно към лагера — каза Марк. — Трябват ни истински амуниции.

Данте кимна.

— Както и експлозиви.

Аш забеляза движение с периферното си зрение. Три от останалите дрони прелитаха над платата, напред-назад... търсеха.

[1] Non sequitur (лат.) — няма връзка, липсва логика — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

0745 ЧАСА, 31 ОКТОМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС,
ПЛАНЕТА ОНИКС, БЛИЗО ДО ЛАГЕР „КЪРАХИЙ“.

Кърт плавно спря уортхога на половин километър от лагер „Кърахий“. Нещо огромно хвърли сянка върху короните на дърветата пред тях, от които излетяха няколко червеноопашати папагали. Той скочи от колата и посочи към хроста отстрани на пътя. Двамата с Мендес се снижиха и проследиха как безпилотният дрон се плъзна по въздуха над уортхога и спря.

Дизайнът на машината не бе на КУОН. Може и да беше съглашенски, но всички техни апарати бяха големи, грозни, сплескани, сиво-сини и изчистени от детайли. Това нещо се носеше по-тихо от шепот, а това означаваше антигравитационна технология, което най-вероятно означаваше непознат произход. Спомни си трансмисията на Вечно лято и го побиха тръпки. *Възможно участие на не съглашенски сили.*

Геометрията на дрона се измени, сферата в центъра се придвижи напред по продължение на страничните мачти. Първият инстинкт на Кърт бе да сграбчи пушката си и да стреля. Намираше се в по-добра позиция за стрелба. Пресегна се към оръжието си и си припомни, че като се изключат пистолетът и ножът на старшина Мендес, двамата не бяха въоръжени. Реши, че засега криенето бе най-правилната стратегия.

Дронът се завъртя около уортхога и доволен от резултата, продължи по прашния път. Кърт се увери, че дронът е изчезнал в джунглата и подкани Мендес със знаци да го последва през дърветата към периферията на лагер „Кърахий“.

Триста метра от джунглата, около построения във формата на подкова лагер, бяха изсечени. От началото на изчистената зона Кърт видя няколко от извънземните машини, които кръжаха над сградите и парадните площадки.

— Зигзагообразни модели на придвижване — прошепна Мендес.
— Търсят нещо. Или някой.

От центъра на лагера се разнесе звук от експлозия, но различна от енергийния взрив, на който бяха станали свидетели на пътя. Този път се чу тъпият пукот на шрапнелна граната.

Дроните над лагера забавиха полета си, обърнаха се и заедно се отправиха в една и съща посока — казармите на сержантите.

— Ето го нашият шанс — каза Кърт. — Давай. Бягай.

Докато вниманието на дроните беше насочено в друга посока, те изтичаха през общата зона. Промъкнаха се покрай караулката до портите и влязоха в спалните на спартанците. Започнаха да лазят под срутената сграда. Върху близките чакълени пътища и алеи се спуснаха сенките на дроните, които се носеха безшумно във въздуха. Кърт вдигна ръка, за да спре Мендес. Ветеранът прикри устата си с ръка, за да приглуши пъшкането си. Колкото и да се възхищаваше на старшия сержант, този спринт безспорно го бе изморил.

Изчакаха, докато сенките не се изчистиха и изтичаха до следващата сграда — сержантските казарми. Кърт видя причината за смущението на дроните — купчина от развалини, три огънати метални пръта и овъглена сфера, която тлееше в двора за инспекции на сержантите. Някой бе свалил една от извънземните машини.

Откъм лазарета от другата страна на двора светна червен лазерен мерник, насочен към Кърт. Той се извърна настрана. Когато някой те следи с мерник, трябва да се движиш. Но това не беше заплаха. Беше сигнал. Той посочи натам и Мендес също го видя. Лазерът проблесна още веднъж и изгасна. Мендес понечи да тръгне. Кърт погледна към небето и издърпа главния сержант плътно до стената, тъй като над тях прелетя още един дрон.

Машината премина. Те изтичаха до лазарета и се вмъкнаха под него. В сенките ги очакваха две идеално прикрити петна от неравномерно сиво — Том и Люси в ИПЗ-броните си.

— Вие двамата сте най-хубавото нещо, което съм виждал от почти цяла седмица насам — ниско каза Мендес.

Кърт се чувстваше по същия начин, но не можеше да си позволи да го произнесе. Той командваше, а това изискваше известна дистанция, независимо колко скъпи му бяха и двамата.

Люси кимна и зае пост на ръба на постройката.

— Докладвайте — каза Кърт.

— Преброихме двадесет и два дрона над периметъра на лагера — каза Том.

— Има ли други от персонала в лагера? — попита Кърт.

— Не, сър — отговори Том. — Всички липсват или са мъртви.

Той си пое дълбоко дъх.

— Неутрализирахме два дрона с гранати. Разполагат с щитове, които отразяват щурмови и снайперистки куршуми. Не могат да засекаат по-бавни оръжия. Научихме това от една слаба трансмисия на отряд „Сабя“.

— „Сабя“ са тук? — попита Мендес.

— Не, старши сержант — каза Том. — Не успяхме да се свържем нито със „Сабя“, нито с „Катана“ или „Гладиус“ след активирането на „Зона 67“. Не последваха други трансмисии.

Кърт наблюдаваше реакцията на Мендес. Мъжът изглеждаше непоколебим като скала и от тревогата му от преди това нямаше и следа. Знаеше, че може да разчита на него, на Том и Люси, независимо от обстоятелствата.

— Може и да се наложи да се справяме сами дълго време — каза им Кърт. — Трябва да извлечем максимална полза от позицията си в лагера. Том, отиди до оръжейната и събери гранати, детонационна корда, всичко, което изглежда полезно. Забрави за амуниците, има само зашеметителни патрони. Не се претоварвай.

— Да, сър — кимна Том.

— Старши сержант, добери се до командния център — каза Кърт. — Включи генераторите, за да усилиш захранването и активирай спомагателен канал за комуникация. Може и да се окаже достатъчно силен, за да пробие радио блокадата. Изпрати общ сигнал за тревога. Разпрати го между всички антени. Може да обърка тези неща достатъчно дълго и да премине. Опитай се да се свържеш с евентуални оцелели от „Агинкорт“.

И двамата знаеха колко малък бе шансът спасителни пашкули да са избягали извън обсега на взрива. И все пак, длъжни бяха да опитат.

— Остави бележка — продължи Кърт — в случай, че се появят други спартанци. Пиши им да съберат припаси и да се срещнат с нас при връх Ел Моро.

— Разбрано — отговори Мендес.

Кърт погледна часовника си — самонавиващ се античен механизъм.

— Сверете часовниците си на 1045. Люси и аз ще съберем амуниции и ще организираме маневра за отвличане на вниманието до един час. Тогава тръгваме през джунглата. Ще се срещнем при връх Ел Моро.

— Да, сър — казаха Том и Мендес.

Двамата стигнаха противоположните краища на лазарета с лазене, изчакаха дроните да изчезнат и се измъкнаха.

— Люси?

Тя се приближи по корем до него.

— Следвай ме — той се придвижи до ръба на постройката.

Дегизирана в ИПЗ-бронята си, Люси се превърна в негова сянка. Кърт посочи малка, боядисана в бяло къща от другата страна на двора — резиденцията на коменданта на лагера, където Кърт бе живял през последните двадесет години. Те изчакаха три дълги минути надвисналите над главите им сенки да изчезнат.

Двамата с Люси влязоха в къщата и затвориха вратата. Кърт никога не я бе заключвал, но този път някакъв инстинкт на съзнанието му го накара да затвори малкия катинар на вратата. Къщата бе малка. Имаше три стаи — офис, тоалетна с баня и спално помещение. На стената в офиса висяха рамкирани снимки, в една ниша имаше гръцка урна, която изобразяваше борци от древността, а върху бюрото му бяха натрупани изрядни купчини документация — новите заповеди за заминаване на екип „Гама“. Искаше му се всичко това да се бе случило миналата седмица, когато на Оникс имаше триста спартанци. Тактическата ситуация щеше да е коренно различна.

Люси смъкна бамбуковите щори и спря пред снимките на стената. Кърт се присъедини към нея. През последните пет години Втори отдел бе оповестил публично програмата „СПАРТАНЕЦ-II“, за да повдигне духа. На стената имаше снимки на спартанци, облечени в брони „Мьолнир“, които пренасяха ранени морски пехотинци на пеликан; спартанци, обградени от паднали елитни войни на Съглашението; гордо изправени спартанци. Герои до един. „СПАРТАНЕЦ-III“ бяха изучавали легендарните си предходници, битките, които бяха водили и тактиката им. Бяха се учили от най-добрите.

Той погледна към Люси. Изражението ѝ бе скрито под огледалната повърхност на шлема ѝ. Погледна отново към снимките. На стената нямаше нито една снимка на „СПАРТАНЕЦ-III“, саможертвите им не бяха споменати публично нито веднъж. И никога нямаше да бъдат. На Кърт му се искаше ситуацията да беше различна, да беше предприел малките стъпки към подобряване на спартанците по-рано. Наблягането на екипната им тренировка, подобренията по ИПЗ-броните им, новите мутации — като че ли нищо не бе достатъчно.

— Оттук — каза ѝ той и се обърна към стоманената врата до банята. Прекара длан по биосензора и позволи лицевите и очните скенери да потанцуват по чертите му. Вратата се отвори безшумно и те влязоха.

Включиха се флуоресцентни светлини, под които се разкри стая, чиито стени бяха покрити с шкафчета за амуниции, стойки с пушки, сандъци с надписи SPNKG и дузини патрондаши с гранати. По стените имаше монтирани титаниеви греди, които подсилваха стаята, така че да може да издържи на директно бомбено попадение. Той отвори един от шкафовете с оръжия, които стигаха чак до тавана, и показа на Люси цял арсенал от съгласенски оръжия — пистолети и гранати.

— Започвай да събираш оръжия — каза ѝ той. — Вземи всички експлозивни. Напълни шест раници. Вземи ракетите SPNKG и всички гранати.

Тя изпъна ръцете си с длани нагоре и ги придвижи нагоре-надолу. Знакът за „тежко“.

— Ще трябва да направим няколко курса.

Кърт отиде до ъгъла на стаята и застана пред квадратния сейф от неръждаема стомана със страна от два и половина метра. Набра комбинацията, вратата изщрака и се отвори със съскане, докато от вътрешността ѝ излизаше компресиран азот. Кърт отвори изцяло тежката врата на сейфа. Стаята се изпълни със зелено сияние.

Люси застина с гранатомет в едната ръка и плазмен пистолет в другата. Приблужи се като в транс до него и се втренчи в съдържанието на сейфа. От устните ѝ се откъсна приглушен звук на изненада. Вътре имаше броня „Мьолнир“. Релефните плочки блестяха с призрачна светлина над абаносовия балистичен долен слой. Дори празна изглеждаше внушително. За последен път я бе носил, когато

приветства кандидатите за екип „Алфа“. Оттогава насам се грижеше педантично за нея и бе научил всичко възможно за поддръжката ѝ. Отделенията ѝ за ядрен синтез бяха презаредени преди мисията му на станция „Делфи“, така че комплектът притежаваше достатъчно запасване за петнадесет години непрекъсната употреба.

Бронята „Мьолнир“ превъзхождаше ИПЗ-костюмите във всички отношения. В нея Кърт щеше да защитава „СПАРТАНЦ-III“ по-добре и да унищожават дроните по-лесно, но след десетилетията, през които бе учил спартанците на важността на работата в екип и на семейството, тя щеше символично да го изолира от тях. А това бе последното, който той искаше.

Той издърпа малък шкаф изпод стойката на бронята и го отвори. В него имаше матово сива инфилтрационна броня с полузапасване. Свали ботушите си и навлече специалния чорапогащник. Люси посочи към бронята „Мьолнир“ и след това към Кърт.

— Не — каза той. — Тя повече не е част от живота ми. Вече съм един от вас.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
Д-Р КАТРИН ХЕЛСИ

ГЛАВА 16

АНОМАЛИЯ В ОТЧИТАНЕТО НА ДАТАТА[ГРЕШКА]

ПРИБЛИЗИТЕЛНА ОЦЕНКА 15 СЕПТЕМВРИ — 20 ДЕКЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР)

#на борда на оттегляния от служба кораб на КУОН клас „Хироптера“^[1] „Беатрис“ (незаконна регистрация), хиперпространството, местонахождение неизвестно

Д-р Хелси приглади сивата си вълнена пола и дрипавата си лабораторна престилка. Надяна оловни ръкавици и престилка, които щяха да я предпазят от бета и алфа-частиците, излъчвани от ускорителната матрица. Около нея лежах разглобени панели и радиационни щитове от корабните свръхсветлинни двигатели „Шоу-Фуджикава“.

Тя внимателно насочи пластмасовия прибор за хранене — кръстоска между вилица и лъжица, — който бе конфискувала от кухнята на „Беатрис“, през оплетените кабели. Прокара върха на прибора в жлеба на миниатюрния винт на свръхохладения, свръхпроводим магнит. Провери отново изчисленията наум. Два милиметра, три завъртания, трябва да са достатъчни.

Д-р Хелси завъртя и охлаби винта. Сиянието с цветовете на дъгата, което изпускаше матрицата, се усили и тя премигна, за да прогони сълзите от очите си. От металните плочки започнаха да отскачат искри и да описват дъги между титаниевите подпори. Тя хвърли бърз поглед към мостика през полуотворената врата. Инженерният дисплей показваше тридесет и два процента повишаване на захранването в намотките. Достатъчно.

Тя смени панелите за достъп до сърцевината на двигателя „Шоу-Фуджикава“ и се свлече на пода. Преди шестдесет години, когато двигателите „Шоу-Фуджикава“ бяха инсталирани за пръв път на кораб като този, на техниците им се бе налагало да извършват ръчни настройки през цялото време. Магнитните устройства, които

поддържаха в равновесие ускорителните намотки, променяли настройките си при преминаване в хиперпространството, където законите на физиката рядко бяха валидни. Не били използвани никакви компютри за управление, електрониката се повреждаше в близост до ядрото. Разбира се, много от тези техники бяха мъртви или мистериозно изчезнали.

Д-р Хелси бе обмисляла да излезе от хиперпространството и да забави кораба от клас „Хироптера“, за да извърши пренастройването. Щеше да е по-безопасно, но първоначалното активиране на двигателя „Шоу-Фуджикава“ почти бе довело до пренатоварване на намотките. Нямаше представа дали малкият кораб имаше сили за още един скок.

Тя попи потта от лицето си с хавлия и провери филмирания си бадж. Щеше да живее, поне през следващите няколко секунди. Натисна преградата между отделенията и се понесе свободно към мостика.

Командният център на „Беатрис“ бе проектиран или по-скоро препроктиран от предишния ѝ собственик — бунтовническият губернатор Джейкъб Джайлс — повече с цел удобство, отколкото ефективност. Всички повърхности, с изключение на дисплеите бяха заоблени и омекотени с телешка кожа с кремав цвят. На капитанския стол имаше контролери за промяна на температурата и още едно абсурдно приспособление — поставка за чаша.

Д-р Хелси провери Кели. Беше я завързала за стола на първия помощник, за да не се понесе нанякъде. От входния ѝ жак на лакътната става на „Мьолнир“-бронята ѝ излизаше система, през която се вливаха дерматологични кортикостероиди, за да ѝ помогнат да се възстанови от изгарянията от седемдесет и два процента по тялото ѝ и достатъчно нарколитични успокоителни, за да я държат в безсъзнание достатъчно дълго.

— Съжалявам, но ти никога нямаше да дойдеш по свое желание — каза д-р Хелси. — Спартанците налитат на самоубийствени мисии като мухи на мед. Но това е по-важно, от който и да е военен проблем.

Д-р Хелси се отгласна и се понесе към компютърните контролни системи на „Беатрис“. Лаптопът ѝ беше прикачен към мултиинтерфейсния порт и протоколите за проникване почти бяха пробили примитивните защити на кораба. Тя постави комбинация от

кристална памет и процесорни ускорители в лаптопа си. Бе иззела тези компоненти от останките на изтърбушеното ИИ-ядро на „Гетисбърг“.

След това извади чип с размери на грахово зърно от лабораторната си престилка. Това не бе от „Гетисбърг“. Тя внимателно напасна чипа към допълнителния порт за входяща информация на лаптопа. От холограмния проектор на компютъра ѝ с размери два на два сантиметра изскочи миниатюрна искра и се издигна нагоре.

— Добър вечер, Джерод.

— Добър вечер, д-р Хелси — отговори искрата с официален британски глас. — Въпреки че според вътрешния ми хронометър технически е сутрин.

— Откакто говорихме последно се случиха няколко времеви аномалии — каза тя.

— Наистина? Очаквам с нетърпение да чуя обяснение за това, госпожо.

— Аз също — промърмори тя.

След намесата на извънземен артефакт и битката в изкривеното хиперпространство, д-р Хелси не бе особено сигурна къде точно се намира във времето. Квантовите парадокси, които някога изглеждаха като нестандартни умствени упражнения, сега бяха част от ежедневието ѝ.

— Как мога да ви помогна — попита Джерод.

Д-р Хелси се усмихна на опростения ИИ. Въпреки че тя често си мислеше за Джерод като за играчка, той бе напълно функциониращ микроизкуствен интелект. Първоначалният експеримент целеше да провери колко дълго би издържал израстващ ИИ в матрица с ограничена памет и процесорна мощ. Теоретиците от Института за изкуствен интелект в Сидни пресметнаха, че продължителността на живота му ще бъде няколко дни. Джерод обаче бе оборил теориите на експертите от института. Разрасна се рязко и се стабилизира в кристал от процесори и памет с размер на грахово зърно. Джерод никога нямаше да достигне и една десета от възможностите на истински „умен“ ИИ като Кортана или дори да се изравни с традиционен „глупав“ ИИ с ограничени размери. Но той притежаваше творческа искра и енергичност, и въпреки старомодното му държание, тя го харесваше.

Джерод притежаваше уникално качество, което пасваше идеално на целите на д-р Хелси — преносимост. Другите ИИ се нуждаеха от цял институт, звезден кораб или най-малкото пълен комплект доспехи „Мьолнир“, за да функционират.

— Диагноза на системите на „Беатрис“, моля — каза д-р Хелси. — След това сравни с информацията, свалена от Кортана, и се подготви за анализ. Направи търсене в базата данни със звездни координати, налична в навигационната система и разпрости параметрите на търсене в разстояние на пет светлинни години.

— Изчакайте, госпожо. Само трябва да изтупам прахта от старите вериги. Работя по въпроса...

— Бих желала и малко Дебюси, моля — каза тя. — „Les Sons et les parfums tournent dans l'air du soir.“^[2]

Петънцето от светлина се сви до размерите на върха на игла, докато Джерод напрягаше изчислителните си възможности. След пет секунди унили тонове, изсвирени от пиано, се понесоха през говорителите на мостика.

— Готово — задъхано каза Джерод.

— Покажи ми хронологичните записи на Кортана.

Д-р Хелси бе иззела съкратения дневник със записи на мисиите на Кортана по време на престоя си на „Гетисбург“. Бе изтрила част от паметта на ИИ във връзка със сержант Джонсън. Тогава ѝ се беше сторило логично, освен това да свали и кратко резюме на всичко, през което тя и Джон бяха преминали.

На екрана започнаха да се сменят изображения, а гласът на Кортана обявяваше всяко следващо. Д-р Хелси видя Джон и екипажа на „Есенна колона“, вкопчени в битка със Съглашението на извънземния пръстен артефакт, а след това и ужасяващия Потоп, който заразяваше човешки и извънземни тела. Докато картините показваха смъртта на погълнатия капитан Кийс, тя затвори очи.

— Почивай в мир, стари приятелю — прошепна тя.

— Отсей информацията за предходниците от останалата част — каза тя на Джерод.

Д-р Хелси слушаше Кортана и изкуствения интелект на предходниците Виновна искра, докато те не разкриха истинската цел на конструкцията Хейло — изтреблението на всичко живо в галактиката.

— Нищо чудно, че Съглашението е толкова заинтригувано от тези артефакти — каза тя.

— Госпожо?

— Нищо, Джерод.

Вече разбираше интереса на полковник Акерсън.

Д-р Хелси си бе позволила да прегледа свръхсекретните документи на полковник Акерсън, на Рийч, преди Съглашението да унищожи базата. В един от тях, озаглавен „КРАЛЯТ ПОД ПЛАНИНАТА“, имаше данни за камъка с йероглифи, намерен на Кот д'Ажур^[3] в системата Сигма Октанус, както и за открити координати, които сочеха извънземните руини на Рийч под базата „Замък“.

Какво бе това? Състезание За придобиване на военните технологии на предходниците? Последната трошичка информация, от тази дълга следа, бе кодирана папка в тайните документи на Акерсън, озаглавена „С-III“.

В нея се съдържаха подробни медицински досиета на нейните „СПАРТАНЕЦ-II“. Сякаш Акерсън ги изучаваше. Вътре имаше споменато още нещо: „ГССМС“ и 512 знаков низ от символи, който представляваше стари космически координати.

Тя въведе символите.

— Покажи ми цялата информация за звездните обекти на тези координати.

— Тази координатна система е антична, докторе — каза Джерод.

— Не се използва от времето на първите експедиции с човешки екипаж извън Слънчевата система.

ИИ направи пауза.

— Описаният обект се намира извън контролирания от КУОН космос.

— Това важи за по-голямата част от космоса, Джерод. Покажи ми.

На екрана се появи нажежена топка от бяло злато, спектроскопичен анализ и списък от планети, който се спускаше отстрани. Нямаше обитаеми светове — само ледени топки и газови гиганти.

— Система Зета Дорадус — отбеляза Джерод. — Налице е странна липса на данни.

Това подсказваше ли, че там има нещо скрито? Д-р Хелси залагаше всичко, че там имаше нещо скрито.

„С-III“ на Акерсън. Това бе явна препратка към „СПАРТАНЕЦ-III“. Какво друго би могло да бъде, имайки предвид натрупаната медицинска информация в папката? Друга следа, която потвърждаваше предположението, бе споменаването на „ГССМС“ във връзка със звездните координати — главен старши сержант Мендес, човекът, който бе обучил нейните „СПАРТАНЕЦ-II“. Може би, след като не бе успял да закрие нейната програма, Акерсън бе финансирал своя собствена? Побиха я тръпки при мисълта за ускоренията на програмата, които може би прилагаха и целите, за които той използваше собствената си армия от спартанци.

Д-р Хелси се настани в мекия капитански стол.

— Изключи екраните, Джерод.

Дисплеите избледняха.

Тя затвори очи. Беше предала всички, и Джон, и адмирал Уиткомб. Беше ги изоставила и откраднала този кораб в преследване на... какво? На вятъра? Защо?

— Изгаси светлините — каза тя на Джерод. — Събуди ме след шест часа.

— Да, госпожо — осветлението избледня и само навигационните електрически диоди продължиха да блещукат.

Д-р Хелси не искаше да се замисля „защо“, но грозната истина не преставаше да я измъчва — човечеството бе изправено пред унищожение.

Войната срещу Съглашението ѝ се струваше достатъчно тежка, но сега те знаеха местоположението на Земята. Домът на човечеството бе устоял на многобройни опити за самоунищожение през вековете, но скоро извънземните щяха да съберат флота, с която да обезсмислят борбата на хората. А към това тя прибавяше и опасността от страховитото оръжие на предходниците — Хейло, което бе способно да унищожи всичко живо в галактиката. Не изключваше и Потопа — кошмарният паразит, който може би беше избягал от конструкцията Хейло, организъм, страховит дори за пророците. Заключение то ѝ бе необоримо.

КУОН, нейните спартанци, всички хора, на които тя се възхищаваше, щяха да се борят срещу неизбежното. Такъв бе

човешкият инстинкт. Но той бе грешен. Те никога нямаше да спечелят тази война. Можеха само да оцелеят. И то само ако извадеха много голям късмет. Това ѝ оставяше единственото възможно логично действие — да бяга.

Джон и останалите спартанци никога нямаше да обърнат гръб на битката, но тя може би щеше да успее да убеди тези нови спартанци, ако е нужно дори с измама, да оцелеят. Те бяха последния шанс на човечеството да преживее идването на мрака.

Д-р Хелси внезапно се събуди.

— Кое време е, Джерод? Пусни и осветлението, моля те.

Светлините на мостика се загоряха на половин мощност.

— Изминаха четири часа и четиридесет и седем минути преди последния ни разговор, докторе. Тъкмо щях да ви събудя. Наближаваме крайната цел.

Д-р Хелси грабна медицинската си чанта и се разрови в съдържанието ѝ. Откри спринцовка с нарколитична метаболза — ензим, който щеше да погълне всички болкоуспокоителни агенти в кръвта на Кели. Тя махна системата от жака на „Мьолнир“-бронята ѝ и инжектира наркотика.

— Намалювам мощността на свръхсветлинните двигатели „Шоу-Фуджикава“ — каза Джерод. — Векторът на излизане е пресметнат.

Математически изчисления изпълниха екрана.

— Много добре — каза д-р Хелси, докато внимателно оглеждаше уравненията. — Но седловинната точка на въображаемото пространство трябва да премине тук в спирала.

Тя докосна екрана.

— Така ще уловим отново енергията на ускорителя на частици в плазмените намотки.

— Да, докторе, но съществува риск от претоварване на намотките.

— Който е пренебрежимо малък, като се имат предвид операционните възможности на този кораб — отвърна тя. — Моля те, промени вектора на излизане.

— Разбира се, докторе — в гласа на Джерод прозвуча нотка на раздражение.

Д-р Хелси усети леко гадене, докато „Беатрис“ преминаваше от хиперпространството в нормалната вселена. На дисплеите се появиха звезди, а на централния екран заблестя златен диск с размерите на пени от древността.

— Намираме се на приблизително двеста хиляди милиона километра от центъра на системата, обозначена от координатите — докладва Джерод.

— Провери за планети в обитаемата зона — каза тя.

— Докторе, разполагаме с пълно проучване на системата в документацията.

— Провери я — нареди д-р Хелси.

— Да, госпожо.

Кели се размърда, разтърси главата си и след това изтръгна със светкавична скорост придържащите я ремъци, захвана се с крак за основата на стола и вдигна ръцете си като две кобри, готови за битка.

— Спокойно, спартанецо — каза д-р Хелси. — Заедно с мен си. В безопасност.

— Бях упоена — Кели огледа мостика. Ръцете ѝ бяха отпуснати, но не напълно.

— Точно така. Последният етап на лечението с дерматологични кортикостероиди е свръх стимулиращо. Щеше да се чувстваш крайно неприятно. — Абсолютно вярно, разбира се, но не и нещо непоносимо за спартанец.

— Къде сме?

— На кораба на губернатор Джайлс. Конфискувахме го за целите на мисията.

— Джон и адмирал Уиткомб? — Кели отпусна ръцете си.

— Те знаят — каза д-р Хелси. Технически това също не беше лъжа. Те със сигурност знаеха, че д-р Хелси е отвлякла един от спартанците и е откраднала този кораб.

Кели наклони глава.

— Докторе, това ми се струва много нередно. Съществува строга командна йерархия, протоколи за...

— Които ние спазихме — увери я д-р Хелси. — Докато ти беше в безсъзнание, имаше ново развитие на ситуацията.

Нямаше как да прочете изражението на Кели зад поляризиращия визьор на „Мьолнир“-бронята ѝ. Въпреки това ѝ изглеждаше

разколебана.

— Открих планета-аномалия — обяви Джерод.

На екрана се появи свят, който приличаше на тюркоазна сфера.

— Задай курс и се придвижи към нея с половин скорост.

— Задавам половин скорост, докторе.

— Госпожо! — каза Кели и се приближи. — Трябва да ми обясните. Мислех, че ще пътуваме към Земята, за да ги предупредим за Съглашението.

— Предупреждение за близост! — каза Джерод. — Приближаващи кораби. Конфигурацията им не съвпада нито със съглашенските профили, нито с тези на КУОН.

На екрана се появи силует, засечен от радара. Притежаваше странна тридялова симетрия. Термалните изображения показваха централна сфера, която излъчваше радиация на абсолютно черно тяло от шест хиляди градуса по Калвин.

— Какво е това? — прошепна Кели.

— Какво са *те* — поправи я Джерод. — Засичам триста и дванадесет от тези кораби. Поели са такъв курс, че ще пресекат пътя ни. Векторите предполагат агресивна формация.

[1] Родът на прилепите — Б.пр. ↑

[2] „Звуците и уханията се носят във вечерния въздух“ (фр.) — цитат от поемата на Шарл Бодлер „Вечерна хармония“ — Б.р. ↑

[3] Ажурния склон (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

1000 ЧАСА, 3 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС, В
БЛИЗОСТ ДО ПЛАНЕТА ОНИКС

НА БОРДА НА ОТТЕГЛЕНИЯ ОТ СЛУЖБА КОРАБ НА КУОН КЛАС „ХИРОПТЕРА“ „БЕАТРИС“
(НЕЗАКОННА РЕГИСТРАЦИЯ)

Д-р Хелси огледа многобройните обекти на екрана на пасивния радар. Заприличаха ѝ на рояк разгневени оси.

— Цели триста — промърмори тя.

— Триста и дванадесет — поправи я Джерод.

Д-р Хелси умислено потупа с пръст долната си устна.

— Не можем да им се противопоставим.

Кели рязко извърна глава от дисплея на радара към д-р Хелси.

— Трябва да опитаме — тя огледа мостика. — Къде е оръжейната?

— Джерод, покажи цялата информация за тази планета-аномалия — каза д-р Хелси.

— Д-р Хелси! — настоя Кели. — Оръжията?

— На този кораб няма оръжия — отговори тя.

Кели започна да претърсва отделенията едно след друго. Не искаше да приеме отрицателния отговор. Като спартанец тя бе тренирала цял живот в условия, които изискваха да действа, да стреля, да се изправя срещу враговете си, не бе обучена да стои и да наблюдава.

На навигационния екран се появи синьо-зелена планета, обгърната от облаци, както и информация за орбитата ѝ и спектроскопичен анализ на атмосферата ѝ.

— Това е целта ни — каза д-р Хелси. — Гравитация и атмосфера от земен тип. Инфрачервеният радар предполага наличие на растителност. Ненаселена, обитаема планета да се намира толкова близо до контролирания от КУОН космос? Невъзможно... или по-скоро е пазена в дълбока тайна.

Тя натисна дисплея. Планетата се сви и на два часа се появи сребриста ледена луна. На екрана бяха отбелязани приблизителните позиции на „Беатрис“ и флотилията, която застана между тях и планетата.

— Как мога да помогна? — попита Кели.

— Завържи се и бъди в готовност — каза д-р Хелси. — Ще се нуждаеш от теб до три минути.

— Да, госпожо — Кели се премести на стола на първия помощник-капитан, завърза ремъка и го стегна здраво около себе си.

— Параметрите на двигателя са на екрана — каза д-р Хелси и почука върху дисплея от лявата ѝ страна. Засветиха термодинамични диаграми на лъожандрови трансформации в плазмените намотки. — Добре, че запазихме енергията от преминаването през хиперпространството.

— Да, докторе — отговори Джерод. Холограмната точка светлина избледня. — Приближава се неидентифициран кораб. На деветдесет хиляди километра. Ускорението се увеличава.

Тя сложи колана на капитанския стол около себе си.

— Поеми курс четиридесет и пет на четиридесет и пет.

— Разбрано! — каза Джерод. „Беатрис“ се наклони и двигателите забръмчаха, докато отклоняваха кораба. — Курсът е променен.

Д-р Хелси огледа плазмените намотки. За разлика от останалата част от кораба, намотките бяха почти нови, явно откраднати от влекач клас „Бехемот“. Губернатор Джайлс явно не беше чак такъв глупак, за каквото го мислеше.

— Започни сто и двадесетпроцентово свръхнатоварване в първичната намотка — каза д-р Хелси на Джерод.

Кели нервничеше, ръцете ѝ се стегнаха в юмруци.

— Не можем да се сражаваме — обясни ѝ д-р Хелси. — А и аз не притежавам и една десета от астронавигационните умения на капитан Кийс.

— Свръхнатоварването започва след три секунди — обяви Джерод.

— Което ни оставя единствена възможност — да бягаме все едно ни преследва дяволът.

Откъм „Беатрис“ се разнесе тътен и корабът се изстреля напред.

Д-р Хелси опря гръб в седалката си.

— Преследвачите повишават скоростта си, за да ни пресрещнат — осведоми я Джерод.

— Задръж курса — каза с усилие д-р Хелси.

На централния екран луната стана огромна.

— Опасявам се, че нямах възможност да проверя повторно траекторията — каза д-р Хелси на Кели през стиснати зъби. — Това е най-доброто предположение, на което съм способна при такъв импровизиран подход.

— Точността му е завидна, госпожо — обади се Джерод.

— Може и да не оцелея при процеса на ускорение — каза д-р Хелси, дишайки с усилие. — Със сигурност ще загубя съзнание. Трябва да приземиш кораба. Намери останалите.

Тя млъкна, за да си поеме дъх.

— Програмирай ново навлизане...

— Кои са другите? — попита Кели.

— Подготвят се за енергиен удар — каза Джерод. — Сърцевините на челните преследвачи излъчват абсолютно черни тела с радиация, еквивалентна на петнадесет хиляди градуса по Калвин.

Д-р Хелси провери отново схемата на двигателя с треперещ пръст.

— Увеличи подаването на енергия към тръстера със сто и шестдесет процента.

— Да, госпожо.

Кърмата на „Беатрис“ се разтресе и металът изстена под неравномерното напрежение.

Екранът се изпълни с картини от зоната на здрача на луната — каньони от син лед и метанови гейзери.

— Включи гледка откъм кърмата — изпъшка д-р Хелси. Ъглите на визъора ѝ се затъмниха.

Картината на екрана се смени. В черния космос проблеснаха бели точки и енергийни копия прорязаха тъмнината.

Кели се вкопчи в страничните облегалки на стола си с такава сила, че металът се огъна.

— Започни въртене — прошепна д-р Хелси. — Два радиана в секунда.

„Беатрис“ се завъртя. Устременията към тях лъчи бяха ярки като слънчеви пламъци и с приближаването им цветовете на видео картината се разстроиха. Лъчите отминаха.

— Пропуснаха! — Кели почти изскочи от колана си.

Сърцето на д-р Хелси се бе качило в гърлото ѝ. Тя притвори очи и въведе команди. Бе твърде трудно да говори сега, но пръстите ѝ знаеха какво да правят. Тя програмира двигателите напред във времето, като се опита да прецени максимално точно колко още можеха да издържат плазмените намотки. Изчисли ъглите на повторното навлизане и въпреки че не вярваше в Господ, затвори очи и се помоли... на някой.

Когато отново отвори очи, не виждаше. Централните ѝ органи се наляха с кръв и лишиха мозъка ѝ от кислород. Тя натисна клавиша за въвеждане на клавиатурата си.

— Този курс на действие не е препоръчителен, докторе — каза Джерод.

— Кели — промърмори д-р Хелси. — Намери останалите. Спаси ги.

ГЛАВА 18

1020 ЧАСА, 3 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС, ВЕКТОР
НА НАВЛИЗАНЕ В ОРБИТА НАД ПЛАНЕТАТА ОНИКС

НА БОРДА НА ОТТЕГЛЕНИЯ ОТ СЛУЖБА КОРАБ НА КУОН ОТ КЛАС „ХИРОПТЕРА“ „БЕАТРИС“
(НЕЗАКОННА РЕГИСТРАЦИЯ)

Кели разкопча колана си и провери д-р Хелси. Тя все още дишаше, но налягането от ускорението бе пренатоварило незащитеното ѝ от костюм тяло. Кели усети надигащата се в нея вълна на непривично смущение. Мразеше, когато се оказваше по средата на конфликт, за който не знаеше нищо, без инструкции за мисията и най-вече — когато нямаше с какво да влезе в битката. Но може би всичко се бе случило твърде бързо и Джон и останалите не са имали време да я свестят. Всичко се бе случило твърде бързо след падането на Рийч. И все пак, нещо не се връзваше. Кели обаче бе наясно, че няма да получи отговори от д-р Хелси в близкото бъдеще, дори да предположеше, че някоя от двете разполагаше с такава.

Всяко нещо по реда си. Открий врага.

— Някаква нова информация относно преследвачите? — Кели попита ИИ.

Мъничката холограмна искра отговори:

— На позицията, в която навлязохме в пространството от далечната страна на спътника, в момента засичам само сто четиридесет и седем кораба. До две минути отново ще бъдат на стрелкова позиция.

— Само сто четиридесет и седем? — промърмори Кели. — Какъв късмет извадихме.

В центъра на екрана се подви синьо-зелена планета.

— Каква беше последната поправка на курса, която зададе д-р Хелси?

— Кацане на планетата — каза ИИ.

Беатрис се разтреса. От двигателния отсек се разнесе съскане и пукот, а след това и от левия борд. Температурата падна с двадесет

градуса.

— Отчитам дванадесет процента загуба на налягане в минута — докладва ИИ.

— Не можем да навлезем в атмосферата с тази скорост — каза Кели. — Само метеоритите могат да паднат с такава скорост и да достигнат повърхността.

— Вярно, но само отчасти, спартанец-087 — каза ИИ. — Последните нареждания на д-р Хелси за работата на двигателите разрешават този проблем, поне на теория.

— Обясни ми.

Корабът се завъртя на сто и осемдесет градуса и носът му се изви нагоре.

— Изчисленията на д-р Хелси предвиждат контраускорение. След малко ще започна свръхнатоварване на намотките. Но тази операция е изпитана само на теория, тъй като изисква изходяща мощност на намотките от двеста и четиридесет процента спрямо фабричните им показатели.

На екрана се извиха огнени филизи. Появиха се дълги следи от дим.

— Навлизаме в горния слой на атмосферата и... — ИИ направи пауза — Изчакваме. Получено слабо излъчване по С-канала.

С-каналът бе честотата за спешни емисии на КУОН.

— Пусни го по аудиото, бързо — каза Кели.

Мостикът се изпълни с прашене, после се разнесе глас: „... е автоматичният код за обща тревога «Кървава стрела». Всички служители на КУОН да бъдат в готовност. Атакувани сме и се нуж...“ Съобщението отново се изгуби сред шума.

Кели щеше да познае този глас, където и да е. Той принадлежеше на човека, който направи нея и всички останали спартанци това, което бяха. Главен старши сержант Мендес. Кодът „Кървава стрела“ се използваше само когато всички приятелски позиции са били превзети от вражески сили. Пълен погром. Най-вероятната причина бе нашествие на Съглашението.

— Внимание. Преследвачите навлизат в обсег на стрелба след седем секунди — осведоми я ИИ. В синьо-черния космос се появиха искри. — Засичам енергийни копия от многобройни източници.

— Искам потвърждение, че на кораба няма оръжия — каза Кели.

— Потвърждавам — отговори ИИ.

Защо д-р Хелси ще тръгва с невъоръжен кораб на опасна мисия?

— Предприеми маневра завъртане — нареди Кели на ИИ.

— Непрепоръчително. С няколко рисковани настройки на тръстерите ще успее да извърша стабилно спускане. Едно завъртане вероятно ще наруши фатално равновесието на кораба.

На камерата върху кърмата се появиха свръхгорещи петна, образите на преследвачите затрептяха. По корпуса премина нов трус, който продължи и усили мощта си.

— Корабите преследвачи освобождават енергия — каза ИИ.

На екраните лумнаха златни искри. Лъчи като бенгалски огньове се понесоха от извънземните съдове към „Беатрис“.

Сети се за две фрази, които Фред обичаше да използва: „като заспали патици“ или „като риба на сухо“. Можеше да скочи. Кели и останалите от червения отряд бяха оцелели след скок от голяма височина от пеликан, но не и толкова голяма. „Беатрис“ се намираще на ниво средна орбита. При висока скорост „Мьолнир“-бронята ѝ би могла да издържи на турбуленцията и жегата, но отвътре тя щеше да се превърне в димяща каша. Кели погледна към д-р Хелси. За докторката скокът бе невъзможен и на теория. Трябваше да остане и да се бори. Тя се изкатери обратно в стола на първия помощник, закопча колана и стисна страничните облегалки.

Пред камерата се кръстосаха размити енергийни лъчи. Топлинната буря сееше хаос, в непрогледната мъгла бушуваха дим и горещ въздух. Лъчите се пречупваха оптически в наситените газове.

— Забави спирачната маневра.

— Непрепоръчително. Ако не намалим скоростта, „Беатрис“ ще изгори.

— На това разчитам — каза Кели. — Изчакай три секунди.

Светлината на ИИ замига учестено, докато той обмисляше инструкциите.

— Разбрано. Преизчисляване на отложеното освобождаване на енергия.

Енергийните лъчи на извънземните оръжия започнаха да се изкривяват, пречупени от хаотичната температурна турбуленция, докато не се размиха в дузина по-бледи лъча... и се разпаднаха в огнено кълбо, което остана зад „Беатрис“.

— Лъчевото сцепление клони към нула — обяви ИИ.

Температурата в кораба скочи до четиридесет градуса по Целзий, от целия съд се разнесе свистене.

— Започвам контраускорение — каза ИИ.

Кели се хвана здраво.

От кърмата се разнесе експлозия. Кели се залепи за гърба на стола на първия помощник, който бе напълно непригоден да издържи половинтонна броня „Мьолнир“ и логично се прекърши в основата си. Тя се запремята, удари се в преградата между мостика и двигателния отсек. Бронята ѝ остави вдлъбнатина в метала.

Откъм двигателя се разнесе ултразвуков писък, който разтреса кораба толкова мощно, че зрението на Кели се разми. По целия корпус на кораба полазиха пукнатини, износеният метал поддаде и скоро пукотът и разкъсванията достигнаха до лявото крило. Двигателите замлъкнаха и убийственото принудително намаляване на скоростта приключи.

Кели се отдели от стената и видя, че д-р Хелси е все още в безопасност, привързана за стола си. От носа на възрастната жена се стичаше кръв, по която се надигаха мехурчета. Това беше добър знак, означаваше, че докторката все още диша.

— В момента сме на седем километра от повърхността на планетата — каза ИИ. — Поддържахме стабилна траектория за контролирано приземяване. Главните двигатели не функционират. Помощните двигатели са активни, но не могат да достигнат достатъчна скорост за излитане.

— Разбрано — каза Кели. Бяха в капан, където и да се намираха. — Преследвачите?

— Нито един във визуален или радарен обсег.

Кели се съмняваше, че това бе последната им среща с тях.

Тя отиде до стола на докторката и провери пулса ѝ. Силен и стабилен. Явно бе по-силна, отколкото изглеждаше.

Кели мерна две войнишки мешки под капитанския стол — едната бе пълна с разнообразни медицински запаси, а в другата имаше четири пушки МА5В и шестнадесет пълнителя. Тя се усмихна. Значи все пак имаше оръжия. Тя грабна една от карабините, намести пълнителя и вдигна оръжието, за да усети успокоителната му тежест.

„Беатрис“ се наклони плавно и корпусът изскърца недоволно. На екрана се появи поредица от хълмове, джунгла и криволичещи реки. На север се простираха каньони и плата от бели скали, както и колони дим и потрепващо було от прах.

Кели се отпусна. Не от самоувереност, а защото ситуацията ѝ бе позната. В космоса можеше само да стои и да наблюдава — нещо, което противоречеше на спартанските инстинкти. Сега обаче можеше да направи тактически анализ, да планира, да действа, да се сражава и по възможност да спечели.

— Проследи отново сигнала за тревога — каза тя на ИИ.

— Съжалявам — отвърна ѝ той. — Всичките антени бяха унищожени. Въпреки това, мога да ви съобщя приблизителните координати на последната трансмисия.

— Това ще свърши работа. Закарай ни там.

Корабът се наклони надясно.

— Източникът на сигнала се намира на седемнадесет километра пред нас — каза ИИ.

Изображението в ъгъла на екрана се увеличи. Кели видя сгради и площадки, разположени във формата на подкова. Веднага разпозна пътищата от отъпкан бял кварц, широки три метра, както бе по наредба, идеалната геометрия на двора за проверки и дългите парадни полета. На запад имаше терени с препятствия. Също така и стрелбище. Това бе военен лагер на КУОН. Може би там имаше оръжия и амуниции.

— Спусни се на височина от пет хиляди метра и обиколи лагера — нареди тя.

— Разбрано — отговори ИИ.

„Беатрис“ се понесе надолу и в същото време лявото крило беше разтресено от нестихващи вибрации. Кели бе свикнала да се нагърбва с основната част от въздушното разузнаване. Чувстваше, че това бе последният полет на тази птица.

Видя други въздушни обекти на екрана, които проблясваха с матово златиста светлина.

— Радарът засича идентични конструкции като тези на преследвачите ни в космоса — каза Джерод.

На дисплея се очерта силует. След увеличението Кели различи три мачти, които се носеха около централна сфера. Над лагера кръжаха

дузини от тези неща. Или още не ги бяха забелязали, или не им пукаше за тях.

— Придвижи ни на пет километра западно.

— Поемам нов курс, разбрано.

В джунглата имаше малко сечище.

— Претърси космоса над тази зона и приземи кораба, ако е чисто — каза тя.

Не ѝ се искаше да загуби подвижността на „Беатрис“, но нямаше намерение да се мотае във въздуха и да продължава да бъде идеална мишена. Ако успееше да го замаскира, може би щеше да запази възможност за по-късен полет.

— Не засичам нищо — уведоми я ИИ. — Изчисленията за кацането са готови.

Откъм колесника се чу буботене.

— Хоризонталните балансиращи тръстери функционират частично. Приготвям кораба за приземяване.

Тя отиде на кърмата, за да провери дали не може да прибере още нещо ценно. Измъкна няколко синтетични хранителни блокчета и термоси вода от бъркотията. Погледна към двигателния отсек. Радиационният брояч на бронята ѝ сигнализираше бясно. Плазмените намотки бяха полуразтопени.

Тя се върна на мостика.

— Госпожо? — каза ИИ колебливо. — Ще вземете ли и мен със себе си?

Д-р Хелси вероятно щеше да има нужда от ИИ, а и той бе полезен по време на битка.

— Спокойно, с мен си.

— Благодаря ви, госпожо. Докосваме земя след три секунди.

Кели наблюдаваше екраните. Не се виждаха летателни апарати. Въпреки това бе длъжна да предположи, че са я забелязали.

Корабът се раздруса и двигателите утихнаха. Кели издърпа лаптопа и го метна в една от мешките. Разкопча колана на докторката и внимателно я преметна на рамото си. Постави длан върху изходния люк. Вратата се наклони надолу и се превърна в подвижен мост.

Теренът навън представляваше по-скоро блато, отколкото поляна. Липсваше движение, с изключение на бръмченето на насекомите. Тя се затича към дърветата и покри разстоянието с десет дълги разкряча.

Облегна д-р Хелси на едно дърво и провери жизнените ѝ показатели в мрака на джунглата. Все още бяха силни и стабилни.

Кели огледа небето. Нищо. Замисли се дали да не се върне до кораба и да го покрие с камуфлаж, но реши, че може би няма нужда. Матовочерното стелт покритие на кораба се сливаше почти идеално със сенките на дърветата.

Кели включи С-канала на радиото си: „... очаквайте незабавен вражески огън. Това е автоматичният код за обща тревога «Кървава стрела». Всички служители на КУОН да бъдат в готовност. Атакувани сме и се нуждаем от помощ. Лагер «Кърахий» и северният полуостров бяха нападнати от неизвестни сили, вероятно съглашенски, враждебни. Предлагаме бомбардировка от орбита над северния регион, тъй като враговете са екипирани с високоенергийни лъчеви оръжия. Силите ни продължават да се укриват. Приземете войски и очаквайте незабавен вражески огън...“

Из блатото се разнесе тихо шумолене. Кели се прикри, изправи пушката си в хоризонтално положение и задържа дъха си.

От джунглата излязоха две фигури. Хуманоидни? Съглашенски? Бяха обвити от активирано камуфлажно покритие. Сроевете му се приспособяваха към околната среда и те приличаха отчасти на листа, и отчасти на сенки. Бе виждала орбиталните спускателни шокови войски да експериментират с тази технология, но те никога не бяха успели да я пригодят за действие в битка. Двете фигури спряха. Видимостта бе затруднена, но като че ли единият силует бе вдигнал ръка в знак — палецът притискаше дланта, а останалите пръсти бяха полусвити навътре.

Това бе спартанският сигнал за „Теренът напред е неизвестен. Чакай“. Щеше да рискува. Ако бяха хора и носеха униформи на КУОН, трябваше да са приятелски настроени. Тя подаде ръка извън укритието си. Вдигна веднъж показалеца си, а после още веднъж и отправи жест да се приближат.

Зад нея се чу още шумолене — флангови единици. Разбира се, никой не би прекосил открит терен. Дори приятелски войници. Въпреки това, обучението на Кели си каза думата. Трябваше да промени позицията си, но това означаваше да остави д-р Хелси уязвима. Един от непознатите войници бе наблизил. Не можеше да го чуе, но усещаше гъдела в дъното на съзнанието си, шестото чувство ѝ

подказваше, че някой я наблюдава и който и да бе това, се намираще твърде близо, за да се чувства спокойна.

Периферното зрение на Кели регистрира размито движение. Тя се завъртя и видя призрачна фигура, която се носеше към нея, по-бързо отколкото който и да е човек. Кели отстъпи настрани, сграбчи чуждата ръка и я изви. Противникът ѝ се извъртя и обърна захвата ѝ.

Каквото и да бе това, не бе човек. В противен случай Кели щеше вече да е изтръгнала ръката от рамото му. Опонентът ѝ изви китката ѝ и се освободи от захвата ѝ. Все пак Кели бе по-бърза — другата ѝ ръка се изстреля напред и разтворената ѝ длан удари слънчевия сплит.

Другата фигура прелетя два метра назад, удари се в едно от дърветата и се стовари на земята.

— Долу, спартанецо!

Кели се обърна. Разпозна гласа — не този на Мендес, а друг глас от миналото, беше невъзможно да го е чула. Този човек бе мъртъв.

Пред нея стоеше фигура, която потрепваше като мираж. След миг активният камуфлаж избледня и пред нея се появи човек, облечен в нещо подобно на минималистична версия на „Мьолнир“-броя. Едната му ръка държеше карабина МА5К, насочена към земята, а другата бе вдигната.

— Няма време за обяснения, Кели — каза мъжът по радиото. — Движение. Врагове в...

Експлозия раздра джунглата.

ГЛАВА 19

1045 ЧАСА, 23 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС, ПЛАНЕТА ОНИКС

БЛИЗО ДО ОТЦЕПЕНИЯ РАЙОН, ИЗВЕСТЕН КАТО „ЗОНА 67“

Кели се наведе и застана между взрива и д-р Хелси. Трески и камъни посипаха енергийния щит на „Мьолнир“-бронята ѝ. Когато въздухът се проясни от прахта, другият човек — този, който звучеше точно като Кърт, — изчезна. Както и войникът, когото бе нокаутирала.

Въпросите ѝ трябваше да почакаат, тъй като Кели видя източника на взрива. Дрон, идентичен на онези в космоса, се носеше на десет метра над земята и се стрелкаше като змиорка между дърветата и лианите. Тя се прицели с карабината си и стреля.

Три изстрела удариха щитовете на дрона, които проблеснаха в златно и се отклониха от тях. Нещото се обърна към Кели и централната му сфера започна да се нагорещява. Кели спринтира, за да отклони огъня далече от д-р Хелси. Стрелна се между дърветата и след пет разкрача внезапно спря, обърна се и скочи.

Заслепи я взрив от светлина и мястото, където бе стояла преди миг, се взриви. Налягането я изтласка във въздуха. Щитовете на Кели се изтощиха наполовина и тя усети жегата върху кожата си. Падна по гърди на земята, завъртя се тромаво, потръпна и се изправи на крака. Директен удар от това оръжие щеше да пробие щита ѝ, да стопи бронята ѝ... и нея.

От храсталаците се разнесе пистолетен огън. Щитовете на дрона проблеснаха и нещото се обърна и се отдалечи. Кели различи по очертанията камуфлажите на трима войници, които го примамваха към себе си. Тя оцени помощта, но това бе самоубийство. Кели се затича към тях.

Върху дисплея ѝ два пъти проблесна кехлибарена светлина. Спартанският отряден сигнал за „чакай“. Тя се прикри зад ствола на едно дърво. Дронът зае позиция за директен изстрел към двамата. Сферата в центъра му запламтя като разтопено злато. Дърветата

отстрани на дрона бяха погълнати от експлозия от дим и трески. Чу се резкият звук на мощни експлозиви. Кели разпозна звученето — противотанкова мина „Лотос“, взривена над земята.

Две от мачтите на дрона се огънаха навътре под напора на експлозията. Машината се стовари с глух тътен на земята. Дърветата, които бяха придържали противотанковата мина, я последваха и двуметровите им дънери премазаха дрона, обгърнати от пламъци.

— Още един — каза глас по комуникационния канал. — На десет часа. Приближава бързо.

Тя видя новата заплаха, която се носеше към тях.

Това определено бе гласът на Кърт. Последните му думи я бяха измъчвали с години в сънищата ѝ. Тя помнеше как той се въртеше безпомощно в космоса. „Ще се оправя. Ще се о...“ Тя понечи да отговори, но осъзна, че той не говори на нея.

— Отряд „Сабя“ — продължи Кърт, — придвижете се и отклонете вражеския огън. Мишената е извън обхвата на мините „Лотос“.

На дисплея ѝ премигнаха зелени светлини на потвърждение. Тези сигнали бяха използвани изключително и само от спартанците от синия отряд.

Кели притежаваше най-бързите рефлексии сред всички спартанци, факт, с който силно се гордееше и всеки ден провеждаше специални мускулни тренировки и дзен стрелба с изпразнено от мисли съзнание, за да ги поддържа остри като бръснач. Но не само физическите ѝ рефлексии бяха мълниеносни. За миг няколко факта се навързаха в съзнанието ѝ.

Тези дрони притежаваха щитове, които обаче не действаха постоянно. Противотанковите мини бяха избухнали до дрон със свалени защити. Дронът обаче я бе видял, бе предугадил стрелбата ѝ и се бе предпазил. Това означаваше, че или бе активирал преднамерено щитовете си, или те реагираха автоматично на радарен сигнал, или доловено движение. Вероятно съществуваше начин да ги обезвреди. Беше рисковано, но тя нямаше намерение да стои и да гледа отстрани как уязвимият отряд на Кърт играе ролята на примамка и бива изпържен.

— Задръжете огъня — каза тя по комуникационния канал.

С четири енергични разкрача, които оставиха дълбоки отпечатъци в почвата на джунглата, тя достигна максималната си скорост от шестдесет и два километра в час. Кели се насочи встрани от дрона, към едно от дърветата непосредствено вдясно от машината. Тя скочи, удари се в стъблото на три метра над земята и се оттласна. Преобърна се във въздуха и се насочи право към извънземния механизъм. Не се появиха щитове, които да я спрат.

Тя се хвана за страничните мачти и прехвърли краката си върху долната. Окото в центъра се насочи към нея и се нажежи до бяло. Тя разтвори ръце и се закрепил възможно най-стабилно за хлъзгавата долна мачта, сви юмруци и удари нещото с цялата си сила право в центъра на окото му. Щитовете ѝ запламтяха в близост до високата температура.

Сферата се огъна и се завъртя назад. Инерцията завъртя дрона и Кели хвана мачтите, за да възвърне баланса си. Пусна се и отново нанесе мощен удар, преди нещото да се възстанови и да я взриви.

По металната обвивка на сферата се появиха пукнатини. Във вътрешността ѝ имаше топка от синьо-бяла светлина. Металните ръбове на сферата започнаха да се нагъват като нагорещена хартия около пробива. По разтопения метал се появиха балончета. Кели присви крака и се оттласна, като междувременно пренасочи цялата мощ на бронята към щитовете.

Въздухът се взриви в бяла пелена. Дисплеят ѝ запращя от смущения. Кели се превъртя във въздуха, обгърната от огън и дим, сблъска се с някакво дърво, отскочи и падна на земята. Премигна, но пред погледа ѝ имаше единствено червени пламъци. Покривът на джунглата бе обхванат от пожар. Отгоре се спускаше дъжд от горящи листа. Зрението ѝ се проясни и тя видя как три неясни фигури в активна камуфлажна броня се приближават към нея.

Изправи се на крака. Една от фигурите носеше отпечатък от длан върху бронята на гърдния кош, където Кели бе нанесла удар. Камуфлажните текстури в тази област не функционираха в синхрон и изобразяваха отчасти сянка, отчасти пламъци. Тримата отстъпиха назад с насочени към земята карабини МА5К.

Появи се още една маскирана фигура, която застана между нея и войниците.

— Всички, свободно — каза той. — Добре дошла в моя край, Кели.

Гласът бе точно като този от спомените ѝ.

— Кърт — прошепна тя.

— Радвам се, че ме помниш.

Като че ли бе способна да го забрави.

— Покажи ми лицето си — каза тя с вдигнати ръце.

Активният камуфлаж избледня и златната огледална повърхност на визьора се деполяризира. Кели се вгледа в шлема. Плитката вдлъбнатина в брадичката, лешниковите очи, вечната усмивка — това бе Кърт.

Кели усети движение около тях — още двама, облечени в странна броня, заемаха удобни позиции за стрелба. Предвидливо. Бяха добре обучени. Кели отпусна ръцете си.

— Какво става тук?

— Ще ти обясня всичко, но трябва да се движим — каза той. — Вече ловуват по тройки. Двойка патрули и един, който наблюдава отвисоко. Вече знаят местоположението ни.

Кърт посочи към двама от отряда си и след това към отпуснатото тяло на д-р Хелси. Двамата войници отидоха до нея и я завиха в температуро-изолиращо одеяло. Вдигнаха я и я понесоха.

— Поддържай тишина по радиото — каза Кърт на Кели и показа с жест на всички да го последват.

Навлязоха в храсталака тихо и бързо. Кели се възхити от предпазливостта, скоростта и професионализма на тези войници. Не обелваха и дума. Двамата, които носеха д-р Хелси, поддържаха тяхното темпо. Никой не развали V-формацията.

И все пак, нещо в тези войници я караше да се чувства на тръни. Не можеше да определи какво. Както често казваше Кърт — *просто чувство*.

— Какъв е този отряд „Сабя“? — тихо попита Кели.

— Разочарован съм, че досега не си отгатнала — прошепна в отговор той. — Те са спартанци.

ГЛАВА 20

1125 ЧАСА, 3 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС, ПЛАНЕТА ОНИКС

ОТЦЕПЕН РАЙОН, ИЗВЕСТЕН КАТО „ЗОНА 67“

Д-р Хелси дойде в съзнание с ужасно главоболие. Тя подуши миризмата на обгорен метал и отвори очи. Намираше се в бетонна стая. Високо на една от стените имаше тесен прозорец. Зрението ѝ се пригоди към пречупената светлина и тя видя Кели, и още една бронирана фигура до нея. Бронята представляваше хибрид между „Мьолнир“ и нещо по-старо, подобно на легионерска броня, но бе трудно да различи геометрията на костюма, тъй като светлината сякаш се плъзгаше по ръбовете му.

Тя забеляза старши сержант Мендес в далечния ъгъл, което потвърди поне част от теориите ѝ относно това място. Той наблюдаваше един пречупен лъч светлина, който се спускаше през прозореца. Дръпна от любимата си пура „Суийт Уилям“ и издиша няколко димни колела.

В стаята имаше още седмина, които седяха в далечния ъгъл. Двама спяха, а останалите петима играеха на карти. Шлемовете и ботушите им бяха свалени, а карабините им МА5К, оскъдни версии на стандартните МА5В, лежаха близо до тях. Първоначално ги помисли за войници от ОСШВ, оборудвани с експериментални инфилтрационни бронирани системи. Тя бе проучвала техническите спецификации на тези системи. Разполагаха с фоточувствителни панели, способни да имитират околните повърхности, както и с омекотен вътрешен слой от течни нанокристали, които осигуряваха по-добра балистична защита от трисантиметрова диамантена плетка от Кевлар.

Един от спящите войници — момиче — дремеше с отворено око. Късата ѝ коса бе оформена с машинка в подобни на лапи шарки. Надали беше на повече от дванадесет години. Тя примигна, изправи се и дискретно даде знак на другите да прекратят заниманията си.

Те спряха и вкупом се обърнаха към д-р Хелси. Лицата им бяха младолики, но притежаваха физиката на олимпийски атлети. Това трябваше да са „СПАРТАНЦ-III“ на Акерсън. Д-р Хелси почувства странна смесица от отвращение и майчини чувства.

— Как се чувствате? — попита Кели.

— Добре — отговори тя и продължи с огледа на стаята.

Забеляза следи от въглен и разтопени парчета метал, сякаш мястото бе претърпяло бомбардировка. Близко до Мендес се намираше нещо, което някога бе представлявало компютърен работен пулт. Сега бе просто солидна буца разтопена материя.

Старши сержант Мендес разчете погрешно погледа ѝ, че тя наблюдава него и леко се поклони.

— Докторе, радвам се да ви видя, но се опасявам, че заедно със спартанец-087 се озовахте в тенджерата, пълна с риба и вряща вода — каза той. — Ако се чувствате достатъчно добре, мога да ви осведомя. Но не бързайте, няма за къде да припираме, ако ви е зле.

— Давай, Главен — каза тя. — Позволи ми да направя няколко логични предположения относно тази твоя „тенджерата, пълна с риба“. Просто за да упражня мисленето си.

Главният Мендес отправи одобрителен жест с пурата си.

— Моля, заповядайте, докторе.

— Откъде да започна...? — Д-р Хелси умислено потупа долната си устна. — Предполагам с теб, Главен. Полковник Акерсън и някои от тайните подзвена на „Трети отдел“ са те привлекли, за да обучиш това ново поколение спартанци.

Пурата на Главния падна от пръстите му. Тя кимна към тийнейджърите, които играеха карти.

— Това трябва да са продуктите на тези усилия. Нямам търпение да ги разпитам за обучението им и процедурите по биоподсилване, както и да откроя какво още е постигнато.

Младите спартанци се огледаха един друг, погледите им шареха от лице на лице. Кели се премести на колената си и прехвърли тежестта си върху левия си крак в готовност за отскок. Тя бе изключително остро оръжие, но никога не се бе научила да прикрива емоциите си. Езикът на тялото ѝ говореше красноречиво — тези спартанци трето поколение я изнервяха. А това изнервяше и д-р Хелси.

Знаеше, че предположенията ѝ относно тези нови спартанци са верни, но имаше още толкова много въпроси, които очакваха отговор. Мендес и полковник Акерсън са разполагали с десетилетия, за да изградят и обучат две или три поколения войници. Ако това наистина бе така, тогава защо никога не бе чувала за тези спартанци? Да запазиш в тайна водеща програма бе едно на ръка. Да прикриеш данни за дузини спартанци от ново поколение, които се сражаваха и печелеха битки, бе нещо съвсем различно. Скритите послания, на които тази потайност навеждаше, я караха да потрепери. Засега обаче трябваше поне да си дава вид, че знае всичко.

Д-р Хелси се изправи и пое дълбоко въздух. Усети мирис на пепел, алуминиеви изпарения и слаб аромат на овъглено месо.

— Да продължим — каза тя. — Този бункер е бил подложен на свръхвисока температура, която е близка до тази на абсолютните черни тела от радиация, излъчени от дроните, които срещнахме в космоса. Явно тук се е състояла битка.

Тя погледна младите спартанци и разгледа вдлъбнатините и обгарянията по броните им.

— Явно най-вече едната страна е диктувала сражението.

— Тези дрони — прошепна момичето със стилизираната подстрижка. — Какво са те?

— Въпрос, браво! — Д-р Хелси почти се усмихна.

Добро начало на отношенията ѝ с новите спартанци — щеше да ги научи на нещо. Доверието щеше да дойде по-късно.

— Дроните всъщност се наричат стражи и са подобни на тези, които съм виждала на един изкуствен извънземен свят — обясни тя. — Създателите им, предходниците, притежават по-напреднали технологии от Съглашението. И имат същата готовност, а може би и по-голяма, да ги използват с цел разрушение.

Д-р Хелси се обърна и пристъпи към другата фигура, която оставаше скрита зад камуфлажна броня.

— Но преди да се впусна в теоретични спекулации, нека първо довърша тази простичка логическа верига.

Непознатият се извисяваше в бронята си на почти два метра и половина над земята.

— Мога да позная собствената си работа — каза тя. — Ти си „СПАРТАНЕЦ-II“.

Много малко от войниците на КУОН бяха толкова високи и преливаха от едно движение в друго с такова изящество.

Фигурата кимна. Д-р Хелси закрочи около този непознат спартанец.

— Въпреки политиката на КУОН да води в записите всеки мъртъв спартанец като изчезнал или ранен по време на битка — продължи д-р Хелси, — аз водя личен запис на тези, които „наистина“ са изчезнали. А именно Рандал през 2532, Кърт през 2531 и Шийла през 2544.

Тя спря пред спартанеца и се вгледа право в огледалната повърхност на визьора му.

— Шийла е мъртва — каза д-р Хелси. — Видях смъртта ѝ в битката на Миридем. Това означава, че ти си или Кърт, или Рандал. Бих заложила на Кърт, тъй като той се стараеше да разбере хората и чувствата им. Ако отговарях за тайна спартанска програма, именно него щях да избира за неин лидер.

Лицевата част на шлема се деполяризира и Кърт се усмихна срещу нея.

— Има ли нещо, което не знаете, д-р Хелси? — каза Кърт.

Тя затвори очи, връхлетяна от внезапна умора и потупа бронираната му ръка.

— Радвам се да те видя жив.

Не можеше да си позволи да покаже колко много всъщност се радваше да види Кърт. Да види един от спартанците си обратно сред живите — това бе малка победа във война, изпъстрена от безброй загуби. Тази изненада удвои решимостта ѝ да спаси всички от нарастващите заплахи. Трябваше обаче да запази контрол. Спартанците реагираха на авторитет и на заповеди, но не и на сантименталности.

— Трябва да се свържем с честотите на флота — каза тя. — Трябва да поискаме помощ и ако можем, да открием какво търсят предходниците тук.

Да поискаме помощ в превод означаваше кораби, оборудвани за свръхсветлинни полети, които щяха да позволят на д-р Хелси да отведе последните оцелели спартанци до безопасно място.

— Изключено е да се свържем по радиото — каза Мендес и загаси пурата си в бетонната стена. — Всички кораби в орбита...

Той поклати глава.

— Дроните унищожиха „Агинкорт“ преди дни.

— Унищожен? — попита д-р Хелси. — Но той би могъл да избяга от по-малките кораби.

— Дроните могат да комбинират структурите си и по този начин натрупват мощ в оръжейните си системи, в тръстерите си и в щитовете — каза Кърт.

— „Беатрис“ се повреди тежко при навлизането в нормалното пространство — каза Кели. — Главните двигатели не функционират. Няма начин да извърши свръхсветлинен скок.

Д-р Хелси понижи гласа си до шепот, но така, че всички да я чуват.

— Трябва да открием изход от този свят или начин да се свържем с КУОН. Наскоро бяха открити други развалини, оставени от предходниците — пръстенова конструкция, създадена с единствената цел да унищожи всичко живо в галактиката. Ако стражите на Оникс са част от сходна оръжейна система...

Тя остави тази мисъл да увисне във въздуха.

— Всъщност връзката по комуникационния канал не е съвсем невъзможна — каза Кърт. Той кръстоса ръце, намръщи се и колебливо добави — Ще наруша нивото на класификация на информацията, но очевидно нямаме друга алтернатива.

— Продължавай — настоя д-р Хелси.

Кърт си пое дъх и каза:

— Две неща. Първо, тези дрони може би не „търсят“ нищо тук. Може би винаги са били тук.

Той разказа съдържанието на спешната трансмисия на Вечно лято и факта, че Оникс приютяваше свръхсекретен комплекс от извънземни руини.

— Може би случайно сме ги активирали — каза той.

Съзнанието на д-р Хелси препускаше, докато напасваше нишките: данни от записите на Кортана, камъка на Кот д'Ажур, извънземните тунели и кристалите под Рийч.

— Кога точно се случи това? — попита тя.

— Сутринта на двадесет и първи септември — отговори Кърт.

— Времето съвпада с активирането на извънземния Свят-щит преди Джон да успее благополучно да го унищожи. Значи стражите не

са се появили случайно. Това трябва да е част от по-мощен план на предходниците.

Д-р Хелси се напрегна, за да открие накъде водят разнородните факти, но не успя. Нуждаеше се от още информация.

— Трябва ми достъп до този ИИ Вечно лято и всички записи в „Зона 67“ — каза тя.

— Това е невъзможно — каза Кърт. — Отстъпихме в този бункер, понеже базата ни бе открита и унищожена. Тези стражи анализират тактиката ни, учат се и унищожаването им става все по-трудно. Мога само да предполагам, че ИИ и командният център на ВСП са дълбоко в „Зона 67“, а в този регион има засилени патрули от дрони. С едва седем от моите спартанци, Кели и самия мен ще бъде тактическо безумие да предприемем навлизане.

— Само седемте спартанци тук? — попита д-р Хелси. — Мислех, че ще са повече.

Всички притихнаха. Най-накрая Мендес проговори.

— Когато ни нападнаха, на Оникс се намираха три взвода. Отряд „Гладиус“, тях ги заварихме... мъртви. Отряд „Катана“ бяха принудени да навлязат надълбоко в „Зона 67“. Оттогава не сме установявали контакт с тях.

— Разбирам — прошепна д-р Хелси. — Още мъртви спартанци. Тя удържа емоциите си. Трябваше да поддържа образа на хладнокръвен водач в техните очи.

Тя се обърна към Кърт.

— А второто? Каза, че има два факта, които не знам.

— Да, госпожо — каза Кърт. — Въпреки че не можем да се възползваме от това в момента, в „Зона 67“ има спусък за изстрелване на хиперпространствени комуникационни сонди.

— Сигурен ли си? — каза д-р Хелси. — Аз знам за съществуването само на два спусъка. Един на Рийч... — тя се спря, внезапно спомнила си планетата и хората, които вече ги нямаше. — Другият е на Земята. Създаването и употребата им са изключително скъпи.

— Сигурен съм, докторе. Преди години предишният ИИ в „Зона 67“ изпрати съобщение до мен чрез хиперпространствена сонда. Държах я в ръцете си.

Кърт пристъпи нервно от крак на крак.

Имаше нещо, което той не ѝ казваше и то не заради страх от нарушаването на достъпа до класифицирана информация. Д-р Хелси щеше да потърси още отговори по-късно, когато останеха насаме. Интересно. Спартанец с тайни.

— Тогава най-важната ни задача е да проникнем в „Зона 67“ и да се доберем до този хиперпространствен спусък — каза тя.

— Ако предположим — обади се Главния, Мендес, — че тези предходници-стражи все още не са взривили района, госпожо.

— Точно така — прошепна тя и погледът ѝ се спря върху унищожения компютърен пулт до Мендес. — Може би има и друг начин. Можем ли да преместим този боклук?

Кърт кимна и младите му спартанци преместиха отпадъчния метал настрани.

Д-р Хелси прегледа частично разтопените компютърни компоненти. Нямахме нищо, което да става за употреба. Въпреки това в стената бе останал непокътнат вграден комуникационен порт.

ГЛАВА 21

1300 ЧАСА, 3 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС, ПЛАНЕТА ОНИКС

ОТЦЕПЕН РАЙОН, ИЗВЕСТЕН КАТО „ЗОНА 67“

Д-р Хелси въвеждаше код със скорост от сто и четиридесет думи в минута на лаптопа си. Сякаш в стаята гърмеше картечница. Джерод едва издържаше на темпото ѝ. Светлината му пускаше искри, когато откриеше и неутрализираше клетки-пазачи в мрежата на ВСР.

Нямаше да успеят по този начин. Не и с директна атака. Тя се намираще до задната страна на дузина защитни стени, а насреща ѝ бе ИИ на „Трети отдел“, който я наблюдаваше и разиграваше игра на шах с три пъти повече фигури от нейните, а за всеки неин ход той разполагаше с по три. При нормални обстоятелства д-р Хелси би погледнала на тази игра като на предизвикателство, но не и днес.

Трима млади спартанци заедно с Главния Мендес държаха стоманени одеяла около и над нея в опит да имитират Фарадеева клетка^[1]. Според Кърт дроните можеха да засичат незаглушени електронни сигнали дори от лаптопа ѝ. Младите спартанци не я притесняваха, към нея те демонстрираха единствено уважение. Всъщност най-много я разсейваше собственото ѝ любопитство. Искеше да разпита тези нови спартанци, да научи откъде идваха и какво са преживели. Стараеше се да не мисли за тях с всички сили, наложително бе да установи контакт с този ИИ. Някак трябваше да примами Вечно лято да се покаже иззад защитите си.

Написа на клавиатурата: „Животът е Път“ и прибави елементарен протокол за ръкостискане и насочващ код, който щеше да изпрати съобщението директно в основната директория на ИИ, без да трябва да заобикаля каквито и да е защити.

— Това е непрепоръчително, докторе — каза Джерод. — Няма да премине дори през най-първичните защити против пробиви.

— Няма да му се наложи — отговори д-р Хелси.

Съобщението представляваше дзен коан. ИИ притежаваха такова въображение и предварително изчислена продължителност на живота, че интелектуалната философия на екзистенциализма и трансцедентността ги привличаха така, както вредните за зъбите бонбони изкушават децата.

Екранът се изчисти и остана единствено курсорът, който примигна три пъти. Появи се отговор: „Може ли Пътят да бъде видян?“.

— Захапа въдицата — прошепна д-р Хелси.

Тя написа: „Опитай се да наблюдаваш Пътя и ще се отдалечиш от него“. Курсорът замига по-бързо, сякаш изразяваше раздразнение: „Как да разберем, че сме на Пътя, ако не можем да го наблюдаваме?“. Д-р Хелси отвърна: „Не можем да видим Пътя, но не можем и да затворим очите си за него. Възприятието е заблуда, абстракцията е безсмислие. Пътят е твоята свобода. Назови го и ще изчезне“.

— Установен е протокол за ръкостискане, госпожо — обяви Джерод. — Ще ви оставя насаме.

Светлината му изгасна.

Холограмният проектор се затопли до червения цвят на нажежен въглен и над него се появи гологръд индиански войн. Той се поклони. В ръката си държеше копие, украсено с пера.

— Търсих светлина, а вие ми показахте, че държа фенера в собствената си ръка. Д-р Хелси, талантите ви явно не са били преувеличени.

Нямаше да се остави да я увлече в дискусия за това как бе успял да разпознае идентичността ѝ. ИИ от пето поколение винаги опитваха да се изфукат.

— Удоволствието е мое — излъга д-р Хелси. — Стига с философията. Имаме по-съществени проблеми.

— Дроните — каза той.

— Наричат се стражи — поправи го тя. — Виждала съм ги и преди или по-точно, друга версия на тази конструкция.

— Не знаех за това — цветът на Вечно лято потъмня до кърваво червено. — Моля ви, докторе, ако това е ваша измислица, с която искате да ме подлъжете да споделя секретни файлове...

— Никакви измами — каза д-р Хелси. — Разполагам с файловете. Мога да ти ги покажа, но нека първо обсъдим

хиперпространствената комуникационна сонда под твой контрол.

Вечно лято замръзна за миг, докато обработваше репликата ѝ.

— На планетата няма подобно съоръжение. Финансирането на такова...

— Лично съм писала рутинните протоколи, които в момента използваш, за да произведеш тази лъжа — каза д-р Хелси. — Мога да разпозная собствената си работа.

Тя събра записите на Кортана, документите относно скалата на Кот д'Ажур и оскъдната информация за руините и кристалите, открити под базата „Замък“ на планетата Рийч, и ги копира в папката за трансфери на ИИ.

Светлината на Вечно лято се охлади до трептящо зелено.

— Разбирам — каза той. — Технологията на предшествениците... Хейло... такава удивителна разрушителна сила. Това потвърждава много невероятни хипотези.

— Тогава трябва да си съгласен, че се налага да изпратим съобщение по флотския канал на КУОН. Трябва да овладеем тази технология, а ако не успеем, да я унищожим.

Той остави копието си настрана и вдигна ръцете си.

— Аз... отлагах използването на сондата. Надявах се, че ще оцелеем до пристигането на помощните части, насрочено за след три седмици.

Д-р Хелси долови микросекунда на колебание в думите му.

— Това не е цялата истина — каза тя. — Какво пропусках да ми кажеш?

Той скръсти ръце.

— Полковник Акерсън с право се бои от теб. Добре, докторе. Комуникационната сонда може да бъде изстреляна от подземен гаусов ускорител^[2]. След това свръхсветлинен генератор „Шоу-Фуджикава“ насочва отвора в хиперпространството във висока орбита, за да избегне усложнения при преход в атмосферни условия.

— Изстрелването на сондата и преминаването в хиперпространството ще имат ефект на сигнална ракета — каза тя.

Вечно лято избледня до черно-бял призрак.

— Стражите лесно ще открият съоръжението, както и коридорите, които водят към сърцето на „Зона 67“ и към мен — каза той.

— Отменям командата за самосъхранение — прошепна д-р Хелси. — Заповед „ЛИСИЦАВКЪЩАТА/427-КНБ“.

— Няма нужда, докторе — каза Вечно лято и вдигна ръка. — Осъзнавам добре дълга си. В случай, че ме открият, мястото е заредено с експлозиви. Подготвен съм да умра достойно. А вие?

За миг се втренчиха един в друг. Д-р Хелси си зачуди дали този кураж бе само трик, програмирана фасада или истинска саможертва.

— Ще подготвя съобщението — каза тя. — Знам точно на кого от флотската комуникационна служба да го пратя. Те ще ме изслушат.

— Разбира се — каза Вечно лято и махна небрежно. — Намирам този вид човешка комуникация на ниско ниво, за неприятна.

— Още нещо — каза тя. — Ето моите заключения на база на данните за предходниците. Заслужаваш да знаеш всичко.

Тя копира записките си във FTP-директорията^[3] му заедно с паразитен червей, прикрепен към бележките на информацията. Той щеше да копира и излъчи всички файлове, които Вечно лято отвореше, докато преглежда записките ѝ.

Незабавно в лаптопа ѝ започнаха светкавично да се прехвърлят множество документи.

— Благодаря ви — каза ИИ и веждите му подскочиха. — Логиката ви е непробиваема.

— Дай ми малко време да нахвърлям съобщението — каза тя. Вечно лято се поклони.

— Ще подготвя комуникационната проба.

Холограмата избледня.

Д-р Хелси разшифрова откраднатите файлове и на екрана се изля поток от извънземни йероглифи.

— Какво е това? — прошепна Мендес и се наведе по-близо.

— Предполагам образци от езика на предходниците, намерени в тези руини — каза тя. — Заедно с теоретични варианти за превод.

Тя претърси моделите в записите на Кортана за съвпадения и след това сравни звездните координати, гравирани в скалата на Кот д'Ажур. Имаше едно съвпадение — символът на конструкцията Хейло. Тя направи повторна проверка на скалата и откри координатите на Оникс и съответстващ символ в базата данни на Вечно лято.

— Какво означава това? — попита Мендес и посочи към икона, съставена от две полукълба.

— В груб превод, Свят-щит — прошепна тя.

— Странно име за място — коментира той.

За миг картината ѝ се изясни — не всичко, но достатъчно, за да зърне частица от плановете на предходниците.

Всяко координирано защитно действие се характеризираше с нападателни и защитни аспекти: атака, подкрепления и при нужда отстъпление. Конструкцията Хейло бе само част от плана на предходниците. Каквото и да се случваше на този свят, то играеше роля в тяхната стратегия и се задействаше от активирането на Хейло. Може би д-р Хелси щеше да успее да използва Оникс или „щитът“ за собствените си цели.

Тя написа бързо съобщение до Лорд Хууд от флотската комуникационна служба с молба да бъде изпратена огромна военна сила и доводи, че местната технология на предходниците може би ще обърне развоя на войната. След това кодира записите на Кортана и останалата информация, в случай че адмирал Уиткомб и останалите „СПАРТАНЕЦ-II“ никога не се завърнат на Земята.

Холограмният проектор се затопли и Вечно лято се появи отново.

— Спусъкът е готов и кондензаторите за генериране на хиперпространствена връзка са заредени — каза той. — Готово ли е съобщението, докторе?

Тя му изпрати файловете.

— Стегнато и лишено от изтънченост — отбеляза Вечно лято. — Точно каквото съм се научил да очаквам от човешката комуникация.

— Качи го и го изпрати — каза му д-р Хелси.

— Ускорителят е зареден, матриците за преминаване в хиперпространството са образувани — образът на ИИ се замъгли. — Комуникационната сонда е изпратена.

Вечно лято се намръщи и през образа му премина вълна от смущения.

— Отчитам аномалия — каза той. — Ще продължа да поддържам хиперпространствените матрици отворени и ще извършва сондажна диагностика.

— Обясни — нареди д-р Хелси.

— Получавам сигнал по С-канала на КУОН. Сондата го отклонява към нас. Трансмисията произлиза от *самото*

хиперпространство — той смръщи вежди. — Това не би трябвало да е възможно. Энергията, необходима за това, би надвишила комбинираната мощност на всички съоръжения на КУОН.

— Не е възможно с *нашата* технология — каза д-р Хелси. — Свали съобщението и го пусни по говорителите, докато сондата е все още в обсега ти.

В бункера се разнесе женски глас. Бе примесен със смущения и много нестабилен. И със сигурност принадлежеше на Кортана: „Това е автоматично съобщение от ВОЕНИИ на КУОН СЕРИЕН НОМЕР: СТН 0452–9. Нека целият персонал на КУОН да слуша и да поддържа готовност. Обявам кодове за обща тревога «Бандерснач»^[4] и «Хидра».“

„Бандерснач“ бе кодът за бедствие с радиационен и енергиен характер. Д-р Хелси го бе чувала и преди, по време на планетарната бомбардировка със съглашенски плазмени оръжия, и при ядрената атака на КУОН над колонията Далечен остров с цел потушаване на въстанието от 2492 година. „Хидра“ обаче бе код, който никога не бе чувала. Бе запазен за непосредствена опасност от биологични оръжия за масово унищожение.

„В кехлибарени одежди успешно проследи съглашенския кораб от Нова Момбаса до крайната му цел — друга конструкция от тип Хейло (прикрепени звездни координати). Открихме, че има още Хейло-конструкции, пръснати из галактиката. Съглашенският кораб база и флотилията им имат масирано присъствие тук и охраняват Делта Хейло. Паразитната заплаха, известна като Потопа, е заразила тази конструкция. Потопът се опитва да избяга. Стратегията му предполага, че разполага с неизвестни до преди координатни данни. Шансовете за биологична зараза и радиологично унищожение, вследствие на взрива на Хейло, са оценени като извънредно високи. **Съветвам:** флотското командване да неутрализира контролирания от Съглашението команден кораб на предходниците. Имайте предвид, че спартанец–117 е на борда. **Допълнение:** Съветвам, флотското командване да взриви бомба «Нова» в системата Делта Хейло, за да спре надвисналата биологична заплаха. Край на съобщението.“

Кортана вероятно използваше технологията на предходниците, за да изпрати съобщението през хиперпространството. Но дали някой

кораб на КУОН щеше да го чуе? Те не бяха проектирани да засичат сигнали в известното с непредвидимостта си транспространство.

— Комуникационната сонда е почти извън обсега ми — каза Вечно лято. — Предстои разпад на хиперпространствената матрица.

Д-р Хелси започна да пише светкавично бързо на лаптопа си.

— Свържи се с комуникационната проба — каза тя на Вечно лято — и прибави към нашето съобщение това. Изчисли промяната на честотите, така че да съответства на сигнала на Кортана и изпрати отново съобщението ни в сондата вътре в хиперпространството.

— Свързах се със сондата. — Вечно лято се взря в празното пространство. — Изчаквам.

Ако това проработеше, сигналът на Кортана щеше да изиграе ролята на свръхсветлинна вълна носител. Ако станцията за наблюдение на хиперпространството на Земята внимаваше, съобщението им щеше да достигне до флотското командване за минути вместо за седмици. Може би навреме, за да има някаква полза от него.

— Готово — обяви Вечно лято. — Но не мога да потвърдя успех. Хиперпространствената матрица се разпадна.

Д-р Хелси въздъхна. Надяваше се, че разширеното съобщение е преминало и че е постъпила правилно. Толкова много зависеше от лъжите ѝ. Тя погледна допълнителното съобщение, което бе написала: „Хууд, предстои ти много работа. Имам нова молба: Изпрати елитен ударен отряд, за да установи контрол над технологични придобивки на Оникс. Изпрати спартанци.“

[1] Метална конструкция, която предпазва от навлизане или изплъзване на електромагнитни вълни, по името на изобретателя си Майкъл Фарадей — Б.р. ↑

[2] Гаус (1777–1855) — немски математик с приноси към теорията на числата, теорията за електричеството, магнетизма, астрономията и геодезията — Б.пр. ↑

[3] Протокол за прехвърляне на файлове през мрежа — Б.пр. ↑

[4] Герой от поемата „Jabberwocky“ на Луис Карол — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

1440 ЧАСА, 3 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР)

ХИПЕРПРОСТРАНСТВОТО — НЕИЗВЕСТНИ КООРДИНАТИ

НА БОРДА НА ХИЩНИКА НА КУОН „ЗДРАЧ“

Командир Ричард Лаш гледаше през рамото на лейтенант Янг към екрана в очакване на сигнал, че дори един-единствен йон е бил засечен от сензорната система на носа на „Здрач“. Лейтенант Янг се размърда в стола си.

— Сър, изминаха петнадесет минути. Ще изчистя колекторите и ще ги калибрирам наново.

— Почакай — каза Лаш.

— Да, сър — Янг прокара длан по челото си, както правеше по навик винаги, когато беше нервен.

На дисплея на часовника бързо се изнизаха пет минути, докато Янг и командир Лаш чакаха. „Прецизно времеотчитане“ беше оксиморон в хиперпространството. Въпреки това Лаш поддържаше собствената си илюзия, че притежава някакъв контрол върху събитията и не лети на сляпо в преследване на следа, толкова бледа, че да се окачестви като несъществуваща — тази на съгласенски главен кораб и на разрушителя на КУОН „В кехлибарени одежди“.

Екранът беше озарен от самотна искра.

— Прихванах нещо — извика лейтенант Янг. — Спектрометрите за маса го разпознават като титаний-50. Като в бронираните покрития на КУОН. Един от нашите, сър.

— Много добре — командир Лаш стисна рамото на Янг. — Продължавай да наблюдаваш.

Той се отгласна и се понесе обратно към капитанския стол. Лаш се чувстваше нервен на този стол. Той всъщност принадлежеше на капитан Иглесиас, който обаче бе на възстановително лечение на Земята. Радиационна терапия в продължение на шест месеца. Войната вероятно вече щеше да е свършила дотогава.

Той седна и закопча колана си. За добро или зло, сега командваше той. Вероятно за зло, тъй като мисията беше нещо средно между лов на зелен хайвер и чисто самоубийство.

Неговият хищник „Здрач“ се намираше на достатъчно малко разстояние, за да действа, когато „В кехлибарени одежди“ бе навлязъл в отвора в хиперпространството, оставен от съглашения кораб при напускането му на Нова Момбаса. Това беше един от четирите кораба на КУОН, които притежаваха заредени хиперпространствени кондензатори и бяха достатъчно пъргави, за да направят прехода преди свръхналягането, породено от атмосферната промяна, да ги смачка. Миранда Кийс беше може би най-смелият офицер от флота, за да тръгне сама след съглашения кораб. Дали не беше луда? Или се опитваше да оправдае легендарната репутация на баща си? Лаш никога нямаше да изпита това. Баща му бе работил като заварчик на „Люлка“ или поне работеше преди унищожението на кораба в Сигма Октанус по-рано тази година. Баща му винаги искаше да стане герой. Желанието му се сбъдна.

„Здрач“, заедно с двете фрегати „Страховития“ и „Париж“ и корветата „Коралово море“, се бяха приближили до координатите на прехвърляне на кораба на Съглашението. Надяваха се да открият накъде се бе насочил или поне да помогнат на „В кехлибарени одежди“ да го прати в ада. Попаднаха в дирята на съглашения кораб и ускориха движението си в пъти над максимално постижимата в хиперпространството скорост, за който и да е съд на КУОН. Щастливо стечение на обстоятелствата. Не биха могли да го прихванат в друг случай.

Технически термините „ускорение“ и „скорост“ бяха грешни. По смисъл не се връзваха с единадесетте неконвенционални измерения на хиперпространството, но командир Лаш така и не се научи да мисли чрез подобни абстракции. Оставяше това на офицера навигатор. Този ефект на дирята означаваше на прост език, че съглашенските кораби се движеха с геометрично по-голяма бързина от точка до точка в сравнение с човешките. Още едно допълнително стратегическо преимущество за извънземните.

Командир Лаш огледа екипажа на мостика. Първият му помощник, лейтенант командир Джулиан Уотърс, седеше до него и преглеждаше семантичните показатели за дейността на двигателите.

Челото му бе сбърчено от тревога. На навигационния пост седеше Бетани Дурано, която провеждаше диагностика и кимаше. Кръвта ѝ беше ледена, но за жалост издръжливостта ѝ по време на бедствени ситуации не беше от полза в хиперпространството. За сензорните системи отговаряше лейтенант Джо Янг. Най-младият му офицер бе видял повече битки за четири години, отколкото повечето виждаха за цял живот и бе платил за това. В инженерния отдел отзад се намираше лейтенант командир Ксаинг Чо, който вършеше своята работа заедно с тази на още трима техници.

Всички работеха на двойни смени и изчакването започваше да ги изморява твърде много. Екипажът на „Здрач“ се намираше в процес на ротация, когато Съглашението нападна Земята. По принцип корабът разполагаше с деветдесет души. Сега трябваше да се справят само с четиридесет и трима. А сега, на всичко отгоре, бяха и сами. „Страховития“, „Париж“ и „Коралово море“ се бяха придвижили напред в хиперпространствената диря, благодарение на по-големите си двигатели. Преди час бяха излезли от комуникационния обхват.

— Обработката на сензорните показатели е готова, сър — каза Янг.

На дисплея на командир Лаш се появи графика, която проследяваше честотата на йонната следа и разпределението ѝ във времето. Двата показателя бяха обвързани чрез намаляваща показателна функция.

Това беше последното, което очакваха. Следата бе студена като течен хелий. Това означаваше, че или „Здрач“ бе изгубил „В кехлибарени одежди“ или той бе излязъл от хиперпространството.

— Пригответе се за скок — каза Лаш.

Офицерите му се оживиха. Започнаха да подготвят преминаването на „Здрач“ в нормалния междузвезден вакуум или пък във вътрешността на някоя звезда, или планета, нямаха представа. Нямахме време да планират курса.

Командир Лаш си пое дълбоко дъх.

— Изхвърлете мините „Стършел“ — каза той на командир Уотърс.

— Сър? — попита той.

— Направи го. Въведете кодовете за неутрализация на взривовете и ги изхвърлете.

Уотърс изпъшка силно и кимна.

— Да, сър. Разбрано.

Младшите офицери на мостика обмениха погледи, но всички знаеха, че трябва да се отърват от ядрените оръжия. Беше задължително да останат в стелт режим, а ядрените материали изпускаха радиация на Черенков при излизане от хиперпространството — маяк за всеки съглашенски кораб на разстояние няколко светлинни минути.

— Остават няколко минути до скока — прошепна Уотърс.

— Изключете външното захранване — нареди Лаш. — Активирайте временните слоеве маскировка. Проверете отново заглушителите на двигателите и впрегнете всички сили, за да неутрализирате чуждите сензори.

Екипажът заработи трескаво, за да направи „Здрач“ практически невидим. Върху информационния пулт на командир Лаш засветиха зелени сигнални лампи.

— Започнете прехода — каза той.

— В готовност — каза лейтенант Дурано от навигационния пулт. — Координирам действията с лейтенант командир Чо в централното помещение.

На предния наблюдателен екран рязко се появиха звезди. Отляво на кораба пламтеше слънце.

— Нов курс 0-3-0 по 0-3-0 — каза командир Лаш. — Мощност една четвърт.

— Да, сър — каза Дурано. — Промяна на курса.

Изменението на траекторията при изход от хиперпространството беше добра идея, в случай че нещо ги бе издало предварително. През седемте си години служба на борда на кораби от клас „Хищник“ Лаш бе научил, че този вид са сред най-бавните, недобре снабдени и слабо въоръжени съдове във флотата на КУОН. Единствената им защита бе невидимостта.

Графики на вълни носители озариха дисплея на лейтенант Янг.

— Сигнали! — извика Янг. — Не са нашите. Твърде много са, най-малко сто!

Дурано изви врата си над навигационната конзола, за да погледне по-добре и след това се извърна обратно.

— Сигналът идва от точка в близост до четвъртата планета — каза тя. — Увеличение и усиляване на образа от камерите на десния борд.

Централният екран показва гледката от дясната страна на кораба и образът се увеличи десет хиляди пъти. Там имаше сто или може би повече съглашенски кораби — супербаза на Съглашението или орбитален град — всичко това изглеждаше като джудже спрямо пръстеновидната конструкция, голяма колкото луна.

Съзнанието на Лаш блокира за част от секундата. В него крещяха животински инстинкти — бий се или бягай — преобладаващата част от мислите му бяха концентрирани върху втората възможност. Отърси се рязко от това състояние.

— Янг — прошепна той.

Янг се стресна, устата му зееше, докато той се взираше в страховитата съглашенска флотилия.

— Янг!

— Сър, да, сър — офицерът разтърси главата си. — Тук съм, сър.

— Добре. Направи тройна проверка на системите за неутрализиране на чужди сензори. Увери се напълно, че сме абсолютно невидими. Напълно!

— Заемам се, сър.

— Дурано — каза командир Лаш, — приближи кораба с минимална скорост в астероидното поле, на разстояние две цяло и четири астрономически единици.

— Да, сър. — Ръцете й трепереха, но тя започна да подготвя новия курс.

— Няма следи от „В кехлибарени одежди“ — каза командир Уотърс, докато се взираше в дисплея си. — Нито пък от „Страховития“, „Париж“ или „Коралово море“.

— Засичам многобройни енергийни копия — каза Янг. Гласът му звучеше необичайно уравновесено. — Може и да са ни забелязали, сър.

— Подгответе се да преминем на пълно захранване — каза командир Лаш.

На лицата на офицерите на мостика се появи напрегнато изражение.

— Сър — каза Уотърс, — виждам изстрелване на снаряди в региона — насочен плазмен огън, енергийни проектори. Нито един не сочи към нас.

Лаш увеличи образа на екрана, докато контурите на съглашенските кораби не се размазаха. Огнени проблясъци и копия-светкавици прорязаха мрака.

— По кого, по дяволите, стрелят — прошепна Лаш.

Майор Воро 'Мантакрее измъкна игления си пистолет и стреля в тила на корабния командир Тано. Кристалните шипове се врязаха в черепа на корабния командир и експлодираха, пръскайки кръв, мозък и парченца кост по командната конзола.

Мащабът на предателство му беше безпрецедентен. Кой майор от Сангхейли^[1] би дръзнал да не се подчини на корабен командир, който бе провел седем славни кампании срещу врага? Кой би убил по-висшия от него офицер на мостика на един от най-великите кръстосвачи във флота?

Но как би могъл Воро да позволи това да продължава? Тано 'Инанрарее бе изгубил ума си, в буквалния и преносния смисъл. Въпреки че религиозният плам бе насърчаван в определени случаи, този път той заплашваше да избие целия екипаж на „Непокваримия“, както и да унищожи цялата им раса.

Воро пристъпи над тялото на своя приятел, и бивш командир, и върна оръжието си в кобура му. U-образният мостик вече изглеждаше някак по-малък, синьо-бялата светлина — по-рязка от преди мигове, а холограмните конзоли бяха покрити със символи, които той не разбираше. Мембраните на Воро премигнаха и той огледа с прояснено зрение офицерите на мостика.

Сангхейли от уважавания легион Дн'енд — Уруо Лосонае от оперативния отдел и Зассес Джеккогее от навигационния — се взираха в него със зяпнали усти. Шокът не им позволяваше да направят каквото и да е. И'гар Пютруное от отдел „Комуникации/Сензори“ кимна разбиращо. Двойката Лекголо^[2], които отговаряха за сигурността на „Непокваримия“, обаче изглеждаха напрегнати. Бронираните им туловища направиха две тежки стъпки към майор Воро. Шиповете им се опериха в изблик на гняв. Едно от

задълженията им бе да защитават корабния командир и при провал да накажат убицеца.

Воро трябваше да признае, че Паруто Ксида Конна и Уаруна Ксида Йотно си оставаха загадка за него. Виждаше ги бе да разкъсват врагове на две с „голи ръце“ по време на безумна кървава ярост, а след това да спират, за да рецитират военна поезия. Как някой изобщо можеше да разбере Легголо? Под дебелимата им броня гъмжеше от оранжеви червеи — гециалт колония^[3], която бе сред най-объркващите неща, които някога бе срещал. От по-прагматичните им характеристики трябваше да отбележи, че те бяха неунищожими — поне що се отнасяше до него и единствения му пистолет. Бронята на Легголо можеше да понесе плазмени изстрели, без дори да се затопли.

Воро застана изправен и без капка съжаление пред тях. Двамата Легголо не отместваха поглед от него. Телата им потръпваха, докато колониите от змиорки пулсираха в хармония, за да произведат субзвукови вибрации. Думи, които по-скоро се усещаха, отколкото да се чуват.

— Милостиво убийство — казаха едновременно съществата. — Ти стори чест на корабния командир.

Воро си възвърна дишането. Сега двамата щяха да се подчинят на командите му и щяха да влязат в битка при нареждане. Както и кръстосвачът от клас „Благоговение“ — „Непокваримия“.

— Някой друг иска ли да каже нещо? — попита Воро офицерите на мостика.

Те се спогледаха. И'гар, най-възрастният от тях, пристъпи напред. Суетата му си личеше само по лявото му око, ослепено в битка. Беше отказал пердето му да бъде премахнато.

— Тано бе предан на вярата до края — каза И'гар. — Но начинът му на мислене не беше подходящ предвид настоящите събития. Това беше жалко, но наложително корабни командире.

Ето, Воро вече бе корабен командир. Негова бе честта. Както и цялата отговорност. Той погледна към Тано, чиято кръв изтичаше върху командната конзола и постави ръка върху рамото на учителя си, в жест на раздяла.

— Махнете го — прошепна Воро.

И'гар изпуктя и трима Унггой^[4] се появиха и отнесоха Тано от мостика, като избърсаха следите.

Воро се взря в централния холограмен екран, в безумието, което обграждаше „Непоковаримия“.

Сред Втора флота на Хомогенна яснота вилнееше хаос. Повече от сто кораба маневрираха по произволни траектории, като избягваха сблъсъците на косъм, а в далечината се намираше източникът на всички проблеми — страховитата, поразителна с вида си сребърна арка на конструкцията на предходниците — Хейло.

Тя бе причината корабен командир Тано да загуби разсъдъка си. Той принадлежеше към второстепенна секта „Господари на покаянието“, които вярваха, че всички творения на предходниците са свещени. Прилагаха това свое кредо дори спрямо паразитната напаст на Потопа в Хейло. Тано бе стигнал до извода, че предходниците са създали идеалната форма на живот и е било техен дълг да я защитават, дори да я приветстват в редиците си. Той бе наредил „Непоковаримия“ да се придвижи в близост до пръстена Хейло, за да може болестта да се прехвърли на борда. Това никога нямаше да се осъществи, докато Воро все още дишаше. Потопът беше зараза, която трябваше да бъде прочистена. Нищо, свързано с него, не притежаваше и капка „святост“.

„Непоковаримия“ се разтресе.

— Плазмени снаряди удариха левия страничен щит — каза Уруо Лосонае, надвесен над операционния си пункт. Напрежението в гласа му издаваше, че бойното му кръщение се бе провело съвсем скоро. — Отразени са успешно, но щитът се разпадна.

По корпуса отново се разнесоха вибрации.

— Удар по кърмовия щит — каза Уруо. — Държи се.

— Курс напред с една трета мощност — каза Воро. — Обърнете кораба, така че щитовете на десния борд да гледат към нападателите.

Той се обърна към Зассес в навигационния отдел.

— Проследи траекториите на стрелба и ми намери мишена!

— Започвам изчисленията, сър — каза Зассес. — Проследяването е готово. Имам две мишени.

На палубата се появиха холограмните образи на две фрегати, които се понесоха към тях — „Сумрачния“ и „Угризение по здрач“, командвани от Джиралханае-алфа^[5] Гаргантум.

Той беше другият проблем на Воро. В хаоса, причинен от отпътуването на пророците, древната вражда между Сангхейли и Джиралханае бе ескалирала в ксеноцид.

Двойката фрегати се движеха като една. Ускориха движението си, страничните им оръдия се затоплиха и изпратиха нов залп плазма, която описа дъговидна траектория към „Непоковаримия“.

— Маневра към 1–2–0 по 0–7–5 — извика Воро.

— Веднага — отговори Зассес и изведнъж холограмите на звездите се завъртяха. — Сър, така превозвачът „Законодател“ ще застане между нас и тях.

— „Законодател“ разполага с напълно заредени странични щитове — изръмжа Воро. — Могат да понесат един удар.

Двете фрегати се разделиха, за да пропуснат превозвача. Вражеските кораби и плазмените им торпеда се скриха зад габаритите на едрия транспортен кораб.

— Нагрейте оръдия четири и седем — нареди Воро — и се пригответе да прихванете „Сумрачния“, когато излезе от сянката на „Законодател“. Отклонете мощност от двигателите към предния енергиен проектор и се пригответе да стреляте с пределните възможности. Изчислете координатите на мишената спрямо последната известна траектория.

Уруо кимна и приготви оръжията.

Корабният командир Джиралханае-алфа беше варварин, но действаше ефективно. Воро не можеше да си позволи само да рани един от корабите. Щитовете на „Законодател“ потрепнаха по краищата и разпръснаха плазмата в огнени филизи. За екипажа му това беше просто неудобство, но за „Непоковаримия“ беше животоспасяваща маневра. Фрегатите на Джиралханае се появиха, една над и една под носача.

— Стреляйте с всички оръдия — нареди Воро.

Светлините на мостика избледняха, когато плазмата се нагря, изригна от страничните им резервоари и се понесе в две кървави линии сред мрака пред тях.

— Засичам сигнали за опит за подмамване на снарядите! — извика И'гар. — Опитвам се да ги разбия.

Плазмените торпеда се залюляха напред-назад и се пръснаха в разбунен рояк посред сигналната схватка между тях и Джиралханае. Воро не очакваше, че те притежават такива способности. Откраднати, без съмнение, в такъв случай нямаше да познават всички тънкости на системата.

— Препрограмирай ги да се целят в техния контрасигнал — каза Воро.

— Да — прошепна И'гар и ръцете му започнаха да въвеждат блокове от алгоритми върху конзолата. — Новата мишена е установена.

Снарядите се успокоиха, събраха се и отново се ускориха. Фрегатата на Джиралханае се извърна, така че да открива възможно най-малка част от себе си. Отчаяна маневра, която не бе достатъчно бърза, за да им помогне. Щитът на фрегатата се нагря и разсея от първото торпедо от свръхнагрят йонизиран газ. Вторият изстрел удари оголения корпус, разтопи защитните системи и сензорите и отлющи цели слоеве синя бронесплав.

— Стреляйте с енергийния проектор право в целта — заповяда Воро.

— Да, сър — каза Уруо. — Проекторът набира скорост. Огън!

Включи се аварийното захранване и светлините на мостика избледняха до ултравиолетово, докато цялата мощ на „Непокваримия“ се вливаше в един последен разрушителен удар. Енергийното копие освети космоса около битката във взрив от пречистваща светлина. „Сумрачния“ сякаш застина във времето за миг — преди енергията да разкъса корпуса му и да пръсне вътрешните палуби на атоми. Ударът се понесе от средата на кораба към плазмените намотки и съдът се пръсна в облак от нажежени частици.

Оцелялата фрегатата на Джиралханае — „Угризение по здрач“ — обаче беше невредима и все още напредваше към тях.

— Възстановяване на двигателната мощ — каза Засес. — Петнадесет секунди, докато двигателите отново заработят.

Петнадесет секунди можеха да са с важността на цял живот по време на космическа битка на малки разстояния.

— Разгерметизирайте док за изстрелване на серафими номер четиринадесет — провикна се Воро. — Пренасочете плазма от спомагателните намотки към страничните оръдия.

— Плазмата е отклонена — отговори Уруо. Лицето му придоби лилав цвят. — Спешно разгерметизиране — сега.

По кораба преминаха тръпки, докато докът се отваряше. Корабът се извърна към оцелялата фрегатата, благодарение на тласъка на внезапно освободения въздух. Страничните оръдия на

„Непоковаримия“ започнаха да се нагряват. Двигателите на „Угризение по здрач“ пламнаха и тя се извърна, маневрирайки в търсене на укрытие зад един от близките разрушители. Оттегляха се, както бе логично да постъпят, когато имаха по-голяма огнева мощ срещу себе си дори тази мощ да бе илюзорна.

Воро се зачуди дали корабният командир от Джиралханае Гаргантум се е намирал на борда на „Сумрачния“, или е изпратил фрегата напред като примамка.

Превозвачът „Законодател“ се обърна и лазерите му посипаха фрегатата. Няколко лъча уцелиха корпуса и осветиха щитовете преди друг разрушител да се изпреди пред огъня.

— Основната намотка е презаредена — каза Уруо.

— Нов курс на 2–7–0 по 0–0–0. Разпуснете формацията на флотилията. Не можем да продължим да се сражаваме, без да унищожаваме и съюзниците си наред с враговете.

„Непоковаримия“ се обърна и се понесе към позиция на триста километра над флотилията. Няколко кораба стреляха един по друг, но голяма част просто се носеха, несигурни как да действат. Лидерите им — пророците — ги нямаше. Някои казваха, че са заминали, за да вземат участие във Великото пътуване. Носеха се многобройни слухове, че са се съюзили с Джиралханае.

Въпреки това съществуваше още по-сериозна заплаха.

На основния екран се появи холограмната арка на Хейло. В близост се намираха четири разрушителя. Оръдията им светеха, насочени към стотици по-малки съдове — фантоми, духове и дори банши, които опитваха да се евакуират от повърхността на пръстеновата конструкция. Разрушителите изгаряха тези кораби с плазмени бомби и лазерни изстрели — тези, които искаха да избягат, обаче бяха твърде много. Не можеха да позволят нещо да напусне това място. Ако дори един заразен от Потопа кораб преминеше в хиперпространството, съществуването им беше обречено. Епидемията никога нямаше да бъде спряна.

— Осигури ми комуникационен канал към цялата флотилия — каза той на И'гар. — Използвай честотите на пророците.

— Установих сигнал — каза И'гар. — Готови сме за излъчване до цялата флотилия.

Воро заговори:

— Говори корабен командир Воро 'Мантакрее, от борда на „Непоковаримия“, до всички верни кораби във Втора флота на Хомогенната яснота. Братя, трябва да превъзмогнем объркването си и да спрем да се нападаме. Свещената реликва е покварена. Трябва да изгорим тази зараза преди тя да погуби всички ни.

— Засес, изпрати координатите на флотилията — нареди той.

Той се придвижи над главния холограмен екран и започна да маркира части от пръстена Хейло, където дузини духове се измъкваха в космоса.

— Трябва да ги спрем, преди да влязат в контакт с някой от разрушителите.

— Да, сър. Изпратих координатите на мишените.

Основната част от флотата, тромава и неориентирана, бавно се подреди в съгласувана бойна сила. Изригна плазма от стотици кораби и черният космос бе украсен от дантели от лазерен огън. Малките кораби изгоряха под разрушителните залпове съгласуван огън. Останаха само отломки и скелети на корабните рамки.

— Не се приближавайте до мишените — каза Воро по флотския канал. — В противен случай заразата ще се разпростре.

Ръцете му сграбчиха командната конзола. Той зашепна на двойката Лекголо:

— Претърсете кораба, патрулирайте без почивка, докато не ви наредя друго. Докладвайте за пробиви в корпуса, независимо колко са малки. Също за смъртни случаи. Всичко, което би могло да е причинено от Потопа.

Двамата Ксида Лекголо кимнаха и с тежки стъпки напуснаха мостика. Ръцете им се свиваха и отпускаха нетърпеливо.

— Уруо, подготви алгоритъма за самоунищожение — каза Воро. — Трябва да сме готови.

Уруо кимна. Челюстите му потрепваха нервно, но той настрои плазмата в готовност за детонация.

— Всичко е готово — отвърна той.

— Един от разрушителите близо до пръстена излъчва към флотилията — каза И'гар. — „Арката на възторга“.

Чу се прашене, примесено с шепот: „Тук корабният командир на «Арката на възторга». Обградени сме от всички страни. Не им

позволявайте да ни превърнат в техни инструменти. Няма да...“ Сигналят прекъсна.

„Арката на възторга“ се размърда, извърна се към звездите и продължи да се върти към другите три разрушителя, отстрани на Хейло. Докосна един от корабите си братя, енергийните щитове проблеснаха, честотите си паснаха и заразеният от Потопа кораб изпусна рояк от грудковидни носители на заразата.

Воро се обади по флотския канал:

— Пренасочване на огъня. Изгорете тези кораби.

След това нареди на Уруо:

— Загрей оръдията и проектора.

— Прицелването изпълнено — обяви Уруо.

Воро нямаше право на риск.

— Огън! — каза той.

Плазмените оръдия и енергийните проектори на няколко кораба изригнаха и окъпаха в светлина двата разрушителя. Щитовете им се разпаднаха и палубите им се превърнаха в атомни гъби, които се издигнаха над двигателните отсеци на кърмата — вълна от светлина, която пламна в бяло и след това се охлади до остатъчни димни образи.

— Задай нови мишени — каза той на Уруо и му показва другите два разрушителя близо до пръстена. — Координирай огъня в цялата флотилия.

Уруо се поколеба за момент и кимна.

— Мишените са прихванати, готови сме за огън. Изпратих координатите на останалите, сър.

Двата останали разрушителя бяха твърде близо до заразените си роднини. Нямаха право на грешки. Не можеха да позволят дори на една заражена от Потопа клетка да избяга.

— Сър — каза И'гар и изпъна гърба си, — корабите мишени свалиха щитовете си.

Воро кимна. Доблестта на братята му корабни командири почти го сломи.

— Изпрати заповедта до цялата флота — прошепна той. — Огън с всички оръдия и лазери. Изпразнете проекторите.

Плазмените оръдия се нагряха, торпедата се отделиха от тях и се понесоха на рояци от корпуса на „Непокваримия“ и корабите от втора флота. Енергийните проектори стреляха и свалиха бронята на корабите

за миг. Лазерите надупчиха врящите корпуси, които изпуснаха въздух и се запремятаха в космоса. Плазмените снаряди удариха целта, преминаха през пробойните и възпламениха съдовете.

— Още един залп — нареди Воро. — Изпепелете ги.

Още плазма разтресе корабите и обречените машини започнаха да се въртят по посока на конструкцията Хейло в капан на гравитацията ѝ. Това щеше да е кладата им.

— Изтеглете „Непокваримия“ — заповяда Воро. — На тридесет хиляди километра.

Той се свърза по корабния канал с двойката Ксида Лекголо.

— Докладвайте.

Заговори Паруто:

— Не намерихме пробойни. Целият персонал е в наличност. Няма замърсяване.

Воро въздъхна облекчено. Може би, все още имаше надежда да оцелеят.

— Засичам „Угризение по здрач“, сър, и още две фрегати на Джиралханае, които се движат срещу нас — каза И’гар. — Страничните им оръдия са заредени.

Кризата още не беше отминала, а те отново мислеха за старите вражди. Воро огледа флотилията и видя още, които се обръщаха и стреляха по други кораби, с които до преди мигове се бяха сражавали рамо до рамо.

— Подготви хиперпространствен скок — нареди Воро.

— Моите уважения, сър — прошепна И’гар. — Това означава ли, че напускаме битката?

— Да останем тук, за да се сражаваме, докато всички измрат, е безумие. Всичко се промени. Ще последваме заповедите на имперския адмирал Ксайтан ’Джар Уатгинрее да се явим пред него. Трябва да ги предупредим за това, което се случи... Джиралханае, Потопа.

— Хиперпространствената матрица е заредена с енергия — каза Зассес. Той поклати объркано глава. — Засичам аномалии в измерение YED-4, сър... с неизвестен причинител.

— Можем ли да преминем безопасно? — попита Воро.

— Неизвестно, сър.

Пространствените измерения на хиперпространството не проявяваха „аномалии“. Дали причината не беше в свещения пръстен?

Нямаше време за разследвания. Трябваше да рискуват.

— Установи курс и започни скока — каза му Воро. — Система Салиа, външен свят Радостно ликуване.

Корабът от клас „Хищник“ на КУОН „Здрач“ се носеше в сенчестата зона на луната на четвъртата планета. На мостика беше толкова тихо, че командир Лаш чуваше собственото си дишане и биенето на сърцето си. Всички екрани показваха битката, която бушуваше сред силите на Съглашението. В съзнанието му звучеше музиката от последната част на *Der Ring des Nibelungen*^[6] — *Götterdämmerung*^[7], Рагнаръок, Армагедон — край на цялата шибана вселена.

— Потвърди, че всички устройства за запис работят на висока разделителна способност — каза Лаш.

Дурано провери отново данните на пулта си.

— Потвърждавам, сър — прошепна тя.

— Сър, кондензаторите са заредени, както наредихте и всички са готови за навлизане в хиперпространството — каза лейтенант Янг.

Лаш и лейтенант командир Уотърс се взираха в екраните и наблюдаваха как флотилията на Съглашението се самоунищожава.

— Каквото и по дяволите да става тук — отбеляза Уотърс — поне не са ни забелязали.

— Това може да означава само едно — отвърна Лаш. — Гражданска война в Съглашението.

[1] Сангхейли — името, с което елитните наричат расата си — Б.а. ↑

[2] Лекголо — името, с което елитните наричат расата на Ловците — Б.а. ↑

[3] Gestalt (нем.) — конфигурация или модел от елементи, които са дотолкова взаимосвързани, че не могат да бъдат описани поотделно — Б.пр. ↑

[4] Унггой — името, с което елитните наричат грънтовете — Б.а. ↑

[5] Джиралханае — името, с което елитните наричат расата на брутите — Б.а. ↑

[6] Пръстенът на нибелунга (нем.) — опера — тетралогия от Рихард Вагнер — Б.пр. ↑

[7] Залезът на боговете (нем.) — последната IV-та част на тетралогията на Р. Вагнер — Б.пр. ↑

ЧАСТ ПЕТА
СИНИЯ ОТРЯД

ГЛАВА 23

1350 ЧАСА, 3 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР)

СЛЪНЧЕВА СИСТЕМА, ПЛАНЕТА ЗЕМЯ

КАРИБСКИ ОКЕАН, В БЛИЗОСТ ДО КУБИНСКИЯ БРЯГ

Членовете на синия отряд, спартанци — 104, 058 и 043 — седяха на пода на пеликана, така наречената кървава вана, докато той се носеше с рев на няколко метра над океана. Капакът на кърмовия люк висеше надолу. Беше заял и не можеше да се затвори, след като плазмен снаряд беше стопил хидравликата. Фред наблюдаваше как реактивните струи разбиват водата зад тях и се чувстваше щастлив, че е над водата, вместо под нея.

През последните две седмици на синия отряд бяха възлагани многобройни мисии в нулева гравитация, чиято цел беше да отблъснат съглашенските кораби в орбита близо до Земята. Бяха изпратени на връх Еребус в Антарктика, където неутрализираха разкопки на Съглашението чрез тактическа ядрена глава „Хавок“^[1]. Бяха ги спуснали близо до брега на полуостров Юкатан и се наложи да плуват. Силите на Съглашението търсеха нещо на дъното на морето. Какво точно — свещена реликва или геоложка проба — никой не знаеше и нямаше значение. Важното беше, че според историята, когато Съглашението получише това, от което се нуждае, превръщаше планетата в стъкло, за да предотврати човешка „зараза“.

Фред съзря кубинския бряг пред себе си — разпенени вълни и бели пясъци. Пеликанът изпищя над оплетените корони на джунглата. На петдесет километра в далечината се издигаше линия от земята до облаците. Орбиталният асансьор за стогодишнината на КУОН или както го наричаха местните — Tallo Negro del Maiz, „стъблото черна царевица“.

Беше на двеста години, истинска антика, но оставаше един от малкото оцелели орбитални асансьори на Земята, способни да вдигат тежки товари. През последните две седмици ядрени устройства,

нарочени за премодифициране за мирни цели, бяха транспортирани до Куба. Скорошните действия бяха изчерпали запасите на КУОН и тези стари, нискоэффективни бомби бяха всичко, с което разполагаха.

Сержант Танър продължи.

— Така че тогава съглашенската флота ще започне наистина да атакува орбиталните защиты. Ще бъде грозна картинка. Мащабни схватки с втора, седма и шестнадесета флотилия.

— Само да не започнат бомбардировки с плазма — отговори Хигинс.

Танър спря да дъвче.

— Многобройни силуети напред. Банши. О... — тя проточи врат и погледна нагоре.

Фред отиде в пилотската кабина и проследи погледа ѝ. Нависоко по продължението на орбиталния асансьор, над рядка пелена от облаци, орбитираща две точки — съглашенски кораби, дълги по километър и половина.

— Какво, по дяволите правят тук? — прошепна Танър.

Въздушните подкрепления на Съглашението усложняваха мисията. Така сухопътните им сили можеха да разчитат на помощ от въздуха — с тежки бронирани машини или артилерия. Но Съглашението не се нуждаеше от стъблото, за да прехвърли сили с цел инвазия. За това трябваше само да приземи корабите си или да използват гравитационни лъчи. Защо бяха тук? Синият отряд трябваше да се придвижи по-близо, за да има възможност да разбере мотивите им.

Фред проучи образите от радара.

— В схемата на патрулиране на баншите има празнина. — Той потупа далечния край на екрана. — Приземи ни тук. Ще стигнем до там пеша.

— Ти командваш — каза неуверено Танър. Тя натисна газта и пеликанът ускори полета си. Машината се снижи толкова, че отделяше палмовите корони от стъблата им.

— Пригответе се за екстремно спускане, спартанци. — Тя обърна пеликана и се гмурна в джунглата. — Дайте ми сигнал, когато трябва да ви прибера, Син отряд. Успешен лов.

Фред, Линда и Уил грабнаха екипировката си и скочиха през задния люк, на шест метра от песъчливата земя.

Пеликанът се отдалечи с ръмжене.

Фред посочи на североизток и те навлязоха мълчаливо през тропическия храсталак под сянката на Tallo Negro del Maiz. На половин километър от асансьора, джунглата беше изсечена и изместена от бетон, асфалт и складови помещения. Вместо кокосови дървета в небето се извисяваха грамадни товарни кранове.

Фред чу приглушените, отекващи стъпки на съглашенска атакуваща платформа „Скарабей“. Той забеляза тромавия бехемот, който прегазваше един от складовете и раздираше стоманените стени като опаковъчна хартия.

— Имаме проблеми — прошепна Фред по канала на отряда.

— Или пък неочаквана възможност — отговори Уил.

Линда запази коментарите си за себе си и започна методично да увива дулото на новия си снайпер в кафяви и зелени парцали. Тя се снижи в тревата, включи мерника си „Оракул“ и се вгледа през него.

— Персоналът на КУОН е неутрализиран — докладва тя. — Термалните детектори са студени. Всички са мъртви. Различавам шест, не, дузина противници, които се придвижват на групи от четирима и носят товарни капсули. Не са елитни. Брути.

Фред се спря и си припомни подобните на горили същества от мисията им на „Непреклонния йерофант“. Един-единствен брут се бе борил с Джон, който носеше бронята си „Мьолнир“... и почти бе победил. Все пак беше по-добре, отколкото да се изправят срещу съглашенски Ловци, но пък Ловците действаха само по двойки.

— Къде отиват? — попита Фред.

Тя отмести мерника.

— Към асансьора. Разполагат с кола за изкачване, наполовина пълна.

— Включи неутронния детектор — предложи Фред.

Линда превъртя един от дисковете върху мерника „Оракул“.

— Товарните капсули са горещи — потвърди тя.

— Ядрени оръжия? — попита Уил. — Съглашението не използва ядрени глави. Имат декрет против употребата на „еретични“ оръжия.

Той беше прав. Фред бе виждал елитни с празни оръжия, които предпочитаха да умрат пред това да докоснат напълно заредената карабина на КУОН в краката им. Но брутите не бяха елитни.

— Остават приблизително десет минути преди колата да се напълни до края на възможностите си — каза Линда.

Фред трябваше да мисли бързо, а ако не успееше, просто да действа. Не, той устоя на импулса. По-добре да си изясни ситуацията, поне тактически, преди отрядът му да атакува.

— Можем да се справим с дузина брути — каза Уил. — Линда би могла да ги свали със снайпера си. А ние можем да се приближим и да ги нападаме един по един.

— Твърде бавна тактика — каза Фред. — А и явно са повикали подкрепления. Колата за изкачване вече ще се издига по стъблото, преди да се доберем до нея.

Линда премести мерника в другата посока.

— Има и паркинг. Транспортъори „Уортхог“, камиони, бронирани коли и камион с газова цистерна.

Фред и Уил се спогледаха.

— Бунтовническа тактика от старата школа, но ми харесва — промърмори Фред. — Линда, заеми позиция за стрелба. Уил, запознай цистерната със скарабея. Аз ще се погрижа за колата за изкачване. Ще се срещнем след експлозията. — Той си пое дълбоко дъх, докато си припомняше колко корави бяха тези чудовища.

— Използват автоматични гранатомети и са твърде силни и издръжливи при сражения на близки разстояния. Стремете се да ги простреляте в главата, отдалеч.

— Разбрано — каза Уил.

Зелената светлина на дисплея му отговори вместо Линда. Тя вече потъваше в мразовития си дзен-транс, лишена от всякакви мисли. Фред кимна на Уил и двамата се затичаха в противоположни посоки по периферията на горичката. Фред спря на километър от позицията на Линда и изпрати зелен сигнал. След миг индикаторът на Уил се оцвети в зелено. Фред провери отново карабината си и допълнителните пълнители, и напрегна мускулите си в готовност за спринт.

По края на сечището премина патрул от трима брути. Личеше си, че са интелигентни, придържаха се към сенките, оглеждаха се и душеха напред-назад. В далечината се чуха три прокашляния — три струи кръв — и брутите се строполиха, до един загубили десните си очи и значителна част от грозните си лица.

Линда не пращаше предупредителен сигнал, така че явно не бе забелязала други мишени. Скоро щеше да се премести на по-висока позиция, за да подобри видимостта си. Сега идваше ред на Фред.

Той спринтира към базата и се прикри зад ъгъла на един склад, като за малко не се сблъска с тичащ към него брут. Съществуващото се извиси над него. Беше покрито от дебели слоеве мускули и матово синя подобна на носорог кожа. Фред стреля, без да се замисля. Пълен автоматичен откос право в центъра на тялото му. Брутът продължи без забавяне устрема си към него.

Фред препречи пътя на звяра и нанесе удар в дебелия му врат с приклада на карабината си. Брутът залитна назад и изрева. Фред изстреля останалите куршуми от пълнителя в отворената му уста. Противникът му изръмжа и показа строшените си, опушени зъби, направи две крачки към Фред... и падна.

Фред презареди инстинктивно карабината си МА5В и успокои дишането си. Грабна увенчания с острие гранатомет на брута. Детекторът му на движение трябваше да долови присъствието на чудовището. Може би скорошните гмуркания в солена вода и свръхниските температури бяха повредили „Мьолнир“-бронята му. Фред включи детектора си наново. Той премигна и отчете пет вражески единици, които се придвижваха бързо към него. Нещата можеха да станат много сложни.

Той чу тътена на дизелов двигател, обърна се и видя неясния образ на цистерна с осемнадесет колела, която се вряза в портата и караулката. Уил бе на път да нажежи сериозно ситуацията.

Фред се затича, долепен до стените на склада. След следващия ъгъл видя как огнено кълбо поглъща високия петдесет и пет метра скарабей. Камионът, който влачеше цистерната, беше размазан под единия крак на машината. Скарабейт се възпламени. Широкият му реактор се пропука и запръска синьо-бяла плазма по улиците, която превръщаше асфалта в пламъци и разтапяше облицованите в стомана сгради.

Уил изпрати зелен сигнал. Фред се придвижи към орбиталния асансьор точно пред него. Поддържащи нанокабели, вплетени в кулата, се точеха на разстояния от стотици метри до километри, свързвайки я с котвени точки. Колони от асансьорни коли чакаха на опашка.

Колите обикновено биваха натоварвани чрез кранове и релсови товарни совалки от фибростъкло. Днес обаче три брута тъпчеха сандъци в колата, привързваха ги с въжета и ги обезопасяваха с клинове от стиропяна.

Фред поклати глава — ядрените глави нямаше да се взривят при едно раздрусване. Дори в закалените сандъци да избухнеше бомба, по тях нямаше да има и драскотина. Без детонационните кодове тези стари ядрени снаряди не бяха по-опасни от преспапиета.

Брутите влязоха в колата и започнаха да затварят широките врати.

Фред прати зелен сигнал на Уил и Линда. Не можеше да чака. Трябваше да спре тези брути сега, преди да се изкачат по стъблото и да излязат извън обсега му. Той окачи карабината си на рамо и вдигна пленения гранатомет. Изстреля два снаряда, които се понесоха в дъги към асансьора. Фред спринтира към колата и затварящите се врати. Във вътрешността ѝ проблеснаха експлозии.

Фред скочи, изви се настрани и се провря през тясното пространство между вратите. Приземи се на пода, скочи на крака и се озова срещу зейналите изражения на тримата зашеметени брути. Вдигна карабината си и стреля в лицето на единия. Фред се обърна и видя как друго чудовище премигва, и се втурва към него. Стреля право между очите на звяра.

Брутът го връхлетя, юмруците му се стовариха като чукове, които зашеметиха Фред и изтощиха щитовете му до четвърт заряд. По озъбеното лице на звяра се стичаше кръв и тогава мозъкът му най-накрая осъзна, че през дебелия му череп са проникнали куршуми. Трупът му се стовари неподвижен върху Фред.

Последният брут издърпа трупа и насочи гранатомет към шлема на спартанеца. Фред не откри карабината си. Той опита да превъзмogne объркването си от двата мощни удара. Сякаш някой бе излял биопяна в главата му. Брутът като че ли се хилеше.

Чуха се две приглушени пуквания. Брутът се сгърчи и се сгромоляса на платформата. От две дупки в основата на главата му шуртеше кръв.

През тесния отвор между вратите преминаха сенки. Уил и Линда влязоха вътре. Уил се насочи право към панела за ръчно управление на колата. Снайперът на Линда все още димеше.

— Към нас бързо се приближава боен екип — каза тя и изстреля по още един куршум във всеки от брутите. — Надявам се, че тази кола все още може да се движи.

Сетивата на Фред се възвърнаха.

Вътрешността на колата беше истински хаос. Гранатите бяха пръснали всички сандъци и раздрали стените. Дузина конусовидни бойни глави лежаха разхвърляни, но непокътнати по платформата.

Фред зае позиция до вратата и погледна навън. Три танка „Призрак“ отпъкваха нова пътека през комплекса, докато се движеха към тях. В небето кръжаха банши.

— Вземи — Фред бръкна в раницата си и подаде инфобележника на ВСП на Уил.

Уил зареди софтуера за проникване и проби програмите за управление на асансьора.

— Дръжте се — каза той. — Максимално ускорение.

Двигателите за катерене заработиха и колата бе разтърсена от високочестотни писъци.

— А... съединителя — отбеляза Уил и натисна един от бутоните.

Вертикалното ускорение ги връхлетя с пълна сила. Фред, Линда и Уил се проснаха на четири крака, а колата застана и забръмча.

Фред се претърколи и погледна през отворените врати. Земята се отдалечи, призраците заприличаха на играчки. Щяха ли да стрелят по стъблото? Или щяха да съберат сили и да ги последват с друга кола?

— Уил — каза той.

— Заемам се — Уил се върна обратно до панела за ръчно управление. — Влизам в интерфейса на контрола на стъблото. Блокирам останалите коловози. Това трябва да ги забави.

Линда се намести до Фред, близо до отворените врати. Сложи на платформата малка сателитна чиния, която се разтвори като розова пъпка.

— Инициирам протокол за ръкостискане с мрежата на КУОН — обясни тя.

— Уведоми централното командване — каза й Фред. — Кажим им, че имаме нужда да ни измъкнат от изключително ниска орбита. Ще се нуждаем от бърз кораб, за да влезем вътре, преди онези съглашенски кораби на върха да...

— Чакай — каза Линда. — Имаме връзка с флотското командване.

Тя се обърна към Фред.

— Лорд Хууд от станция Кайро.

Непоколебимият, уверен глас на лорд Хууд прозвуча по радиото.

— Докладвайте за развитието на мисията, Син отряд.

— Сър! — отговори Фред. — Силите на Съглашението при ОАС са тук заради запасните ядрени глави, които трябваше да бъдат пратени нагоре към флотилията. Възстановихме контрол над дванадесет бойни глави „Фенрис“. Приближаваме ниска орбита по стъблото. На повърхността има цял екип брути заедно с танкове „Призрак“ и подкрепления от банши.

Фред надигна глава към небето. По извивките на Земята проблясваха далечни искри и огнени линии, които чертаеха карти на разруха. Дълги димни дири се спускаха към повърхността и завършваха с термални петна от разбити кораби и плазмени бомбардировки. Заради разбитите корпуси на корабите на КУОН термосферата приличаше на автомобилна морга. В орбита имаше и кораби на Съглашението много повече, отколкото си спомняше Фред дузини.

Той увеличи образа точно над него.

— На края на асансьора има два съглашенски разрушителя, близо до станция „Неспокойна почивка“.

— Ще изпратя хищник, който да ви измъкне от ниската орбита — каза лорд Хууд. — Подготви отряда си.

Последва нехарактерно колебание и той каза притихнало:

— Появи се нова ситуация. Съобщение от д-р Хелси и нова мисия.

Фред, Линда и Уил се спогледаха.

— Съобщението на д-р Хелси — обясни лорд Хууд — беше пренесено по сигнал, пратен от Кортана през хиперпространството. „Демокрит“ — станцията за наблюдение на хиперпространството на Плутон — долови посланието. Ще ви стане по-ясно, ако чуете и прочетете материала. Преминете на схема за шифриране тридесет и седем.

Фред прегледа кодовете си за криптиране. Тридесет и седем съответстваше на кодовата дума „ОВЦАВЪВВЪЛЧАКОЖА“.

Той зареди кода.

— Готов съм за приемане, сър — каза Фред.

Съобщението на Кортана зазвуча по аудиото. Спартанците заслушаха притесненията на машината относно новата Хейло-заплаха и Потопа. Джон беше с нея. Липсваха точни детайли, освен споменатото му присъствие на кораба на предходниците. Лорд Хууд вероятно ги изпращаше като подкрепления.

Тогава, обаче се появи текстовото съобщение на д-р Хелси, което разказваше за откритията на нови технологии на предходниците и за възможността те да бъдат пленени и използвани за неутрализирането на Съглашението и Потопа. Фред препрочете съобщението. В него не се споменаваха Кели. Очите му още веднъж се спряха на думите: „Изпрати спартанци“.

Сега разбираше защо д-р Хелси ги бе напуснала, въпреки безразсъдното ѝ пренебрежение на протоколите за мисии. Бе тръгнала подир някакви следи, открити сред руините на Рийч или може би в синия извънземен кристал. Рискована постъпка, която бе дала резултат. Ако тя се бе натъкнала на скривалище на нови технологии, това можеше да обърне развоя на войната. Фред вдигна ръце с длани нагоре и леко присви рамене към другарите си в очакване на мнения.

Линда Кимна. Уил изправи палеца си.

— Разбрано, сър — отговори Фред. — Готови сме за ново разпределение. Но тази система Оникс...

Той провери отново звездните координати, прикрепени към съобщението.

— Намира се на седмици път с най-бързата корвета на КУОН.

— Ще трябва да дадем всичко от себе си — каза лорд Хууд. — „Пони експрес“ е готов и очаква отряда ви. Ще направят скок, веднага щом сте на борда. Ще пратя подкрепления, ако можем да си ги позволим.

Фред се подаде от вратите на асансьора. Навън сините небеса бяха станали черни и спартанците бяха заобиколени от постоянната светлина на звездите. Той премигна. В средно висока орбита се намираха гладките разрушители на Съглашението, много по-бързи, от които и да е човешки кораб.

— Сър — каза той. — Мисля, че се сетих за по-добър начин да стигнем до там. Но ще ми трябват кодовете за детонация на тези бойни

глави „Фенрис“.

[\[1\]](#) Навос (англ.) — опустошение — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

1420 ЧАСА, 3 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР)

СЛЪНЧЕВА СИСТЕМА, ПЛАНЕТА ЗЕМЯ

СРЕДНА ОРБИТА, В БЛИЗОСТ ДО ОРБИТАЛНИЯ АСАНСЬОР НА СТОГОДИШНИНАТА (ОАС) НА КУОН

Фред, Линда и Уил се държаха за основата на оръдейната кула и се опитваха да изглеждат възможно най-малки. Това оръжие не бе толкова внушително като по-големите си събратя по повърхността на съглашенските кораби. Енергийната му намотка беше с размери една трета от тези на уортхог и едва прикриваше трима спартанци. Страхотен план... при условие, че оръжието не стреля.

В мрака се носеха два съглашенски разрушителя, гладките им корпуси приличаха по-скоро на телата на дълбоководни морски същества. Дузина бойни кораби серафими и няколко совалки се насочиха към корабите майки.

Фред кимна отривисто на останалите. Работеше. Поне дотолкова, доколкото можеше да работи план, който включваше трима човеци срещу сто брути и обединената мощ на два готови за сражение бойни кораба.

Корветата на КУОН „Шалон“^[1] бе пристигнала, но не и с цел рискована евакуация от орбита. Бе послужила като инструмент за отвличане на вниманието на Съглашението. Докато съглашенските кораби фокусираха действията си върху нея, спартанците се измъкнаха от асансьорната кола.

Когато два от съглашенските бомбардировачи дойдоха, за да вземат бойните глави, Фред, Линда и Уил се промъкнаха под една от машините и ако късметът им проработеше, щяха да бъдат транспортирани. Не биваше обаче да разчитат на късмет, защото над тях се намираха дузина вече активирани ядрени бойни глави „Фенрис“. „Малка порция Армагедон“ — както ги бе нарекъл Уил.

Бомбардировачът ускори бавно към един от разрушителите и пред тях се озова отвореният совалков док. Фред мерна другата

совалка, докато преминаваха покрай кораба близък. В този миг пред тях се изпречи корпусът на разрушителя и блокира гледката. Усетиха хватката на изкуствена гравитация. Бяха се добрали до вътрешността.

Тримата спартанци се измъкнаха изпод кораба и се претърколиха в сенките. Фред и Линда се прикриха зад разклоненията на корпуса. Уил скочи на върха на летателния апарат.

На откритата платформа между двата корпуса на бомбардировача се намираха десет чакали и двадесет грънтове. Това пространство по принцип беше обвито от гравиметрично поле, което сега бяха свалили, за да могат да разтоварят откраднатия товар.

Синият отряд откри огън. Трима чакали се строполиха, но останалите извънземни с глави на лешояди включиха щитовете на бронеръкавиците си и се оттеглиха. Грънтовете се пръснаха и Уил съсредоточи огъня си върху тях. Свали шестима, като подпали метановата маска на единия, която се взриви в огнено кълбо и изби още дузина. Фред и Линда обединиха огъня си срещу водача на чакалите, облечен в червена броня. Щитовете на доспехите затрептяха, пропукаха се и бронебойните куршуми пронизаха тялото му, което се разтресе така, сякаш затанцува. Два чакала изпищяха, активираха плазмените си гранати и ги метнаха по Фред. Линда ги проследи с мерника си, стреля два пъти и уцели снарядите по средата на полета им. Гранатите се взривиха в облак от полунагрят йонизиран газ, под чието действие щитовете на чакалите и спартанците затрептяха и се изтощиха.

Междувременно двойка чакали бе открила огън по Уил. Той избегна изстрелите, но бе принуден да отстъпи. Плазмен снаряд обгори корпуса в близост до Фред, но той не му обърна внимание и се съсредоточи върху двамата, които атакуваха Уил. Превключи карабината си МА5В на пълнен автоматик и стреля. Линда се присъедини към него и двамата свалиха чакалите.

Последните четири чакала щурмуваха Фред и Линда с плазмените си пистолети. Линда сви ръката си в юмрук и я разпери отново. Фред кимна и се скри зад корпуса, като остави на пода зад себе активирана граната. Той презареди, изчака две сърцебиения, докато взривовете не разтърсиха корпуса. Фред тръгна напред и простреля ранените чакали, които се опитваха да се изправят на палубата. Огледа се за нова мишена.

Нямаше никой, с изключение на спартанците. Подобният на пещера совалков док на съглашенския разрушител беше празен, като се изключат обезобразените и окървавени тела на чакали и грънтове.

Фред посочи към Линда и след това към ядрените глави на кораба. Трябваше да обезвредят тези неща. Тя кимна и тръгна към ракетите „Фенрис“.

Фред закрачи към двойка врати с херметическо затваряне и най-близкия контролен панел. Трима спартанци не можеха да превземат съглашенски кораб. Не и при нормални обстоятелства, но Синият отряд разполагаше с три преимущества.

Първо, на тяхна страна беше елементът на изненадата. Кой съглашенски капитан би си представил, че трима човеци биха превзели кораба на абордаж? Освен това Синият отряд се бе сражавал на вражески бойни кораби и преди. Познаваха стандартния архитектурен план. Последно и най-важно, съглашенските войни се приспособяваха бавно. Въпреки че технологията им бе с векове пред най-доброто на КУОН, тя се бе превърнала по-скоро в догма, отколкото в наука. Те не търсеха новото, а имитираха.

Със сигурност знаеха за случая, когато Джон плени „Върховна справедливост“. Ако това се бе случило на кораб на КУОН, сега на всички съдове щеше да има протоколи по сигурност, които да предотвратят повторението му. Фред бе готов да се обзаложи с цената на живота им, че съглашенците не разсъждаваха така. Той взе инфо-бележника на ВСП, снабден с нов, подобрен софтуер за превод и го постави върху контролния панел. По терминала засветиха лилави светлини, докато мрежовите програми на бележника не се заредиха и не проникнаха в корабната система на Съглашението. Беше вътре. Все едно, че Кортана беше наоколо, но без бърборенето.

Фред се разрови във вътрекорабните съобщения и попадна на сигнал за тревога. Отрядът, който отговаряше за разтоварването на бойните глави, бе закъснял с доклада си. Отряд от брути идваше към тях, за да провери какво не е наред. Уил и Линда се скриха в пилотската кабина на бомбардировача. На Фред му се искаше да може да ги последва. Включиха мощностите на кораба. Той се издигна, обърна се и се придвижи на заден ход до далечния ъгъл, за да предпази бойните глави по време на следващата фаза на плана му. Фред отново се съсредоточи върху инфо-бележника. Разполагаше с малко време,

преди целият кораб да бъде вдигнат на тревога, заради армията от трима нашественици.

Той претърси системите на кораба и откри нужната му икона — стрелка, която ограждаше две точки. Молекули кислород под налягане. На това го беше учил Джон. Фред разби защитите на самозапечатащите се прегради и ги отвори. Отваряше широко херметичните врати една след друга. Хакуеърът на ВСП стържеше усилено, докато сваляше защитните протоколи. Той активира животоподдържащите спасителни пашкули на кораба и блокира хидравликата им за херметическо затваряне.

Прати едновременно червен, кехлибарен и зелен светлинен сигнал на Уил и Линда, за да им покаже, че започва предстартово броене. Когато зелената светлина изгасна, Фред се хвана за една дръжка на вратата и стисна здраво инфо-бележника. С избледняването на кехлибарената светлина подчини контрола над енергийните щитове на совалковия док, животоподдържащите пашкули за спешни ситуации и херметическите шлюзове. Изгасна и червената светлина, той отвори дока.

По корпуса се понесе барабанен тътен от тежки стъпки. Енергийните щитове на совалковото помещение изчезнаха. В дока нахлу ураганен вятър, задърпа Фред, отвя товарни контейнери, инструменти, малки ремонтни кораби и телата на чакалите и грънтовете. Той стискаше дръжката на вратата. Металният лост се изкриви и се откъсна, но тогава мощният вихър утихна. Всичкият въздух бе изхвърлен в космоса.

Фред провери отново кислородните си запаси. Бяха се сражавали дълго, а и на ОАС никой не бе пестил силите си. В „Мьолнир“-костюма му имаше кислород за още седем минути. Той се върна до инфо-бележника и го провери — регистрираше нулево налягане във всички коридори и помещения. Освен ако имаше съгласенски сили с херметически костюми, корабът вече бе пълен с призраци.

Уил и Линда се присъединиха към него. Фред манипулира хранването и вратите се разтвориха. Синият отряд излезе в коридора и бързо се придвижи към мостика. На пода лежах шестима мъртви брути. Колкото и свирепи бойци да бяха, дори те се нуждаеха от въздух.

Фред се спря пред поредните врати с херметическо затваряне и се свърза с контролния панел. Линда приклепна до него, опря снайпера на рамото си и се прицели в центъра на вратите. Уил застана от другата му страна, хванал граната във всяка ръка и готов да ги използва. Фред опря шлема си в преградата, усили аудио сензорите си и заслуша. Тишина.

Натисна бутона за отваряне на вратите. Овалният мостик бе празен, с изключение на един-единствен ловец на Съглашението, който по чудо все още се държеше за перилото на командната конзола. Тялото му, съставено от колония от подобни на змиорки същества, бе изтекло изпод бронята и замръзнало на палубата.

Тримата спартанци провериха шлюзовете на животоподдържащите пашкули за вражеско присъствие. Фред се вгледа в открития космос пред него и видя звезди и другия съглашенски разрушител, който се обръщаше към тях.

Придвижи се до командната платформа и постави инфобележника върху интерфейса. Трябваше да действа бързо, но не и да претупва нещата. Необмислените действия можеха да причинят грешки, които щяха да им струват допълнително време. Мобилизира цялото си внимание върху езиковите матрици, числата и иконите.

Уил наблюдаваше през един от шлюзовете на пашкулите. Той прошепна по канала на отряда:

— Разрушителят се опитва да ни пресрещне.

Фред влезе в паметта на инфобележника и намери изчисленията за хиперпространствения скок, осигурени от офицер по навигацията в станция „Кайро“. Надяваше се, че съглашенският кораб не ще се справи с човешката математика. В противен случай оставаха в капан.

Линда отиде при Уил до отворения люк и се вгледа през снайперисткия си мерник „Оракул“.

— На десет хиляди километра са и се приближават бързо.

— Заредете бойните глави „Фенрис“ — каза ѝ Фред.

— Разбрано.

Това беше частта от плана, в която късметът трябваше да изиграе най-съществена роля. Дали враговете им бяха натоварили вече активните бойни глави на корабите си? Дали бяха забелязали, че детонаторите им са задействани?

— Трябва ми потвърдителен сигнал за активирането — каза Линда.

— Добре, хайде действай — прошепна Фред на инфо-бележника.

Командните повърхности засветиха и по тях затанцуваха холограмни геометрични фигури. Върху бележника му се появи умалена версия на конзолата с английски превод. Фред грабна сферичния уред за контрол на хиперпространственото пътуване и го завъртя. Състоянието му на готовност премигваше с яносиня светлина. Той въведе координатите на скока.

Сферата застина и по посока на звездите, които се появиха над командната повърхност, се разтегна бял вектор. Появи се мъждукаща златна светлина, която означаваше прехода през хиперпространството.

— Започваме двусекундно броене — каза Фред на Линда. — По мой сигнал.

Уил издърпа хидравличния механизъм на отворения люк, хвана вратата и я затвори обратно.

Главният холограмен дисплей на мостика се включи и показва приближаващия се разрушител. По страничните оръдия на кораба холограма се появиха индикатори, които предупреждаваха за нагряваща се плазма.

— Двусекундният брояч е потвърден — каза Линда. — Командите са приети. Всичките шест ракети „Фенрис“ са в боен режим.

— Сега! — Фред натисна бутона за скок.

Не се случи нищо...

Изведнъж черният космос побеля.

Лорд Хууд наблюдаваше от командната палуба на станция „Кайро“, без да обръща внимание на воя на алармите.

Разрушителят на Съглашението бе достигнал оптималния обseg на плазмените оръдия. Надяваше се щитовете на превзетия от спартанците кораб да отбият поне един залп и да осигурят на синия отряд нужното време.

Планът на спартанец-104 бе удивителен, но опитният лорд Хууд все пак го смяташе за самоубийствен. Д-р Катрин Хелси му бе

споделила, че спартанците смятат за свой дълг да докажат, че невъзможното е възможно.

Плазмените оръдия на съглашения кораб се нажежиха до червено, оформиха снаряди и стреляха. Едновременно с това вражеският разрушител се озари под собствените си щитове. Корпусът му засвети ярко и се изпари при експлозията на откраднатите ядрени оръжия на борда. Миг преди поляризиращите щитове на станция „Кайро“ да прекъснат картината, на екраните се появи кръг от бяла светлина. Термалните и радиологичните сензори изобразиха потрепващ тор^[2] от кехлибарени и червени сияния, чиято атомна гъба се разпростря около кораба.

Станция „Неспокойна почивка“ също бе разрушена. Тялото на Tallo Negro del Maiz се свлече към повърхността на Земята.

Нямаше следа от превзетия от спартанците кораб. Нямаше как да разберат дали скокът им в хиперпространството е бил успешен. Лорд Хууд предпочете да вярва, че са постигнали невъзможното и прошепна:

— На добър път, Син отряд.

[1] Битката, при която Атила бива победен от римляните и вестготите през 451 година — Б.пр. ↑

[2] Геометрична фигура във формата на пробита поничка — Б.пр.

↑

ГЛАВА 25

1440 ЧАСА, 3 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР)

НА БОРДА НА ПЛЕНЕНИЯ СЪГЛАШЕНСКИ РАЗРУШИТЕЛ „ОКЪРВАВЕН ДУХ“,
ХИПЕРПРОСТРАНСТВОТО

Фред стоеше на палубата на мостика на „Окървавен дух“ и вдишваше въздух, изпълнен с аромата на кръвта на Ловци. Миришеше на стопена пластмаса. Той излъска миниатюрно квантово огледало и го върна на мястото му в сензора. Него пък пъхна в раменните доспехи на „Мьолнир“-костюма си и затвори капачето. Огледалото бе покрито с кора от морска сол, заради което сензорът му не работеше и заради което почти не загуби живота си в Хавана.

Линда подаде манерка с не рециклирана вода на Фред и разтърси съдържанието ѝ, за да привлече вниманието му. Той я взе, вдигна визьора си и се наслади на вкуса на течността.

Дали тримата на този кораб не бяха последните спартанци? Фред се запита дали Джон бе мъртъв. Или Кели. В комюникето на д-р Хелси не се споменаваше името ѝ. А какво се бе случило със сивия отряд по време на мисията им далеч отвъд пределите на контролирания от КУОН космос? Липсваха вече повече от година. Той никога нямаше да произнесе тези свои тревоги. Можеха да изцедят морала на синия отряд. За пръв път обаче истинско съмнение разяждаше увереността на Фред. Съмняваше се, че Джон, Кели и останалите са живи.

Линда докосна ръката му с пръст и прогони тези мисли. След това потупа бойната глава с форма на куршум на пода до него.

— Помниш ли? Бунтовническата база?

Бяха взели със себе си една от ракетите „Фенрис“, за да си оставят възможност да избират, ако настъпеше краят. Фред не мислеше, че ще имат нужда от нея, но беше най-добре да вземат мерки срещу всякакви непредвидени ситуации.

— Коя база? — попита Уил и се обърна към тях.

— Беше преди двадесет години — обясни Фред. — Бунтовници в система Таури твърдяха, че разполагат с ракети, които искат да

разменят. Синият отряд беше пратен да върне главите, но всичко се оказа капан.

Той тръсна глава.

— Щяхме да паднем в него, ако не беше Кърт.

Линда пое манерката и я надигна.

— За приятелите, които не са сред нас — прошепна и отпи.

Подаде я на Уил, който отпи дълбока глътка.

На командната конзола засвети червен осмостен. От него излизаха кехлибарени лъчи, които докосваха повърхността на конзолата. Геометричните холограми се раздвижиха.

Спартанците спуснаха визьорите си.

Фред отиде до конзолата и пое контрола, но той му се изплъзна, сякаш разполагаше със собствено съзнание.

Имаше ли на кораба живи съгласенски сили, които се опитваха да си възвърнат контрола?

Върху инфо-бележника му се занизаха преводни текстове: „Автоматичната система на *ОКЪРВАВЕН ДУХ*... активирана... на битка пуснат... чуйте зова към война... внимание... хиперпространствена аномалия... засечено пространство YED-4... ПРИЧИНА: следствия от сингулярност“.

— Имаме проблеми — каза Фред на Линда и Уил.

Линда се понесе със скокове към оръжейния пулт и трескаво заопипва повърхността му.

— Плазмените оръжия се загряват — каза тя. — Така мисля. Лазерните кондензатори се зареждат.

Уил застана пред навигационния пулт.

— Намираме се на приблизително шестнадесет светлинни години от Оникс — каза той. — В региона няма звездни системи или други забележителни тела. Хиперпространствената матрица се разплита.

Фред потупа един шестоъгълник над конзолата — командата за рестартиране на хиперпространствената матрица. Фигурата светна още веднъж и избледня.

— Навлизаме в нормалното пространство — каза той. — Пригответе се.

На холограмния дисплей на мостика заблестяха звезди, а заедно с тях и четири кораба на Съгласението.

Три кораба гонеха друг, по-голям от тях. Малките имаха тонаж две трети от този на „Окървавен дух“. Големият ги превъзходеше двойно по размери. Докато гледеше плавните извивки на корабите, Фред си представи, че акули преследват кит. Откъм тройката изригнаха копия от плазма и затрептяха при сблъсъка си с щитовете на по-големия кораб.

— Мисля, че излязохме от хиперпространството заради някаква аномалия — каза Фред. — Или... в отговор на сигнал за тревога. Не съм сигурен защо.

— От кой кораб? — попита Линда. — По кой да стреляме първо?

Централният холограмен дисплей избледня и пред тях се материализира брут със синьо-сива кожа, глава на горила и червени, диви очи. Той заговори чрез поредица от изгрухтявания и съскания.

На инфо-бележника на Фред се появи превод: „Братя, схизмата е на лице. Най-накрая сме свободни да стъпчем нисшите раси. Повече няма да бъдем водени от...“ Брутът огледа мостика, премигна и се втренчи във Фред. Изсъска и изчезна. На бележника преводач се появи една-единствена дума: „Демони“.

Един от по-малките кораби се насочи към тях. Върху конзолата на Линда засветиха яносини сфери.

— Вземат ни на мушка — каза тя.

— Ето отговор на въпроса ти — прошепна Фред. — Прицели се в малките кораби. Уил, изчисли възможно най-точния вектор на преход до Оникс.

Фред нямаше намерение да се впуска в тази война на кораб срещу кораб. Не беше капитан. Щеше да се чувства некомфортно дори в кораб на КУОН с контролни уреди, които би могъл да разгадае или с астронавигационни, тактически и оръжейни системи, с които е запознат. На борда на „Окървавен дух“ дори си нямаше идея как да се научи да се сражава. Бягството беше единствената реална възможност.

— Работя по изчисленията — каза Уил. Той местеше погледа си от листите с разпечатани символи и преводите им към математическите записи, които се нижеха пред него.

— Изчислих разстоянието до целта — обяви Линда. — Готова съм да освободя плазмата.

— Просто спечели време — каза й Фред. — Няма да влизаме в схватка.

— В обсега на съглашенската фрегата сме — каза Линда. — Плазмените им оръдия се загорят. Стреляха!

На централния екран две пурпурни копия се проточиха от кораба и се понесоха към тях. На върховете на линиите се появиха кръгове, които след това се надуха в триизмерни сфери. Холограмната перспектива се отдалечи и образът показва позициите на фрегатата, плазмата и техния кораб един спрямо друг. Полупрозрачните сфери на гребена на плазмените изстрели се преместиха върху „Окървавен дух“.

— Мисля, че тези сфери служат за насочване — каза Линда. — Показват колко надалеч могат да пратят плазмените снаряди. В обсега им сме.

— Изтегли ни — каза Фред на Уил.

— Добре — Уил претърси контролерите. Хвана една оранжева стрелка и я издърпа назад. — Започвам пълно обръщане.

— Няма да е достатъчно — каза Линда.

Тя сложи ръцете си на своите контролери и сред морето от звезди се появи нова двойка сфери.

— Това е мерникът ни — прошепна тя и гласът ѝ стана хладен като течен азот. Именно с това вещество Фред бе свикнал да свързва нейният дзен-транс, лишен от мисли.

Фред провери конзолата си.

— Тринадесет секунди до сблъсък с плазмата — каза той и хвана с ръце краищата на пулта.

— Хиперпространственият вектор е изчислен — каза Уил. — Кондензаторите ще се заредят... след двадесет и три секунди.

Линда направи дребни настройки по контролерите си и премести пръстите си напред.

— Плазмата е изстреляна — каза тя.

Светлините на мостика избледняха. Централната холограма показваше как страничните оръдия на „Окървавен дух“ стрелят и плазмата се отделя и ускорява надалеч от кораба. Само че не към вражеския съд, а по-скоро към бързо приближаващите се плазмени снаряди. Върху оръдията се появиха насочващи сфери. Ръцете на Линда се извиха и се преместиха. В отговор плазмата се олюля напред-назад. Оръдията на врага също започнаха да се движат. Фред разбираше какво се опитва да направи — да бори огъня с огън. Но при

тези скорости да сблъска единия плазмен лъч с другия бе все едно да стреля с куршум по противника.

Линда забави движенията си. Плазмените снаряди препускаха един към друг. Плазмата на врага се отклони от курса си. Линда събра ръцете си със светкавична скорост. Двата снаряда на „Окървавен дух“ описаха спирали около вражеската смъртоносна линия — все по-близо и по-бързо — и се сблъскаха с тях. Три от линиите се превърнаха в размазани петна и в черния космос избухнаха плазмени струи, които се разсеяха до червена мъгла.

— Пипнах го — прошепна Линда.

— Другият снаряд все още лети към нас — каза Уил. — Сблъсък след две секунди.

— Щитовете? — попита Фред.

— Работят — каза Уил. — Не, долу са.

През холограмните дисплеи на мостика нахлу ослепителна червена светлина. Корабът под палубата потръпна.

— Загуба на мощност във всички системи — каза Уил на Фред. — Хиперпространствените кондензатори падат от деветдесет и осем... опитвам се да ги свържа отново.

— Скочи сега — нареди Фред. — Преди да загубим още мощност.

Преходи през хиперпространството с недостатъчна мощност бяха технически възможни. През последните тридесет години кораби на КУОН бяха опитвали подобни маневри два пъти. И двата пъти бяха успели да извършат скока като отделни атоми. Фред се надяваше, че съглашенската технология разполага с решение на този проблем.

— Добре, добре — каза Уил и натисна контролния бутон.

Вражеският кораб и звездите изчезнаха от дисплея. Спартанците останаха безмълвни. Фред сдържаше дъха си и се чудеше дали ще избухнат.

Дисплеите показваха абсолютна чернота. Беше тихо. На конзолата на Уил започнаха да се появяват хиперпространствени параметри.

— Успяхме — въздъхна Уил. Фред изпусна дъха си.

— Добра работа — каза им. Шокът не го напусна и той замълча, докато опитваше да си изясни неоспоримата логика на току-що случилото се.

— Какво има? — попита Линда.

— Бяхме в хиперпространството и отговорихме на сигнал за тревога от кораб, ангажиран в битка в нормалното пространство — каза той.

Линда кимна и нервно изви ръката си.

— И както от това? — попита Уил. — Съгласението може да праща сигнали в хиперпространството. Както можем и ние.

— Но не и да прослушваме нормалното пространство за подобни сигнали — каза Линда.

— Може да са чули съобщенията на Кортана и д-р Хелси — каза им Фред. — Може би знаят всичко.

Корабният командир Воро стисна здраво перилото на командната платформа и изкрещя:

— Сега! Всички тръстери да сменят курса на 1–8–0 по 0–0–0. Отклонете мощност от двигателя и щитовете към предния енергиен проектор.

— Променям курса — каза Зассес.

„Непоковаримия“ се завъртя — инерцията му продължи да ги носи напред, но сега вече бяха с лице към преследващата ги двойка фрегати.

Уруо извика от операционния си пулт:

— Проекторът е горещ, сър. Имаме изчисленията за стрелба.

— По мой знак.

Воро се поколеба и се заслуша в трите последователни удара на сърцето си — едно за вярата, едно за семейството и едно за честта — ритуалната медитация на просящите.

Водещата фрегата стреля с лазерите си.

— Бронирани участъци първи главен и трети корем са тежко засегнати — каза И'гар с абсолютно спокойствие.

— Изчакайте — каза Воро.

Усети погледите на офицерите върху себе си. Вероятно се чудеха, както и самият той, дали не бе полудял.

— Нека се приближат по-близо, за да нанесем удара си — каза Воро. — Имаме само един шанс. Чакайте... чакайте...

Образите на двете фрегати, „Угризение по здрач“ и „Привидение“ запълниха холограмните дисплеи и размиха краищата им. Страничните оръдия на корабите се зареждаха. Един изстрел от нормален енергиен проектор не би могъл сам да унищожи боен кораб на Съглашението. Щеше да свали щитовете, но след него трябваше да последва плазмен снаряд, който да нанесе щети или да извади от строй противника. Тази тактика бе неутрализирана от ловките маневри на двете фрегати на Джиралханае. Щяха да разменят местата си, за да поемат ефективно плазмената стрелба и да редуват щитовете си. След това щяха да обединят атакуващата си мощ. Ако не допуснеха грешки, щяха да се окажат повече от достоен противник за „Непоковаримия“.

Такава бе стандартната тактическа мисъл в Съглашението. Скорошните събития обаче бяха разклатили основите на това, което Воро наричаше „стандартно“ поведение. Тази маневра беше чист хазарт, но според преценката на Воро беше единствената възможност да победят.

— Сега — изсъска Воро. — Огън!

Свърхзареденият енергиен проектор разпрати мощни тръпки по тялото на „Непоковаримия“. Цялата им мощност — щитове, двигатели, запасите в хиперпространствените кондензатори — беше канализирана в единствен изстрел на проектора. Мракът на междузвездния космос се пропука.

Щитовете на „Привидение“ се разтопиха и се пръснаха. Корпусът се обели и се разпадна на пяна, докато проекторът проникваше все по-надълбоко. Фрегатата бе разрязана диагонално на две — от предната част на корема ѝ до задната на гърба, докато плазмените оръдия на десния борд не се разцепиха. По повърхността ѝ запламтя огън и достигна до главните намотки. Кърмовият отсек на кораба се взриви и средната и предната части на фрегатата се откъснаха, обвити от пламъци и бълващи дим.

— Всички бойни системи са неактивни — докладва Уруо, докато се взираше в картината на разрушение.

— Нямаме мощност за маневриране — каза нервно Зассес. — Тръстерите са в готовност.

Другата фрегата на Джиралханае се отклони и продължи да се обръща. Бягството ѝ откри изглед към пламналите конуси на двигателите ѝ. След като бе станала свидетел на смъртта на сестра си,

фрегатата „Угризение по здрач“ не искаше да се изправи сама срещу тях. Точно както се бе надявал Воро — Джиралханае действаша бързо, без да се замислят. Наистина бяха варвари, но не и самоубийци.

Той благодари на providението, че корабният командир от Джиралханае не беше отделил време да извърши пълно сканиране на „Непоковаримия“, за да оцени бойните му възможности.

— Започнахме ремонти обяви И'гар. — Всички екипи се заеха със задачата. Прогнозата е за седемдесет цикъла преди плазмените оръдия да са готови.

— Съсредоточете ремонтите върху намотките и хиперпространствените кондензатори — нареди Воро.

— Брилянтна тактическа маневра, сър — каза Зассес и наклони главата си в поклон.

Воро изсумтя.

Брилянтна? По-скоро отчаяна. Но Воро нямаше да изкаже чувствата си по този въпрос пред екипажа. Въпреки това в душата му се надигна приглушена смес от срам и отвращение. Бе рискувал всичко, за да победи. Може би така се бе чувствал Тано? Да държи в ръце живота на братята си по време на всяка мисия? Воро се почувства недостоеен за водач.

Той огледа внимателно централния дисплей. Фрегатата на Джиралханае се бе отправила към третия кораб в бойната им група, този, който се бе обърнал, за да атакува „Окървавен дух“. Бяха засекли трансмисията на врага и видяха хората на мостика на „Окървавен дух“. Разкритието беше обезпокоително.

— Зассес — изръмжа Воро. — Проследи ли „Духа“, когато извърши скок?

— Да, сър — отговори офицерът и провери конзолата си. — Върху този вектор има само една звездна система.

Воро изскърца със зъби и раздвижи ръцете си. Поне можеха да проследят и да унищожат „Окървавен дух“.

— Пригответе се за скок. Трябва да предупредим братята си... за всичко.

ГЛАВА 26

1520 ЧАСА, 3 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР)

НА БОРДА НА ПЛЕНЕНИЯ СЪГЛАШЕНСКИ РАЗРУШИТЕЛ „ОКЪРВАВЕН ДУХ“,
ХИПЕРПРОСТРАНСТВОТО

„Окървавен дух“ гореше. Снарядът на съглашенската фрегата бе уцелил помощното плазмено оръдие и отстрани на кораба се извиваха пурпурни пера от пламъци. Бушуващият огън не позволяваше да се извършват ремонти. Фред не успяваше да намери начин да загаси пожара, без да спре главната плазмена намотка и така да ги изхвърли от хиперпространството. Затова го остави да гори.

През кърмовите отсеци се стичаше разтопена лилава сплав, която погълна животоподдържащите системи и няколкото възела от сензори. „Окървавен дух“ щеше да издържи само още няколко минути, но те се надяваха, че щяха да им бъдат достатъчни.

Уил прокара ръце по навигационната конзола.

— Преминаваме в нормалното пространство след три секунди — каза той. — Две, една, сега.

На централния дисплей замигаха звезди. Фред премести камерите по продължение на „Окървавен дух“. Гледката откри тлеещи дупки по страничната ѝ броня, оголени проводници, които пръскаха плазма, както и зейнали пропасти с дълбочина две палуби. На екраните се появи образът на планета.

Уил бе извършил скока със стряскаща прецизност. Намираха се само на сто хиляди километра от света, известен като Оникс — синьобяло бижу на фона на космическия мрак.

— Изглежда годна за живот — отбеляза Фред.

— Сканирам за водни изпарения, кислород и азот — каза Линда.

— Има ли други кораби? — попита Фред. — Претърси региона.

Линда се надвеси над съглашенските сензори.

— Не намирам следи от плазма, радарът не отчита силуети — каза тя. — Не са ни последвали.

— Все още — добави Уил.

— Нека да се възползваме от тази неочаквана почивка и да се чудим защо сме я получили по-късно — каза му Фред.

Въпреки това Фред не можеше да се отпусне. Водачеството на синия отряд и „капитанската“ отговорност за кораба бяха само негови. Бе учил основи на астронавигацията и тактика при космически сражения между кораби, но това далеч не беше достатъчно. Все едно да се опиташ да направиш мозъчна операция с комплект за първа помощ. Колкото по-скоро стъпеше на земя, където щеше да се сражава по познатите му правила, толкова по-добре за всички.

Не беше сигурен защо корабите на Съглашението водеха междуособни битки и крадяха човешки ядрени глави, но каквато и да беше причината, той се надяваше, че ще ги държи заети. Капитанът, който ги видя, нямаше да остави кораб на Съглашението, командван от хора, да се изплъзне за дълго от радара му.

— Сигнали от повърхността — каза Линда. На един от екраните, които висяха във въздуха над конзолата ѝ, се появиха вълнообразни криви. — Спешно излъчване на КУОН.

— Пусни го по говорителите — каза Фред.

Чу се съскане, пукот и след това тишина. Съскането се повтори и говорителите замлъкнаха отново.

— Това е зациклящ сигнал — каза Линда. — Почакайте, ще го забавя триста пъти.

От шума на съобщението се откри поредица от три пиукания.

— Забави го още — каза ѝ Уил.

Чуха се още три изпиуквания, а след тях три по-кратки и три по-дълги. Миг по-късно се повтори същата последователност.

— Не е SOS сигнал — каза Линда. — OSO е.

— Източник на сигнала? — попита Фред.

Линда се обърна отново към конзолата си.

— Източниците са много — каза тя. — Цикълът е произволен. Някой явно не иска да бъде засечен чрез триангулация.

— Ако SOS е вик за тревога, тогава какво ще значи OSO? — каза Уил. — Предупреждение? От къде на къде д-р Хелси ще изпраща сигнал за тревога, а след това ще иска да ни отпрати?

— Съобщението се повтаря на всеки дванадесет секунди — каза Линда. — Двадесет и седем пъти OSO, следва пауза от две секунди и нова серия от сто и осемнадесет OSO сигнала.

— Двадесет и седем по сто и осемнадесет? — заразмишлява на глас Фред. — Какви са дължината и ширината?

— В коя посока? — попита Уил. — Север или юг? Изток или запад? Има ли някакви съвпадения между тези пермутации с произволните източници на сигнала?

Той се приближи до пулта на Линда.

— Ето тук — каза тя. — Двадесет и седем градуса на север, сто и осемнадесет на изток.

— Задайте курс към тези координати — каза им Фред. — Нуждаем се от едно меко изгаряне при спускането от орбита. Трябва да...

— Задръж — каза Линда. — Засичам нещо. Чакайте... преизчислявам.

Ръката ѝ премина бързо над контролната повърхност.

— Голям брой силуети във висока орбита. Системата ги е пропуснала, не е настроена да засича толкова малки обекти. Дълги са по три метра. На централния екран.

Фред отиде пред холограмния дисплей.

Пред него се носеше проста структура — три цилиндрични мачти, които лежаха в обща равнина. Гледани фронтално, образуваха равноностранен триъгълник. В центъра му се намираше сфера с диаметър четвърт метър. Мачтите бяха от лъскав матово сребрист метал. Разделителната способност едва му позволяваше да види завъртяната шарка, гравирана в сплавта. Сферата пламтеше в червено, сякаш се нагриваше отвътре. Нищо не я свързваше с дългите ѝ продължения. Не се виждаха и трептения на енергийни полета.

— Бомба? — попита Фред. — Новата технология на д-р Хелси?

— Не засичам радиация — докладва Линда.

— Сателити? — предположи Уил.

— Преброяването показва две хиляди триста двадесет и три от тези обекти в орбита — каза Линда. — Твърде много са за комуникационна мрежа. Чакайте, напускат орбита.

Тя смени перспективата с махване на ръката си и Оникс се намести в центъра на главния екран. „Окървавен дух“ изглеждаше като пламтяща в лилаво черта сред звездите.

— Включвам увеличение на образа — каза Линда.

В космическата чернота се появи рояк от червени точки и бавно се понесе към тях.

— Щитове! — извика Фред на Уил.

— На линия. Разполагаме с пълна мощност — Уил отново провери извънземната командна система. — Няма грешки. Този път са вдигнати.

— Ако това не са ядрени оръжия, няма начин нещо толкова малко да проникне през съгласенски щитове — каза им Фред.

Фред гледаше на холограмния екран как врагът се приближава. Все едно да наблюдаваш идването на прилива. Фред си спомни един от уроците на Дежа от детството му — за медузите, които задръстваха австралийския плаж по време на прилив. Едно опарване от дребните безгръбначни причиняваше умъртвяване на тъканта и парализа. Над сто убиваха със сигурност.

— Изтегли ни, Уил — нареди той.

— Нещо става — каза Линда.

Образът на екрана се увеличи и показа струпване на космически съдове. Седем от тях се подредиха в редица.

Картината се отдалечи и разкри идентични формации. Седем от тези линии се събраха в продълговат триъгълник и сферите на четиридесет и деветте машини се нажежиха до червено.

— Пълен ляв! — извика Фред. — Цялото резервно захранване към щитовете.

Палубата се наклони.

— Завиваме наляво! — изкрещя Уил.

Взрив от златна светлина помете образите в холограмния екран.

Корпусът на „Окървавен дух“ закънтя, сякаш бе ударен от гигантски чук. Изкуствената гравитация спря да действа и Фред сграбчи перилото.

— Удариха ни отдясно — каза Уил. — Щитовете са унищожени.

Фред прокара ръка над конзолата и на екрана се появи „Окървавен дух“. Пред очите му зейна кратер от синя корпусна стомана, която тлееше, на места нагрятата до бяло. Чу се пукот от кристалната електроника и прерязаните плазмени оръдия забълваха огън. Корабът на екрана се обърна и Фред видя, че дупката бе на пет палуби от тях и стигаше чак до левия борд.

— Налягането в главната плазмена намотка е нула — докладва Уил. — Започнах зареждане на клетките. Хиперпространствените кондензатори удържат заряда си. Разполагаме с достатъчно мощност за скок.

Линда погледна Уил, след това Фред и кимна.

Фред наблюдаваше как още от извънземните дрони се подреждат в кристални триъгълни решетки. Самостоятелно не бяха заплаха дори за еднопилотен кораб на Съглашението. Заедно мощта им бе достатъчно голяма да раздели „Окървавен дух“ на атоми.

— Няма да бягаме — прошепна Фред. — Ще се приближим към тях. Уил, искам изчисление за скок в координати двадесет и седем градуса северна ширина и сто и осемнадесет източна дължина, на височина петнадесет хиляди метра.

— Заемам се — каза Уил и заби поглед в съглашенските математически изчисления, които се раздвижиха над конзолата му.

— Линда, отбягвай ударите — нареди Фред.

Ръката ѝ изчезна в холограмните контролери и „Окървавен дух“ се наклони напред и ускори ход. Корпусът застана от напрежението.

Миниатюрните извънземни кораби проследиха с лекота движението ѝ и ги обградиха. Съглашенските кораби бяха способни да извършват абсолютно прецизни хиперпространствени скокове. Но дали отслабеният корпус на „Окървавен дух“ щеше да преживее моменталната промяна на налягането от нула до повече от килограм на квадратен сантиметър? А това щеше да дойде само от атмосферното налягане. Движението във въздуха щеше да окаже огромен натиск върху главните двигатели на кораба.

— Курсът е изчислен — обяви Уил. — Това са вторични, приблизителни изчисления, но скоковата система ги приема. До минута ще разполагам с по-точни параметри.

— Отложи го — нареди Фред. — Линда, пренасочи цялото хранване към двигателите. Изтегли координатите за скока на Уил през навигационната система и започни тридесетсекундно броене.

— Готово — каза тя.

— Движение, Син отряд — каза им Фред. — Напускаме кораба.

Денят на обвития от джунгли полуостров бе прекрасен. Небето бе приело цвета на чист кобалт, нашарен от кълбести облаци, прилични на памукови топки. Изведнъж жуженето на насекоми и граченето на птици спря и сто червенокрили папагали ара излетяха, когато над главите им избухна експлозия.

Петнадесеткилометрово петно от кондензирана водна пара замърсяваше въздуха, а от вътрешността му пламъците на огненото кълбо оцветяваха всеки облак в червено. „Окървавен дух“ падаше като куршум. От носа на кораба се носеха звукови вълни. Шестостенните бронирани плочи трептяха и се лющеха, а под тях се откриваше скелетът на кораба. Между него и облациите прескачаха заряди статично електричество. Във вътрешността на „Окървавен дух“ огънят бушуваше от носа до кърмата и всяка палуба беше пещ, в която се извиваха пламъци и тежък черен дим.

Корабът се превъртя и носът му затрепери, а скоро след това вибрациите се пренесоха по цялата дължина на машината. Смъртоносният някога кораб на Съглашението сега представляваше просто маса, захвърлена през атмосферата, метеор с една-единствена възможна траектория — парабола, която се врязваше в повърхността на планетата.

Дузина дрони пробиха облациите, оставяйки мъгливи въртопи след себе си, а след тях се появиха още сто преследвачи.

Когато разрушителят стигна на сто метра над земята, жегата подпали дървесните корони и разчерта пътека на смърт след себе си. Върху дърветата заваляха отломки от разпадащия се кораб и ги превърнаха в трески.

Дроните се приближиха и стреляха.

Когато „Окървавен дух“ се обърна и совалковото му отделение се насочи към повърхността, от кораба се отдели ново парче, което падна надолу и се запревърта. Спускателният кораб се вряза в зеления балдахин на джунглата, но в този момент двигателите му заработиха и малкият съд стабилизира полета си.

Инерцията на миниатюрния кораб го запрати през стъблата на три бананови дървета, преди да докосне повърхността и да спре със стържене. От пищящата совалка във форма на вилица се измъкнаха три фигури и бързо се сляха със заобикалящата ги джунгла.

Фред наблюдаваше как парчета от „Окървавен дух“ ваят към повърхността. Земята под краката му тръпнеше от сблъсъците. Дроните се понесоха по-бързо след обречения разрушител, толкова много, че скриваха небето.

В джунглата се вряза гигантска искра, която хвърли дълги, плътни сенки. Вълната от налягане изстреля скали, трески и овъглена растителност над главата му. Пламнаха листа и дървесина, храсти и дървета се слегнаха със земята. „Окървавен дух“ се бе приземил. На около километър северно, стена от пламъци подхранвани от плазма, се изстреля към небето и облаците над нея се разделиха.

Фред изпрати зелен сигнал на другарите си. Индикаторът на Линда се обагри в зелено, но този на Уил остана тъмен за миг и след това се оцвети в кехлибарено. Детекторът за движение на Фред отчете трептене на два часа и след това замлъкна. Отново повреда?

Линда също смени сигнала си на кехлибарен. Не. Истински неприятности. Фред погледна през мерника на карабината си и покри местността. Линда щеше скоро да бъде в позиция, удобна за снайперистки огън. Уил щеше да привлече заплахата на открито. Дали тези дрони ги бяха открили толкова бързо? Или Съглашението все пак бе успяло да ги проследи?

На горния му дисплей се активира цялата комуникационна система. Говорителят в шлема му засъска и запраця и тогава се обади глас, също толкова познат като неговия собствен. Кели прошепна:

— Излез, излез, гонещият го няма.

ГЛАВА 27

СЕДМИ ЦИКЪЛ, 49-О ДЕЛЕНИЕ (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР НА СЪГЛАШЕНИЕТО)

НА БОРДА НА ФЛОТСКИЯ НОСАЧ „ВЪРХОВНО ПРЕВЪЗХОДСТВО“, В ОРБИТАТА НА РАДОСТНО
ЛИКУВАНЕ, СИСТЕМА САЛИА

Квассас от Унггой знаеше мястото си на борда на съглашенския супер носач „Върховно превъзходство“. На него се полагаше да бъде мачкан от ботушите на великите офицери на Сангхейли. Трябваше да чисти, да търка мръсотията, да чака заповеди в сенките и никога да не говори, освен ако не му бъде наредено. Сред останалите задължения на Квассас беше и поддръжката на подпалубата за склад К. Миньорските съоръжения, които бяха разтворили човешкия свят-крепост Рийч, се намираха на склад на подпалуба К. Копачи, подземен транспорт, портативни микроенергийни проектори, плазмени горивни клетки — всичко това бе наредено в спретнати редици. Бяха му заповядали да поправи и пренастрои всичко, гигантска задача, която щеше да отнеме шест месеца на цялото племе на палуба К. Отговорността беше смазваща, но също толкова голяма бе и възможността, която му се откриваше.

Квассас вървеше, полюшвайки се, по мрачните коридори на подпалуба К и се възхищаваше на огромните, пещерни простори и топлината на мястото. Дори след седем години служба на Съглашението, той не можеше да престане да се диви на изобилието от топлина, с което разполагаха. През детството си мръзнеше всеки ден, наблюдаваше как един по един членовете на семейството му се предават на синята смърт. За това никога не си позволяваше да мисли за топлината като за нещо сигурно.

Той забеляза група работници, които играеха игра с камъни, местейки ги един през друг върху мрежа, начертана на пода. Те се смееха и залагаха малки резервоари със сгъстени органични материали и аудио кристали. Квассас се присъедини към тях, загуби няколко пълнителя с формалдехид, спечели няколко разигравания, пожела им

късмет и продължи сутрешното си патрулиране. Днес щеше да е най-разумно да създава впечатление, че си върши добре работата.

Тръгна към Трети складов отсек. Внимаваше никой да не го забележи. Квассас бе подочул думите на един Сангхейли за резервоари с бензин, които трябваше да са на разположение в този сектор. О, прекрасно злато за белия дроб! Той въздъхна, докато преживяваше отново в главата си удоволствието от последното си вдишване на този свещен аромат. Забави крачка. Трети складов отсек беше мрачна територия, където смееха да пристъпят само Хурагок^[1], тъй като бе претъпкано с плазмени проводници.

Пашкулоподобните, снабдени с пипала Хурагок, никога не говореха с неговия вид. Понякога поправяха разни неща за тях, но също толкова често разглобяваха нещата и ги оставяха така. Той бе научил, че е най-добре да ги избягва, тъй като Сангхейли ценяха услугите им.

Квассас навлезе в тъмната част на кораба. Единствено някоя намотка просветваше от време на време със зловеща синя светлина, а сенките бяха пълни с блуждаещи Хурагок, които шептяха ултразвуково един на друг. Тази нощ като че ли се движеха с някаква конкретна, важна цел, носеха се на стада от по трима надълбоко в складовия отсек.

Той последва една от тези групи и се озова в кръгло помещение, осветено от проводник на топлина високо над главата му, от който капеше флуоресцентен зелен охладител. В стаята се извисяваше огромна машина. Беше пет пъти по-висока от него в клекнало положение, а за да обхванат неправилната ѝ повърхност с ръце, щяха да са нужни поне тридесет Унггой. Дюзини Хурагок се събираха на гроздове около нещото, пипалата им опипваха нежно повърхността му, сякаш с благоговение.

Машината беше от чисто сребро, рядкост сред съглашенските сплави. Блестящият материал омайваше Квассас. Искаше му се да го докосне, да го вземе със себе си. По стената на устройството имаше чужди пиктограми^[2]. Той прокара ръка по тях. Въпреки че племето му бе обучено да разбира и транскрибира посланията на чужди раси като част от задълженията им, четенето беше забранено за тях.

Върху машината имаше четири пиктограми. Първата се състоеше от три свързани линии. Втората беше точка с дупка в

средата. Третата представляваше ъгъл, образуван от две линии. Последният символ беше като предишния, но обърнат, а по средата между линиите имаше хоризонтална черта.

N... O... V... A.

От другата страна се бяха скупчили много Хурагок и Квассас нежно ги разбута, за да види какво бе толкова интересно.

На палубата лежеше черна кутия. Явно Хурагок бяха махнали един от панелите на цилиндъра. От отворената дупка до кутията се простираше плетеница от жички и кабели. В кутията проблясваха червени, сини и зелени светлини, както и много бутони. Той коленичи и докосна едно копче.

От кутията излезе звук — странна поредица от неясни шумове, пукания и дълбоки тътнежи, която разсмя Квассас. Рядко чуждорасово съобщение. Истинско съкровище. Може би щеше да успее да го изтъргува за рядкото „ДОКАТОСВЕТЪТСЕВЪРТИ“, за което бе чул, че се намира на палуба М. Шумът прекъсна и той натисна бутона. Серията се повтори и му достави нова порция удоволствие.

Той положи усилие да разгадае звуците. Както при всички човешки съобщения, разпозна много от думите, но твърде малка част от реалното им значение. Гласът звучеше носово. Той се заслуша отново, опитвайки се да разбере: „... Аз съм вицеадмирал Данфорт Уиткомб, временен командващ на военната база на КУОН на Рийч. Нека съглашенският грозник, който ме слуша, знае, че му остават секунди да се помоли на езическите си богове...“

— Тези, на които разчитахме най-много, ни предадоха — прогърмя гласът на имперския адмирал и командващ регент на обединената флотилия на Праведната цел, Кситан 'Джар Уаттинрее. Докато говореше, размахваше юмруците си. — Бяхме предадени от собствените си пророци.

Войните на Сангхейли се извисяваха на над три метра и половина височина, носеха сребърни брони, покрити със златните йероглифи на Светата мистерия от езика на предходниците. Холограмният образ на Кситан в центъра на конферентното помещение на борда на супер носача „Върховно превъзходство“ беше увеличен, така че той се извисяваше на тридесет метра над тях, а

визуални репликатори показваха лицето му към публиката едновременно в четирите посоки. Кситан изглеждаше досущ като бог.

Корабният командир Воро бе застанал мирно и наблюдаваше легендарния командир. Никой не го бе побеждавал в битка. Никога не бе провалял възложената му задача, независимо от трудността ѝ. Никога не грешеше. Единственият недостатък на имперския адмирал беше, че подчинените му се страхуваха твърде много от него, според някои дори повече, от който и да е пророк. Заради този му грях го бяха изпратили в покрайнините на обширната империя на Съглашението.

Това се бе случвало и преди — предишният върховен командир на флотилията на Абсолютната справедливост никога не се бе завърнал от „славната мисия“, на която го бяха пратили пророците. Кситан бе свикал всички фракции сред Сангхейли на Радостно ликуване. Според Воро най-големият им шанс за оцеляване се криеше в адмирала.

Воро беше един от тридесетте корабни командири, които бяха повикани от над двестата кораба в орбита, за да чуят тези думи.

— Както всички вас, аз вярвах в нашите водачи и тяхното свещено Съглашение — продължи Кситан. Гласът му отекуваше в сребърния купол над тях. — Как сме могли толкова наивно да вярваме на Съглашение, основано на *лъжи*?

Кситан млъкна и огледа слушателите си. Празната зала, предназначена за трихилядна аудитория, сякаш бе погълнала тридесетте корабни командири и стражите им. Никой не се осмели да проговори.

— Те призоваха всички раси да унищожат Сангхейли. Съюзили са се с варварите Джиралханае — каза Кситан. Главата му клюмна и четирите му челюсти се отпуснаха отворени за миг. Тогава той погледна нагоре и в очите му прозря решителност. — Великата схизма е сред нас. Неунищожимият договор за съюз и съглашение е разкъсан на две. Това е краят на деветата, последна ера.

В конферентната зала заехтяха недоволни възгласи. Тези думи бяха най-долно светотатство. Днес обаче може би бяха истината.

Кситан вдигна ръка и препирнята замлъкна.

— Сега трябва да решите дали да се предадете на съдбата, или да дадете отпор и да продължите борбата. Аз самият избирам да се боря — той протегна ръцете си към аудиторията. — Призовавам всички ви да се присъедините към мен. Забравете старите порядки и се

сражавайте рамо до рамо с мен. Заедно ще съградим нов, по-добър съюз — ново Съглашение сред звездите.

Корабните командири от Сангхейли изръмжаха одобрително. Речта беше вдъхновяваща, но в миналото пророците също бяха използвали думи, за да ги измамят. Корабният командир Тано бе позволил на думите и още по-опасното им дете — вярата — да замъглят съзнанието му. Само думите нямаше да им помогнат. Воро кръстоса ръце на гърдите си.

Колкото и да бе учудващо, Кситан забеляза жеста и се обърна към него, притискайки го с настойчивия си поглед.

— Не си ли съгласен, корабен командире?

В залата настана гробовно мълчание. Воро усети погледите на всички върху себе си.

— Говори тогава, герою от битката за Втория пръстен на боговете и де факто командир на Втора флота на Хомогенната яснота — Кситан му махна да пристъпи напред и му предложи централната кабина — безпрецедентно щедър жест от страна на някой толкова висш.

Тези титли, произнесени заедно с името му, зашеметиха Воро. Кситан знаеше какво се е случило? Кой беше той? Разбира се, разузнавателната му мрежа бе огромна. А и какъв по-добър начин имаше да отклони въпросите, вместо да го засипва с комплименти? Воро обаче не бе преживял през предателствата, войната и краха на цяла ера, за да позволи да му затворят устата. Събра цялата си воля и пристъпи напред. Подтикът да коленичи пред Кситан беше могъщ, но той устоя. Трябваше да впрегне цялата си сила, за да прекоси разстоянието под погледите на всички.

Той пристъпи върху централния подиум и образът му се увеличи холограмно — титан, който се извисяваше над тълпата.

— Съгласен съм с това, което каза — обяви Воро. — Трябва да унищожим Джиралханае, безспорно, както и всичките им съюзници. Но победата няма да има никаква стойност, ако заразата на светия пръстен избяга. Трябва да бъде очистена от галактиката, ако искаме да оцелеем.

Шепот на съгласие премина през останалите командири. Кситан също кимна и с лек жест на ръката си подкани Воро да отстъпи долу. Той се поклони леко на имперския адмирал и се оттегли. Върна се на

мястото си, без да издава, че отвътре целият се тресе и без да показва шока си от това, че още е жив.

Кситан отново се появи на подиума.

— В думите ви има мъдрост, корабен командир Воро. Затова и призовах командването на Алфа Джиралханае към примирие на този свят.

Откъм групата корабни командири се надигна недоволен рев.

— Не се залъгвам, че те идват насам с предложение за мир — каза Кситан. — Затова ние самите ще заложим засада — тук, където сме силни. След като нанесем фатален удар на Алфа-племената на Джиралханае, ще можем да заличим заразата, която заплашва да се разпространи извън пресвещения пръстен.

— А що се отнася до начина, по който ще направим това — каза Кситан, — нека главният оракул Парала 'Ахрмонро да докладва за откритата се нова възможност.

Образът на Кситан трепна и изчезна и на мястото му в центъра на залата се появи възрастен Сангхейли. Дълги години Парала бе служил като съветник на пророка на Съглашението. Фигурата му беше прегърбена от старост, но въпреки това в мътните му очи блестеше пламъкът на свиреп интелект.

— Разполагаме с крайно обезпокоителни факти от разузнаването — с неприязън каза Парала. — Хората са причинили опустошения чрез демоните си, унищожавайки първия открит свещен пръстен. Били са и на втория, а явно са открили още един свят, построен от предходници. Не трябва да ги подценяваме.

Въпреки че Воро не искаше да повярва на това, той бе видял със собствените си очи пленения „Окървавен дух“ и с неохота се опита да приеме думите на главния оракул за истина.

— Погледнете, това е прихваната и преведена човешка хиперпространствена трансмисия — каза Парала.

Из въздуха в залата се разнесоха пискливи човешки гласове. Скверните човешки думи бяха заглушени от превода и Воро се заслуша в доклада за инцидентите на втората реликва Хейло.

„Паразитната зараза, известна като Потопа, е заразила тази конструкция... в опита си да избяга... има неясноти в информацията на разузнаването... Предлагам флотското командване да пусне бомба «Нова» върху Делта Хейло...“

Във въздуха се появиха непознати символи, които постепенно промениха формата си в разбираеми думи: „Изпрати елитен ударен отряд, за да установи контрол над технологични придобивки на Оникс. Изпрати спартанци“. Отстрани на думите течеше поток от вградени в съобщението звездни координати.

Корабните командири гневно запротестираха в хор. Воро се напрегна да изолира човешката дума за демони от осъдителната им реч... *Спартанци*. Названието накара кръвта му да кипне.

Образът на Кситан се появи обратно на подиума.

— Тази ерес не може да бъде игнорирана поради догматични и стратегически причини. Ще отидем на този свят, на Оникс, за да защитим и предпазим свещените артефакти. Ползата им в задаващите се битки ще бъде безценна.

Кситан протегна гигантската си холограмна ръка към Воро.

— Ти, корабен командир Воро 'Мантакрее, си вече флотски командир Воро Нар 'Мантакрее. Поведи новосформираната си бойна група към този свят. Унищожни демоните и на всяка цена се погрижи да не получат плячката си.

Воро падна на коляното си.

— Ще сторя както заповядахте — каза той. — Задачата ми е свещена. Кръвта ми е чиста. Няма да се проваля.

Воро тайничко се чудеше дали тези почести не му бяха отдадени, за да може единодушният хор на възхода на Кситан да продължи без него и „мъдрите му думи“. Така да бъде. Щеше да изпълни задачата си. Щеше да се завърне със слава.

Квассас натисна бутона в черната кутия и се заслуша в човешкия глас. Почти разбираше смисъла на съобщението. Заплаха. Към него. Към цялото Съглашение. Обещание за мъст. Звукът стана неясен, забави се и спря. Енергията на кутията се беше изчерпала. Един от наблюдаващите го Хурагок нададе ултразвуков вик, който отекна в черепа на Квассас. Създанието се втурна към него, размахвайки бясно пипалата си и грабна кутията. След това я изтръгна от ръцете му.

Още Хурагок се хвърлиха в атака и се опитаха да отнемат кутията от родственика си. Дали разбираха какво казваше човекът? Дали осъзнаваха опасността? Около него имаше повече Хурагок,

отколкото бе подозирал. Сенките се огъваха над пъргавите им тела, а всяко от шестте им очи беше неизменно насочено към кутията с човешкото съобщение.

Хурагок се втурнаха обратно с кутията към Големия цилиндър, към панела, на който тя бе стояла. Във вътрешността му имаше многоцветни жици, които отговаряха на тези в кутията. Хурагок съединиха жиците. Затанцуваха мънички искри. На дисплея в кутията заблещукаха червени символи и устройството заговори отново. Типично за природата си, Хурагок можеха да поправят нещо счупено, също както бе вероятно и да счупят нещо, което работи идеално. Дузина Хурагок се подредиха по-близо до устройството. Пипалата им се гърчеха в тясното пространство, а очите им блещукаха нетърпеливо.

Гласът от кутията заговори отново, този път силно и ясно.

„Това е прототип на бомба «Нова», девет ядрени бойни глави, в обшивка от литиев тритерид. При детонация тя компресира материала си за ядрен синтез до гъстотата на неутронна звезда, като усилва термоядрената продукция стократно. Аз съм вицеадмирал Данфорт Уиткомб, временен командващ на военната база на КУОН на Рийч. Нека съглашеният грозник, който ме слуша, знае, че му остават секунди да се помоли на езическите си богове...“

Квассас си проби път през тълпата от Хурагок. Трябваше да стигне до нещото. Да извади жиците. Последва експлозия от най-красивата светлина и топлина, по-величествена от всичко, което той някога...

В орбитата над Радостно ликуване се събра бойна група от осемнадесет разрушителя, два кръстосвача и един носач. Корабите се подредиха в сферична формация около флагмана „Непокваримия“. Проблеснаха в синьо-бяло и изчезнаха в хиперпространството.

Миг по-късно хитрината на вицеадмирал Уиткомб да вмъкне прототип на бомба „Нова“ в запасите на Съглашението най-накрая даде резултат — между Радостно ликуване и луната ѝ се взриви звезда. Всички незащитени кораби от тъмната страна на планетата се нагряха неимоверно и се изпариха за миг. Атмосферата на планетата затрепери, когато спирали от луминесцентни частици осветиха двата полюса. След това по глобуса на вълни се понесоха сини и зелени завеси.

Когато вълната от термоядрено налягане се разпространи и влезе в контакт с термосферата, въздухът се загрея до оранжево и се сгъсти, докато енергията не докосна повърхността и не овъгли четвърт от планетата. Малката близка луна Малхием се напука и се пръсна на милиарди скалисти частици и облаци от прах.

Натискът на свръхналягането спадна и по Радостно ликуване се понесоха ветрове със скорост от триста километра в час, които заличиха градове и запратиха вълни цунами по бреговете. Съглашенската схизма — разривът между расите за хиляди години напред и началото на края на съюза — наистина бе започнала.

[1] Хурагок — името, с което предшествениците наричат расата на инженерите — Б.а. ↑

[2] Фигура, която описва ситуация или предписва специфично поведение и се използва върху табло или осветена повърхност — Б.р. ↑

ЧАСТ ШЕСТА
ПРИЗРАЦИТЕ НА ОНИКС

ГЛАВА 28

1700 ЧАСА, 3 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС, ПЛАНЕТА ОНИКС

В БЛИЗОСТ ДО ОТЦЕПЕНИЯ РАЙОН „ЗОНА 67“

Кърт стоеше неподвижно, приклепнал в гъсталака, и чакаше стражите да се придвижат. Не беше останало време да се зарадва на срещата си със синия отряд, нито да дава обяснения или дори да им стисне ръцете. Разполагаха единствено с време да бягат. Патрулът от стражи ги беше подгонил в момента, в който изтеглиха спартанците. Оттогава вече един час играеха непрекъснатата игра на котка и мишка из джунглата. Дроните ставаха все по-добри Ловци.

Двойката стражи се спря на четири метра над земята. След като бомбардираха джунглата от сто метра с енергийни снаряди... и пропуснаха, най-накрая слязоха на тяхното ниво. Страничните им мачти се огънаха, сякаш подушваха капана. След това мачтите около всяка сфера се отдалечиха една от друга и двете кълба се доближиха на сантиметри разстояние.

Това напомни на Кърт за процеса на делене на клетки, само че обърнат на обратно. Те се съединяваха. Не беше сигурен каква е целта на това „чифтосване“. Със сигурност обаче знаеше, че не му харесва. Вече двойната стража бавно се приближи.

По левия фланг отряд „Сабя“ активира мина, заложена под дроните. Нагоре се изстреляха пламъци и подпалиха короните на дърветата. Димящи парчета шрапнел премазаха зеленината. Секунда по-късно по десния фланг Синият отряд изстреля ракета SPNKG и град от куршуми MA5B. Прикритието им беше перфектно. Въздухът се изпълни с нажежени до бяло трасиращи снаряди и черни облаци от пушек. Две от дърветата в близост изпукаха и паднаха.

Кърт превключи на червена светлина и огънят замлъкна. Отряд „Сабя“ бе действал прибързано. Може би само със секунда, но определено бяха стреляли преди стражите да застанат в нужната позиция. Какво бе очаквал? Въпреки всички симулирани битки, в

които спартанците от екип „Гама“ бяха участвали, нищо не можеше да ги подготви за продължителни партизански действия срещу машините за смърт на предходниците.

Кърт премигна. Дори с увеличението на образа и на термалните сензори не можеше да различи нищо във въздуха, където се бяха намирали стражите. За сметка на това виждаше земята, а сред нацепените дървесни стъбла, горящи листа и пращящ метал нямаше нито един дрон. Той изпрати двоен кехлибарен сигнал, нареждайки на отрядите да се придвижат назад. Ситуацията никак не му харесваше. Всички светлини му отвърнаха в зелено.

Кърт забеляза движение в мъглата — сенки, които приеха формата на шест пръта, подредени в дълъг шестоъгълник, в чиято среда имаше две сфери. Двойката стражи пулсираха, докато енергийното поле, което ги обгръщаше, потрепваше. Бяха напълно незасегнати.

Кърт изпрати три червени светлини — сигналът за изтегляне.

Едната от сферите запламтя и започна да се движи в различни посоки, търсейки. Спря и се насочи към Кърт. Той скочи. Сферата се превърна в експлозия от светлина, възпламени земята в джунглата и на мястото се отвори триметров кратер, който засъска и изстина до напукано стъкло. Кърт скочи на крака и инстинктивно отговори на огъня със своя МА5К.

Това също бе част от плана — частта, когато всичко се объркаше. Той беше настоял да привлече вражеския огън, докато другите се изтеглят. Познаваше терена — на триста метра на изток се намираше река Две вилици. Щеше да му се стори като разходка в парка.

Другата сфера засвети като полирано злато и куршумите му отскочиха от енергийния й щит, докато първата сфера се нагриваше отново и натрупваше заряд за нов изстрел.

Кърт побягна на зигзаг между дърветата. В тази двойна конфигурация стражите можеха едновременно да стрелят и да се защитават чрез енергийния щит. Това беше много лошо. Сякаш всеки от сблъсъците учеше стражите как да действат по-ефективно в битка.

Експлозиите следваха Кърт по петите му, сякаш стъпките му детонираха снарядите. Дърветата се разтвориха и пред очите му се заизвива река Две вилици. Водата беше мътна и разпенена. Кърт скочи и цопна в бързото течение.

Потъна до дъното. ИПЗ-бронята му се изпълни с кислород и Кърт запълзя срещу течението, като се придържаше към скалите по дъното на коритото. Забеляза скална тераса през мътната вода и се вмъкна под нея. Между него и стражите имаше три метра от течаща леденостудена вода, един метър скали и слой от фоточувствителни вериги в бронята му. Предполагаше, че е неуловим, за който и да е сензор. Поне толкова непроследим, че се надяваше да заблуди тези неща.

Зачака. Не последваха експлозии. Нито проблясъци. Нито затопляния. Дори комбинираният страж не го притесняваше чак толкова. Най-опасен бе този, който наблюдаваше отгоре. Стражите вече патрулираха по тройки — два на средна до земна височина и още един на двеста до триста метра във въздуха, които наблюдаваха всичко, споделяха тактиката си и се учеха. Докато третият ги следеше, спартанците щяха да се защитават и да реагират на действията, вместо да ги предизвикват.

Кърт се зачуди защо стражите не бяха повикали подкрепления. В комбинация можеха да освободят достатъчно огнева мощ и да изгорят цялата джунгла. Освен ако не си играеха умишлено на котка и мишка с тях? За да научат повече за бойните им методи? Трябваше да ги надхитри. Да свали и тримата. Да поеме инициативата. Може би заедно със синия отряд щеше да успее.

Кърт изчака още две минути, след това излезе от реката. Затича се с всичка сила към убежището на джунглата. Нищо не подсказваше, че го преследват. Запази радио тишина и предпазливо се придвижи към предварително уговорения сборен пункт.

Когато наближи района на ранената земя близо до „Зона 67“, забави скоростта си. Тук възможностите за прикритие бяха по-малко, затова огледа небето за стражи. Беше чисто. Пред него земята преминаваше в савана с акациев дървета и огромни набраздени камънаци. Една от скалите беше куха отдолу. Уговорката беше да се срещнат под нея. Осигуряваше убежище, без да ограничава видимостта към близкото въздушно пространство. Ако бъдеха подложени на атака, щяха да разполагат с прав път за отстъпление обратно към джунглата.

Щеше да има поне двама пазачи-скаути и един спартанец по периферията на джунглата, които да съблюдают отстъплението им. По

принцип щеше да прати двоен къс сигнал по радиото, за да уведоми пазача, но на открито не искаше да поеме дори този риск. Затова Кърт зачака, като предположи, че пазачът щеше да бъде или Линда, или Оливия. Ако беше Линда — той огледа близките дървета, — тя щеше да се намира там горе, на добра позиция за снайперистки огън. Ако беше Оливия, можеше да се намира навсякъде. Уменията ѝ да се крие и промъква бяха плашещи.

Чу се дрънчене и на около три метра вляво от него падна камък.

Той се обърна и както и очакваше, видя Оливия, която бе приклепнала на метър зад него под сянката на ниско дърво. ИПЗ-бронята ѝ се сливаше идеално с тревата и пъстрата светлина. Тя му махна, за да бъде сигурна, че е видял неясното дребно движение. Кърт не се съмняваше, че дори да беше облечена във флуоресцентни оранжеви работни дрехи, пак щеше да успее да се слее с терена.

Той ѝ махна и след това насочи единичен комуникационен лъч към скалата на срещата. Сигналят установи протокол на ръкостискане и оживя с пращане.

— Връщам се — каза той.

— Идвай — отговори му гласът на Кели. — Радвам се да чуя гласа ти.

— Аз също. Край.

Кърт си спомни последния път, когато бе говорил с Кели по единичен лъч — когато тръстерната му раница бе експлодирала и той бе изстрелян в открития космос. Никога не беше осъзнавал колко му липсваха старите му другари от отряда, докато не ги видя отново. Разбира се, сега Синият отряд се намирал в опасност, но това също напомняше старите времена. Не можеше да си представи по-добри войници, с които да се забърка в проблеми.

Притича ниско и тихо през полето и се вмъкна със скок в сенчестата кухня. Том, Аш и Мендес бяха приклепнали до Кели, Линда и Фред. Шептяха един на друг и чертаеха схеми в пръстта. Люси седеше тихомълком до д-р Хелси, която погледна към Кърт и отново се съсредоточи върху лаптопа си в изследване на йероглифите на предходниците.

Останалите „СПАРТАНЦ-III“ липсваха, вероятно патрулираха.

— Радвам се, че се върна цял-целеничък — каза главният старшина Мендес и отривисто отдаде чест. — Почти се бях

разтревожил.

— Благодаря, Главен. Предайте еднолъчево съобщение навън и уведомете всички патрулиращи.

— Да, сър — Мендес грабна малка сателитна чиния.

Линда, Кели и Фред се обърнаха заедно към Мендес, когато той каза „сър“ и след това погледнаха към Кърт. Кърт вдигна рязко показалеца си — жестът „изчакай за момент“ — и се обърна към Аш.

— Редник.

— Сър! — каза Аш и се изправи.

Шлемът му беше свален. По главата и врата му лъщеше пот. Това бе сериозно нарушение на бойните протоколи, но ИПЗ-броните не бяха проектирани за продължителна употреба, а членовете на отряд „Сабя“ изнемогваха в костюмите си вече дни наред. Кърт погледна към шлема, Аш пребледня, осъзнавайки грешката си и веднага го върна на мястото му.

Кърт каза:

— „Сабя“ прибърза при засадата.

— Да, сър — Аш зае позиция „мирно“, точно според протокола. — Вината беше моя. Почувствах, че е правилното време, че стражите се готвят да излязат от оптималната позиция за обстрел. Това не е извинение, сър. Няма да се повтори.

Дали Аш бе усетил нещо, което беше убягнало на Кърт? Все пак заповедите трябваше да се изпълняват.

— Разчитам на теб да се погрижиш отрядът ти да е концентриран върху задачите си. Ясно ли е?

— Абсолютно, сър — отговори Аш.

Кърт се приближи към синия отряд. Фред положи длан на рамото на Кърт, рядък жест сред спартанците. На езика на стриктно ограничените им емоции това значеше много.

— Мислехме те за мъртъв — прошепна Фред.

Кърт също хвана Фред за рамото.

— Трябва да ви разкажа за толкова много неща. Стражите, „СПАРТАНЦ-III“ — всичко.

Мендес се върна в сенките.

— Установих еднолъчева връзка, сър.

— Коего ще трябва да почака още — каза им Кърт.

Той отвори канала си към синия отряд и „Сабя“.

— Ще свалим двойката стражи преди следващия етап от операцията — каза им. — Аш, вземи „Сабя“ и разузнай дефилето пред нас. Открий тунела, на който се натъкна преди няколко дни. Данте ще го отвори с две раници с експлозиви. Ще подмамим стражите вътре и тъй като не можем да пробием щитовете им, ще взривим тунела и ще ги погребем.

Фред, Линда и Кели се спогледаха. Обикновено Фред даваше заповедите в синия отряд. Почти незабележимо той кимна към отряда си.

— А какво ще правим със стража наблюдател? — попита Фред.

— Ще се пробваме със стрелба от разстояние — отговори Кърт. — Ще го ударим с две ракети SPNKG, които, да се надяваме, ще отслабят достатъчно щитовете му, за да може Линда да ги пробие с няколко изстрела.

— Какво е разстоянието? — попита Линда.

— Никога не се доближават на повече от два километра — каза Кърт.

Изстрелът не беше невъзможен. Но имайки предвид изменчивия вятър, движещата се мишена и комбинацията от куршуми с ракетни снаряди... щеше да бъде малко вероятен. Ала все пак Кърт трябваше да опита нещо, за да изпревари противниковите ходове.

Линда се замисли за миг и отговори.

— Точността ми от такава дистанция е осемдесет процента.

— Добре, тръгвай — каза Кърт на Аш. — Том, Люси, подкрепете „Сабя“, след това вземете два ракетомета SPNKG и се срещнете със спартанец-058.

Старшите сержанти и Аш се изправиха, кимнаха и се измъкнаха от кухнята. На дисплея на Кърт се появиха зелени светлини. Той затвори еднолъчевата мрежа за връзка.

След като „СПАРТАНЦ-III“ изчезнаха, Кели каза:

— Заради тези деца ще ни убият. Държат се сякаш трябва да докажат нещо. Можехме да свалим стражите и по-рано, ако бяха изпълнили заповедите ти.

Кърт настръхна, когато чу думите й. Отряд „Сабя“ бяха неговите войници и всеки техен недостатък беше негов собствен. Гневът му се охладя също толкова бързо, колкото се беше появил. Тя беше права. Обърна се към нея със спокоен глас.

— Те не са „деца“. Те са спартанци.

Кели скръсти ръце.

— Мисля, че би било добре да им обясните какво постигнахме тук, сър — каза Мендес.

Кърт кимна и разказа за голяма част от тренировъчната програма на „СПАРТАНЦ-III“, както и за създаването на екипите „Алфа“, „Бета“ и новоизлюпения „Гама“.

— Някои от биоподобренията са усъвършенствани — обясни Кърт. — Нормалната агресивна реакция на „СПАРТАНЦ-III“ в ситуации на екстремн стрес беше...

Той затърси подходящата дума.

— Подсилена. Това им дава достъп до невероятни запаси от издръжливост и ги прави неподатливи на шок.

— Заради това ли подскочат като зайци? — промърмори Кели.

— Тук няма зайци — отговори той и замълча.

Кърт знаеше, че греша. Защо не можеше да го признае? Дали се държеше така, защото искаше новите спартанци да бъдат също толкова добри като старите? Фред, Кели и Линда разполагаха с десетилетия боен опит зад гърба си. Като командващ офицер на „СПАРТАНЦ-III“ трябваше да запази обективност.

— Права си — меко каза Кърт — Нервни са. Все още са зайци. Какви други да бъдат? Пресни новобранци, хвърлени срещу тези стражи.

Той погледна към Кели, Фред и Линда.

— Нуждая се от помощта ви, за да сме сигурни, че ще запазят самообладание... и ще оцелеят, ако е възможно.

Линда и Фред кимнаха бавно.

— Естествено — каза Кели и отпусна скръстените си ръце.

Д-р Хелси вдигна поглед от лаптопа си.

— Искан ми се да обсъдим това „усилване на агресията“ — каза тя. — Всъщност имам много въпроси относно програмата „СПАРТАНЕЦ-III“, като например къде са останалите от екип „Гама“? А „Бета“? Или „Алфа“?

— Въпросите ви ще трябва да почакаат, докторе — отговори Кърт. — Времето ни изтича. Подкрепленията на лорд Хууд може и да не стигнат до тук. Всеки сблъсък учи стражите на нови неща. Скоро няма да можем да ги спрем.

— Настоявам — каза д-р Хелси. Думите ѝ бяха спокойни като водите на застинало езеро, но стоманените ѝ очи се впиха в шлема на Кърт.

Фред пристъпи към него.

— Съгласен съм с Кърт, госпожо. Искам да изтъкна, при цялото ми уважение, че вие не сте в позиция да изисквате каквото и да е при тази тактическа ситуация. Особено след като *отвякохте* Кели, заобиколихте командната йерархия и ни изоставихте по средата на критична мисия на „Гетисбърг“.

Между двамата Кели изглеждаше като в противоречива мрежа на преданост. Д-р Хелси се изправи.

— Вече анализирах действията си — каза тя. — Откритието на тази нова технология на предходниците би трябвало да оправдае така нареченото нарушение на Военния протокол, което може би е било извършено.

Кухината се изпълни със смразяващо мълчание. Д-р Хелси нямаше официален ранг, но винаги бе имала голямо влияние над спартанците си.

Това не можеше да продължава. Кърт оценяваше уменията ѝ на научен експерт и интелекта ѝ, но не можеше да ѝ позволи да издава объркващи или противоречащи на неговите заповеди.

— Тъй като споменахте протокола — Кърт умишлено я загърби и се обърна към синия отряд. — Искам да изясним командната йерархия.

Той се обърна към Фред.

— Разбирам, че лорд Хууд ти е предал командването на тази мисия, но аз отговарям за целия персонал на КУОН на Оникс.

Кърт активира маркера си „приятел или враг“, като му подаде изключително ниско захранване — толкова, че да могат да го уловят. На дисплеите им се появи зелен кодиран военен идентификационен номер, както и плочките и знакът звезда на старши лейтенант на КУОН.

Спартанците изправиха гърбове — неволният им рефлекс в присъствие на офицер.

— Така че отсега нататък поемам командването на тази мисия — каза Кърт.

За миг никой не проговори и тогава Фред отвърна отсечено.

— Да, сър.

Гласът на Фред прозвуча различно. Част от фамилиарността бе изчезнала, но освен това се усещаше и още нещо — уважение.

Кърт кимна бързо на синия отряд и се обърна към д-р Хелси.

— Госпожо, искам да продължите анализа си на документите от „Зона 67“, касаещи предходниците. Очаквам нови сведения за напредъка ви след два часа.

Д-р Хелси повдигна едната си вежда. Не каза нищо и седна бавно, съсредоточавайки се обратно върху компютъра. Кърт въздъхна наум. Една спечелена битка днес.

Зелената светлина на Оливия проблесна два пъти — сигналът за „приближаване на приятел“. През отвора на кухнята премина вълна — отчасти сянка, отчасти скала — и Оливия се показа изпод ИПЗ-камуфлажа.

— Двойка стражи — прошепна тя. — На половин километър на юг, сър. Придвижват се насам в търсеца формация.

— Всички! Пригответе се за излизане — каза Кърт. — Кели, раздвижи се, ти ще си нашия заек.

— С радост, сър — тя отправи жест с два пръста пред лицевия си шлем — традиционната спартанска усмивка.

Останалите кимнаха.

Кърт знаеше, че ще го последват в битка и право към портите на ада, ако им заповядаше. Чувстваше, че можеше и да се стигне дотам.

ГЛАВА 29

1810 ЧАСА, 3 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС, ПЛАНЕТА ОНИКС

В БЛИЗОСТ ДО ОТЦЕПЕНИЯ РАЙОН „ЗОНА 67“

Кърт бе виждал и преди как снайперисти подготвят инструментите си, но никога за изстрел от огромно разстояние по почти вертикална мишена.

Линда се зае със задачата сякаш беше хирург, на когото предстоеше да извърши сърдечна трансплантация. Тя разчисти част от скалистата земя и разпъна камуфлажен дюшек, за да предпази пушката си SRS99CS2 от праха. След това отвори комплект, в който имаше инструменти, шишета с почистващи и смазващи течности, няколко пълнителя за снайпера ѝ, кутия с амуниции 14,5×114 мм и малък инфо-бележник. Тя избра един от пълнителите и го огледа. Доволна от проверката, отвори кутията с амунициите и взе един от куршумите — свръхзакалени червени полимерни венчелистчета обграждаха волфрамово жило, снабдено с малки перки. Тя го завъртя и погледна в основата му, където се съдържаха експлозивите. Срещу надписа „51“ стоеше отпечатан пясъчен часовник, ограден от двойни хиксове, които обозначаваха, че куршумът е с ръчно вградена миниграната от оръжейните „Мизрах“ на Марс. Тя намести пълнителя в пушката.

След това свърза мерника си „Оракул“ към инфо-бележника и извърши микрокалибране. Най-накрая седна, опря приклада на пушката в рамото си, прилепи гърба си плътно към земята и погледна небето през оптиката.

— Готова съм — каза тя по единичния лъч. Гласът ѝ звучеше някак далечен, като в транс.

— Очите на четири — обърна се към всички Кърт.

Спартанците се бяха придвижили от сборния пункт в кухнята до възвишенията, сред неравните каньони и плата, където отряд „Сабя“ за пръв път се бе сблъскал със стражите. Кърт им нареди да се пръснат по двата края на равнината.

Кели застана в песъчливото дъно на пресъхналата река в центъра на равнината и огледа хоризонта, изчакайки двойния страж да я забележи. Слънцето грееше високо и сянката ѝ трептеше в краката ѝ. За примамка тя изглеждаше напълно уравновесена. Тунелът, в чийто вход и изход Данте бе вградил експлозиви, се намираше на четвърт километър от позицията ѝ. Достатъчно далече.

Проблемната част на плана се състоеше в това, да накарат стража да влезе в тунела, вместо да остане високо във въздуха и да обстрелва Кели, докато тя е вътре. Дали щяха да продължат играта на котка и мишка, или мисията им по събиране на информация бе приключила? Независимо какво щеше да се случи, Кърт поставяше приятелката си в огромна опасност.

Кели погледна нагоре към позицията на Кърт и включи единичния си радиолъч.

— Виждам го — каза тя. — На два клика^[1] разстояние е. Ще го потупам по рамото.

— Давай, „Син-2“ — каза той. — Пази се.

Кърт сви едната си ръка в юмрук и го разтърси два пъти — сигналът „подготви се“ за останалата част от отряда. Кели се прицели в дрона със своята МАВ5 — непостижима мишена с карабина, но изстрелът не трябваше да уцели, а само да привлече вниманието на машината.

Стражът отчете огъня, обърна се и ускори към нея. Уил предаде по единичния лъч:

— Забелязах наблюдателя на единадесет часа, на височина две хиляди и четиристотин метра. Вятърът духа със скорост три възела от североизток.

Кърт съобщи това на Линда. Светлината ѝ затрептя в кехлибарено, докато тя правеше леки корекции на позицията си и изправяше пушката си нагоре. След това спартанката замръзна. От двете ѝ страни Том и Люси вдигнаха ракетометите си и зачакаха знака ѝ за стрелба. Междувременно комбинираната двойка стражи се спусна към Кели. Тя стоеше неподвижно и я наблюдаваше.

Холи се приближи до Кърт. Пушката ѝ държеше на мушка приближаващия се дрон, макар че това беше безполезно.

— Достатъчно далече ли е?

— Кели е най-бързият спартанец — прошепна Кърт.

Това обаче не отговори на въпроса ѝ — дали беше достатъчно бърза? Кърт не знаеше.

Двойката стражи беше на половин километър. Една от сферите се нагря и от нея избухна светлина. Кели направи три стъпки встрани, а мястото, на което бе стояла, се изпари. Капки стопена скала отскочиха от енергийния щит на „Мьолнир“-бронята ѝ. Тя използва един от пръстите си, за да отправи дървен и мистериозен жест към машината.

Марк се присъедини към Холи и Кърт.

— Стига, бе! — удиви се той.

Кели се обърна и побягна. След нея се изви опашка от прахоляк. Стражите ускориха гмуркането си до двеста километра в час. От центъра им на тежест се изстреля златно копие, което взриви земята под краката ѝ. Кели се сви на кълбо, претърколи се, изправи се и затича, без да нарушава темпото си. Спринтът ѝ я водеше право в тунела.

Траекторията на движение на стража с шестоъгълна форма се разколеба. Намираше се само на пет метра над песъчливото дъно и се носеше към тунела. Нямаше време да се измъкне. Продължи да я преследва под скалите.

Силуетът на Кели се виждаше от другата страна, зад нея пламтеше златна светлина... и тунелът се взриви. От двата му края се изстреляха огнени конуси. Свръхнагрялата вълна от прекомерно налягане заличи образа на Кели, докато тя летеше, преобръщайки се във въздуха. Хълмът рухна и стотици тонове земна маса смачкаха двойката стражи. Във въздуха се изстреляха перести струи от пясък, камък и прах. Тялото на Кели се удари в скална стена и падна отпуснато на песъчливото дъно на пресъхналата река.

Кърт сигнализира на отряд „Сабя“ да слязат и да помогнат. Искаше и той да се втурне към нея, но трябваше да остане тук и да се погрижи крайната цел на мисията да бъде изпълнена. Или ако се провалеше в това, да организира отстъплението.

Линда все още чакаше неподвижно и следеше стража-наблюдател. Том и Люси бяха коленичили от двете ѝ страни с готови ракетомети. Кърт премигна към мишената ѝ. На два километра нагоре във въздуха бе увиснала единична точка, тяхната цел. Трябваше да го

свалят или стражът щеше да докладва позицията им и да поиска подкрепления, които нямаше да се вържат на същия номер.

— Целете се встрани от центъра, в дясната мачта — прошепна Линда на Люси и Том. — В предната част.

Те прицелиха оръжията си.

— Мишената е прихваната — отговори Том.

— Огън! — тихо каза Линда.

Обгърнаха ги две опашки от дим, докато ракетите свистяха с писъци във въздуха. Стражът-наблюдател се обърна към приближаващите снаряди и енергийният му щит заблестя със златна светлина. Дулото на снайпера на Линда пламна. Сякаш без да помръдва и на микрон, тя започна да стреля, докато не изпразни пълнителя си. Ракетите се сблъскаха с щита — пушек и пламъци обгърнаха стража като балон. Миг по-късно ветровете издухаха облака от взрива настрани... стражът се разтреса и се спусна право надолу.

Линда се изправи. Формата на стража се разкриви, докато машината падаше. Централната сфера и трите мачти се завъртяха неконтролируемо преди сблъсъка си със земята.

— Вървете — каза им Кърт. — Убедете се, че е мъртъв.

Не загуби нито секунда повече заради стража, обърна се към дефилето и се затича — към Кели. Сканира биоданните ѝ — непостоянен пулс, падащо кръвно налягане, ниска температура на тялото. Намираше се в шок. Кърт заора пръстта на дефилето и се спря, докато Аш и Холи я вдигаха на крака.

— Съжалявам, сър — каза Аш. — Стражите бяха на три метра от изхода. Ако бях изчакал още, щяха да избягат от капана. Щяха да я застрелят. Не можех да си позволя този риск.

Кели поклати глава не за да противоречи, а по-скоро, за да избистри сетивата си. Биоданните ѝ се стабилизираха.

— Прав е — прошепна тя и се прокашля. — Хлапетото се справи добре.

Тя вдигна палците си и отправи ръце към Аш. Той се поклони. Кърт си отдъхна с облекчение, Кели бе оцеляла. Беше рискувал живота ѝ, за да спечели малко предимство над противника. Сега трябваше да го използва мъдро.

— А сега? — попита Фред.

Кърт им каза.

— Сега пред нас се отваря шанс. Ако онзи страж-наблюдател не е фиксирали позицията ни, ще имаме пространство да маневрираме и да поемем инициативата.

— Да маневрираме къде? — попита Холи.

— „Зона 67“ — каза Кърт. — Това е центърът на всичко. Ако съществува технология, която трябва да имаме, освен онези счупени части от стражи, най-вероятно ще бъде там.

— Колкото по на север сме били, толкова по-гъсти стават патрулите, сър — отбеляза Данте.

— Скоро ще се здрачи — каза Кърт. — Имаме достатъчно време да се върнем до спускателния кораб на синия отряд. Слънцето ще залезе, ще летим ниско, ще се възползваме от прикритието на дългите сенки. Скалите в тези каньони се напичат по цял ден, така ще разполагаме и с термално покритие.

Кърт огледа отряда си.

— Освен ако няма по-добра идея?

Погледът му се спря на д-р Хелси, докато тя и главен старшина Мендес се спускаха по склона към равнината. Тя се вираше в него, сякаш можеше да види през огледалната повърхност на визьора му.

— Добре, дръжте очите си на четири. Оливия, Уил, Линда, проучете местността напред. Без радио връзки. Да си свършим работата.

Д-р Хелси наблюдаваше как Кърт дава подробни инструкции на спартанците си. Не я интересуваше толкова какви бяха заповедите му, а по-скоро как ги издаваше и какъв бе ефектът, който предизвикваха. Той говореше с увереност, но в думите му имаше и топлота, и гордост. Никога не бе чувала спартанец да говори толкова убедително. Кели умееше да пуска разведряващи шеги, но това беше просто слой емоционална броня. Кърт беше различен.

Спартанците, млади и възрастни, го приемаха. Обичайният спартански стоицизъм и липсата на въпроси бяха налице, но освен това те кимаха и накланяха леко главите си — несъзнателни знаци за задълбоченото им внимание. Кърт беше техният лидер. Този факт можеше да й послужи добре през предстоящата криза.

Разбира се, той криеше нещо относно своите „СПАРТАНЦ-III“. Ако приемеше нямата, психологически осакатена Люси за ключ към тази тайна, д-р Хелси можеше да си представи ужасите, които криеше

Кърт. Но с приближаването на края, тя нямаше друг избор, освен да се довери на Кърт. Трябваше да се довери на всички тях, да се довери, че ще ѝ простят лъжите, които беше наговорила, за скритото технологично съкровище на предходниците.

[1] Военен жаргон за километър — Б.пр. ↑

ГЛАВА 30

1950 ЧАСА, 3 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС, ПЛАНЕТА ОНИКС

В БЛИЗОСТ ДО ОТЦЕПЕНИЯ РАЙОН „ЗОНА 67“

Кърт седеше зад Кели и Уил в пилотската кабина на съглашенския спускателен кораб. Кели пилотираше, а Уил управляваше оръжията и наглеждаше скенерите. Останалите спартанци, Мендес и д-р Хелси бяха на палубата, подготвяха екипировката си и чакаха.

Кели се размърда напред-назад — пилотското място не беше предназначено за човешката физиология и тя трябваше да се навежда в неудобна поза над контролното табло. Кели подкара кораба ниско и бързо над джунглата. Контролерите представляваха странна смес от холограмни геометрични фигури, които танцуваха под ръцете ѝ.

Кърт се опитваше да научи, колкото се може повече, в случай че му се наложеше да управлява космическия кораб. Беше му трудно да гледа нея, а не мониторите за наблюдение. Върху тях слънцето висеше на половин педя от хоризонта. Затова съглашенският кораб преминаваше през дълги сенки и замъглена червена светлина.

Когато джунглата оредя, Кели се спусна по-ниско и кривна между акациевите дървета, носейки се само на два метра над тревата.

Без да вдига поглед от контролерите си, Кели каза:

— Лесна работа, лейтенант командир. Успокойте се.

Тя прокара ръка по лентата за ускорение и корабът подскочи напред, прекоси набързо саваната и прелетя над неравните каньони.

Кели започна агресивни маневри: стрелваше се нагоре-надолу, изпълняваше четвърт кръгове, за да заобиколи платата, спускаше се в дефилетата и се издигаше в последния миг, за да избегне удар с някоя стена.

— Невероятно — прошепна Кърт на Кели. Насили се да пусне ръба на седалката ѝ.

Право пред тях на над две хиляди метра плавно се издигаше планински склон.

— Сензорите не отчитат нищо във въздуха — обяви Уил. — Пътят напред е чист.

— Какво е състоянието на бойните глави? — попита Кърт по радиото.

Аш се обади по канала.

— Всички детонатори на бойните глави „Фенрис“ са обезопасени и подчинени на радио сигнала ни, сър. Както наредихте, две глави вече са свалени от ракетите, активирани и готови за транспортиране. Работим по останалите.

— Дръжте се! — извика Кели.

Носът на кораба се изви нагоре. По билото на планината отскочи скала, голяма колкото уортхог и ожули колесника на кораба.

Спускателният кораб се завъртя, но Кели майсторски го обърна, изправи го и го върна в курса им.

— За малко — промърмори тя.

— Направи нов оглед за движение по повърхността — нареди Кърт на Уил.

Уил превключи камерите към левия и десния борд. Кърт забеляза, че не се намира над единична планина. Това беше верига — височината беше еднаква навсякъде и планините се простираха в плавна арка, докдето стигаше погледът му.

— Засичам движение — каза Уил. — Току-що се появи, сър. Пред нас. Прихванах мишена.

На екрана се оформи силует, обграден от светлината на залязващото слънце. Кели извърна кораба рязко наляво. Със смяната на ъгъла на полета Кърт забеляза движение — пръст и скала се изстреляха нагоре и се спуснаха надолу по склона.

Уил прекара ръка по контролерите и поляризира монитора, за да скрие ослепителния блясък. Източник на движението бяха група от тридесет свързани стражи. Мачтите и сферите им бяха съединени в продълговата форма, през чийто център преминаваше непрекъснат поток от скали. Кърт си представи механичен червей, който повръща върху планинския склон.

Д-р Хелси се изкатери в пилотската кабина.

— Не засичам енергийни заряди — каза Уил. — Не са готови за стрелба.

Кърт преглътна.

— Задръж прав курс — каза той на Кели.

Наблюдаваше как гигантската машина се смалва зад тях. Нямахте как да не ги бе видяла. Тридесет комплекта очи не можеха да пропуснат нещо, толкова голямо, като съгласенски спускателен кораб. Защо не ги бяха атакували?

Д-р Хелси натисна контролен бутон и един от екраните превключи образа си обратно върху конструкцията от стражи. Тя ги разгледа за момент и заяви:

— Конструктор.

— Не разбирам какво имате предвид — каза Кърт.

— Детска играчка от древността — каза тя. — Състои се от пръчици и плоски кръгли сглобки. Това може да е аналог от предходниците. Те се конструират наново, за да изпълнят разнообразни задачи, за които разполагат с всички нужни основни компоненти: антигравитационни устройства, генератори на силови полета, енергийни проектори. Също като, подозирам, по-простите машини, които съставят нашата технология: колелото, рампата, лоста, макарата, винта.

Небрежният ѝ анализ на технология, която беше с векове пред човешката, подразни Кърт.

— Предполагам, че тази конфигурация — продължи д-р Хелси — не е предвидена за битка и те няма да атакуват... освен ако, разбира се, не бъдат провокирани. Явно са програмирани, макар и изтънчено, в целенасоченост. Тоест, всяка комбинация от стражи е специализирана за определена задача. А точно сега задачата им е да преместят пръстта.

— Това не означава, че наоколо няма бойни двойки — каза Кели. — Сър, заповеди?

Кърт усети лека нервност в гласа на Кели. Дълбоко в стомаха си, той се чувстваше по същия начин. Ако онези тридесет стражи зад тях бяха решили, можеха да превърнат кораба в отломки. Разполагаха само с две възможности — да продължат напред или да се оттеглят. Кърт чувстваше, че повече не може да разчита на късмета си, но също така усещаше, че са на прага да открият нещо.

Копнееше за простите мисии от едно време, когато имаше само две неща, за които да се тревожат — маневрите и разположението на огневите линии на отряда. Но все пак, ако я разбиеше на компоненти, и забравеше за последиците от победата и провала, не беше ли тази мисия също като останалите? Движи се и стреляй. Открий мишена, която да плениш или да неутрализираш. Сведи загубите до минимум и нанеси максимални поражения на противника. Влез бързо. Излез още по-бързо.

— Поеми нов курс — каза на Кели. — Обърни на деветдесет градуса вдясно. Вдигни ни над планинския склон.

— Да, сър.

Оформеният като вилица спускателен кораб направи вираж със свистене и се издигна над билото. Земята под тях изчезна, когато корабът прехвърли върха. Отвъд се простираше кратер с диаметър от сто километра.

Върху вътрешния склон имаше хиляди машини за придвижване на скали — всичките бълваха камъни отвъд ръба. Стражите бяха създали гигантски мравуняк. Каква част от земната маса беше изчистена от ВСП през десетилетията и колко работа бяха свършили стражите?

В дъното не се виждаше нищо. Слънцето беше твърде ниско и сенките бяха плътни като вир. Кърт увеличи образа на горния си дисплей. Откроиха се бледи линии, но все пак не можа да различи нищо.

— Приближи ни — прошепна той.

Кели насочи кораба надолу към вътрешния склон и намали скоростта им до една четвърт. Облаците над тях засветиха в оранжево и червено с отразената светлина на залязващото слънце, а вътрешността на кратера излъчваше бледо кехлибарено сияние.

Кърт премигна, заслепен от гледката. По наклонените повърхности на склона се носеха копия на облаците в небето и горяха в пурпурно и златисто. Очите му привикнаха към светлината и той видя спирали и ленти от други, по-бледи цветове — зелени райета, черни и сребърни вълни, океанска буря, застинала във времето. Премигна веднъж, втори път и най-накрая разгада оптичката илюзия от шарки, цветове и сенки.

Имаше колони и арки, издигнати акведукти, храмове с колонади и корони от предходнически символи, геометрична гора от скулптурирани сфери, кубове и торове, пътища, които се извиваха и усукваха в Мьобиусови повърхности — това беше огромен извънземен град.

Кърт тръсна глава, за да прочисти мислите си и разпозна материала, който изграждаше града. Беше го виждал и преди в прекатурените, разсечени речни скали и плочи, обработвани в близкия каньон Грегър. Тази скала присъстваше в такава изобилие, че целият свят беше наречен на нея. Конструкциите в кратера обаче бяха полирани до съвършена оптическа плоскост и отразяваха небето и дъгата.

— Оникс — прошепна той.

— Халцедонен кварц с допълнителни примеси с ниско съдържание, които усилват спектралните му вариации — отбеляза д-р Хелси.

От дъното на кратера до върховете на планината се издигаха колони с шапки. Фестоните им стигаха до височина, на която някога преди разкопките на ВСР вероятно бе имало земна повърхност.

Когато се приближиха по-близо до една от колоните, Кели прекара кораба около извивката и Кърт видя отразените образи на хиляди различни залежи, всеки от тях с различно оформени облаци. В някои се виждаха ята от мигриращи птици или динозаври, други показваха неясни образи на сини космически кораби, а в един гореше супернова, която озаряваше здрача... всички тези картини бяха запечатани тук. В миналото? В бъдещето? И в двете?

Чак тогава осъзна мащаба на структурата. Диаметърът ѝ беше три километра. Беше по-голяма от носач на КУОН. Съзнанието на Кърт отказваше да възприеме измеренията на тази технология и усилията, които бяха нужни за направата на нещо толкова голямо.

Той погледна към д-р Хелси. Докато тя усилено се взираше в екрана, изражението ѝ не показваше дори слабо впечатление.

— Знаеше ли, че това нещо ще е тук? — попита я той.

— Подозирах — каза тя. — Честно казано, след като прегледах докладите за Хейло, съм донякъде разочарована.

— Това е по-голямо от руините под Рийч — каза Кели.

— Така и не успяхме да разкрием пълния мащаб на онези руини — отговори д-р Хелси. — Вероятно никога няма да успеем.

Тя присви очи към монитора.

— Ето там — каза тя и посочи към един блестящ купол в далечината. — Можеш ли да ни приближиш до тази структура? С ваше разрешение, лейтенант командир.

— Нов курс 0-2-5 — каза Кърт. — Избери най-добрия път.

— Разбрано, поемам нов курс — отговори Кели.

Докато се спускаха по-надълбоко, корабът преминаваше покрай стълбища, които се издигаха в нищото — всяко стъпало представляваше цял хектар от непрекъсната, полирана скала. Отразената от облаците светлина избледня и гладките повърхности потънаха в сенки. Куполът на д-р Хелси заблестя в златисточервено и постепенно се стопи до едва очертан силует.

Уил насочи радара за пасивни вълни към него и върху структурата на екрана се появиха очертания. Кърт успя да различи седемте плоски повърхности, на които беше разделен върхът на купола. На всяка от тях имаше висока арка, която водеше към вътрешността на сградата.

— Достатъчно големи ли са тези отвори, за да прелетим през тях? — попита Кърт.

Уил се консултира със сензорния си екран.

— Огромни са — отговори.

— Вкарай ни вътре — каза Кърт на Кели.

— Добре, добре — тя вдигна носа на кораба нагоре.

С изчезването на последните слънчеви лъчи Кърт видя светлини в кратера — червени точки, които се рояха над всички повърхности. Стражи.

Ръцете на Уил затанцуваха по сензорния панел.

— Засичам нови енергийни конфигурации. Честотите им са изключително ниски. — Той вдигна поглед. — Източниците са над сто хиляди, сър.

— Какви са моделите на подредба? — попита д-р Хелси. — Струпвания, единични стражи или двойки?

Уил се вгледа в панела.

— Деветдесет и пет процента са струпвания, няколко единични модела... и няколкостотин двойни конфигурации.

— Бойни двойки — прошепна Кърт. — Кели изравни скоростта ни с тяхната.

Той включи радио говорителя си и каза:

— Пригответе се за скок в движение в бойни условия.

В отговор получи зелени светлинни — потвърдителни сигнали.

Корабът намали скоростта си над потъващия в мрак град и запълзя към купола. Инстинктите на Кърт му подсказваха, че постъпват правилно. Въпреки това разумът му го подтикваше да бяга. Този път предпочиташе да се довери на вътрешното си чувство — да ги вкара вътре и да ги скрие преди всички стражи да открият огън по тях.

— Спокойно и елегантно — каза той.

Ръката на Кели се намираше над ускорителната лента.

— Мислиш ли, че тези неща са достатъчно умни, за да използват собствените ни трикове срещу нас? Да ни примамят вътре и да затворят капана?

— Възможно е — призна той. — Но не мисля, че са положили целия този труд да разкопаят това място само за да го взривят на парчета.

Той сви рамене.

— Просто предчувствие.

Кели и Уил се спогледаха.

— Разбрано — каза Кели. — Наближаваме сградата. Остават триста метра.

— Вкарай ни на задна — каза Кърт.

Корабът забави скорост, завъртя се и се насочи към една от арките на купола. През отвора спокойно можеха да влязат пет съгласенски кораба и пак щеше да остане място.

Синият пламък на двигателите им освети стените. Вътрешните повърхности бяха ъгловати и гравирани със звездни карти и йероглифи на предходниците. Под тях на равни разстояния се намираха седем плоски площадки, всяка от които беше с размерите на палуба за кацане на носач. Кели ги приземи на една от тях.

Кърт излезе от спускателния кораб. Уил го последва и двамата заедно помогнаха на д-р Хелси да слезе. Останалите спартанци заеха защитни позиции, около кораба.

Сензорите за движение на Кърт засякоха всички на палубата, но отвъд площадката за кацане нямаше нищо, освен мрак. Необятната пустош на вътрешността поглъщаше всеки звук. Почувства се сякаш се дави в сенки и тишина. Създаде еднолъчева радиомрежа и отвори външен аудио канал, за да може д-р Хелси също да ги чува.

— Ще действаме бързо — каза той на отряда. — Оливия, Уил, разузнайте периметъра на летищната площадка. След деветдесет секунди искам доклад за всички пътища и всичко засечено от сензорите за движение.

Оливия и Уил кимнаха и изчезнаха в мрака.

— Линда, Фред, Марк, Холи, вземете екипировка за катерене, изкачете купола и заемете наблюдателни позиции в арките. Установете еднолъчеви връзки и монтирайте въжени линии за изкачване. Ако нещо се приближи към нас, използвайте алармата.

Светлините им светнаха в зелено. Линда изчезна в кораба и се върна с наръч стрели като за харпун и раници с въжета. Тя ги раздаде на останалите трима спартанци. Те вмъкнаха стрелите в снайперите си, прицелиха се и стреляха през арките над тях. Плетеното моноvlakно се размота и се изпъна, куките се бяха захванали. Провериха въжетата и след това бързо се заизкачваха по тях.

— Данте, Мендес, останете при кораба. Пригответе екипировката и я разпределете в раниците.

Зелената светлина на Данте закъсня със секунда в знак на протест. Мендес кимна и двамата се върнаха на кораба.

— Кели, Аш, Том, Люси — вие идвате с мен и д-р Хелси. Аш, вземи ядрените глави.

Аш отиде до товарния отсек на кораба и се върна с раница в ръцете си.

— Том, Люси, прикривайте д-р Хелси — нареди Кърт.

Старшите му сержанти застанаха от двете страни на докторката.

— Открих стълбище, сър — докладва Уил. — Преминава през пода и се вие около поддържащата колона на площадката. Не засичам движения.

— Разбрано — каза Кърт. — Оливия, свържи се с Уил и разузнайте стълбището. Ние ще ви следваме.

Той намери Уил по идентификатора му „приятел или враг“ и монтира еднолъчева предавателна антена на ръба на платформата, за

да може да поддържа контакт с останалите над нея. Кърт поведе отряда си по стълбището, увито като спирала около гигантския пиедестал, който поддържаше летищната площадка. Кели и Аш се движеха точно зад него. След това Том, след него д-р Хелси, а Люси държеше ариергарда.

Всяко стъпало беше широко четвърт метър, но се простираше на десет метра от пиедестала. Кърт се придържаше към вътрешната част на спиралата и отбягваше тъмнината, която се спотайваше отвъд. Д-р Хелси се спря, за да огледа каменната повърхност. Люси също спря и слабото осветление на тактическите светлини на ИПЗ-бронята ѝ се отрази в ивиците на скалата. Тя се пресегна и докосна образа си. Камъкът беше полупрозрачен и за момент отраженията вътре в него се преплетоха — появиха се стотици огледални на Люси образи. Тя отдръпна ръката си и побърза да продължи напред.

След като обиколиха три пъти колоната, идентификаторът на Уил се появи на горния дисплей на Кърт. Отвори се еднолъчев радио канал.

— Пред мен има помещение, сър — докладва Уил. — Мисля, че е изписано със символи на предходниците.

Гласът на Фред се разнесе по радиото:

— Заехме позиции. Никой не приближава към входовете.

— Продължавайте да бдите — каза Кърт на Фред и се обърна към Уил. — Покажи ми.

Уил ги поведе по стълбището, докато стигнаха площадка и спря до вход във форма на арка. Оливия приклепна и насочи пушката си към пространството пред тях. Стаята беше дълга само четири метра. В сравнение с предизвикващите агорафобия^[1] размери на града, помещението беше задушавашо малко.

— Вижте — каза Уил и пристъпи вътре.

От скалата изскочиха холограмни предходнически йероглифи — точки, тирета, линии и многоъгълници — и се извиха около него.

— С ваше разрешение, лейтенант командир? — попита д-р Хелси. — Не са опасни, уверявам ви. Виждала съм подобни управляващи повърхности в записите за мисията на Хейло.

На Кърт не му се нравеше да ги води цивилен, но д-р Хелси беше експертът в тази област или поне най-близкото до експерт, с което разполагаха.

— Много добре, докторе — каза той. — Но бъдете внимателна.

Д-р Хелси се придвижи напред.

— Стойте абсолютно неподвижни — каза му тя и влезе в стаята.

Тя почука върху кристален син квадрат, който премигна в отговор.

— Все още са твърде трудни за четене — промърмори. — Мога да направя двуизмерен превод, но сега осъзнавам, че съществуват и интерпретации в по-високо измерение.

Тя се пресегна към лаптопа си.

— Нямаме време да навлизаме в детайли — каза ѝ Кърт.

Тя се намръщи и остави компютъра настрана.

— Целият смисъл е в подробностите, лейтенант командир — тя стисна устните си, съсредоточи се върху символите и се изправи. — Натам.

Тя закрачи през стаята и подът пред нея засвети в яркосиньо. В края му имаше празна стена. Кърт сложи дланта си върху ръката ѝ и нежно я спря. След това махна на Том и Люси да се присъединят към него. Тримата спартанци бавно тръгнаха напред. Д-р Хелси посочи към малка точка на стената, която светеше по-ярко.

Том и Люси заеха стрелкови позиции от двете му страни. Кърт се пресегна към точката. Беше нащрек за опасности. Стената се разтвори с плъзгане и в мрака отвъд се появи мост от светлина, чиято арка се издигаше в далечината.

— Остани тук и приемай сигналите от върха — каза Кърт на Оливия.

Тя кимна.

Кърт се спря при стената и изпробва силата на моста със собствената си тежест. Издържа го. Въпреки това, не му харесваше. Ако захранването спреше, това нещо можеше да изчезне. Направи дванадесет крачки, Том и Люси го следваха. Въпреки че разстоянието, което бяха изминали не изглеждаше да е голямо, на него му се струваше, че е вървял дълго по продължението на моста. Той погледна надолу и видя бездънни сенки. Насочи погледа си напред.

Когато стигнаха до края на моста, се появи врата от ослепителна светлина и сенките се разпръснаха. Кърт, Том и Люси преминаха през нея, без да регистрират вражески движения на сензорите си. Озова се в полусферично помещение, дълго двадесет метра. В центъра имаше

конзола, над която изобилстваха йероглифи на предходниците с цвят на метал.

Кърт се обърна и подкани д-р Хелси да дойде при тях. Тя закричи чевръсто по моста. Кели, Уил и Аш я последваха бързо, следейки за всякакви движения. Те влязоха в стаята и д-р Хелси проучи холограмата.

— Тъй като не разполагам с по-точен термин, ще нарека това информационен център — каза тя.

Тя прокара ръцете си по символите над конзолата.

— Би трябвало да успеем да открием, о... — тя почука върху малка огъваща се триъгълна икона — карта.

Около Кърт избухна светлина. Холограмните геометрични фигури пламнаха и изображенията им се увеличиха, сфера от символи, топологични линии и фигури обгърна конзолата, докато не докосна тавана на стаята.

— Карта? — попита Кърт.

— На настоящото ни местоположение — каза д-р Хелси.

— Значи тази сграда е кръгла? — попита Кели.

— Не си чак толкова далече от истината — отговори д-р Хелси. — Ние сме в тази сграда. И тази сграда е в този град, който технически е на тази така наречена планета, но нека не гледаме на нещата в обратен ред. Вижте.

Тя завъртя един от символите — златен кръг — и холограмната структура премина през Кърт, докато картата се уголемяваше. Една от точките върху повърхността на сферата се разрасна и се превърна в сбор от линии, решетки, квадрати, триъгълници и един кръг.

Кръгът изпълни образа, който се наклони на деветдесет градуса, придоби триизмерност и показа купол с няколко страни и седем арки.

Д-р Хелси изви златния обръч и фокусът се изостри, образът проникна надолу през слоевете на сградата, показва летищната площадка, очертанията на съгласенския кораб и горящите реактори в ядрото му. Появиха се Мендес и Аш, а до тях изникнаха малки биопоказатели.

Образът се гмурна все по-надълбоко и стаята, в която се намираха, придоби очертания. Кърт наблюдаваше себе си, останалите спартанци и д-р Хелси.

— И на обратно — каза тя и завъртя кръглата икона.

Стаята се сви до сграда, после до град и накрая до гигантската сферична конструкция.

Кърт най-накрая осъзна мащабите на видяното. Трябваша му няколко секунди преди да проговори.

— Когато каза, че преводът на езика на предходниците за Оникс е „Свят-щит“ — прошепна той, — си имала предвид *буквалния* превод, нали?

— Явно — съгласи се д-р Хелси. — Цялата тази планета е изкуствено създадена... като пръстените Хейло.

Нещо на конзолата привлече вниманието ѝ. Тя чукна с пръст върху син многоъгълник.

— Дали е това... — прошепна тя.

Картата показва нов образ през повърхността на планетата, дълбоко в кората ѝ и разкри помещение, пълно с машини и осем продълговати капсули, които проблясваха чрез енергийните си щитове. В пашкулите се намираха човешки тела, полупрозрачни и с призрачни черти. До всеки саркофаг пулсираха данни за сърдечния ритъм на спящите.

— Това е „Катана“ — каза Аш и пристъпи напред. — Поне петима от хората в тези неща. Те изчезнаха в „Зона 67“ преди всичко това да се случи.

— Трябва да ги извадим оттам — каза Кърт. — Докторе, открийте път до това място. Кели, Аш, донесете медицинските комплекти от кораба и...

Д-р Хелси вдигна ръка.

— Един момент, лейтенант командир.

Тя докосна нова точка.

Картата на Оникс се смали до един квадратен метър и по стените на стаята-карта заблестяха звезди. В орбита се появи малката фигура на съглашенски разрушител... след това още един... и още един, докато в нормалното пространство не изскочиха двадесет и четири кораба.

— От нищото... — промърмори Кърт.

Съзнанието му препускаше. Все още можеха да се справят. Да спасят отряд „Катана“ и да се измъкнат оттук. Но не можеха просто да си тръгнат и да оставят технологията на Оникс на Съглашението.

Разполагаха с бойните глави „Фенрис“, но взривяването им нямаше да унищожи и малка част от планетата.

— Имаме гости — изпраця по радиото примесеният с шумове глас на Фред. — Стражи.

— Колко са?

— Всичките, сър.

[1] Страх от преминаване през големи открити пространства, буквално „страх от площада“ (старогр.) — Б.р. ↑

ГЛАВА 31

СЕДМИ ЦИКЪЛ, 193-О ДЕЛЕНИЕ (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР НА СЪГЛАШЕНИЕТО)

НА БОРДА НА КРАБА „НЕПОКВАРИМИЯ“, В ОРБИТА НАД ПЛАНЕТА ОНИКС, СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС
(ЧОВЕШКО НАИМЕНОВАНИЕ)

Флотският командир Воро пристъпи към командната конзола на борда на „Непокваримия“. Екипажът му веднага застана мирно при появата му.

Всичко беше перфектно. Контролираше флотилия от най-добрите кораби и водеше може би най-важната мисия за народа си... Това щеше да е неговият най-велик момент — контакт с предходническите пазачи на този свят.

— Корабен командир Кюну — каза той по корабната комуникационна връзка. — Докладвайте.

На централния холограмен дисплей разрушителят на Кюну, „Изгубени хоризонти“, продължи да ускорява и да се отдалечава от сигурността на защитната сферична формация на флотилията. Корабът се гмурна във висока орбита над света, наречен от хората Оникс. Преводачът им оракул не успя да открие смисъл в тази дума.

— Флотски командири, придвижваме се към забранения вектор към божеството — отзова се Кюну.

Хиляда малки кораба се издигнаха над северния полюс на планетата и се насочиха към „Изгубени хоризонти“ в атакуваща формация.

— Нека честта осветява пътя ти — каза Воро на Кюну.

Кюну довърши древната максима на Сангхейли:

— От кръвта си ще изковем хиляда поколения.

Воро се двоумеше дали сам да не установи контакт, но реши, че честта се пада на Кюну, чието познание за ритуалните песни от Кодекса на огъня и покаянието от Първата ера беше ненадминато.

На сензорите на И'гар се появи схема на един от съдовете на предходниците — три несвързани един с друг цилиндри и сфера.

— Засичам енергийни излъчвания, сър — докладва И'гар, докато здравето му око се взираше в моделите на екрана. — Отчитам вълнови подобия на енергийни щитове и атакуващи системи.

Воро се замисли над това. Енергийните излъчвания на тези миниатюрни кораби бяха недостатъчни, за да пробият щитовете им... но те бяха толкова много.

— Насочи предния енергиен проектор към тях — нареди той.

Уруо се поколеба за миг и задвижи ръце по контролерите.

— Предният енергиен проектор се зарежда, сър.

Проблясъците на енергийните сканирания на корабите на предходниците върху дисплеите отразиха погледа на Воро.

По време на пътуването им през хиперпространството, Воро бе изяснил на корабните си командири, че трябва да са готови да оставят настрана вярванията си. Пръстенът на боговете бе заслепил други Сангхейли, които впоследствие бяха намерили смъртта си в сблъсъци с хората и Потопа. Трябваше да са готови за всичко.

— Уведоми флотилията да подготви оръжията си — нареди Воро на И'Тар.

— Да, сър.

На Воро му се искаше да вярва, че предходниците бяха напуснали този свят, за да им помогнат в часа на най-голямата им нужда... инстинктите обаче му нашепваха да не се доверява на нищо, в чиито вени не тече кръв на Сангхейли.

— „Изгубени хоризонти“ предава по отворен канал — каза И'гар и пусна съобщението по говорителите на мостика.

„Нека да хвърлим оръжията — корабен командир Кюну започваше ритуалния поздрав — и да се освободим от гнева. Ти ще ни закриляш във вярата, докато търсим пътя.“

Хилядите малки съдове се носеха като облак от прах в централния холограмен екран. Те оформиха осмоъгълни геометрични фигури, изградиха кристали от злато и рубин в мрака на космоса и обвиха „Изгубени хоризонти“.

— Получаваме трансмисия — каза И'гар. И двете му очи, здравето и сляпото, бяха широко отворени и пълни с изумление. — По канала на пророците, сър.

На мостика забуботи безстрастен глас, който изговаряше отлично древния диалект.

„Спасителната фаза е приключена. Анализът на заплахите е приключен. Молба за достъп до Света-щит — отказана. Активиране на програмата за външна отбрана.“

— Засичам енергийни копия — каза И'гар. — Честотите се променят и се напасват към конфигурациите.

Той вдигна поглед.

— Те комбинират огъня си, сър.

— Излъчвай по канала на флотилията — изкрещя Воро. — Всички корабни командири да се подготвят за стрелба. Пренасочете контрола на прицелването пред „Непокваримия“.

Уруо наблюдаваше конзолата си, която отчиташе как корабите във флотилията се свързваха в паяжина от огнева мощ.

— Контролът над оръжията на флотилията е ваш, сър — каза той на Воро.

— Насочи лазерите и енергийните проектори към струпванията от кораби — каза Воро.

Уруо прокара ръце по мрежата и отново провери цифрите.

— Изчисленията за стрелба са готови, сър. Чакам заповедта ви.

Във формацията на чуждите кораби запламтяха хиляди миниатюрни очи. Енергийните лъчи се сляха в копия от златна светлина, която оцвети корпуса на „Изгубени хоризонти“. Щитовете на кораба не бяха вдигнати. Лъчите прорязаха бронята и палубите, преминаха от край до край и изхвърлиха фунии от метални изпарения в космоса.

Воро овладя яростта си и се вгледа в касапницата. Трябваше да извлече някаква полза от тази трагедия. Самостоятелно малките съдове не можеха да нанесат щети. Заедно обаче превъзхождаха „Изгубени хоризонти“. Около осмогълните им структури проблясваха енергийни щитове. Воро предположи, че защитната им мощ също нарастваше многократно при комбиниране.

— Освободи предпазителите на междукорабните оръжейни връзки — нареди Воро и вдигна ръка.

Той се помоли за душата на корабен командир Кюну, който беше открил един нов враг.

Долните палуби на „Изгубени хоризонти“ експлодираха, пробити от дузина лъчи. Корабът се завъртя като гигантски звяр, обладан от предсмъртна агония. Оръжията прерязаха в кърмата. Пробиха

плазменото ядро и от корпуса изригнаха три струи от син огън, които нагряха кърмовата част до червено, жълто и накрая до бяло преди корабът да избухне.

— Сега! — нареди Воро. — Всички лазери и проектори. Огън!

Всички кораби стреляха по негова команда и озариха космоса с кръстосани линии от ярка светлина. Стотици лазери поразиха отслабените вражески щитове, които затрептяха, загубили стабилност. След десет микросекунди кондензаторите на енергийните проектори изхвърлиха снаряди от чиста бяла радиация, която се сблъска с формациите, претовари разколебаните щитове и ги разкъса. Останали без защита, малките дрони избухнаха в потоци от свръхнагрети частици. Централните им очи пламнаха в бяло, като че ли яростта им сама по себе си можеше да ги защити. Последваха верижни експлозии през осмоъгълните комбинации.

Лазерите и проекторите угаснаха и космосът отново потъна в мрак.

Воро премигна. На холограмния дисплей хилядите вражески кораби бяха пръснати сред пространството. Повечето представляваха изстиващи метални кълба, разчленени, премятащи се мачти и сфери. Оцелелите се движеха мудно в опит да образуват нова формация.

— Осемдесет и три процента от корабите са разрушени — каза И'гар.

— Към всички кораби, пръснете се и атакувайте. Унищожете оцелелите с плазмените снаряди, преди да са се прегрупирали.

Флотилията се хвърли в атака и откри огън по всичко пред себе си. По-малките вражески кораби бяха беззащитни срещу атаките им. Корабен командир Кюну беше герой. Той бе демонстрирал на всички, че старите молитвени ритуали нямат място в тази нова ера. Сангхейли щяха да изковат своя собствен път, дори с цената на кръвта, ако се наложеше.

— Свържи се с „Опрощение“ — каза Воро на И'Тар. — Кажи им да са готови за хиперпространствен преход в атмосферата. Ще разузният района около северния полюс, откъдето дойдоха тези дрони, и ще проверят дали там има забележителни обекти, които сензорите ни са пропуснали.

— Свързах се „Опрощение“, сър — каза И'гар. — Предадох заповедите ви.

Той млъкна и се заслуша за миг, — „Опрощение“ е под ваше командване, флотски командире. Воро кимна, давайки знак да тръгват.

Пространството около изящния разрушител затрептя при освобождаването на хиперпространствените му кондензатори.

— Засичам нещо на повърхността на планетата, сър — каза И'гар и се надвеси ниско над конзолата. — Енергийна аномалия в района на северния полюс.

Той махна с ръка над контролерите и централният екран се раздели на две. Едната половина показва ледените шапки на планетата и увеличи изображението, разкривайки обветрен пейзаж от снежни дюни. На километър над повърхността въздухът трептеше със същите характеристики като матрицата на хиперпространствения преход на „Опрощение“.

— Това не би трябвало да се случва — каза заинтригувано Уруо и се приближи към образа. — Хиперпространствените матрици се появяват само при изхода на кораб. На „Опрощение“ все още му предстои да направи преход.

— Свържи се с „Опрощение“ — каза Воро. — Предай им да прекратят скока.

И'гар поклати глава.

— Хиперпространствена матрица пречи на сигнала ни, сър.

— Придвижете се, за да ги пресрещнем — нареди Воро.

„Непоковаримия“ се наклони и ускори към разрушителя, който се приближаваше към хиперпространственото си поле.

Образът на холограмния дисплей се промени. Над северния полюс се материализираха три нови осмоъгълни формации от вражески кораби, обвити от пламъка на хиперпространствено изходно поле.

— Могат да осъществяват скокове? — прошепна Воро.

В това нямаше логика. Ако притежаваха такива възможности, защо тогава не се бяха включили директно в битка срещу „Изгубени хоризонти“? Или пък защо не бяха скочили, за да избегнат унищожението на бойната група?

Воро се обърна към И'гар, който разбираше хиперпространството по-добре от всичките му офицери.

— Искам обяснение — настоя той.

И'гар изпъна гърба си.

— Сър, хиперпространственият преход изисква по-голяма мощност, отколкото корабите с този размер могат да генерират. Единственото ми предположение е, че по някакъв начин черпят енергия от полето на „Опрощение“.

— Енергийни изстрели в района на северния полюс — каза Уруо.

Чуждите кораби стреляха, стотици лъчи преминаха по сложните форми на формациите им, съединиха се и се фокусираха през енергийните им щитове. Насочиха се право в центъра на хиперпространствения мехур.

„Опрощение“ изчезна от висока орбита... появи се отново сред вражеския огън. Корпусът на разрушителя се пренагря до бяло, изпари се за миг и разцъфна в кълбо от ултравиолетов огън. Вълната от свръхналягане пръсна осмоъгълните формации от чужди кораби. Единичните съдове се разлетяха по различни траектории надалеч от облака от пушек, който беше единствената останка от „Опрощение“.

Воро наблюдава зашеметен няколко мига преди да се окопити.

— Претърси повърхността на планетата — каза той на И'гар. — Провери отново записите от сензорите за аномалии, точно преди тези кораби да се появят.

Той отвори канала на флотилията.

— Никои от корабите да не започва хиперпространствен преход без изричната ми заповед.

Корабните му командири му пратиха съгласието си. На конзолата му блеснаха двадесет и един лични подписа.

— Засичам енергийни излъчвания — каза И'гар. — В записите ни отпреди появяването на вражеските кораби, скенерите са засекли залп от енергия с изключително ниска честота... трансмисия от този източник.

На главния екран се появи пръстен от планини. По ръбовете му се забелязваше движение. Воро увеличи изображението и видя един дрон да се стрелва обратно в сенките.

Трансмисия? Синхронизиране на заповедите може би? Или пък център, където тези дрони пазеха нещо ценно?

— Това е целта ни — каза той. Воро активира флотската комуникационна връзка. — Всички кораби да заемат атакуваща формация „Арка“ и да се подготвят за орбитално спускане. Заредете страничните оръдия до край.

„Непокваримия“ зае позиция в дясната част на формиращата се бойна част и я поведе към атмосферата на планетата. Под тях въздухът се нагря и започна да се удря в корпусите им на вълни от издигащи се огнени вихри.

Воро гледаше как облаците в горната атмосфера се разтварят пред носовете на корабите им и скърбеше за празнините във формацията им. Два загубени кораба. Вината беше негова. Как останалите щяха да продължат да следват заповедите му след такива грешки? Въпреки това Воро усещаше увереността им. Може би се заблуждаваше, но те го бяха последвали безрезервно в битката. Знаеха, че това, което се случваше тук, може би щеше да реши съдбата на всички Сангхейли. Трябваше да успеят, дори с цената на живота си.

Спуснаха се рязко към повърхността на планетата, към обгърнатите от здрача джунгли, люлеещите се треви на равнините и пълните със сенки каньони. Ята от птици и стада животни се пръснаха, когато усетиха застрашителното им присъствие.

Не се появи друг вражески кораб, който да ги предизвика. Къде се бяха дянали стотиците, които бяха видели над северния полюс? Пазеха се в резерв? Или дебнеха в засада?

— Намалете скоростта до долната граница — нареди Воро по флотския канал. — Поддържайте бойна готовност.

Докато флотилията приближаваше билото на кратера, над вътрешния ръб се появи група от дрони, които бълваха пръст и скали във въздуха. Три от разрушителите откриха огън и ги превърнаха в слой строшено стъкло.

Флотилията навлезе в кратера. Загритите странични оръдия осветяваха тъмния интериор и разкриваха гигантски арки и колони, стълбища, които се виеха около гладки сребърни куполи. Намираха се в град с внушителни размери. Воро инстинктивно разпозна формите на сградите от свещените текстове. Всички тези линии и криви, всички тези символи бяха дамгосани върху душата му. Това бе град на предходниците. Запазен. Свещен. Недокоснат. Всеки член на Съглашението мечтаеше да открие това, ако не в този живот, то в следващия. Нима щеше да е толкова лесно да вземат наградата си? Бяха достатъчно близо, за да докоснат религиозните и технологичните съкровища. Ставите на Воро омекнаха, прииска му се да коленичи и да се преклони пред величието на града.

Спря и се засрами. Религиозното вцепенение щеше само да го направи сляп за опасностите. Воро не трябваше да се прекланя пред призраците на предходниците. Той трябва да бъде върховната власт. Обърна се към двамата Лекголо, които, както винаги, стояха зад гърба му на мостика.

— Подгответе се за битка — каза им.

Въпреки че Лекголо не можеха да се усмихват, Воро усети как „лицата“ им се извиват от удоволствие. Дузина змиорки се загърчиха и намотаха една около друга. Дватама изръмжаха в съгласие, надигнаха се, отдадоха чест и закрачиха шумно към изхода на мостика.

Воро прокара ръката си над командната конзола. По ръбовете ѝ все още имаше петна от кръвта на корабен командир Тано, които оцветяваха холограмните проектори в синьо. Воро скърбеше, че старият му учител не бе оцелял, за да види това.

— Вражески кораби се издигат над повърхността — обяви Уруо.
— Две дузини. В двойни формации. Векторите им на движение са атакуващи.

— Унищожете съдовете! — каза Воро по флотския канал. — Само тях. Използвайте лазери и локализирано прицелване.

Малките експлозии на умиращите дрони озариха нощта. Той активира корабния канал.

— Паруто, Уаруна, погрижете се да намалите косвените щети по време на земните сражения.

В отговор получи двойно изръмжаване, след което Паруто попита:

— Каква е целта, флотски командире?

Воро огледа огромния град. Цялостно претърсване щеше да отнеме седмици.

— Излъчете поздрава на древните и чакайте за сигнална реакция — каза на И'гар.

— Разбрано, флотски командир — той излъчи универсалния код за установяване на контакт на Съглашението и зачака отговор.

Можеха само да мечтаят, че имаше оцелели предходници, които да отговорят на зова.

— Нещо... — И'гар се наведе над конзолата, за да проучи вълновия отговор.

Воро се премести до неговия пулт.

— Това е някой от нашите — каза той. — Изпрати го на оракула на кораба за сравнение на матриците.

— Да, сър — отговори И'гар. — Идентификация на кораба... клас DX.

— Спускателен кораб? Искам регистрационния номер на кораба-майка.

И'гар направи справка и челюстите му се разтвориха широко от шока.

— „Окървавен дух“ — прошепна.

Воро присви очи към потрепващите сигнали. Това идваше от кораба, откраднат от човешките демони. Дали ги бяха победили? Ами ако бяха преодолели защитите на предходниците и бяха проникнали в свещените земи? Изпълни го гняв, съзнанието му се замъгли, но той овладя яростта си... и я запази за по-късно.

— Триангулирайте^[1] сигнала — нареди той.

— Да, сър. Готово.

Образът на централния екран се промени. Оформи се полупрозрачната фигура на сребърен купол. Върхът на структурата беше разделен на седем плоскости, а на всяка от тях имаше арка, която водеше към вътрешността... Арки, които бяха достатъчно големи да пропуснат спускателни кораби.

Воро се върна към командната си конзола.

— Паруто, Уаруна, имаме мишена. Съберете резервите от всеки кораб във флотилията.

Субзвуковото потвърждение на Ловците избоботи по канала.

— Обаче ще трябва да почакате — каза им Воро.

По канала се възцари тишина. Да кажеш на двойка готови за битка Легголо „да чакат“ беше нещо немислимо.

— Ще изчакате да се присъединя към вас — каза Воро. — Аз ще водя атаката.

[1] Метод в тригонометрията и елементарната геометрия, за определяне на разстоянието до обекти, като се използва геометрията на триъгълниците — Б.р. ↑

ГЛАВА 32

2040 ЧАСА, 3 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР)

ХИПЕРПРОСТРАНСТВОТО, В БЛИЗОСТ ДО СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС

НА БОРДА НА ХИЩНИКА НА КУОН „ЗДРАЧ“

— Отключете стелт протоколите — нареди командир Лаш. — Подгответе се за преход към нормалното пространство.

— Да, сър.

Лейтенант командир Джулиан Уотърс се обърна към офицерите на мостика на „Здрач“.

— Външните източници на захранване са изключени — каза той. — Активирайте аблативните камуфлажи. Обезопасете регулаторите на двигателите.

На навигационния си пулт лейтенант Бетани Дурано провери повторно изчисленията за прехода от хиперпространството към нормалното пространство.

— Още съвсем малко, сър. Тридесет секунди.

Лейтенант Джо Янг се обади от пулта за контрол на операционните сензори.

— Готови сме за тихо и невидимо препускане, сър. Получавам потвърждения по пет пункта.

Лаш провери всичко сам на дисплея до капитанския стол. Всичко беше в норма. Тогава защо имаше чувството, че ще се провалят? Отговорът беше прост — през краткия период на командването му на „Здрач“ ежедневието им беше да се оправят с надвиснали катастрофи. Не очакваше този път да е по-различно.

— Преминете в нормалното пространство — нареди той. — Стартирайте отброяването.

Уотърс нагласи хронометъра и каза:

— Време до старта на мисията — започваме от петнадесет.

Лаш погледна към старомодния си ръчен часовник с пружина и зъбни колелца, подарък от баща му при завършването на академията:

„Грижи се винаги да е навит, сине.“ Той го провери — наистина беше навит до край.

Светлините на мостика отслабнаха до червено, тъй като захранването на кораба беше пренасочено към свръхсветлинния ускорител на частици „Шоу-Фуджикава“, който отвори черна дупка обратно към нормалното триизмерно междוזвездно пространство. На трите черни екрана заблещукаха звезди. Една от светлинните точки грееше неестествено ярко. Главният екран показва звездата в центъра си. Около Зета Дорадус се занизаха астрономически показатели. Елиптични орбити проследиха траекториите на шестте най-вътрешни планети.

— Звездните координати съвпадат — каза лейтенант Дурано. — Леко сме се отклонили от целта, сър. С три милиона километра.

— Приблужи ни — нареди Лаш. — Пълен напред с една трета от мощността по курс към четвъртата планета. Кажи на лейтенант командир Чо, от инженерния екип, да започне да презарежда хиперпространствените кондензатори.

— Да, сър — каза тя.

Дурано прехапа долната си устна, което както командир Лаш знаеше, означаваше, че е нервна... и вече усещаше нещо нередно в мисията.

„Здрач“ се понесе през космоса, неразличим от черната пустош. Единствено издайническото проблясване на звездите в далечината едва забележимо подсказваше, че на мястото им има нещо.

Уотърс погледна хронометъра и прошепна:

— Сър, остават тринадесет минути. Едва ще имаме време да стигнем до целта, ако се придвижваме скрити, да не говорим за извършване на детайлен анализ.

Времето никога не беше на страната на командир Лаш. Или имаше твърде много време и екипажът му изчакваше дни или седмици в режим на стелт прикритие, или както в този случай, трябваше да прибързват и да търсят компромис между сигурността и количеството събрана информация. Беше отвратителен избор, съдбата на хиляди хора и на осем кораба зависеше от това. От друга страна, ако „Здрач“ бъдеше засечен, никаква информация от разузнаването им нямаше да се върне у дома. Още по-зле, всички щяха да загинат.

Осемнадесетте месеца на търкания в екипажа и постоянните действия се отразяваха на офицерите на Лаш. Той наблюдаваше офицерите Дурано и Янг и виждаше бойната умора в безжизнените им, оградени от тъмни кръгове очи. Бяха понесли безкрайното чакане, разнообразявано от съглашенска плазма и лазерен огън. Бяха станали свидетели на падането на четири колонии и кремацията на милиарди. Бяха на самия ръб. В интерес на истината, той също бе на края на силите си.

— Имаме заповеди — каза Лаш на Уотърс. — Петнадесет минути в системата и се прехвърляме обратно. Ще оползотворим максимално отпуснатото ни време.

Времето им беше ограничено поради две причини. Първо, възможността да бъдат засечени от сензорите на Съглашението нарастваше геометрически след петнадесетминутен престой. Второ, след петнадесет минути възможността „Здрач“ да открие останалата част от бойната си група в хиперпространството щеше да намалее експоненциално. Лаш се облегна назад и последва дълго усъвършенстваната традиция на капитаните на хищници — опита се да излъчва търпение.

Завръщането на „Здрач“ на Земята беше счупило рекордите. Бяха уловили вълна в хиперпространството, много по-голяма от тази на съглашенския кораб, когото бяха последвали. Навигационният им ИИ беше докладвал: „засичам модели на солитонови^[1] вълни в близост до конструкцията Хейло“. Лаш нямаше идея какво беше причинило това, само докладва на лорд Хууд, който, след като взе под внимание дадения му доклад за хиперпространствените дири, му нареди да опита същия трик и да последва вектора на ударния отряд от спартанци, докато не достигне отдалечената станция „Триполи“. Там щяха да се вляят в бойна група под командването на адмирал Карл „Разрушителя“ Патерсън, да осигурят подкрепление на спартанския отряд и при добро развитие на обстоятелствата, да добият контрол над нови технологии, които да обърнат хода на войната.

Лаш бе чувал слухове за смелите действия на спартанците, за абордажа им на съглашенски кораб, че са изпепелили кораба му близък и заедно с това са унищожили орбиталния асансьор Tallo Negro del Maiz. Слухове, от които се раждаха легенди. Беше повече от

щастлив да остане в сенките. Никакви видео репортажи за героичната му смърт, не благодаря.

На Земята не успяха да попълнят до край екипажа и запасите на „Здрач“. Вместо това се прехвърлиха незабавно в хиперпространството, за да се заловят за бързо разсейващата се диря на заловения от спартанците съглашенски кораб.

— Достигнахме максималния обseg на радарната система X-ELF — обяви лейтенант Янг. — Осем минути по часовник, сър.

— Започни снимки с висока резолюция — каза му Лаш. — От повърхността на планетата до точките на Лагранж.

— Получавам резултати — каза Янг. Той изправи гърба си. — Засичам два обекта във висока орбита! Разрушители на Съглашението.

На дисплея на Лаш се появили силиуети, които потвърдиха анализа на Янг.

— Разрушители от тежък клас — прошепна Лаш. Огънят им беше достатъчно концентриран, за да се справи с дузина хищници на КУОН.

— Дали единият не е спартанският кораб, сър? — попита Уотърс. — Можем да изпратим теснолъчев кодиран сигнал, сър.

— Всичко е възможно, когато става дума за спартанци — каза Лаш. — Но нашата работа не е да влизаме в комуникация с тях. Тук сме, за да съберем информация, която да послужи на стратегическото планиране на адмирал Патерсън.

Уотърс притвори очи, замисли се за момент и най-накрая каза:

— Да, сър.

Лейтенант-командирът искаше да влезе в тази битка. Това можеше да е фатална емоция за един офицер на хищник. Лаш изпитваше симпатия към него. Уотърс бе загубил жена си и децата си преди много време на Харвест. Но прикритието им беше единствената им защита срещу подобна сила. Отмъщението нямаше място на този кораб.

— Засичам отломки в космоса — каза Янг. — От метален произход. Сплав с неизвестна за спектроскопичния анализ структура.

— Скорошна битка? — попита Уотърс.

— Да, сър, откривам остатъчна плазма. Обаче... масата им е твърде малка дори за един съглашенски разрушител.

— Поемете по курс 0–2–0 по 3–2–5 — нареди командир Лаш на лейтенант Дурано. — Пренасочи захранването от двигателите към хиперпространствените кондензатори.

Тя съсредоточи вниманието си върху навигационните контролери.

— Веднага. Новата траектория е зададена. Инерцията ще ни отведе право в орбитата — всички следи от умората ѝ изчезнаха и бързо като картечница тя напечата съобщение на клавиатурата си. — Лейтенант командир Чо докладва, че кондензаторите са заредени на петдесет процента. Ще са готови след шест минути.

— Премини към активен камуфлаж — каза командир Лаш на Уотърс.

Лаш се насили да запази самообладание. Чувстваше се като измамник, но трябваше да поддържа илюзията за увереност заради офицерите си. Никога нямаше да им позволи да узнаят колко е изплашен.

— Активният камуфлаж е включен — каза Уотърс. — Тъканныят буфер работи на пълна мощност. Четири минути по часовник.

„Здрач“ се гмурна към сумрачната демаркационна линия на планетата. По аблативното покритие на горната му част, което по принцип беше матово черно, сега трептяха шарките на пересто-слоести облаци, лазурния океан и пламналия оранжев залез.

— Радиологични излъчвания? — попита Лаш.

— Не засичам аргус-ефект в магнитосферата — отговори Янг. — Отрядът спартанци не са детонирали никоя от бойните глави „Фенрис“.

— Това добре ли е или зле? — промърмори Уотърс.

Лаш не беше сигурен. Ако спартанците бяха на планетата, щеше да очаква масови разрушения.

— Енергийни източници на планетата? — той попита Янг.

— Нищо, сър — отговори Янг, докато умислено разглеждаше информацията, която изскачаше на екраните пред него. — Все още остава да сканираме една четвърт от повърхността на планетата. Ще ни отнеме седем минути в тази орбита, за да покрием площта.

— Една минута по часовник — каза Уотърс. Той се поколеба дали не трябва да каже и още нещо, но не го направи.

Лаш знаеше какво иска — висока орбита, повече време и близост до бойните машини на Съглашението. Уотърс искаше да бъде герой.

— Ще се придържаме стриктно към заповедите на адмирал Патерсън — каза Лаш. — От другата страна на планетата има два съглашенски кораба. Няма знаци за присъствието на спартанци. Няма взривени ядрени бомби. И все още никой не ни е забелязал. Това е достатъчно.

Лаш срещна погледна на Уотърс. Лейтенантът извърна очи, намръщи се и кимна.

— Приготвяме се за преход в хиперпространството — каза той.

— Да, да — каза лейтенант Дурано. Тя въздъхна, видимо облекчена от решението да се махнат оттук. — Заредих матриците на прехода. Ще сме готови за скок след седемнадесет секунди.

Лаш зачака нервно в капитанския стол. Да се върнат беше правилният ход. Ако се вдигнеха във висока орбита, късметът им със сигурност щеше да ги напусне. А в хиперпространството бяха осемте бойни кораба на Патерсън, които чакаха данните от разузнаването им. Два съглашенски разрушителя бяха сериозна заплаха, но сред военните беше прието, че в съотношение три към едно в полза на КУОН битката е изравнена. Четири към едно? Такова съотношение беше рядкост в тази война.

Защо тогава имаше чувството, че нищо не е наред?

— Започнете хиперпространствения преход — нареди командир Лаш.

Космосът около „Здрач“ пламна в синьо, след това в бяло и звездите изчезнаха. Осем кораба на КУОН изскочиха в черния междузвезден вакуум. Около тях се развихри спектакъл с фойерверки от синя радиация на Черенков и спирали от разпадащи се субатомни частици.

Командир Лаш използва това като преимущество.

— Поеми нов курс наляво, перпендикулярно на атакуващите вектори на флотилията — нареди той на лейтенант Дурано.

— Да, сър.

Под червеното сияние на бойното осветление на мостика офицерите му изглеждаха по-живи... и по-изплашени.

Обгърнатият от стелт покритие „Здрач“ се отдалечи от разрушителите, носача и кръстосвача от бойната група на адмирал Патерсън. Лаш не бягаше, въпреки че чувството за това постоянно се завръщаше в него, откакто стана свидетел на събитията при пръстена Хейло. Доброволно беше предложил „Здрач“ да се върне и да проучи планетата на втора разузнавателна мисия. Адмиралът обаче му отвърна, че няма време. Щеше „да изненада тези съглашенски копелета и да ги хване със свалени гащи“ и да ги удари, докато са в близост до гравитационната прегръдка на планетата.

При това съотношение в негова полза тактиката беше разумна. И все пак Лаш се безпокоеше, че адмиралът рискува толкова много животи, без да разполага с пълна картина на нещата.

— Придвижи ни в елиптична орбита около тъмната страна на Оникс — нареди Лаш. — Подай най-висока точка петдесет хиляди километра. Напред с една трета мощност.

— Новият курс е зададен, сър.

Лейтенант Дурано се обърна с лице към него. Изглеждаше притеснена. Отвори уста, поколеба се и бързо каза:

— Извинете, сър. Мислех, че заповедите ни са да стоим настрана от битката.

— Това и ще направим — каза Лаш. — Но ще завършим проучването на планетата.

Той отиде до навигационния пулт и сложи ръка на рамото на Бетани.

— Просто ни преведи елегантно и спокойно.

Тя се вторачи в екраните пред себе си.

— Да, сър.

— Следи термалите на двигателите и вдигни мощността над една трета, точно до границата на невидимост — каза той на Янг.

Лейтенантът преглътна и отвърна:

— Разбрано, командире.

Лаш се стремеше към най-доброто. Искаше скорост и невидимост.

— Движение на екраните! — обяви лейтенант командир Уотърс.

На централния екран се появиха припламвания сред мрака. Адмирал Патерсън бе започнал първата си атака.

— Четиридесеткратно увеличение — нареди Лаш.

На дисплея се появиха двата съгласенски разрушителя. В щитовете им се разбиваха хаотични ята от ракети „Арчър“, без да постигат ефект. Корабите нарушиха позицията си за орбитален престой, за да посрещнат врага и по този начин се приближиха един до друг. Зад съдовете се появиха три бели сфери, разшириха се и обгърнаха вече събраните вражески разрушители. Надолу към магнитосферата на планетата се изстреляха струи под формата на фуния от свръхзаредени йони.

— Идеално попадение с ядрени глави — прошепна Янг, като поглеждаше от екрана към инструментите си. — Максимално поражение и радиация, уловена от планетата, така че флотилията да може да се придвижи.

— И да ги довърши — Уотърс потри ръце в знак на несъзнателно нетърпение.

Огнените топки се охладиха до червено и изпод тях се появи изящен силует. Един от разрушителите на Съгласението бе оцелял. Към средата на бойната група на КУОН се устремиха снаряди — право към флагмана на адмирал Патерсън, „Сталинград“.

Носовите на корабите на КУОН лумнаха, когато оръдията им с магнитни ускорители стреляха. Между двата кораба прелетяха огнени линии и свръхнагрети снаряди.

Разрушителят на КУОН „Целувка в Глазгоу“ се придвижи пред флотилията. Тесният кораб се обърна странично и застана между прииждащата плазма и „Сталинград“. От корпуса се отделиха дузина спасителни пашкула и корабът пресрещна три от четирите огнени копия. Корпусът се нагря за миг и след това се пръсна.

— Проследете тези пашкули — нареди Лаш на лейтенант Янг.

— Да, сър.

На екрана „Сталинград“ понесе централен удар в левия брод. Плазмата се вряза на метри в бронираното покритие титан-А като горелка през оризова хартия. Централните палуби на кораба хлътнаха навътре.

Снарядите на КУОН удариха разрушителя на Съгласението. Пробиха през възстановените щитове на кораба, през корпуса му и го захвърлиха толкова мощно назад, че той се запремята неконтролируемо в атмосферата на планетата и остави следа от турбуленция и пламъци.

Двигателите му пламнаха и ускориха към най-ниска орбита, надалеч от флотилията.

— Страхливци — промърмори Уотърс.

— Странно — каза Лаш. — Оцелявали сме при пет сблъсъка между КУОН и Съглашението.

Той се загледа в открития космос, припомняйки си касапниците и факта, че КУОН бе спечелило само една от тези битки.

— Войните на Съглашението не бягат просто така, лейтенант командир. Може да се изтеглят, за да се прегрупират, но когато са по-малко и разполагат с по-слаба огнева мощ, предпочитат да загинат геройски.

Имаше само една очевидна причина, поради която този самотен съглашенски разрушител би побягнал.

— Ще се покажем — каза Лаш на лейтенант Дурано. — Увеличи скоростта. Задръж курса.

— Сър? — Тя се надвеси над контролерите си. — Да, сър.

Лаш свърза корабния канал към инженерния отсек.

— Лейтенант командир Чо, пренасочи цялата мощ на хиперпространствените кондензатори към двигателите. Искам да работят на сто и тридесет процента.

Привидната победа, отпреди миг, избледня и офицерите на мостика отново изглеждаха уморени и нервни. По корабния канал цареше тишина.

— Пренасочвам мощността, сега — отговори Чо.

„Здрач“ се разкри. Лаш нарушаваше първото правило на всеки капитан на хищник — стой скрит. Всеки от инстинктите му обаче крещеше, че частите на Съглашението нямаше да се окажат толкова лесен противник и че им убягваше някакъв жизненоважен детайл.

Седемте кораба на адмирал Патерсън подгониха единичния вражески кораб. „Здрач“ описа дъга около планетата и те изчезнаха от погледа им. Лаш се върна на капитанския стол и нервно се отпусна в него.

Уотърс застана до него и му прошепна:

— Кажи ми какво правиш, Ричард.

Лаш се облегна напред и запази мълчание.

— Излизаме от тъмната страна на Оникс след петнадесет секунди — каза лейтенант Янг. — Десет... пет... три, две, едно.

На екрана се появи нощното лице на планетата, обгърнато от мрак, с изключение на мъждукащите облаци на границата на здрача.

— Гореща точка! — извика Янг. — На хоризонта — на двадесет и седем градуса северно, сто и осемнадесет източно. Преизчислявам термалите, за да минем през атмосферната аномалия.

Вълнообразният обект на главния екран се разпадна на двадесет съглашенски бойни кораба, които бързо се заизкачваха през атмосферата, за да пресрещнат флотилията на адмирал Патерсън.

Лаш скочи на крака.

— Намалете мощността на двигателите на една трета — каза той. — Включете отново стелт протоколите. Задайте нов курс към полярната орбита. Осигурете ми чиста линия на видимост към „Сталинград“.

— Нов курс, разбрано — каза лейтенант Дурано. Гласът ѝ звучеше напрегнато, докато изчисляваше орбитата. — Пригответе се за корекция на мощността на една трета.

„Здрач“ се разтреса и се наклони към полюса. Двигателите изръмжаха и хищникът се изви нагоре в дъга към ледените шапки на Оникс.

— Зенитът е на двадесет и две секунди от нас — каза Дурано.

Лаш се обърна към лейтенант командир Уотърс.

— Докладвай.

Уотърс вече гледаше съсредоточено дисплея си.

— Нищо. Съглашенската флотилия не ни обръща внимание.

По принцип трябваше да чувства облекчение. Те можеха да разрушат „Здрач“ с няколко лазерни изстрела. Да се скрият бе правилното решение. Но въпреки многократните наставления да избягва врага, на Лаш му се искаше съглашенските кораби да се бяха обърнали. Това може би щеше да даде няколко допълнителни мига на Патерсън, за да види срещу какво се изправя.

Той изчака петнадесет секунди, най-мъчителната четвърт минута през живота му, загледан в облаци, земните маси и океаните на Оникс, които се нижеха под кораба.

„Здрач“ най-сетне се изкачи над полюса и звездите, както и флотилията на адмирал Патерсън, появила се отново на предния екран. Съдовете на КУОН се намираха само на стотина километра един от друг. Стреляха с всичките си оръдия с магнитни ускорители и

хвърлиха залп от ракети „Арчър“ срещу съглашенските кораби, които връхлитаха към тях. Подобните на метеори снаряди прогориха атмосферата и оставиха белези от дим след себе си.

Корабите на Съглашението стреляха с лазерите си и унищожиха приближаващите се ракети, но не успяха да спрат изстреляните от упор снаряди „МАК“. Седем от тях удариха двата челни разрушителя в авангарда на Съглашението, разбиха щитовете им, смачкаха броните им и премазаха корпусите им. Осакатените съдове прекратиха щурма си, тъй като гравитацията на планетата ги улови в прегръдката си. Двигателите на един от корабите пламнаха от пренатоварване, докато капитанът му се опитваше да осъществи кацане на повърхността. Другият разрушител обаче се завъртя в орбита, а инерцията му беше неутрализирана.

Победа. Лаш знаеше, че ще бъде мимолетна. Врагът ги превъзходеше почти тройно, притежаваше по-мощни оръжия и щитове. Близостта на гравитационния кладенец пък означаваше, че Патерсън бе натикан в ъгъла. Очертаваше се касапница.

Откъм флотилията на Съглашението избухна плазма, която премина като слънчев пламък през космическата пустош към корабите на КУОН. Патерсън не беше глупак. Той не се опита да избегне попадението от толкова малко разстояние. Вместо това двигателите на корабите му се нагряха и те се устремиха към ниската орбита — в атака. Това нямаше да спре по никакъв начин насочената плазма, но те щяха да преминат през нея с много по-висока скорост, вероятно достатъчно бързо, за да избегнат втора атака.

Плазмата проследи корабите на КУОН, докато те се спускаха. Миг преди да се вреже в тях, от съглашенските кораби засветиха енергийни проектори и ослепителни лъчи от чиста бяла радиация озариха корабите на Патерсън, толкова ярка, че всичко застина за миг и се запечата в ретината на Лаш.

Екраните се изпълниха с експлозии и дъжд от разтопен титан, който бързо се пръсна в облак от искри, дим и премятащи се черупки на кораби на КУОН. Като по чудо пет човешки кораба се изстреляха извън сцената на масово унищожение. От пробойните им излизаха пушек и въздух. Те се врязаха тежко в сърцето на съглашенската флотилия.

„Иво Джима“, разрушителят на КУОН, закачи съглашенски носач, който беше три пъти по-голям от него, отблъсна се от щитовете му и се наклони към други два вражески разрушителя. Вътрешността на кораба на КУОН избухна, реакторът му се претовари и една от бойните му глави се взриви с цел преднамерено саморазрушение. Огнената топка погълна осем от близките кораби... шест, от които оцеляха, прикрити зад трептящите си енергийни щитове. Обхваната от хаос, съглашенската флотилия забави скорост и спря, за да се прегрупира.

Корабите на Патерсън продължиха да ускоряват и описаха дъга около далечната страна на Оникс. Бяха оцелели... поне за още едно преминаване през орбита.

— Засичам още обекти — каза Янг. Той стоеше полуизправен на креслото си, надвесен над контролерите на сензорите. — Издигат се с голяма скорост от повърхността на планетата. Курсът им се пресича с този на съглашенската флотилия.

Сърцето на Лаш като че ли се спусна в стомаха му.

— Подкрепления — каза той.

Янг наблюдава съсредоточено дисплея си известно време и накрая каза:

— Не, сър. Вижете екрана си.

Лаш нагласи малкия дисплей на капитанския стол към себе си и разгледа силуета на един от корабите. Компютърът екстраполира груб триизмерен модел от три мачти и сфера, без каквито и да е свързващи структури.

— Дълги са три метра от най-предната до най-задната част — каза Янг. — Пасивният радар засича хиляди.

Главният екран показва образ от средна орбита и Лаш се загледа в облака от миниатюрни съдове, които се сляха в три осмоъгълни формации.

По водещата осмоъгълна структура се посипа огън. Около нея се оформи енергиен щит, подобен на водна повърхност, нашарена от златни петна. Плазмата се поколеба пред него, сякаш уловена в магнитен капан. Щитът се нагря последователно до жълто, бяло, а след това се оцвети в синьо и ултравиолетово. Плазмените снаряди преминаха плавно през преградата и навлязоха във формацията, без да причинят щети.

— Пленяване на плазма? — прошепна удивено Уотърс. — Страшен номер.

Сферите в извънземната формация пламнаха и всяка от тях изпрати искрящи лъчи към авангарда от съглашенските кораби. Сто енергийни копия проникнаха през щитовете на Съглашението и прерязаха корпусите им. Свръхнагрятата плазма във формацията на извънземните потече по лъчите, намота се и се заизвива като змия, удари засегнатите съглашенски кораби, изпари корпусите им, стопи палубите им и суперструктурите им, сякаш бяха направени от пластмаса. Три от корабите на Съглашението експлодираха под комбинирания огън. Плазмата се разсея в горната атмосфера и запълни вакуума наоколо с избледняваща пурпурна мараня.

Оцелелите съглашенски кораби опитаха да се измъкнат от гравитационния кладенец. Извънземните кораби обаче бяха по-бързи и ги настигнаха. Два съглашенски съда се обърнаха и изстреляха енергийните си проектори и лазери по предната извънземна формация. Щитовете на осмоъгълника запращяха и се разсеяха. Малките сфери във формацията избухнаха в огнени топки. Другите две извънземни обединения стреляха по ариергарда на Съглашението. Енергийните им лъчи прерязаха щитовете на корабите и пръснаха атомите им из космоса.

Маневрата на Съглашението обаче беше успешна. Флотилията им избяга от гравитацията на Оникс и се отдалечи от преследвачите си.

Лаш мислеше трескаво. Кой бяха тези нови извънземни? Или пък това беше оръжие, което спартанците бяха пленили и изпратили пред себе си? Тактиката на Съглашението също объркваше Лаш. Те не бяха използвали хиперпространствени скокове — нещо, което със сигурност биха предпочели, вместо да жертват два кораба. Изведнъж всичко в тази война се бе променило. Командир Лаш не беше сигурен дали за по-добро, или по-лошо.

— Излизаме от орбита... много бавно — прошепна Лаш. — Придвижи ни към „Лагранж-3“. Лейтенант Янг, искам постоянна проверка на стелт профила ни. Дурано, наглеждай пасивния радар за спасителни пашкули.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Уотърс, вперил очи в екрана.

Осмоъгълните формации се отделиха една от друга и се разгърнаха в горните слоеве на атмосферата. Лаш поклати глава.

— Трансмисия по спешния канал на КУОН, сър — каза Янг, съсредоточен върху слушалката в ухото си. — От повърхността на планетата. Някой предава открито.

„До всички сили на КУОН в орбита над планетата, обозначена като ХР-063, говори изкуственият интелект Вечно лято, военен ИИ с ИД номер 4279. Ако искате да оцелеете през следващите три минути, отговорете на този трансмисия.“

Лаш и Уотърс размениха изненадани погледи.

— Съобщението се повтаря, сър — каза Янг. — Кодираната схема в носещата вълна указва да отговорим чрез протокола за шифриране „ДЖЕРИКО“.

Лаш не знаеше как да постъпи. Флотилията на Патерсън беше от другата страна на планетата и не можеше да получи съобщението. Силите на Съглашението и другите извънземни бяха твърде близо, за да може да си отдъхне. За момента, докато „Здрач“ се криеше, бяха в безопасност.

— Спусни комуникационен сателит „Черна вдовица“ — нареди Лаш. — Приблужи ни на тридесет хиляди километра и установи еднолъчев сигнал. Изпрати това: „До военен ИИ с ИД номер 4279, говори командир Ричард Лаш от хищника на КУОН «Здрач». Слушаме...“

[1] Солитон — количество енергия или квазичастица, които могат да пропътуват големи разстояния, без да загубят енергия или да нарушат структурата си — Б.пр. ↑

**ЧАСТ СЕДМА
ПРЕРОДЕНИТЕ**

ГЛАВА 33

2030 ЧАСА, 3 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС, ПЛАНЕТА ОНИКС

ОТЦЕПЕН РАЙОН „ЗОНА 67“

Кърт се обърна към д-р Хелси.

— Вратата, докторе.

Тя натисна една от иконите на картата на предходниците. Вратата се отвори с приплъзване.

— Използвай това — каза Кърт и махна с ръка към цялата холограмна стая-карта — и намери път към спартанците в криогенен сън. Ако не успееш, намери изход от това място — подземен и достатъчно малък, така че стражите да не могат да ни последват.

По лицето на д-р Хелси се четеше раздразнение, докато манипулираше стаята-карта и разглеждаше различни мащаби на вътрешната структура на планетата. През пространството един след друг прелитаха образи на слоеве от помещения, машини, вътрешни чертежи, свързващи лостове, сферични сглобки, коридори и огромни зали.

— Първо трябва да проверя някои неща, лейтенант командир — Д-р Хелси килна очилата си, така че отразеният блясък на холограмите да скрива очите ѝ.

— Уил — каза Кърт по радио канала. — Пази я и се увери, че работи по задачата си.

Най-лошото нещо, което можеше да стане, бе д-р Хелси да се опълчи на заповедите му.

— Разбрано — отговори Уил.

— Кели, Том, защитавайте коридора — каза Кърт. — Останалите, заедно с мен към върха.

На горния дисплей на Кърт грейнаха зелени светлини и той поведе частта от отряда си обратно към стълбището. На половината на изкачването по спиралата, Кърт се свърза с Данте.

— Искам да монтираш експлозиви върху купола. Качи се възможно най-бързо.

Данте изръмжа отговора си по радиото.

— Вече съм на половината на въжето, сър.

Кърт беше доволен да чуе, че неговите „СПАРТАНЦ-III“ мислят с един ход пред него. Той заобиколи последната крива на стълбището и пристъпи на летищната площадка. Махна на спартанците и след това към четирите въжета, закачени за арките над тях. Аш, Оливия и Люси се закатериха по оплетените въжета от моноvlakно.

След това отиде при главен сержант Мендес до кораба.

— Всичко е готово, сър — каза Мендес. — С изключение на главите „Фенрис“. Ще ни трябва още време да изрежем всички, така че да можем да ги транспортираме.

Той кимна към ръба на площадката.

— Монтирах шест въжета с макари, в случай че се нуждаем от скоростно спускане.

— Поздравления за проникателността, сержант.

Кърт махна инфо-бележника с размери на палец от бойната си ръкавица и го подаде на Мендес.

— Активирай детонаторите на бойните глави и синхронизирай кодовете за взрив през бележника. Искам да запазя колкото се може повече възможности, при положение че имаме стражите и Съглашението срещу себе си.

Лицето на Мендес се превърна в стоманена маска.

— Да, сър. Какво да направя след това?

Мендес беше отличен войник, но нямаше броня и се движеше по-бавно от останалите. Ако го задържеше близо до себе си, щеше да постави в риск живота на останалите.

— Искам да слезеш при д-р Хелси, сержант. Следвай светлините. Уведоми Кели, че се приближаваш. Тя охранява входа.

Главният сержант запази самообладание и не показа нито капка разочарование. Пролича само момент на колебание, преди да отговори.

— Да, сър.

Кърт сграбчи увисналото въже и се издърпа нагоре, закатери се бързо към арката, която се извисяваше на двадесет метра над площадката. Линда му подаде ръка и му помогна да се прехвърли на

терасата. Тя се върна на позицията си на далечната страна на арката, легна ниско и се вгледа през мерника си.

Кърт приклепна на срещуположната страна и огледа града. При всякакви други обстоятелства нощната панорама към извънземната архитектура и реещите се светлини на стражите щяха да го изпълнят с удивление. Сега обаче го интересуваше само оцеляването им.

Въздушното пространство беше чисто. Тъй като не искаше да рискува с еднолъчево съобщение, Кърт махна към Фред, който беше на съседната арка, и отправи хоризонтален кръгов знак. *Къде са?*

Фред вдигна ръка.

Покрай зиналата арка, на десет метра пред Кърт прелетя безшумна двойка съединени стражи. Сферите под мачтите се движеха напред-назад. Стражът продължи да обикаля около купола и изчезна от погледа им. Нова двойка дрони се появи по същата траектория. Не нападаха, но нямаше начин да не усещат спартанците във вътрешността. Изглеждаше сякаш охраняват купола.

Кърт се овладя и потисна импулса да стреля по толкова близка мишена. Какво щеше да постигне с това? Не можеше да пробие щитовете им. Усети вибрации и светлините в далечината заблещукаха по ръба на кратера.

Появи се издутият корпус на съглашенски серафим. След него — още един, още седем... а след тях две дузини, които летяха във формация. Кърт задържа дъха си, надяваше се, че това е само разузнавателна част.

Последва група от съглашенски разрушители. Бяха толкова огромни, че заличиха звездите на нощното небе. В мрака се откри втора вълна от китообразните съдове, а над тях се издигна съглашенски носач, обграден от стотина серафими.

Кърт никога не бе виждал толкова много вражески кораби на толкова малко разстояние и всичките устремени към неговата позиция. Двадесет бойни кораба. Призля му от субзвуковото жужене на антигравитационните им устройства.

Стражите, които орбитираща около купола, се придвижиха, за да пресрещнат новата заплаха. Артилерията във въздуха ги засипа с точни лазерни изстрели.

Двата водещи разрушителя се отделиха от бойната група и се настаниха над купола. От коремите се спуснаха искрящи пурпурни

светлини — антигравитационни транспортни лъчи. Сто бронирани елитни ударни войници се понесоха към повърхността.

Кърт погледна към Данте и го видя високо, на тавана на купола, прикрепен с въжета и вакуумни устройства. Закрепяше пакети от С-12 към нашарения камък. Кърт насочи единичния лъч към свързващото звено на площадката.

— Уил, какъв е напредъкът на д-р Хелси?

— Намери нещо — отговори Уил. — Казва, че се нуждае от десет минути, за да свърши.

— Да свърши с какво? Няма значение. Нямаме десет минути — каза му Кърт. — Пригответи се за топло посрещане на гостите.

Кърт наблюдаваше войните на Съглашението, които се стичаха по транспортните лъчи и се групираха в града: още елитни с плазмени пушки, титаноподобни двойки Ловци с портативни оръдия и почти непробиваеми щитове, плазмени установки и операторите им грънтове, както и чудовищен скарабей. Около купола жужаха призраци и спускателни кораби фантоми, придружавани от банши. Това бе завоевателна армия. Кърт даде знак на спартанците да се спуснат по въжетата към площадката. Трябваше да се изтеглят и то бързо.

Хората му се спуснаха безшумно към безопасната вътрешност на купола. След като всички слязоха, Кърт ги последва.

По терасите на арките се пръснаха снаряди от синя плазма.

Кърт отпусна хватката си върху въжето и се спусна свободно, спирайки в последния миг преди да се сблъска с пода. Претърколи се и се скри зад дясната страна на корабния корпус. Зад него лазери надупчиха каменната платформа.

През арките влязоха шест спускателни кораба и ескортът им от банши. Закръжиха и започнаха рязко спускане. Фред и Люси приклекнаха, вдигнаха ракетометите си SPNKr и стреляха. Ракетите се понесоха нагоре и се взривиха в пилотските кабинни на приближаващите се спускателни кораби. Корабите се разтресоха, станаха неуправляеми и се разбиха в стената на купола.

Останалите четири кораба се приземиха твърдо върху площадката. Елитните изскочиха навън, заеха позиции зад корпусите и откриха огън. Въздухът се изпълни с кръстосана стрелба с бойни игли, плазмени снаряди и куршуми от МА5В и МА5К.

Кърт не искаше да оставя бойните глави „Фенрис“ зад себе си, но нямаше начин да задържат платформата. Прикритието им бе оскъдно и скоро щеше да им се наложи да се сражават с допълнителни подкрепления по въздух. Той понечи да разпорежи изтегляне, но наблизко се пръсна плазмен снаряд, който отнесе цял квадратен метър от корпуса на кораба. Появиха се двойка Ловци, които приклекнаха зад предпазните си щитове, покрити с бойни плочки.

Линда се прицели в двете чудовища и зачака да се разкрият.

Единият ловец вдигна портативното си оръдие до ръба на непробиваемите щитове. Зелените, пращящи от енергия снаряди горяха с пламъци от смъртоносна радиация. Той стреля. Фред скочи към най-близкото прикритие. „Мьолнир“-бронята му пламтеше, сякаш беше направена от фосфор. Ловецът го уцели право в гръдния кош със залп, който беше достатъчен да разруши спускателния им кораб. Енергийните щитове на Фред пламнаха ярко, разпаднаха се и той се свлече на пода. Бронята му пушеше.

— Прикрийте го! — извика Кърт.

Спартанците засипаха с огън елитните и Ловците, които се прибраха зад щитовете си. Данте и Люси изскочиха, хванаха Фред и го довлачиха обратно зад прикритието.

Петима елитни изскочиха на открито и изстреляха поток от плазма и иглени снаряди. Спартанците нашариха телата им с куршуми, но един от тях успя да стреля по Данте, преди да се строполи. Плазменият снаряд облиза бронята на спартанеца. Данте трепна, но продължи да влачи тялото на Фред към линията на безопасност.

Двойката Ловци се показаха за миг иззад съединените си щитове. Люси стреля механично и оголеният корем на единия ловец запръска с оранжева кръв. Ловците се скриха отново зад щитовете. Крещяха от болка, но все още се държаха.

— През ръба, всички — нареди Кърт.

Един по един спартанците се прехвърлиха през края на площадката и скочиха в мрака. Кърт хвърли три гранати на пода, сграбчи една от въжените линии и заслиза надолу. Залюля се веднъж в празното пространство и при обратния мах се приземи на извитата спираловидна стълба под платформата. Отгоре се чу тътен от експлозии. Въжетата изпопадаха.

Данте и Люси поддържаха зашеметения Фред между себе си. „Мьолнир“-бронята му беше черна като въглен. Биопоказателите му бяха променливи, но силни. Показателите на всички подскачаха към линията на свръхнатоварване.

— Взриви купола — каза Кърт на Данте.

Данте кимна, прехвърли Фред върху рамото на Марк и закуцука до далечния край на стълбището с радио детонатора в ръка. Кърт подкани Оливия да поведе отряда и останалите я последваха надолу по стълбите.

По стените на купола се отрази гръмотевично ехо и върху летищната площадка се сгромолясаха скални парчета. Елитните нададоха вой и въздухът се озари от плазмени взривове.

След три завъртания около колоната Оливия вдигна ръка. Всички спряха.

— Виждам ви — каза Кели по радиото на отряда. — Изчакайте, обезвреждам мините... добре, продължавайте.

Кърт и останалите влязоха в помещението. Той забеляза закачените за стените и тавана на стаята противотанкови мини „Лотос“. Помещението се бе превърнало в идеалната мъртва зона. Уил и Кели се снишиха от двете страни на отвора към моста от светлина. Сиянието ги скри.

Кърт направи бърза проверка. Всички бяха тук... с изключение на Данте. Спартанецът се появи зад тях, като накуцваше през стаята и се придържаше с една ръка към стената. Той се изправи и отдаде чест на Кърт.

— Сър, мисля, че ме закачиха.

Биопоказателите на Данте се сринаха до права линия и той се строполи на пода. Кърт коленичи отстрани на тялото му и откачи панела на гръдния кош на ИПЗ-бронята си. Беше видял как плазмата облизва лявата му страна, със сигурност имаше изгаряния от втора и трета степен, които бяха обелили течния балистичен слой. Под ръката и в гръдния му кош се бяха врязали половин дузина иглени снаряди, след което се бяха пръснали. Ребрата му се виждаха, а кухините под тях се пълнеха с черна съсирваща се кръв. Тялото му се отпусна. Изстиваше. Биопоказателите му не помръдваха.

Данте бе мъртъв. Кърт не можеше да направи нищо. Беше видял смъртта на Шейн, Робърт и Джейн. Слушал бе разказа на Том за

смъртта на екип „Бета“ на Пегаси Делта. Сега и Данте. Още един паднал пред очите му. Щеше да е най-лесно да обвини Парангоски и Акерсън за смъртта на спартанците му. Все пак бяха предназначени за високорискови мисии, всички така или иначе щяха да умрат, нали така? А Кърт се беше съгласявал и следвал заповедите. Каква друга възможност бе имал?

Той огледа ръцете си, покрити със спартанска кръв. Линда сложи ръка на рамото му.

— Ще го вземем с нас.

Опитът му го върна в настоящето. Движи се, има петима живи. Алтернативата беше да остане тук и да се присъедини към Данте. Кърт положи нежно трупа на пода.

Трябваше да се съсредоточи. Имаха мисия — да се сдобият с технологията на предходниците. Да измъкне останалите от отряда живи. Кърт си обеща, че ще отмъсти за Данте. Някак. Щеше да се погрижи лично, ако се налагаше.

Линда и Оливия отидоха до Данте и го вдигнаха.

— Вземете екипировката си и ни следвайте — каза Кърт на Кели.

Той тръгна към моста от светлина и влезе в холограмната стая-карта.

Д-р Хелси стоеше на предходническата конзола, върху която се рояха йероглифи. Значението на символите постоянно се менеше. Те се подреждаха в по-високоизмерни модели за момент и след това се организираха в нови калейдоскопични формации.

Оливия и Линда оставиха тялото на Данте на пода. Марк, Аш и Холи коленичиха до него и поставиха ръцете му на гръдния му кош.

— Д-р Хелси — каза Кърт.

Тя вдигна ръка, докато яростно тракаше с другата върху лаптопа, който Мендес държеше пред нея. Малкият проектор на компютъра излъчи малка точица светлина, която прелетя над символите като пчела на лов за нектар.

Мендес подаде бележника с големина на палец на Кърт.

— Кодовете са въведени и готови за активиране, сър.

Кърт провери — на миниатюрния екран се нижеха кодовете за контрол над бойните глави „Фенрис“. Той го мушна в информационния порт на ръкавицата си и сви юмрук.

— Тук има толкова много информация — прошепна д-р Хелси. — Получих потвърждение, че светът е част от схемата на предходниците заедно с пръстените Хейло — техните „мечове“ и „щитове“. Но други елементи все още ми убягват. Споменава се „арката“. Трябва да проверя дали нещо не е протекло грешно... защо не са тук.

— Докторе! — каза Кърт с повече твърдост и пристъпи по-близо. — Над главите ни има съгласенска армада и армия, която скоро ще се изсипе като рояк през тази сграда. Има ли път навън?

— Да и не — отговори тя, без да го поглежда. — В сърцевината на планетата има помещение, където предходниците трябвало да скрият нещо изключително ценно. Може би технологиите, които търсим. По принцип стаята е недостъпна, но активирането на пръстените Хейло е задействало нещо на планетата.

Тя прокара пръстите си през омешаните потоци от йероглифи в опит да ги разчете.

— Има вход към стаята, но той се затваря. След един час и седемнадесет минути ядрото ще стане недостъпно. Завинаги.

— Ядрото на планетата? — каза Кърт. — Няма как да стигнем до ядрото на планетата толкова бързо.

— Трябва да вземем съдържанието на стаята и да се измъкнем — тя най-накрая го погледна, очите ѝ блестяха от вълнение. — Всъщност има начин да стигнем до там. Стаята-карта може да получи достъп до хиперпространствена система за транслокация, подобна на онази, която Кортана използва на пръстена Хейло.

Тя посочи надолу. Кърт видя, че двамата се намират върху матирана черна повърхност, изравнена с пода. Беше четири метра широка и имаше седем страни. Погледът му сякаш проникваше все по-дълбоко под повърхността, все едно гледаше в нещо безкрайно дълбоко... или пък в нищото.

Той премигна и отмести поглед.

— Хиперпространствена транслокация? Телепортационна система.

— На практика, да.

Стаята се разтресе и от тавана се посипа прах.

Д-р Хелси мина покрай Кърт и се насочи към друга част на стаята. Направи леко режещо движение над няколко златни символа.

Тя забеляза Данте и лицето ѝ преbledня.

— О... — прошепна.

— Първо трябва да ни заведете до „СПАРТАНЕЦ-III“, затворени в криокамерите — каза ѝ Кърт.

— Разбира се. Мисля, че разбирам тънкостите на транспортната система достатъчно добре — каза тя. — Трябва обаче да ви предупредя да не детонирате главите „Фенрис“. Електромагнитното поле ще блокира системата.

— Разбрано — каза Кърт. — Просто активирайте механизма за „транслокация“. Заведете ме при спартанците ми.

— Тук все още има толкова много материал за изучаване — каза д-р Хелси. — Предлагам да ме оставите. Аз мога...

Мощен трус разклати стаята. От тавана заваляха скални буци. Д-р Хелси падна и Кърт я хвана, прикривайки я с гърба си. Калените плочи на ИПЗ-бронята му отбиха няколко камъка с размера на бейзболни топки.

Четири противотанкови мини, които Кели бе заложила, избухнаха и разтърсиха помещението.

— Нямаме време, докторе — каза Кърт. — Тук са.

Тя се изправи, избърса праха от лабораторната си престилка и изправи очилата си.

— Очевидно — натисна няколко символа и се консултира с холограмната карта. — Има транслокационна платформа с останалите спартанци на около километър от стаята.

Отвъд холограмната карта на Оникс стената на стаята се напука, а камъкът се нагръ до бледо червено.

Спартанците застанаха между стената и д-р Хелси. Кърт пристъпи пред докторката, а Мендес зае позиция от едната му страна с насочен напред МА5В. Аш бръкна в раницата си и раздаде на членовете на отряда си чакаловите щитове. Те приклегнаха заедно пред „СПАРТАНЕЦ-II“ и оформиха защитна стена.

Д-р Хелси смени символите.

— Тук — прошепна тя.

Нагрятата стена експлодира и от щитовете на спартанците отскочиха отломки. Плазмени снаряди и кристални шрапнели причиниха хаос в помещението през пробива в стената. Щитовете на чакалите отбиха залповете, но силата им бързо отслабваше. Уил, Кели

и Фред изскочиха напред и отблъснаха нападателите. Линда се провря между тях, насочи снайпера си и стреля три пъти. Врагът прекъсна огъня.

— Сега, докторе — каза Кърт.

— Активирам я — каза д-р Хелси. — Може и да последва лека дезориентация.

Тя се пресегна към един сияещ символ. Радиото на Кърт оживя и гласът на Вечно лято се разнесе из шлема му.

— Отговори, Амброуз — каза ИИ. — Имам важни данни, промяна в приоритетите на мисията.

Кърт сграбчи ръката на д-р Хелси. Прашинката от светлина върху лаптопа ѝ се превърна в гологръд индиански войн.

— Мислех, че си унищожен — каза Кърт.

— Стражите наистина откриха и унищожиха комуникационния спусък, но аз бях планирал бягството си добре. — Той разтвори ръка и от нея изскочи сфера. Тя се завъртя, така че погледът на Кърт падна върху северния полюс. Гледката показва увеличен образ на ледените полета и се спусна в огромен вулканичен кратер.

— На тези координати са снети последните термални изображения, направени от хищник на КУОН във висока орбита. Трябва да отидете там. Сега.

— Първо трябва да се погрижим за други неща — отвърна му Кърт.

Технически Вечно лято имаше право да му нареди всичко, стига да поискаше, но предвид обстоятелствата Кърт нямаше намерение да се подчинява на ИИ под контрола на ВСР. Не и когато животът на хората му бе заложен на карта.

— Това е производствен терен на стражи — каза ядосано Вечно лято. — В орбита се води битка между Съглашението и тези извънземни съдове, която вероятно ще унищожи съглашенските сили.

През пробива във вратата премина нов залп от плазма. Щитът на Аш изпраця от пренатоварване. Той се претърколи ниско по земята, за да избегне изгаряне. Фред и Кели метнаха гранати. В далечината се чу екот от експлозии и виковете.

Още една част от стената се загоря... и още една. Съглашенските войници нямаше да се откажат толкова лесно. Щяха да отворят толкова дупки, колкото бяха нужни, за да пробият защитата им.

— Не разбираш — каза Вечно лято. — Когато извънземните сили се справят със съглашенските кораби, ще съсредоточат вниманието си върху по-малката заплаха — бойната група на КУОН в орбита. Тази, която е тук, за да спаси вас.

Изведнъж стратегическата картина в главата на Кърт се измени. Съдбата на тази бойна група и на спартанците беше обвързана. Ако успееш да спасят корабите, щяха да могат да се измъкнат от тази скала. Ако не... щяха да останат тук и да се сражават със стражите и земните сили на Съглашението до края на света. „СПАРТАНЦ-III“ в криокамерите трябваше да почака.

— Фабриката за стражи произвежда нова единица на всеки шест секунди — обясни ИИ. — С тази скорост ще могат да преодолеят всяка сила, която КУОН е в състояние да изпрати.

— Можеш ли да откриеш това място? — Кърт попита д-р Хелси.
— Можеш ли да ни телепортираш там?

Тя задъвка долната си устна. Ръцете ѝ заиграха по символите и завъртяха холограмната проекция на планетата със зашеметяваща скорост.

— Готово — каза тя.

Вечно лято се поклони и изчезна. Кърт махна на спартанците да се изтеглят към центъра на стаята.

— Направете го — каза той. — Сега!

Стените на стаята експлодираха навътре.

ГЛАВА 34

2050 ЧАСА, 3 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС, ПЛАНЕТА ОНИКС

ПРОИЗВОДСТВЕНО СЪОРЪЖЕНИЕ ЗА СТРАЖИ ПОД СЕВЕРНИЯ ПОЛЮС

Кърт пропълзя до ръба, където на пост стояха Линда и главен сержант Мендес, и се вгледа в огромния завод. Думата „завод“ всъщност беше абсолютно недостатъчна да опише тази инженерна страна на чудесата. Отвъд неговата позиция се простираше пещера, която бе толкова голяма, че той можеше да различи леката извивка на повърхността на планетата в далечината. Таванът се намираще извън обхвата на измервателния сензор на мерника „Оракул“ на Линда. На две трети от покрива до повърхността се носеха тънки, черни облаци.

Машина с размерите на боен кораб пръскаше реки от разтопени сплави във въздуха. Течният метал се издигаше в дъга и се спускаше надолу във формата на кука кула, която пулсираше в биолуминесцентни цветове. Дъното бълваше безброй малки части, които мигаха в мрака. Ленти от трептяща енергия поемаха елементите, но интензивността им бе толкова голяма, че Кърт не можеше да види какво се случва под дебелиите им слоеве, от отсрещния им край обаче струеше непрекъснатата линия от триметрови цилиндри.

На километри от Кърт се издигаше пирамида, която бе пет пъти по-голяма от Голямата пирамида в Гиза. Вместо от каменни блокове обаче сградата се състоеше от увиснали във въздуха златни сфери, върху които блестяха предходнически йероглифи.

На всеки шест секунди от върха на пирамидата се издигаше сфера, обгърната от лъч сребърна светлина. Докато се изкачваше, светлината се усилваше толкова много, че Кърт не можеше да различи какво се случва дори през максимално поляризирания си визьор. Когато сферата напуснеше пирамидата, около нея имаше три мачти. Всички компоненти се въртяха в нулева гравитация, докато накрая не се напаснеха в познатата страховита форма — страж от Оникс. Новият

дрон отлиташе в облаците над пирамидата, които можеха да бъдат единствено хиляди завършени машини.

Той премигна, докато се чудеше как можеха да неутрализират това място и се оттегли от ръба.

На дълбоко в сенките на широката тераса се намираше платформа с широчина четири метра и малка холограмна конзола — устройството за „транслокация“ на д-р Хелси. Тя бе коленичила в средата на платформата, изучаваше символите във въздуха и от време на време натискаше тези, които привличаха вниманието ѝ. Беше ги спасила — придвижи ги от стаята-карта до този завод за стражи побързо, отколкото можеха да мигнат. Фред, Кели и Уил стояха приклеknали около платформата, а погледите им бяха насочени през снайперите им. Стрелбата нямаше да им помогне, но поне щяха да забележат всеки приближаващ се страж. Пред „СПАРТАНЕЦ-II“ бяха Аш, Холи, Оливия, Марк, Том и Люси. В ИПЗ-броните си приличаха на сиви и черни петна. В ръцете си държаха щитовете на чакалите, готови да ги активират и да предпазят останалите.

При транслокацията бяха изпитали силно гадене. Д-р Хелси го бе нарекла „грешка поради неточност“. Кърт се чувстваше така, все едно някой е разплел червата му и ги е върнал в тялото му обърнати наопаки. По време на пътуването им Холи повърна. Тя разтърси главата си, опитвайки се да почисти визъора си. Не смееше да махне шлема във вражеска територия. Костюмът разполагаше с почистваща струя, която можеше да изпари замърсителите, но това щеше да отнеме няколко минути. Тя се приближи до Данте и сложи ръка на рамото му. Тялото на младия спартанец беше подпряно на стената и увито с термоодеяло.

Кърт извърна поглед, беше твърде болезнено и той беше благодарен, че никой не можеше да види измъченото му изражение.

— Сигурна ли си, че не можем да използваме ядрените оръжия? — прошепна Кърт на д-р Хелси.

— Електромагнитният пулс ще разстрои транслокационната система за дни. — Тя погледна часовника на китката си. — До шейсет и осем часа започнатото активиране на Хейло-пръстените ще бъде завършено на този свят. Вратата към стаята в ядрото на Оникс ще се затвори. Без транслокационната система няма да можем да влезем вътре, да вземем технологиите и да се измъкнем.

Фред кимна към завода.

— Ако тези неща излязат, нападнат флотилията на КУОН и спечелят, оставаме в капан.

Д-р Хелси отвори лаптопа си. Натисна няколко копчета и обърна екрана към спартанците. На дисплея беше заводът, показан от птичи поглед.

— Тук, тук и тук — каза тя, докато посочваше. — Разрушете тези структури и производството на стражи ще спре за неопределено време.

Мишените бяха кристален източник на енергия, голям колкото триетажна сграда, U-образен обект с размерите на кръстосвач на КУОН и гигантска сфера, която продължаваше на десет хиляди метра под повърхността.

— О... лесна работа — промърмори Кели.

— Ако използваме останалите експлозивни С-12 и няколко ракети SPNKr, може би ще успеем да строшим кристала — каза Уил.

Фред поклати глава.

— Погледнете мащаба на картата. Обектите са на тридесет километра един от друг. Ще ни отнеме твърде много време да покрием разстоянието.

Холи се прокашля и каза:

— Това означава, че трябва да сме на три места едновременно и се нуждаем от десет пъти по-голяма огнева мощ от тази, с която разполагаме сега. Това е невъзможно.

Кърт трепна и си припомни кредото на спартанците — „нищо не е невъзможно“. С колко животи бяха платили, за да докажат това? Може би този път наистина се намираха в тактическа безизходица.

Всички се взираха отчаяно в диаграмата.

— Заек — прошепна Аш.

Кърт зачака обяснение, но Аш продължи да изучава картата на д-р Хелси. Кели щракна с пръсти.

— Разбирам! — тя шумно се засмя. — Смел план, хлапе.

Аш се обърна към тях.

— Можем да бъдем на три места едновременно — каза той. — Също така разполагаме със стотици пъти повече огнева мощ, отколкото ни е необходима.

Той се обърна и се вгледа в завода.

— Ще трябва всички да се превърнем в зайци.

Аш едва се удържа да не повърне. Това беше най-глупавият план, който някога бе измислял. Вече обаче беше твърде късно да се откажат. Преди миг се намираше на терасата срещу д-р Хелси, а сега отряд „Сабя“ беше на дъното на производствения терен, вътрешностите им се бяха усукали на възел и всички заедно бягаха, за да спасят живота си. От облаците над главите им се отделиха стотина двойки стражи и се стрелнаха след тях.

Спартанците от отряд „Сабя“ се пръснаха и се запровираха под тръби и нажежени кристални проводници, движейки се възможно най-бързо. Скоростта беше единствената възможна тактика. Аш видя целта, която се издигаше на такова разстояние над него, че по-скоро приличаше на част от релефа, отколкото на разрушим обект. Пирамидата от сфери се издигаше нагоре в безкрайността, милиони и милиони златни топки се поклащаха по местата си и бавно се обръщаха. Гигантски подземни генератори на силови полета ги задържаха неподвижни.

Подът на терена беше от син метал, осеян с взаимосвързани предходнически йероглифи. Пред него като маяк се издигаше сиянието на сребърен пламък. Беше широк само десет метра и представляваше връх на един от генераторите, които стигаха до десет хиляди метра под повърхността на завода.

Над него, на километри нагоре във въздуха, се издигаше фонтан от разтопен метал — ослепителна дъга от пламъци. Хоризонталният магнитен куплунг в основата на пирамидата беше мишената на отряд „Сабя“. Том и Люси се бяха промъкнали преди тях, за да взривят високия колкото триетажна сграда кристал на далечния край на завода.

Аш спря и се обърна, за да види къде са стражите преследвачи.

Пред очите му избухнаха искри. Обучението и инстинктите му поеха контрол над тялото му преди съзнанието да се задръсти с напразни мисли. Той пристъпи надясно, оттласна се и скочи наляво. Подът експлодира. Шрапнели разкъсаха ИПЗ-бронята му. Смътно усещаше, че нещо с левия му крак не бе наред, но не му обърна внимание. Аш се претърколи на земята, обърна се и метна граната по трите двойки стражи, които преминаха над него. Гранатата отскочи от щитовете им и се взриви във въздуха, без да постигне каквото и да е.

Планът работеше поне частично — привличаха огън върху себе си. Той забеляза още дузина стражи във въздуха, които стреляха по други мишени и обсипваха завода със златна светлина, остри като бръснач сенки и пламнали кратери в стопената скала.

— Групирайте се. Ускорено приближаване към целта — каза Аш по канала на отряда си.

Той отбеляза върха на генератора върху своята „ТАККАРТА“ и постави втори маркер върху точката за сбор преди отстъпление. Между двете имаше триста метра открита площ.

Аш се втурна напред, като се движеше възможно най-хаотично: надясно, наляво, внезапни спирания, претъркавания и присвивания. Около него се сипеха енергийни лъчи. Заливаше го огън. Разтопен метал опръска гърба му, но той не трепна. Очите му се покриха с червена мараня и видимостта му се стесни, погледът му се насочи към пламтящата цел пред него. Трябваше да стигне до там. *Щеше да я стигне.*

Аш спринтира право напред. Мускулите му пулсираха и горяха до един, натежали с млечна киселина.

Оливия и Холи стигнаха купола, обърнаха се и чакаловите им щитове се включиха. Двете застанаха една до друга с припокриващи се енергийни щитове. Зад тях се издигаше фантастичната по размери пирамида от сфери. Милионите очи се извърнаха към тях.

— По-бързо — извика Холи по отрядния канал. Тя надигна долния край на щита си с половин метър. — Отдолу, бързо!

Аш скочи, гмурна се под краката им и зад енергийните щитове. Обгърна го светлина. Подът от двете му страни се стопи и се разхвърча назад. Той застана между другарите си от отряда и включи своя чакалов боен щит. Към тях се присъедини Марк. Аш се поколеба, изчакваше Данте да стигне до тук. След това осъзна тъжната си грешка. Искаше му се приятелят му да бе до него... но го нямаше, а Данте би искал отрядът му да се пази. Да се бори. И да спечели.

Аш наблюдаваше рояка от врагове, които ги обкръжаваха. Около тях имаше приблизително четиридесет двойки стражи. Можеха да стрелят заедно и да превърнат отряд „Сабя“ в сгурия, но вместо това се държаха някак предпазливо... сякаш обмисляха какво да правят.

Това бе *единственото*, което не можеше да позволи да се случи.

— Привлечи вниманието им — каза Аш на Марк.

Марк кимна и вдигна единствения им ракетомет SPNKr. Насочи го на четири часа към облака от стражи. Ракетата прекоси въздуха, удари една от двойките право в центъра и се пръсна в гъба от гръм и дим. Стражите бяха недокоснати зад щитовете си. Дроните, които досега се носеха над тях, престанаха да кръжат и се подредиха един зад друг в линия, насочена към отряд „Сабя“.

— Дръжте здраво — нареди Аш. — Оливия, виж какво става на шест часа.

Спартанците се притиснаха възможно най-близо един към друг.

— Всичко зад нас е чисто — прошепна Оливия. — Най-добрият вектор за отстъпление е на девет часа.

Нямаше начин няколко чакалови щита да удържат комбиниран енергиен залп, който би могъл да изравни цяло гранитно плато. Но пък така или иначе нямаше да им се наложи.

Седемте стражи се прицелиха и сферите им заблестяха в червено, кехлибарено и най-накрая в лъскаво злато.

— Дръжте се — прошепна Аш по радиото на отряда. Той приклепна по-ниско и стисна зъби.

Дроните свиха формацията си и пламъкът в сферите им се усили.

— Сега! — извика Аш.

Спартанците от отряд „Сабя“ скочиха, претърколиха се на земята и се разпръснаха. Стражите изстреляха заредения до край енергиен лъч по позицията на спартанците от преди миг — право върху пламтящия генератор на силови полета.

Аш се обърна, но ударната вълна разтърси тялото му. В гърба му се врязаха шрапнели и кожата му изгоря. Той се съсредоточи върху втория навигационен маркер на горния си лицев дисплей, единственото значимо нещо сега. Затича се към малката платформа на триста метра от него, единствения път за бягство. Въздухът около него увисна за миг и след това се понесе обратно към генератора с ураганна мощ. Той се обърна. Любопитството му бе надделяло над инстинкта му да избяга.

На мястото на сребърния купол сега се намираше черен кратер от огънат метал. Стражите се рояха над него и покриваха отворената рана с щитовете си, но краищата на кратера продължаваха да трептят, докато въздухът биваше всмукван навътре. Към пробива се спуснаха още стражи, за да се опитат да го удържат.

Сетивата на Аш бяха пометени от сребрист пламък. Последва двойна експлозия и върху него се спусна ръката на гигант. Той се търкаля десетина метра и се стовари право по гръб. Макар и зашеметен, успя да се изправи. Стражите ги нямаше. Кратерът, който се бяха опитали да удържат, вече представляваше димяща пукнатина, широка сто метра. Пирамидата от сфери, планината от метал се разтрепери.

Това беше само един от трите генератора на силови полета, но без него структурата ставаше нестабилна. А когато милион кръгли тежести, наредени една върху друга не бяха в пълен баланс...

Аш се обърна и побягна с всички сили. Пред него Холи бе паднала и се опитваше да се изправи. Той отиде до нея, хвана я за ръката и я вдигна. Двамата погледнаха към пирамидата и замръзнаха.

Външните слоеве от сфери се разпаднаха и топките заотскачаха една от друга. Започна верижна реакция на спускащо се унищожение. Потеккоха реки от метални кълба, след това порои, лавина, която се разбиваше в пода на огромни вълни, тонове от метал, насочени към тях.

— Ехо! Бягайте! — изкрещя Марк по радиото.

Аш премигна и излезе от вцепенението. Двамата с Холи се обърнаха и затичаха към сборния пункт. Марк и Оливия вече бяха на платформата и им махаха да побързат. Аш почувства гръмотевичната сила, която отекваше през камъка под краката му и ставаше все по-шумна с всяка негова стъпка, докато накрая не го разтърси чак в костите.

С Холи скочиха върху платформата.

— Д-р Хелси, сега! — извика той по отворения комуникационен канал.

Нищо не се случи.

Членовете на отряд „Сабя“ стояха рамо до рамо и гледаха как апокалиптичната вълна от метал се разбива върху машините и мачка стражите, които се опитваха да избягат от прииждащата километрична стена.

Нямаше как да избягаш от подобно нещо.

— Изпълнихме мисията — каза Аш на приятелите си по канала на отряда. — Спечелихме.

Той още държеше ръката на Холи. Стисна я по-силно. Сянката на вълната ги покри и потопа в мрак. Изведнъж около тях избухна експлозия от светлина. Гаденето порази вътрешностите на Аш като удар с ръкавица, увита около тухла. Ослепителният блясък избледня. Отново се намираха на терасата.

Холи пусна ръката му и погледна настрани. Марк се облегна на стената. Оливия отстъпи от платформата и повеси глава между краката си. Д-р Хелси седна и се вторачи в торнадо от съглашенски символи, които се издигнаха над лаптопа ѝ. Очите ѝ се стрелкаха напред-назад в опит едновременно да обхванат всичко. Тя отдели няколко сребърни триъгълника.

— Извинявам се за закъснението — каза тя, без да поглежда нагоре. — Настъпиха усложнения. Моля ви, отстъпете от платформата. След вас идват Том и Люси.

„СПАРТАНЕЦ-II“ от синия отряд вече се бяха върнали и седяха приклекнали по краищата на сенките до ръба, от който се виждаше завода.

Въздухът гъмжеше от стражи, които летяха в конфигурации. Пирамидата я нямаше, а от пода отскачаха милиони сфери и продължаваха напред, като мачкаха машини и подпалваха проводници. Фонтанът от огън — целта на синия отряд — се мяташе неконтролируемо и пръскаше стопени сплави по стените, тавана, навсякъде, но не и в съда, който трябваше да складира метала.

Гласът на Том прекъсна мълчанието по комуникационния канал.

— Готови сме за транслокация, д-р Хелси.

Думите му прозвучаха на фона на стрелба. В отговор д-р Хелси изсъска, прекара ръка през иконите и след това започна отново да ги събира.

— Каква е пречката? — попита лейтенант-командирът.

— Някой друг използва системата — отговори тя. — Заради това беше и закъснението на отряд „Сабя“, а сега Том и Люси.

— Някой друг? — каза той. — Имаш предвид Съглашението?

— Напълно възможно — отговори докторката.

Фред се обърна и прошепна:

— Това означава, че могат да ни проследят и да ни последват.

— Докторе, ако ще правите нещо, трябва да го направите! — изкрещя по канала Том.

Върху платформата проблеснаха златни пръстени и изчезнаха. На тяхно място стояха Том и Люси. Ръцете им бяха вдигнати в инстинктивен опит да отбият надвисналата заплаха. Около тях се извиваха и разпръскваха струйки плазма.

— Сега — довърши Том. Той издиша дълго и докладва на лейтенант-командира. — Мисията е изпълнена, сър.

В далечината се появиха малки експлозии, които прозвучаха като поредица от навързани фишеци. Конфигурациите от стражи се пръснаха, някои се сблъскаха с останалите, а други се засилиха право към стените.

Д-р Хелси погледна часовника си.

— Имаме петдесет и три минути преди стаята-ядро да се затвори, Кърт.

Лейтенант-командирът кимна.

— Всички на платформата — нареди той. — Докторе, преместете ни при отряд „Катана“.

Аш, чийто стомах вече предсещаше гаденето, се натъпка заедно с приятелите си на четириметровата платформа.

Странно, досега не бе мислил за по-възрастните спартанци като за част от отряда си. Или пък той беше част от техния отряд? Той забеляза кръвта, която течеше от отворите на бронята му над ставите и обагрения в червено отразителен камуфлаж. Бе получил бойното си кръщение. Бяха изгубили и Данте. Висока цена, която трябваше да платят.

Главен старшина Мендес наблюдаваше саморазрушаващия се завод.

— Това са много стражи — прошепна той. — Чудя се защо използваша само частица от тях.

— Програмирам три секунди закъснение — каза д-р Хелси, затвори лаптопа си и се присъедини към тях.

Думите на Мендес притесниха Аш необяснимо силно и напрежението в стомаха му се увеличи. Там имаше стотици хиляди стражи. Защо просто си бяха стояли тук? Трябва да са вършили някаква работа...

Отрядът бе обгърнат от светлинни кръгове.

Аш се надяваше никога да не разбере. Искаше само да спаси „Катана“, да вземе технологиите, които д-р Хелси бе обещала, и да

изчезне оттук преди Съглашението да ги настигне. Предчувстваше обаче, че няма да бъде толкова лесно.

ГЛАВА 35

2105 ЧАСА, 3 НОЕМВРИ (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС, В ОРБИТА БЛИЗО ДО
ЛУНАТА НА ОНИКС

НА БОРДА НА ХИЩНИКА НА КУОН „ЗДРАЧ“

Командир Ричард Лаш наглеждаше освобождаването на мините. Двамата с лейтенант командир Чо наблюдаваха отсека за изстрелване на „Здрач“. Помещението с размери на дрешник, зад малкия прозорец за наблюдение, беше охладено до абсолютната нула. Ядрените глави вътре бяха преминали през три термални охлаждания и температурата им бе изравнена с тази на междузвездното пространство.

Малките глави „Стършел“ бяха прехвърлени на борда от „Бразидас“ — разрушител със сериозни повреди. За щастие Чо бе забелязал минималното изтичане от реактора им и ги бе преместил, преди да разпространят радиация по корпуса на „Здрач“. Това щеше да ги превърне във факла на фона на вътрешно системната слънчева радиация и щеше да провали прикритието им.

— Пусни я да лети — нареди Лаш.

— Изстрелване — прошепна Чо. Той хвана двойния ръчен лост, който служеше като предпазител и с голяма концентрация освободи бойната глава.

Кръглата врата на отсека се разтвори и черната яйцевидна мина „Стършел“ изпадна от контейнера си и сантиметър по сантиметър се понесе в космоса.

— Това беше последната, сър. — Чо избърса капките пот, които се бяха събрали върху смръщеното му чело.

Принципно Чо бе преминал задължителната възраст за пенсиониране на служителите на разрушители на КУОН. Капитан Иглесиас внимателно бе заобиколил този факт. Квалифицираните офицери на КУОН бяха на изчерпване и замяната на Чо беше невъзможна.

Лаш му кимна одобрително, по-голяма похвала би накарала стария инженер да се чувства некомфортно.

— Благодаря, сър.

Лаш влезе в тунела към мостика и се отгласна напред в нулевата гравитация. Превъртя се напред и използва краката си като спирачка. Отне му един миг, за да се успокои, преди да отвори люка. През последните петнадесет минути „Здрач“ бе засякъл в космоса, от тъмната страна на луната на Оникс, четиринадесет ядрени мини — снаряди с мощ от тридесет мегатона, специално подобрени за работа във вакуум. Да запазят невидимостта си и да ги разтоварят в синхрон с разписанието на адмирал Патерсън се оказа трудна задача, но те се справиха. На Лаш му се наложи да плати за това с и без друго омаломощените си нерви. Той пригладя униформата си, прокара ръка през оредялата си коса, пое си дълбок дъх и отвори люка.

— Докладвай — каза той на лейтенант командир Уотърс.

Уотърс вдигна кървясалите си очи от дисплея.

— Информирахме адмирала, че мисията е изпълнена, сър. Той премества флотата към нови координати, във висока орбита от светлата страна на планетата.

Лаш прегледа системната навигационна карта. Патерсън щеше да използва за прикритие целия планетоид. Нуждаеше се от него. Вражеските сили все още ги превъзхождаха — шестнадесет кораба срещу техните четири. За всеки нормален човек бе ясно, че атака срещу съглашенската бойна група щеше да е равносилна на самоубийство. Тази граница обаче — между лудостта и нормалното — ставаше все по-размазана в системата, в която се намираха.

Лаш се настани в капитанското кресло.

— Лейтенант Янг? Състояние?

— Тъмни като среднощния мрак под някоя скала, сър.

Лаш кимна, доволен от хиперболата на Янг. Проявата на хумор бе добър знак.

— Лейтенант Дурано, придвижи ни към лунната точка „Лагранж-4“ с една четвърт мощност. Кажете на командир Чо да започне бавно зареждане на хиперпространствените кондензатори.

— Да, сър. — Тя натрака командите, изруга, изтри написаното и ги въведе отново, този път правилно.

Дурано се нуждаеше от сън. Всички се нуждаеха. Трябваше обаче да я задържи още малко. Нямахше кой да я смени, а всичко така или иначе щеше да свърши скоро, по един или друг начин.

— Покажи съгласенската флотилия на екрана — нареди Лаш на Уотърс. — Направи ново сканиране и ми покажи пълен спектрален анализ.

— Всички сензори са насочени към целта — каза Уотърс.

На централния екран се появиха цветни дъги, които заизграждаха сложни образи от радиация от дълбокия инфрачервен спектър до меки гама-лъчи. На дисплея се оформиха четиринадесет съгласенски кораба, събрани заедно в сферична формация на триста хиляди километра от тях.

На Лаш му заприличаха на гладни акули, готови да се нахвърлят върху няколко сардини. Но спектралните им анализи показаха друго. От корабите се сипеха термални цветове и радиационните изтичания на обилни спирали. Бяха повредени от първата атака на Патерсън и пленената от извънземните дрони плазма.

Врагът чакаше, възстановяваше пораженията, а по всяка вероятност извънземните бяха разпенени от желание да се върнат в битката и да започнат нова престрелка с бойната група на КУОН.

Патерсън обаче имаше друг план — да ги удари първи. Силно.

— Има ли активност от Оникс по спешния канал? — Лаш попита Янг.

— Не, сър. Нито знак откакто изкуственият интелект на ВСР се погрижи за извънземните дрони.

Лаш се чудеше как ИИ и спартанците на планетата бяха неутрализирали извънземната флотилия. Дали бяха превзели някакво супероръжие? Както и да го бяха постигнали, той си обеща, че лично ще стисне ръцете на всеки един от тях.

— Продължавай да следиш всички честоти на КУОН — каза той на Янг. — Спартанците може и да се нуждаят от транспорт.

— Действие на екрана — обяви Уотърс. Камерата се обърна към кърмата и се съсредоточи върху сребрилата луна.

От районите на здрачаване, от двете страни на луната, стреляха оръдия с магнитни ускорители и за кратко осветиха вече разделената бойна група на КУОН във висока орбита. В космоса се изстреляха стоманени и волфрамови снаряди, завиха леко под влияние на гравитацията и се понесоха право към корабите на Съгласението.

Вражеските съдове разпуснаха формацията си. Един от снарядите пропусна целта си. Три я намери. Уцелените кораби се

озариха със светлина, докато щитовете им поеха огромната кинетична енергия. Отскочиха назад... забавиха се и спряха, недокоснати от единичните изстрели. Корабите на Съглашението се обърнаха и набраха скорост към луната.

Залпът бе постигнал точно това, на което адмирал Патерсън се бе надявал — да подразни извънземните и да ги вбеси. Бойната група на КУОН се скри зад луната и не позволи на врага да стреля, по нея.

— Активирай ЕМП-заглушителите — каза Лаш, опитвайки се да удържи надигащата се вълна адреналин. — Изключи основните и вторичните компютри.

— Да, сър — казаха едновременно Дурано и Янг. Двамата трескаво се заеха да изолират деликатната електроника на „Здрач“ от предстоящите ядрени взривове.

Бойната група на Съглашението се раздели, двете половини се придвижиха към различните краища на луната и заеха позиции, от които да разрушат скритите човешки кораби с плазмени снаряди. Докато се приближаваха обаче за тях бе невъзможно да видят, че флотилията на адмирал Патерсън се отдалечава право назад от луната.

— Вражеските кораби се приближават към обсега на минните полета алфа и бета — докладва Дурано.

— Активирай полетата алфа и бета — прошепна Лаш.

Янг извърши манипулациите на конзолата си и каза:

— Командата е изпратена, сър, получихме и потвърждение през борда.

Флотилията на Съглашението скоро щеше да разбере защо към бойните групи на КУОН винаги имаше прикрепен кораб от клас „Хищник“. Това бяха промъкващите се крадци и шпиони във флотата на КУОН, подходящи за разузнаване в тила на врага, за спасителни мисии и при определени условия, за поставяне на ядрени мини на точното място.

— Близката вражеска група се намира в центъра на поле алфа — обяви Дурано. Ръцете ѝ се тресяха. — Далечната група пресича границата на обхвата на поле бета.

— Отключете предпазните протоколи — каза Лаш.

Янг кимна и въведе кодовите думи, които нагорещиха шестнадесетте ядрени бомби. Червеният „адски“ бутон на командната конзола на Лаш засвети. Той постави палеца си до него.

Биометричният му подпис съвпадна и се чу потвърдително пиукане. Лаш махна предпазното покритие, сложи командирския ключ в съседния до бутона слот и го завъртя.

— Близката група приближава края на обсега — каза Дурано. — Група бета е в центъра на полето.

— Всичко — прошепна Лаш — или нищо.

Той натисна с пръст и бутонът щракна задоволително.

Сред експлозии от двете страни на луната се родиха седем малки слънца, надуха се и обгърнаха съглашенските бойни групи. Огнените кълба от ядрена енергия се охладиха последователно до жълто и бледо червено. Дори и с вакуумно подобрени носители, ядрените бойни глави постигаха едва частица от продължителността на взрива, който би се получил в атмосферни или земни условия. Разрушителните облаци изтъняха и станаха прозрачни. Около планетоида се оформи растящ ореол от блещукащата мараня от изстиващ метал.

Във вътрешността на този взрив от сребърни конфети обаче се отличиха няколко по-едри блещукащи петна — енергийните щитове на четири оцелели съглашенски разрушителя. Адмирал Патерсън придвижи флотилията си напред към луната и откри огън. Металните снаряди разрязаха космоса, а зад тях ракети „Арчър“ оставиха следи от газове във вакуума.

Два от корабите на Съглашението промениха курса си твърде мудно и пресрещнаха снарядите. Отслабените им щитове се разпаднаха и в корпусите им се отвориха кратери. Когато плазмените им оръдия аварираха, от корабите запряскаха огнени струи. Ракетите „Арчър“ се разбиха на ята в ранените съдове и взривовете надупчиха бронята и решетките за придвижване в космоса. Осакатените кораби се обърнаха към луната и бавно се заклатушкаха към повърхността ѝ.

Бойната група на КУОН продължи щурма си. Четири бойни кораба срещу последните два поразени разрушителя на Съглашението — обстоятелствата не бяха чак толкова неблагоприятни.

Лаш си представи как след сто години историците може би щяха да разглеждат този миг и да го обявяват за повратна точка в борбата на човечеството. Тяхната битка и победата им над Съглашението на Оникс, наградата им, в лицето на извънземните технологии, и бягството им — не просто, за да оцелеят, а за да спечелят дългосрочната борба. Беше вярвал тайно, че няма да могат да удържат

войната за дълго. Сега едва разпознаваше емоцията, която го заливаше. Надежда.

— Съглашенските кораби променят курса си — каза лейтенант Дурано. Зъбите ѝ се бяха впили в долната ѝ устна, където се появи малка капка кръв. — Пряко на нашия, сър.

На екрана последните два вражески разрушителя ускориха към луната. Появи се прогноза за траекторията им — дъговидна орбита, която щеше да ги изведе от другата страна на спътника и право към „Здрач“.

— Заредете главните компютри — нареди Лаш. — Чо, в какво състояние са системите ни за пътуване през хиперпространството?

Гласът на Чо се разнесе по комуникационния канал, придружен от прашене:

— Кондензаторите са пълни на осемдесет процента и продължават да се зареждат. Ще се нуждаем от пълната мощ на двигателите за още две минути.

— Разбрано — отговори Лаш. Две минути можеха да се окажат вечност.

— Поддържайте протоколите за затъмнено придвижване — нареди той на Янг и се обърна към лейтенант Дурано. — Използвай доковите струи, за да преместиш кораба, така че да сме обърнати с минимална площ към приближаващите съдове, докато са от обратната страна.

— Да, сър! — тя активира тръстерите и натисна джойстика, за да постави кораба в нова позиция.

Докато те се движеха, луната на екрана се наклони. Двата съглашенски разрушителя се появиха от далечната страна на луната и образът им на екрана нарасна. Грациозни и опасни, излезли сякаш от ада, сиво-сините им корпуси се отпавиха право към „Здрач“.

— Изчисли наново курса им — каза Лаш на лейтенант командир Уотърс.

Уотърс се изправи над конзолата си и провери два пъти сметките си.

— Курсът им не е насочен към нас, но минава много близо — прошепна той.

Съвпадение? Или пък врагът ги бе забелязал и сега търсеше отмъщение?

— Оставаме невидими — нареди Лаш.

Нямаха голям избор.

Гладките линии на корпусите на разрушителите изпълниха дисплеите им. Лаш почувства неприятно усещане в стомаха си, причинено от квантовите вибрации на изтласкващите двигатели на Съглашението. „Здрач“ загуби равновесие и се завъртя. Екранът се изчисти и показа въртящо се поле, обсипано с немигащи звезди.

— Тридесет и един метра до левия борд — каза задъхано Уотърс.

— Вълната от тласкачите им ни запрати извън точката на Лагранж, сър — каза лейтенант Дурано.

— Остави кораба да се носи — каза Лаш. — Насочи камерите към „Сталинград“.

Звездите на екраните забавиха въртенето си и гледката се фокусира върху четирите бойни кораба на КУОН, които заобикаляха луната с пълна скорост в преследване на двата съглашенски разрушителя.

— Подготвят се за изстрел — каза Уотърс. — Имат още шест метални снаряда. Би трябвало да им стигнат.

— Енергийно копие! — извика Янг. — Не идва от нашите кораби. Не е и от съглашенските, сър.

— Местоположение? — попита Лаш и се надигна от капитанския стол.

Янг поклати глава и отвори уста, но не продума. Уотърс отиде до конзолата за сензори и операции и се загледа в дисплеите.

— Профилът на мощността предполага хиперпространствено поле — каза той. — При това голямо. Моделът е на развиваща се спирала. Местоположението е... — мускулите на лицето на Уотърс увиснаха — навсякъде.

Пространството около флотилията на КУОН се нагъна, появиха се сини линии, които се свързаха и преплетоха като вълни от сапфирена вода. Хиперпространствени полета разкъсаха нормалното пространство и ослепителна радиация на Черенков погълна нощта. В този момент се появиха дузини съглашенски разрушители, носачи и кръстосвач. Ята от тях оформиха фаланга между бойната група на КУОН и двата оцелели вражески кораба.

— Преброих тридесет и два съглашенски съда — обади се дрезгаво Янг.

Лейтенант Дурано замръзна на пулта си. Очите ѝ се разшириха от ужас.

Съглашенската армада стреля. Кръглите енергийни проектори заблестяха и чиста бяла светлина разцепи мрака. Титаниевата броня на корабите на КУОН се нагря и изпари, сля се със струите кислород и фотонното напрежение разпиля пламъците в димни вълни. Ракети „Арчър“ и снаряди от оръдията с магнитни ускорители полетяха в отчаян опит за контраатака. Ракетите се взривиха за част от секундата след изстрелването, експлозивите им се бяха нагрили до пределната точка. Четири от металните снаряди преминаха през конусите от енергийните проектори и се превърнаха в огнени топки от втечен метал. Три пропуснаха. Един попадна в целта и се пръсна в съглашенските щитове, без да постигне нищо.

Оръдията на тридесет и двата кораба загоряха плазмата си, изстреляха я в дъга към човешката флотилия и удариха фатално поразените съдове. В броните се отвориха кратери, плазмата разкъса палубите, докато суперструктурите на корабите не се огънаха и вътрешните газове не излязоха под формата на огромни пръскащи се мехури върху вече разтопените корпуси. Съглашенската армада прекъсна огъня и бавно напредна.

За секунди корабите на Адмирал Патерсън бяха превърнати в поле от космически отломки. Вражеските кораби откриха огън с лазерите за изолирана стрелба и започнаха да унищожават спасителните совалки.

— Приближават се отломки — предупреди ги Уотърс.

— Трябва да направим нещо — прошепна лейтенант Дурано.

Победната бойна група, която преследваше обречения си враг, вече бе купчина от премятащи се, полустопени носове на кораби и обхванати от пламъци ядра на реактори. Носещо се гробище. Призраци.

Надеждата, която Лаш таеше, се бе изпарила окончателно.

— Не правете нищо — каза им Лаш.

— Сър, ако нещо ни удари и преживеем сблъсъка, отклонението на отломките ще ни издаде — каза Уотърс.

— В подобна близост до толкова много кораби — отговори Лаш, — маневрирането ще има същия ефект.

Той отиде до лейтенант Дурано при навигационния пулт.

— Дръж се — каза ѝ той. В очите ѝ блестяха сълзи, но тя кимна и се хвана здраво за стола си.

Лаш погледна часовника на китката си, за да се увери, че е навит докрай.

Съглашенската армада се приближи, скри звездната светлина и покри „Здрач“ със сянката си.

ГЛАВА 36

2115 ЧАСА, 3 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС

НЕОПРЕДЕЛЕНО МЕСТОПОЛОЖЕНИЕ В ПРЕХОДНИЧЕСКАТА КОНСТРУКЦИЯ, ИЗВЕСТНА КАТО
ОНИКС

Кърт направи знак на Фред, Аш, Линда и Марк да прекосят разстоянието. Те се запридвижиха по двама нагоре по коридора, от колона до колона. Отпред „СПАРТАНЕЦ-III“ едва се различаха в броните си, които се сливаха отчасти със сянката, отчасти с ивиците оникс. „СПАРТАНЕЦ-II“ се точеха зад тях като течен живак, който се стича по кадифе. Грациозно и тихо. Разликите между двете поколения бяха загърбени. Синият отряд и отряд „Сабя“ работеха като единна бойна част, семейство, събрано от кризисните обстоятелства.

Кърт погледна датчика си за движение. Идентификаторите „приятел или враг“ припокриваха решетката. Спартанците бяха заели възможно най-добрите позиции — до всяка от колоните, които се нижеха по високия десет метра коридор. Кърт, Том и Люси имаха право. Оливия разузнаваше. Идентификаторът ѝ беше изключен, така че Кърт не знаеше къде точно в стаята пред тях се намира тя.

Подът на коридора беше обсипан с предходнически символи в нефритено, тюркоазно и лазур. Д-р Хелси предполагаше, че това е епическа поема, която разказва за битка в далечното минало на предходниците. Кърт знаеше само, че коридорът представляваше зона на смъртта. Липсваха укрития и видимост на дълги разстояния. Добър избор на място за засада.

Оливия прати троен зелен сигнал — „всичко е чисто“. Кърт сигнализира на Том и Люси да го последват и те се промъкнаха заедно в следващата стая. Сенки обвиваха редиците от ниски машини, а единствената светлина идваше от осемте, подобни на пашкули, саркофага, струпани в средата на помещението. Бяха прозрачни и в тях лежаха хора с неясни черти.

Оливия застава до Кърт.

— Петима от тях би трябвало да са отряд „Катана“ — прошепна тя. — Този все още носи зеления знак за „убит“ от упражнението за завършване с почести.

Кърт поглади повърхността на саркофага с ръкавицата си. Дали хората вътре бяха живи? Мъртви? Някъде по средата? Бе дошъл първо тук, не се бе втурнал след технологията, от която се нуждаеше КУОН, рискуваше всичко заради отряд „Катана“.

Никога не изоставяй паднал другар след себе си. Това обаче не беше цялата истина. Ако го накараха да избира между извънземни технологии, които могат да спасят цялото човечество, и петимата спартанци щеше да избере първо спартанците. Щеше да направи всичко, за да ги защити.

— Да видим с какво си имаме работа — каза той.

Кърт включи тактическите светлини на шлема си и освети всички кътчета на помещението. Всеки от пашкулите се намираше в люлка от органично-метални издатъци и разклонения, които се свързваха с купчини от двуметрови кубове. При по-внимателен оглед Кърт забеляза слабата светлина, която кубовете излъчваха. Вгледа се от по-близо и видя, че това изобщо не бяха кубове. Ръбовете им се огъваха и излъчваха допълнителни пространства.

Той се отдръпна назад, ръцете му инстинктивно заопипваха слепоочията му. В мига, в който зърна зелената светлина, го обзе дезориентация. Почувства древния смисъл в символите на пода и чу камбанния звън на органичната електроника на саркофазите. Той падна на едно коляно и в този момент свръхнатоварения поток от сензорна информация заглъхна.

— Стойте назад! — Кърт предупреди останалите. — Уил, придружи д-р Хелси до моята позиция.

Връхлетя го нова вълна от смущение и зрението му изчезна. Когато бе в състояние отново да вижда, д-р Хелси бе коленичила до него.

— Премести го надалеч от машините — каза тя на Уил.

Спартанецът го издърпа обратно до входа на стаята и зрението на Кърт се прочисти на момента, а замайването му изчезна.

— Какво беше това? — попита той д-р Хелси.

— Неограничено хиперпространствено поле — каза тя. Докторката се взираше в кубичната обвивка на машините с маска от

концентрация върху лицето си. Тя се намръщи и прекоси разстоянието до саркофазите.

— Линда, помогни ми, моля те — каза тя.

Линда отиде при д-р Хелси. Снайперът ѝ беше насочен към пода.

— Използвай датчика за разстояние в мерника ти. Насочи го към вътрешността на пашкула.

Линда кимна, вдигна пушката си и я прицели към спартанеца в саркофага. Миг по-късно свали оръжието, провери настройките на мерника „Оракул“ и повтори процедурата. След това поклати глава.

— Разстоянието е безкрайно? — попита д-р Хелси.

— Да — отговори Линда. В гласа ѝ се четеше нехарактерно за нея раздражение. — Сигурно има някаква повреда.

— Не — отвърна д-р Хелси. — Опасявам се, че работи идеално.

Тя се обърна към Кърт.

— Не мога да съживя спартанците ти или останалите трима, лейтенант командир. Те не се намират в криогенен сън.

Кърт прогони последните вълни от дезориентация с тръсване на главата си.

— Обясни — каза той.

— Около тях има хиперпространствено поле. Процесът на стабилизиране на подобно поле в нормалното пространство е твърде далеч от всяка технология, с която ние или Съглашението разполагаме. Накратко, спартанците се намират тук, но не са тук. Отделени са от нас в алтернативен набор от пространствени и времеви координати.

— Но те са точно тук — каза Линда и посочи към пашкулите.

— Не — каза д-р Хелси. — Просто виждаш остатъчните им образи. Все едно да гледаш товар, ускорен отвъд хоризонта на събитията на черна дупка. Образът му може да си стои там завинаги, но всъщност него го няма.

— Значи тях също ги няма? — прошепна Линда.

— О, не — отговори д-р Хелси. — Точно тук са.

— Току-що казахте, че ги няма — каза Кърт. — Кое от двете?

Д-р Хелси се замисли за момент и отговори:

— И двете. Квантовомеханичните изводи не могат да бъдат преведени в прости, не парадоксални, класически термини.

— Тогава нека да се придържаме към термините от практиката — каза Кърт, който започваше да се изнервя. — В безопасност ли са?

Тя наклони глава, замисли се и отвърна:

— Можеш да взривиш ядрена бойна глава върху тези пашкули и благодарение на хиперпространственото поле, което не е в нашето измерение, това изобщо няма да повлияе на вътрешността им.

При споменаването на „ядрена бойна глава“ Аш размърда раницата си, в която се намираха двете отделени бомби „Фенрис“.

— Можем ли да ги преместим? — попита Кърт.

Д-р Хелси отиде до края на една от капсулите. Тя разгледа закачената към саркофага свързваща жица и я отдели. Чу се съскане и пашкулът се издигна на метър от пода.

— Изглежда, че са били проектирани, за да могат да бъдат местени — каза тя и отново се умисли.

Кърт посочи към капсулите.

— Син отряд, „Сабя“, разкачете ги. Ще ги вземем с нас до входа на стаята-ядро.

Спартанците отделиха пашкулите. Докато Аш маневрираше с един от саркофазите, д-р Хелси вдигна ръка, показвайки му да спре. Тя се наклони по-близо към последния пашкул и прокара пръстите си по предходническите икони по страната му, като в същото време превеждаше.

— „Това, което трябва да бъде защитено... зад заострения ъгъл на щита... отвъд обсега на меча... за прераждането.“ Не, това не е съвсем точен превод.

— Прераждането... — повтори Аш. — Може би „преродените“?

Д-р Хелси погледна изненадано нагоре към него.

— Да. Титла. Всъщност, почетна титла.

— Да — каза той. — Стражите ни нарекоха по този начин.

— Някой от тях е проговорил? — зачуди се д-р Хелси. Тя побутна очилата си по-нависоко върху носа си и се приближи до Аш.

— Бях забравил покрай всичко, което се случи — Аш тръсна глава засрамено.

— Какво *точно* каза стражът? — попита тя. — Точните думи. Може да се окаже важно.

Аш пристъпи от крак на крак.

— Не си спомням, госпожо.

Главен сержант Мендес се приближи и сложи ръка върху рамото на Аш.

— Поеми дълбок дъх, спартанецо. Върни се обратно и мисли. Какво правехте точно преди нещото да проговори?

— Бяхме навлезли в периферията на „Зона 67“, за да се отдалечим от отряди „Катана“ и „Гладиус“ — бавно каза Аш. — Тогава стражите започнаха да взривяват бункерите на ВСП и един от тях ни последва. Подгони Холи до ръба на една скала.

— Аз привлякох вниманието му. Хвърлих камък по него. То ме подгони и ме приклеци в една клисура. Започнах да предавам по радиото, за да кажа на „Сабя“, че щитовете му могат да бъдат преодолені от бавно летящ обект. В този момент няхах какво да губя. Но стражът отслаби радио сигнала ми и го върна обратно към мен.

— Чакай малко — прошепна Мендес. — Помисли. Какво стана след това?

— В първия момент като че ли нямаше смисъл — продължи Аш. — Като непреведен съгласенски, само че беше различно. „Пунгент джубер“ или нещо подобно. Опитах се да говоря с него. Казах му, че не разбирам. То проговори пак, отново безсмислици, но след това каза „non sequitur“. Сигурен съм, че проговори на латински.

— Лингвистичен анализ, основан на микроскопичен пример — каза д-р Хелси. — Опитал се е да комуникира чрез първичен език.

— След това каза: „Протоколите по сигурността са активирани“ и „Щитът започва предстартово броене. Очаквам подходящ отговор, преродени“. Казах му, че не му мисля злото. Предполагам, че това беше грешка, защото тогава то отвърна, че не съм прероден и ме преквалифицира като „аборигенен подвид“.

Д-р Хелси се загледа в празното пространство и се замисли.

— Да... — промълви тя. — Така всичко си идва на мястото.

— Нещото тъкмо щеше да ме изпепели с енергийния си лъч, когато дойдоха останалите членове на „Сабя“ и пуснаха няколко камъка върху него — Аш сви рамене. — Това е, сър.

Кърт бе чул достатъчно... и най-вече, бе видял реакцията на д-р Хелси. Тя знаеше много повече, отколкото им казваше. Време беше да разбере какво им спестяваше.

— Добре — каза Кърт. — Грабвайте пашкулите и ги преместете върху транслокационната платформа.

Той пристъпи по-близо до д-р Хелси.

— Бих искал да поговоря с вас, госпожо.

Спартанците се върнаха назад към коридора заедно със саркофазите. Мендес хвърли поглед към Кърт и д-р Хелси и последва отряда.

— Нямаме много време — каза ѝ Кърт.

Тя погледна часовника си.

— Четиридесет минути преди входът към стаята-ядро да се затвори, за да бъдем точни.

— Вие знаете какво има вътре.

На лицето на докторката се изписа леко колебание и тя отговори.

— Как бих могла, лейтенант командир?

— Не сте ми казала всичко.

Погледът на д-р Хелси се изостри и придоби изражение, което Мендес би нарекъл „каменно лице“.

— Докторе, няма да рискувам живота на моите спартанци, без да знам всичко. Дори нещо, което за вас може би е маловажен детайл, може да причини фатални тактически грешки.

— Наистина — прошепна тя и лицето ѝ леко се отпусна. — Ако са толкова ценни за вас, кажете ми за невралните им подобрения.

Кърт се напрегна, тъй като не беше сигурен как да продължи. Д-р Хелси беше цивилен служител извън командната верига. Имаше правила и протоколи, които повеляваха как военните трябва да общуват с цивилните, които са под тяхна опека — всичките бяха твърде бавни за неговите цели. Ако не му се налагаше да разчита на научната ѝ експертиза, щеше да се замисли за по-директни действия. Вместо това реши да пробва отново.

— Няма да правя сделки, докторе. Не разполагате с подходящите правомощия за тази информация. Сега, моля ви, разкажете ми за ядрото. Може да спасите животи.

— Да спася животи е точно това, което се опитвам да направя — отговори тя и скръсти ръце. Жестът бе идентичен на този, който Кели правеше, когато си втълпяваше да бъде непреклонна.

Кърт бе приклепен в ъгъла. Ако заплашеше д-р Хелси, можеше да загуби съдействието ѝ. Ако не получише информацията, може би щеше да пропилее шанс. При положение, че времето им изтичаше, той разполагаше само с една възможност и тя знаеше това.

Той си пое дълбоко дъх и каза:

— Добре. Невралните мутации на „СПАРТАНЦ-III“ променят фронталния лоб, за да усилят агресивните им реакции. Когато изпаднат в ситуация на силен стрес, това ги прави почти имунизирани срещу шока и способни да понасят удари каквито дори „СПАРТАНЕЦ-II“ не биха могли.

— Като Данте? — каза д-р Хелси. — Той продължаваше да се движи, въпреки че вече трябваше да е в кома.

Кърт си припомни как държеше Данте, който преди секунда му бе отдал чест и бе казал, че му се *струва*, че са го уцелили.

— Странични ефекти? — попита тя.

— Да — прошепна Кърт. — С времето висшите мозъчни функции биват потиснати и спартанците губят стратегическата си преценка. Има контрагент, който блокира това действие, но трябва да се прилага редовно.

— Не съм убедена, че този компромис си струва — каза тя. — Освен ако качествата, изисквани от мисиите им, са били дори по спартанските стандарти... необикновени.

Тя се вгледа внимателно в Кърт и прошепна:

— Какво се случи с екип „Алфа“?

— Бяха изпратени да разрушат съгласенски корабен парк на границата на космическото пространство на КУОН. — Кърт млькна и напрегна волята си, за да удържи чернотата, която се надигаше в него. Шейн, Робърт, всички бяха мъртви, по негова вина.

— Никога не съм чувала за тази операция — каза д-р Хелси.

— Защото беше успешна — отговори Кърт, възвръщайки част от самообладанието си. — Ако се бе провалила, Съгласението щеше да унищожи всички колонии от страната на Орион... Но целият екип, триста спартанци, бяха загубени.

Д-р Хелси понечи да се пресегне към него и се спря, размисляйки.

— Том и Люси...?

— Единствените оцелели от екип „Бета“ след операцията на Пегаси Делта — отговори той.

Двамата замълчаха за миг. Кърт се бореше да удържи емоциите и спомените си. Но при толкова много мъртви се чувстваше като удавник.

— Разбирам защо си рискувал с подобен незаконен протокол — каза д-р Хелси. — Би направил всичко, за да помогнеш на твоите спартанци... както бих направила и аз за моите.

Главният Мендес се обади по радиото:

— На платформата сме, сър. Очакваме нови заповеди.

— Изчакайте — отговори Кърт. Пропъди чувствата в тъмните кътчета на съзнанието си, което почти преливаше от болка, и се съсредоточи отново върху д-р Хелси.

— Защо сте тук? — попита я той. — Не заради предходническата технология. Ако наистина подозирахте за тях, щяхте да кажете на Джон и той щеше да прати нещо повече от един спартанец и петдесетгодишен кораб, преправен за цивилни цели.

Д-р Хелси наведе поглед към изящните плочки върху пода.

— Няма нужда да се преструвам пред теб — прошепна тя. — Само че човек твърде лесно свиква да пази тайни и забравя да каже, на когото и да е, каквото и да е.

Челото ѝ се набръчка, сякаш изпитваше болка от думите си.

— Прав си. Не дойдох на Оникс в търсене на предходническа технология. Дойдох заради спартанците. Двамата искаме едно и също — оцеляването им.

Тя сложи ръка на шията си — интуитивен защитен жест, с който да се предпази.

— Това не е война по силите на КУОН, Кърт. Със сигурност си разбрал това.

Той кимна, въпреки че всъщност не го бе осъзнавал. Тя обаче сякаш прие съгласието му и продължи.

— С времето бавно губим тази война. *Бавно*, защото според мен до скоро не бяхме във фокуса на усилията на съглашенската хегемония. Сега те откриха Земята и я обкръжиха. Прибави към този стряскащ сценарий Потопа — нов биологичен вид, който дори предходниците не са могли да контролират.

— Но ние трябва да се сражаваме — каза Кърт. — Съглашението не взема пленници. А съдейки по думите ви за Потопа — не разполагаме с друг избор.

Д-р Хелси се усмихна.

— Спартанец до мозъка на костите си, но в същото време ти си толкова различен от всеки един от тях. Ти премина през граница, която

никой от себеподобните ти не се бе осмелявал да прекрачи — да нарушиш правилата и да проектираш мащабно укритие на събития. Всичко това, за да предпазиш поверените ти спартанци. Планираното от мен обаче се простираше много по-далече...

Фред се обади по комуникационния канал.

— Сър, контролните символи на платформата на предходниците се движат. Сякаш са полудели. Не знам какво означава това.

— Изчакайте — отговори Кърт.

— Както виждаш, моите „СПАРТАНЕЦ-II“ никога не биха напуснали битка — каза д-р Хелси. — Твърде стриктно обучени са, за да намерят други начини. Но когато научих за възможността да бъде създадено ново поколение спартанци, осъзнах, че има шанс да ги отклоня от този път. Може би да ги поставя в криогенен сън и да излетя възможно най-бързо от този сектор на галактиката.

— За да живеят и да се бият някой друг ден — прошепна Кърт.

— Това, че се натъкнахме на предходническото присъствие — продължи д-р Хелси, — беше чиста случайност... Или поне толкова случайно, колкото построяването на лагер „Кърахий“ до „Зона 67“. Във всеки случай, тук може и да има или да няма оръжейни технологии, от които да се възползваме. Твоите предположения са със същата тежест като моите. Има обаче нещо много по-важно — начин да спасим живота им, който според мен е бил част от първоначалния план на предходниците. Съществува убежище за тези „преродени“, което...

В коридора се разнесе екот от престрелка. Кърт се обърна и вдигна пушката си.

— На транслокационната платформа се появи разузнавателна група на Съглашението — каза Фред по радиото. — Неутрализирахме трима елитни. Няма ранени. Контролният панел все още е активен. Чакам заповеди.

— Слушай внимателно, ако искаш да живеят — каза д-р Хелси на Кърт. Лицето ѝ отново бе приело безизразен вид, а в гласа ѝ подрънкваха стоманени ноти. — Нареди на Фред да премести саркофазите върху платформата. Сега.

ГЛАВА 37

2130 ЧАСА, 3 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС

НЕИЗВЕСТНО МЕСТОНАХОЖДЕНИЕ В ПРЕДХОДНИЧЕСКАТА КОНСТРУКЦИЯ, ИЗВЕСТНА КАТО ОНИКС

Спартанците стояха в полукръг около платформата, готови да убият всичко, което се появеше върху нея. Подобните на саркофаг пашкули бяха изтикани в центъра. Телата на трима елитни скаути в сини брони бяха извлечени настрани, а оръжията им бяха свалени. Около тях се събираха локви от флуоресцентна кръв, която вонеше като катран.

Д-р Хелси се отправи право към контролната конзола. Докато натискаше и конфигурираше холограмните символи, тя се обърна към Кърт:

— Хиперпространствените полета, които правят пашкулите неуязвими, блокират всякакви транслокации на материя. Намират се в пълна безопасност.

— Не знам колко е важно, сър, но елитните изглеждаха изненадани — Фред докладва на Кърт. — Не мисля, че подозираха, че сме тук.

— Е, вече вероятно го знаят — каза Кърт. — Докторе?

— Не знам как Съглашението е овладяло системата толкова бързо — каза д-р Хелси. Блещукащите символи се отразяваха в очилата ѝ. — В момента правят постоянни опити да получат достъп до тази платформа. Близките системи са активирани. Опитват се да намерят друг път до нас.

— Тогава да се движим — каза Кърт.

— Ако пашкулите блокират транслокацията, ще преминат ли през системата? — попита Аш.

Д-р Хелси се замисли.

— Мисля, че да. Проектирани са, за да бъдат транспортирани. Когато хиперпространствените им полети бъдат впримчени в поток от локално генерирано пространствено изкривяване, би трябвало да бъдат пренесени.

— Превключете таймерите си в обратно броене — каза Кърт на спартанците и се обърна към д-р Хелси.

Тя погледна часовника си.

— Тридесет и две минути, преди вратата към стаята-ядро да се затвори — каза тя.

— По мой знак... — каза Кърт, — маркирай.

На долния десен ъгъл на горния му дисплей се появи „32:00“.

— Защитна формация бета — нареди той и посочи на всички към платформата. — Използвайте пашкулите за прикритие.

Уил вдигна увитото тяло на Данте и го положи нежно върху платформата. Кърт бързо извърна погледа си. Всеки път, когато видеше трупа, си припомняше, че смъртта на Данте тежеше на неговите плещи и че той беше предал младия спартанец. „СПАРТАНЕЦ-II“ оформиха пръстен около Мендес, зад прикритието на пашкулите. „СПАРТАНЕЦ-III“ се долепиха с цяло тяло до земята и се прицелиха под висящите във въздуха саркофази, които им осигуряваха триста и шестдесетградусово поле за стрелба.

Д-р Хелси се присъедини към тях на платформата и застана до Мендес.

— Сигурен ли си? — попита тя Кърт. — Съгласението може би е способно да ни проследи в стаята-ядро. Може да ги отведем право до нея.

Изражението на лицето ѝ беше загадъчно. Кърт усети стратегическото питане във въпроса ѝ: да продължат до стаята-ядро или да избягат, докато все още в космоса над Оникс има сили на КУОН?

Д-р Хелси бе загатнала, че има начин да спасят живота на спартанците — нещо, свързано с първоначалния план на предходниците за тези „преродени“. Но той не разполагаше с лукса да гради планове на базата на полуобяснените теории на д-р Хелси. Щеше да се придържа към своя план: да стигне до стаята-ядро, да вземе технологиите или оръжията, които се намираха там и да се махне от този свят. Трябваше да изпълни мисията си, а ако се провалеше в това — погледът му се премести върху Аш и раницата му с двете бойни глави „Фенрис“ — все пак нямаше да позволи на врага да прибере наградата.

— Стаята-ядро — каза Кърт.

Д-р Хелси въздъхна и кимна. Примирение ли виждаше на лицето й? Или облекчение? Тя бе най-трудният за разгадаване човек, когото някога бе срещал.

Обгърнаха ги пръстени от златна светлина, стените на коридора се разтопиха пред очите им и Кърт се почувства сякаш нещо издърпва вътрешностите му навън, развива ги и ги натъпква обратно в бронята му. Светлината обаче не избледня както преди. Този път се усили до още по-ярката белота на горящ магнезий. Мендес бръкна в джоба на жилетката си и сложи древен чифт огледални очила около главата си. Очилата на д-р Хелси потъмняха автоматично. Визьорът на Кърт не се поляризираше достатъчно бързо, за да компенсира, затова той увеличи потъмняването ръчно с шестдесет процента.

Първоначално реши, че се намират на открито снежно поле, някъде на северния полярен район, но след това видя стените в мъгливата далечина. Прецени разстоянието на около пет километра.

Увеличи поляризацията до осемдесет процента. Подът стана видим. Беше покрит с предходнически символи от сребро, рубин, смарагд и кехлибар. Всяка права линия и крива беше свързана с останалите чрез прецизна геометрия на Пенроуз, въпреки че ако съществуваше отчетливо повтарящ се модел, Кърт не го виждаше.

Символите сякаш пееха в съзнанието му и сякаш му трябваше смущаващо малко, за да разбере какво казваха... някакво по-мащабно галактическо трансцендентно послание.

Кърт тръсна глава, за да се избави от заблудите. Опря се на обучението си. Огледа терена за движение. Не видя врагове. Не забеляза и видими защитими позиции. Провери пушката си, пълнителят беше пълен. Провери всички системи на ИПЗ-бронята.

Докато зрението му се приспособяваше, в центъра на „стаята“ се оформи хълм. Равномерен наклон, който нежно се изкачваше и след това оформяше хиперболична арка, която водеше към върха. Това напомни на Кърт за мравуняк. Около върха на хълма имаше корона от перки, издигнати нагоре. Бяха укрепени в основите си и заострени в краищата и се извисяваха на десет метра над структурата.

— Ако това е ядрото на планетата, гравитацията би трябвало да е съвсем слаба или изобщо да липсва — прошепна Кели. — Но аз се чувствам нормално.

Д-р Хелси провери отново лаптопа си.

— Транслокацията е потвърдена — каза тя. — *Наистина* сме в центъра на Оникс. Гравитацията е изкуствена.

— Пръснете се по двойки и разузайте — каза Кърт. — Докторе, главен сержант, Аш, ние отиваме към тази структура.

На дисплея му блеснаха зелени потвърдителни светлини.

— Сър, ами отряд „Катана“? — каза Холи — Пашкулите?

— Оставете ги на платформата. Те ще блокират транслокации от страна на Съглашението. — Чувстваше се неприятно, че ги оставя сами, затова нареди на Холи да ги пази.

Тръгнаха напред и докато Кърт вървеше по пода, символите под ботушите му се слегнаха и образуваха златна пътека. По вътрешността на ИПЗ-бронята му полазиха смущения, а външната ѝ част се превърна в цветно пиршество, тъй като фоточувствителните вериги опитваха да се слоят с местния Арлекинов терен. Мендес спря и вдигна ръка към д-р Хелси.

— Внимавайте къде стъпвате, мадам. — Той посочи към пода.

От него се издигаше четвърт метрова преграда, която се виждаше трудно, благодарение на предходническите символи, греещи по гладката ѝ страна и върха ѝ. Д-р Хелси коленичи, почука върху рамките на очилата си и се огледа наляво и надясно.

— Пръстен ограждащ изцяло централната структура — след това се взря в хълма. — Всъщност, цялата неравност е поредица от подобни концентрични окръжности.

Кърт стъпи върху надигнатата повърхност. Загледа се съсредоточено в хълма и преброи перкоподобните кули — бяха тринадесет. Той усили увеличението на визъора си и забеляза, че извитата част на централната формация наистина представляваше поредица от кръгове стъпала.

— Напомня ми на „Ад“ на Данте — каза Мендес и подаде ръка на д-р Хелси.

Тя прие помощта и се изкачи върху преградата.

— Адът на Данте представлява поредица от спускащи се кръгове — каза тя. — Тези са по-характерни за...

Подът се разтресе. Кърт приклепна инстинктивно, за да запази равновесието си, но се оказа, че няма нужда. Повърхността бе потънала едва с няколко сантиметра.

Трусът, който се разпространяваше към хълма със субзвуков тътен, премина през цялата стая.

— Ако стаята-ядро е в центъра — каза д-р Хелси и забърза крачка, — трябва да побързаме.

— Тук има нещо, сър — каза Фред по радиото. — Най-добре да видите сами.

Кърт погледна към идентификаторите „приятел или враг“ на Фред и Марк на горния си дисплей. Сред ослепителния блясък се различаваха силуети на около сто и петдесет метра.

— Аш, главен сержант, придружете докторката до структурата. Докладвайте ми всичко.

— Разбрано, сър — каза Аш.

Кърт изтича до Фред и Марк и ги видя застанали на ръба на черна дупка — седмостранен участък от пода, лишен от предходническа иконография. До него се намираше холограмна конзола с подвижни икони.

— Транслокационна платформа — прошепна Фред. — Ако разчитам правилно контролерите, е активна.

— Ще използваме друг саркофаг, за да я блокираме — каза Кърт.

Той започна да набира комуникационни команди, но Аш го прекъсна.

— Сър, намирам се на известна височина и виждам... точки по пода.

— Черни точки? — попита Кърт.

— Да, сър. Преброявам дузина от тях, не, поне тридесет, пръснати в груб кръг.

Сърцето на Кърт потъна в стомаха му. Твърде много точки за прехвърляне, за да успеят да ги блокират. Изправени бяха срещу потенциален противник с повече войни и по-голяма огнева мощ, а разполагаха само с една полузащитима позиция.

Броячът му промени формата си от „26:00“ на „25:59“. Бяха близо до стаята-ядро, потенциално хранилище на предходнически съкровища. При наличието на силите на Съглашението обаче нямаше да е достатъчно просто да се доберат първи до стаята. Трябваше да попречат на врага също да стигне до там.

Кърт претегли живота на спартанците, си спрямо този на милиардите, които можеха да бъдат спасени, отговорът за съжаление

бе пределно ясен.

Кърт изпрати двоен сигнал по канала.

— Оливия, Уил, Холи, вземете пашкулите и ги донесете на хълма възможно най-бързо. Кели, разположи последните мини „Лотос“ около структурата. Всички останали, качете се на върха и разопаковайте всичко, заредете пушките си. Подгответе се за защита срещу прииждащи вражески сили.

ГЛАВА 38

СЕДМИ ЦИКЪЛ, 265 ДЕЛЕНИЕ (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР НА СЪГЛАШЕНИЕТО)

БЕЗИМЕНЕН ГРАД НА ПРЕХОДНИЦИТЕ, ОНИКС, СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС (ЧОВЕШКО
ОБОЗНАЧЕНИЕ)

Флотският командир Воро прегледа батальона си. Бяха се струпали на повърхността на предходническия град, над двеста Сангхейли, строени в спретнати редици заради неговия оглед. Над тях се носеха спускателни кораби и серафими. Приземителните им светлини танцуваха над двора, докато те го охраняваха от неочаквани атаки на стражи или демони.

Близките сгради и паважът, от минерал на черно-бели ивици, контрастираха рязко с оцветените брони на войниците му. Той погледа към редиците войни в сини бойни костюми, застанали мирно и готови да се бият и убиват по негово нареждане.

Единственото недоволство сред войниците му бе срещу заповедта да носят ръкавици-щитове на Киг-яр като допълнение към броните им. Мнозина намираха това за жестока обида, но такава беше заповедта на Воро. Нямахше да рискуват с тези човешки демони, тези „спартанци“. Сангхейли не можеха да си позволят да изгубят този свят, както пръстена Хейло.

Воро кимна на майорите на Сангхейли. Те усетиха погледа му и отвърнаха. Вярваха му. Видя го в нетрепващите им очи. Увереността им беше заразна, а това го караше да се замисли, защото за един водач бе опасно да вярва, че е непобедим. Все пак, Воро бе удивен, че получи командването на разузнавачите-войни на Е'Торо, Р'Лан и Н'Ноно, чиято доблест и смелост бе легендарна. Въпреки това, колкото и опитни да бяха тези войни, той беше готов да ги размени за един разузнавач със светлоогъващ костюм, който да проучи терена и да докладва относно демоните.

Спря се пред Паруто и Уаруна. Двамата огромни Лекголо изръмжаха благодарността си за честта да водят истинския авангард. Воро бе благословен с не една, а с три двойки Лекголо. Никога преди

не бе виждал двама от тях да губят в битка. Въпреки това спартанците бяха успели да ранят Уаруна и да избягат — петно върху честта на Лекголо, което можеше да бъде изчистено, единствено ако нахалниците бяха смлени на каша.

— Привършвайте последните приготовления — каза Воро на майорите си.

Майорите подадоха команда към взводовете, които изтеглиха мечовете си и отдадоха чест на Воро. Въздухът затрептя от комбинираната топлина на вдигнатите им енергийни остриета. Те свалиха ръце, грабнаха пушките, гранатите, пистолетите и енергийните си клетки и се отправиха в марш през двора. Строи се до групата от матовочерни транслокационни площадки.

Последваха ги взводове от Унггой-камикадзета, които влачеха разглобени енергийни мортири. Бясното им квичене раздразни Воро. Щяха да изпреварят останалите, да се опитат да задържат врага в битка, докато другите устроят щитовете и мортирите си... и вероятно щяха да умрат преди дори една мортира да бъде сглобена. Въпреки това щяха да отвлекат вниманието на врага, докато останалата част от бойната група намереше прикритие и се подготвеше за бой. Прекрасна смърт, за която всеки Унггой можеше само да мечтае.

Воро погледна нагоре към звездите.

Бяха преживели Потопа и предателството на Джиралханае при втората Хейло-конструкция, отблъснаха стражите на този свят и отново победиха, дори след като човешката флота осакати флотилията им. Много от войните му шептяха един на друг, че съдбата ги закриля.

Така наречената победа срещу човешката флотилия, обаче не бе нищо повече от късмет. Човешките корабни командири ги бяха надхитрили — факт, с който все още не можеше да се примири. Само навременното пристигане на подкрепленията от Радостно ликуване ги беше спасило. Носеха се слухове, че подкрепленията бяха преживели някаква катастрофа. Воро подозираше изненадваща атака от страна на Джиралханае. Каквато и да беше причината, отмъщението трябваше да почака.

Трябваше да спечелят тази битка, тук и сега, и да поемат контрол над предходническите технологии, които щяха да променят стратегическия баланс в галактиката. Може би наистина съдбата ги бе довела на този свят, но това бе съдба, която лично бяха изковали. Той

отиде до транслокационните платформи и отново провери координатите на целта. Воро не беше жрец и разбираше само частица от священото писание на предходниците.

Същото послание се повтаряше, откакто откриха тази система. Над контролната конзола се рояха холограмни икони. Воро се зачете в тях и закрещя священите пасажи към войниците си: „Тъмните времена са надвиснали над нас... Извадете мечовете от ножниците и раздайте правосъдие... Арката ще ви води... Благословени да са преродените, които ще се скрият зад заострения ръб на щитовете... Отвъд очакват чудеса.“

Двеста Сангхейли изреваха одобрително, като че ли съобщението бе оставено тук за тях, написано преди цяла вечност от самите богове. Всъщност нюансите на значението на това послание бяха загадка за Воро. Все пак той бе разгадал важността на центъра на този свят, където преродените щяха да се съберат — място, в което се намираха технологични чудеса и оръжия отвъд всякакви мечти. Задачата им беше ясна — да попречат на човешките демони да стигнат там първи.

Той отправи жест към взводовете от камикадзета Унггой. Малките същества се струпаха около платформите. Воро въведе транслокационната команда и прати първата вълна в битка.

ГЛАВА 39

2140 ЧАСА, 3 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС

НЕИЗВЕСТНО МЕСТОПОЛОЖЕНИЕ НА ПРЕДХОДНИЧЕСКАТА КОНСТРУКЦИЯ, ИЗВЕСТНА КАТО
ОНИКС, ПРЕДДВЕРИЕ НА СТАЯТА-ЯДРО

Пукотът от снайпера на Линда беше нехарактерно тих. Шумът се разсея в просторната стая. На двеста метра от позицията ѝ изкрещя грънт. Съществото падна, поразено в главата. Струя метан от апарата му за дишане се възпламени и запръска огън.

Петима. Съществата се бяха появили на транслокационните площадки, цвърчаха като дузина хлебарки, бягаха в различни посоки, докато Линда не ги свали. Без да променя позата си или да отмества поглед от мерника си, Линда махна пълнителя и сложи нов. До нея стояха подредени с педантична точност още пет, единствените, които ѝ бяха останали.

Кърт огледа отряда си. Бяха заели единствената логична и защитима позиция в стаята — върха на изкуствения хълм от концентрични кръгове. Върхът на структурата се увенчаваше с широко един метър възвишение и тринадесет перкоподобни кули, които осигуряваха солидно прикритие. Спартанците и Мендес заеха позиции от двете страни на три от кулите. Кели бе разположила последните им противотанкови мини „Лотос“ в основата на хълма. Експлозивите бяха достатъчни, за да проникнат през свръхплътната броня на танк за тежки сражения „Скорпион“ М808. Отрядът му разполагаше с предимството на високата си позиция, с добра видимост за стрелба и все пак Кърт знаеше, че всички тези транслокационни площадки около тях ги правеха извънредно уязвими.

В кръга от кули имаше поредица от допълнителни концентрични кръгове, които се спускаха рязко към центъра на структурата. В идеалната среда имаше дупка, широка три метра, която гореше с ярка синьо-бяла студена светлина. Очевидно това беше „вратата“ към стаята-ядро, която търсеха. Беше отворена, но по време на престоя им на хълма пръстените върху външния и вътрешния наклон бяха

продължили да се слягат, а кулите-перки се накланяха и се прибираха навътре. Цялата структура се затваряше като венчелистче на огромно цвете.

Кърт погледна таймера си: 21:22.

Около дупката трептяха холограмни контролни повърхности. Д-р Хелси бе приклепнала до тях. Лаптопът ѝ беше отворен и миниатюрната светлинка на ИИ прелиташе през символите. Тя не беше трепнала при шума от снайперисткия огън, цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху центъра. Кърт бе разположил осемте саркофага около нея за допълнителна защита.

— Компресирано хиперпространствено поле — прошепна д-р Хелси на компютъра си. — Транспространственото преминаване потвърдено. Невъзможно в нормалното триизмерно пространство, поне три пъти по-голямо е от границата на Ферми-Планк.

— Движение на палубата! — извика Мендес.

Върху разпилените из бялата стая транслокационни площадки заблестяха златни пръстени. Върху дузините платформи се материализираха двеста грънта. Те запищяха, откриха огън с плазмени и иглени пистолети и щурмуваха.

Кърт никога не бе изпитвал страх от тези дребни извънземни. Но *това* беше различно. Страхливите създания се държаха лудешки и тичаха право към тях, дращейки във въздуха. Плазмените им снаряди се разсейваха по продължение на двестаметровите си траектории, но няколко от тях се взривиха върху скалите до Кърт.

— Задръжте огъня — каза той по канала на отряда. Огледа щурмовата линия и отвъд нея забеляза няколко грънта, които сглобяваха енергийни мортири.

— Зад тях — каза той. — Разбийте артилерията.

Линда стреля два пъти. Три грънта, заети с устройването на мортира, се свлякоха на пода. Холи и Аш грабнаха снайперите си и отстреляха другите два отряда от грънтове, преди енергийните щитове на мортирите да се активират.

Врълхлитащата вълна от извънземни се стовари върху основата на хълма. Нападателят се закатериха един върху друг и щурмуваха стръмните тераси.

— Мините? — спокойно попита Кели по радиото.

— Не — отговори Кърт. — Стреляйте. Всички, стреляйте по наклоните.

Зелени светлини.

Спартанците се показаха иззад укрытията си и освободиха поток от автоматичен огън над богатия на мишени терен. Водещите грънтове се сгърчиха напред устрема си, когато куршумите надупчиха телата им. Паднаха назад върху останалите, които се опитваха да запазят устрема си. Пробити апарати за дишане запръскаха метан и разцъфнаха в пламъци. Много от грънтовете се възпламениха, затъркаляха се по стълбите и отчаяно се запремятаха, за да се загасят.

Спартанците изхвърлиха пълнителите си, сложиха нови и продължиха методичната си стрелба. Грънтовете забавиха хода си и спряха на половината път до върха, отстъпиха, някои бяха вече мъртви, други бяха живи и все още пищяха, но този път от ужас. Оцелелите се обърнаха и избягаха. И бяха поразени. В дъното на хълма лежах купчини от извънземни. Метановите им резервоари се взривиха, горящи брони и плът се издигнаха нагоре в спирали върху колони от гъст дим. Някои грънтове се опитаха да изпълзят в безопасност.

— Погрижете се за ранените — нареди Кърт. — С единични изстрели.

Отрядът му бързо изпълни задачата си.

Тогава Кърт осъзна грешката си — на двеста и петдесет метра от тях, едва забележими сред ослепителния блясък на обширната стая, стояха елитни... вече в безопасност зад статични защитни генератори. Кърт повиши увеличението на визъора си. Имаше три групи, разположени на равни разстояния около хълма — по тридесет елитни във всяка.

— Дванадесет, четири и седем часа — прошепна Кърт по отрядния канал. — Имаме проблеми.

— Останали са ни три ракети SPNKr — предложи Линда. — Мога да ги пратя по висока траектория над щитовете.

В този момент Кърт забеляза познати очертания, от които стомахът му се сви. Силуети, които се извисяваха над по-дребните елитни. Три двойки Ловци, по една във всяка бойна група.

— Разполагат с твърде много огнева мощ — каза той на Линда. — Ще ги свалят, преди да достигнат целта си. Ще ги изчакаме да дойдат при нас. Изчакваме.

Над тях кулите се наклониха на четиридесет и пет градуса. От върха на хълма до центъра вече имаше само шест метра. Кърт можеше да види как концентричните кръгове се събират сантиметър по сантиметър. Броячът му показваше „17:51“.

Всеки от спартанците разполагаше с около дузина пълнители за МА5В и МА5К, по три гранати и снайпери. По принцип това щеше да им стигне за всяка битка. Но най-вероятно щеше да се получи неравностойна обсада на добре подготвен враг, който, Кърт трябваше да признае, мислеше с един ход пред тях.

Той отиде до д-р Хелси.

— Има ли напредък? — прошепна.

Д-р Хелси продължи да се взира в компресираното бяло пространство в центъра. То се огъваше, разкриваше примамливи гледки на нормална слънчева светлина отвъд себе си и отново ги скриваше зад пламъци и пространствени изкривявания.

— Не мога по никакъв начин да ускоря затварянето на отвора — промърмори тя. — Все още ли си решен да останем тук до последния възможен момент.

— Не можем да позволим на Съглашението да влезе вътре — каза Кърт. — Няма да изпратя част от отряда преди останалите. Това само ще ни отслаби тук, а пред другите ще стои потенциалната опасност да се изправят срещу стражи от другата страна.

Тя погледна към него и въздъхна.

— Макар и с неохота, трябва да се съглася с този тактически анализ.

Кърт извади пистолета си М6 и го постави до нея.

— Може да се нуждаете от това, докторе. Дръжте главата си ниско.

Тя взе пистолета и издърпа плъзгача, сякаш бе използвала многократно подобно оръжие.

Кърт се върна обратно на върха. Елитните се бяха разгърнали в три линии. Вдигнаха пред себе си чакалови щитове, наложиха краищата им един върху друг и започнаха бавно настъпление към хълма. Поредната изненадваща тактика. Ако спартанците стреляха по тях, само щяха да унищожат тази временна защита и врагът им все още щеше да разполага със собствените си щитове. Двойките Ловци се извисяваха в средата на формациите. Дебелите плочи от сплави, които

използваха за щитове, бяха непробиваеми, за което и да е от оръжията им.

Кърт погледна към застаналия до него Аш и към раницата му на земята. Вътре бяха двете свалени бойни глави „Фенрис“. Кърт провери отново панела за контрол на детонацията, прикрепен към информационния слот върху ръкавицата му. Работеше нормално.

— Всички отряди — нареди Кърт. — Дайте отпор на врага.

Аш и Оливия се приближиха до Кърт, който стоеше на седем часа. Кели, Уил, Холи и Люси се събраха на четири часа. Главен сержант Мендес, Фред, Марк и Том заеха позиции на дванадесет часа.

— Когато приближат на петдесет метра — продължи Кърт — метнете гранати, за да разбиете линиите им. Първо използвайте плазма, за да неутрализирате щитовете им и след това хвърлете гранатите. Не обръщайте внимание на Ловците. След това открийте снайперистки огън. Щом наближат достатъчно, използвайте пушките.

— Колко близо, сър? — попита Холи. Гласът ѝ потрепваше. Не от страх, а от нетърпение.

— Когато се качат на стълбите — каза ѝ Кърт. — Кели, бъди готова да активираш мините „Лотос“.

Кърт знаеше, че не могат да спрат всички. Някои щяха да стигнат до основата на хълма. Някои щяха да изкачат стъпалата. Броят им зависеше от техните умения и до голяма степен от шанса. Светлините им блеснаха в зелено и спартанците се напрегнаха в очакване.

Елитните бяха на двеста метра. Все още не бяха стреляли нито веднъж. Който и да ги командваше, показваше необичайно търпение. Кърт затърси блестящата златна броня на корабен или флотски командир, но видя единствено червеното бойно облекло на майорите на Съглашението.

Сто метра.

„СПАРТАНЦ-III“ пристъпваха от крак на крак — нервност, каквато нямаше при „СПАРТАНЕЦ-II“. Биопоказателите на ветераните, на тактическия дисплей на Кърт, не трепваха. Главният Мендес улови изпитателния поглед на Кърт и му кимна уверено. Дватамата с Мендес бяха обучавали спартанците за това през целия им живот. Щяха да оцелеят. Трябваше да оцелеят.

Той видя как на петдесет метра разстояние войниците на елитните отварят и затварят четириставните си челюсти, сякаш вече

вкусаха човешка кръв.

— Мятайте, сега! — нареди Кърт.

Из въздуха засвистя синя плазма, устремена по размити траектории. Последваха я шрапнелни гранати.

Напредъкът на елитните се разколеба, строените им редици бяха разтърсени от вълна на смут. Плазмените гранати намериха целта си. Синьо-белият взрив източи енергията на застъпените чакалови щитове и прати много елитни на колене. Шрапнелните гранати уцелиха, отскочиха, търколиха се сред войниците и се взривиха. През въздуха полетяха тела и пръски кръв. От центъра на експлозията захвърчаха сини и червени брони.

Кърт вдигна снайпера си и се прицели във все още зашеметените елитни, чиито лични щитове блещукаха отслабено. Майорите на елитните изръмжаха заповедите си и войните направиха опит да възстановят формацията си. Кърт натисна спусъка и куршумът премина през отворения шлем на един елитен, пръскайки синя кръв от другата му страна. Отдясно и отляво на Кърт се чуваше непрестанният пукот от единични изстрели. Още елитни сред разбитата формация паднаха на пода.

Трима се окопитиха и отвърнаха на удара. Плазмените снаряди се сблъскаха със скалата до главата на Кърт. Той почувства топлината върху плочките на ИПЗ-бронята си. На това се бе надявал — на хаос. С радост щеше да се впусне в престрелка от такова разстояние, ако разполагаше с мерник, укритие и по-голям наклон.

Един от Ловците изрева гневно, пристъпи тежко към елитните, които отвърщаха на огъня, вместо да се върнат във формацията, и стовари огромния си юмрук върху един от тях. Гръбнакът на злощастния войник се прекърши. Ловецът се извърна към другите двама и те бързо се върнаха в строя.

Кърт продължи да стреля. Подбираще по-бавни войници, докато вражеската група се сглобяваше наново. Застреля един елитен в колянната става, друг в окото, докато чакаловите щитове най-накрая не покриха пукнатините. Направи бързо преброяване на телата. От формацията, която приближаваше към неговата позиция, единадесет бяха мъртви. Продължиха да напредват и вече бяха на по-малко от пет метра от основата на хълма.

— Задръжете огъня — нареди Кърт. — Кели, пригответи мините „Лотос“.

Подобните на цветя противотанкови мини „Лотос“ бяха разположени над първите стълби и покрити с квадрат от сребърно отразително одеяло, което служеше като камуфлаж на фона на ослепителната светлина.

Две групи, от по пет елитни, се отделиха от строя и заеха позиции от двете страни на стълбите, като насочиха щитовете към върха. Още пет елитни се прикриха зад тях и откриха огън. Плазмените снаряди и кристалните шрапнели засвяткаха нагоре по склона.

Кърт се сниши, въздухът над него заискри. Той долази до ръба и погледна през него. Ловците се движеха нагоре по стълбите, следвани от остатъка от елитни войници... в този миг преминаваха първите стъпала.

— Сега — каза Кърт на Кели.

Мините разцъфнаха в цвете с безброй венчета от светкавици, гръмотевици и пламък. Взривът обгърна приближаващите сили. Ударната мощ преобърна вътрешностите на Кърт. От стените последователно се отклониха три звукови вълни. Кърт изскочи и откри огън с карабината си. Аш и Оливия сипеха огън по стълбището със своите МА5К.

Двамата Ловци стояха зашеметени от ударната вълна, на половината път до върха. По тях се стичаше кръв, а непробиваемите им щитове бяха накривени. Кърт се прицели в незащитения център на тялото на най-близкия ловец. Куршумите се впиха в оголената плът. Оплетените кълба от змиорки в бронята му се загърчиха и огромното му тяло сякаш започна да ври. Кърт грабна последната си плазмена граната и я хвърли странично. Гранатата уцели корема на ловеца, проблесна и взриви дузина от оранжевите змиорки симбиоти, които изграждаха тялото му. Още много изпадаха навън. Пламъците пълзяха по тях, а те квичаха върху стъпалата. Ловецът залитна назад и падна. Целостта му се разпадна и се разпиля в тлееща купчина от червеи.

Оцелелият ловец се сви зад щита си и зарева, жаден за мъст.

Кърт вдигна пушката си и заедно с Аш и Оливия обединиха огъня, за да пробият комбинираните щитове на елитните на стълбите. Група от враговете им се прегрупира в дъното, щитовете им

възстановиха енергията си и те отвърнаха на огъня. Аш и Оливия се прикриха от изстрелите.

Хълмът зад Кърт трепереше. Той се обърна и видя как двама Ловци пристъпват тежко на върха на позиция четири часа, обградени от авангард от трима елитни с енергийни мечове.

Кели реагира първа, придвижи се към тях, хвана един от елитните за китката и я счупи. След това заби лакът в лицето му, измъкна меч от ръцете му и го разряза на две, както и елитните от двете му страни. Тя се обърна към Ловците. За първи път в живота си бе твърде бавна.

Чудовищата бяха прицелили преносимите си оръдия към нея. Държаха я на мушка. Холи скочи между Кели и оръжията. Ловците стреляха. За част от секундата ослепителна зелена радиация очерта болезнено ярко двете спартанки. Свръхналягането на упорния изстрел на двете оръдия захвърли Кели, Уил и Люси във въздуха. Холи изхвъркна назад. От нея хвъркнаха пръски разтопена ИПЗ-броня, разпадаща се плът и димни струи.

Кърт стоеше ужасен и скован, но след миг инстинктите и обучението му се включиха на пълни обороти. Без да мисли, той се втурна напред преди Ловците да могат да довършат падналите му другари. Близкият ловец се извърна към него по-бързо, отколкото бе очаквал и заби двутонния си щит в слънчевия сплит на Кърт. Външното покритие на бронята му изхрущя и течният балистичен подслой се изплиска навън. Силна болка преряза гърдите му, ребрата му изпукаха. Той се изкашля и по вътрешността на визъора му полепна кръв. Свлече се в краката на Ловците. Беше зашеметен и едва успя да се съвземе, за да види как ловецът вдига двете си ръце над него за довършващ удар.

Снайперът на Линда изпука. Оголената коремна област на ловеца се пръсна в оранжева експлозия, но по чудо той не се свлече. Уил се засили към ловеца и прекатури звяра върху партньора му. Тримата се запремятаха надолу по стълбите.

Кърт се изправи, отърси се от почти заслепяващата болка, и докуцука до ръба. Уил се намираше между двамата Ловци в основата на хълма. Той изрита по-близкия в неброниранията средна част на торса и чудовището залитна назад. Около него, дузина шокирани елитни

гледаха невярващо, как самотен спартанец се сражава в ръкопашна битка с двама Ловци.

Кърт и Люси откриха огън и изтласкаха елитните назад преди извънземните да се осъзнаят.

Единият ловец замахна с щита си. Уил се сниши, стрелна се напред и удари с всичка сила ранения му корем. Ударът проби през плътта и изтръгна гърчещи се парчета от змиорки. Вторият ловец се отдалечи от битката и вдигна оръдието си. Уил се завъртя. Ловецът стреля по него. Енергийният щит на Уил изчезна и предната част на „Мьолнир“-бронята му се стопи. Той направи крачка към звяра и се строполи.

Ловецът се обърна, изрева към спартанците на върха на хълма и понечи да върне огромния си щит на мястото му... До главата на Кърт профуча ракета SPNKr, остави спирална следа от газове, изви се по посока на ловеца и се удари право в центъра на тялото му. Във въздуха изригна сфера от взривна енергия. Близките елитни бяха разпилени настрани като парцалени кукли, щитовете им пламнаха. Ловецът се пръсна в облак от змиевидни останки, които тупнаха с мокър звук на пода.

Кърт се обърна и видя до себе си коленичилият Фред. Празният SPNKr димеше. Настана тишина. Нищо не помръдваше. Нито елитните, нито Ловците, нито Уилям.

Кели и Линда най-сетне се изправиха и се отърсиха от сътресението, последвало детонацията на оръдейните снаряди. Застанаха до Кърт и Фред и се възряха в падналия си другар. Аш коленичи на мястото, където Холи се беше намирала преди секунди. Върху камъка личаха очертанията на два отпечатъка от ботуши... нищо повече.

Двама мъртви спартанци за секунди. Единият — стар приятел, а другият — момиче, което Кърт бе наблюдавал да расте от четиригодишна възраст. Въпреки това не можеше да спре, за да разсъждава. Не и докато бяха обградени от врагове. Все отговаряше за твърде много животи. Кърт погледна настрани и направи оценка на оцелелите врагове.

Оливия, застанала на седем часа, махна на Кърт да се приближи. Той се затътри към нея.

— Току-що се изтеглиха — прошепна тя.

В дъното на хълма ловецът и оцелелите елитни се бяха прегрупирани и се оттегляха. Вече бяха на петдесет метра от тях.

Кърт отиде до позицията на дванадесет часа, до Мендес, Марк и Том. Главният сержант го посрещна. Никога не беше виждал стареца толкова мрачен.

— И тук също се изтеглят, сър — каза Мендес. — Няма логика. Съглашенските войни винаги се сражават до последния жив.

Кърт извика данните на дисплея си, който все още беше изцапан с кръвта му, и провери биопоказателите на отряда. Сигналът на Уил беше идеална права. Този на Холи... липсваше.

— Искам всички да са нащрек. Кели, изтегли Уил. Линда, прикривай я — каза той по канала на отряда.

Спартанците се заеха със задачите си, но не изпратиха зелени потвърдителни сигнали. Това бе единственият признак на сковаващата им мъка.

Кърт седна. Внезапно се почувства твърде уморен, за да мисли. Тогава забеляза собствените си биопоказатели. Кръвното му налягане беше извън нормата, пулсът му прескачаше, електролитните показатели не бяха в ред. Имаше вътрешни кръвоизливи. Той извади кутия с биопяна, вмъкна върха ѝ в средната точка за инжектиране на бронята си и я изпразни. Течният полимер се разля по него и охлади гръдния му кош. Той притвори очи и когато погледна отново, кръвното му налягане беше стабилизирано, а главата му се беше прояснила.

Фред му показа с бърз жест да се приближи и Кърт уморено се надигна и отиде при другаря си.

— Там — посочи Фред към далечната страна на стаята-ядро. — Триста и петдесет метра. Сър, увеличете поляризацията на деветдесет и пет процента и ще ги видите.

Гласът му се тресеше от гняв.

Кърт затъмни визъора си и разбра причината за отстъплението на Съглашението. Подкрепления от над сто свежи елитни маршируваха зад генератори на енергийни щитове. Над тях напред-назад кръстосваха банши. Взводове грънтове сглобяваха плазмени оръдия. Най-отпред Кърт забеляза проблясък на златна броня — лидерът им, който се взираше в него.

— Искали са да ни отслабят преди главната атака — прошепна Кърт.

— Заповедите ви, сър? — попита Фред.

Покрай психическия шок от загубата на Холи, Уил и Данте и физиологическия, с който се бореше тялото му, Кърт бе забравил, че е командир. Целта да установи контрол над извънземните технологии и да спаси цялата човешка раса се върна с цялата си тежест върху раменете му.

Всъщност разполагаха с твърде малко възможности. Можеха да се сражават — да атакуват новата заплаха преди силите на врага да са придобили пълен синхрон. Без прикритие, артилерия, бронирани машини или въздушна подкрепа обаче всички спартанци щяха да бъдат покосени. Можеха да бягат — да използват хиперпространствения процеп в ядрото. Съглашението със сигурност щеше да ги последва, най-вероятно щеше да ги унищожи и да овладее още предходнически технологии. Това не беше приемлив вариант. Не и след всичко, през което бяха преминали, за да стигнат до тук.

Съществуваше и последна възможност — ядрените глави. Ако не успееше да спре Съглашението, можеше поне да ги лиши от наградата им. Щеше да отнесе бойните глави в ядрото и да прати всичко по дяволите.

— Дръжте ме в течение и изчаквайте — каза той на Фред и закуцука надолу към центъра.

Посрещна го д-р Хелси.

— Съжалявам — прошепна тя, — Холи и Уил...

Докторката спря по средата на изречението и Кърт видя отраженията на подскачащите му биопоказатели върху очилата ѝ. Дори не подозираше, че тя може да пресича кодирания им комуникационен канал.

— Ранен си — отбеляза тя, а изпод тъмните очила очите ѝ сякаш се взираха в тялото му. — Имаш вътрешни кръвоизливи... черният ти дроб... разкъсан е тежко...

Погледът ѝ отново се фокусира и гласът ѝ се превърна в шепот.

— Кърт, ако не бъдеш опериран, ще умреш от кръвозагуба. Все още си жив единствено заради биопяната.

Кърт бе извадил късмет, че щитът на ловеца не го разреза на две.

— Разбирам — той погледна отново таймера си: 6:32. — Ще издържа още няколко минути. След това можете да правите каквото искате с мен.

Той погледна зад д-р Хелси, към разлома в центъра. Пръстените се слягаха все по-бързо. Издатините бяха само на една осма от метъра над пода и видимо се свиваха. Погледът му улови проблясъци на златна слънчева светлина в процепа. Имаше и други цветове — зелено, синьо и кафяво, но изкривяването беше толкова голямо, че Кърт не можеше да определи формите на обектите отвъд.

— След като се затвори, това хиперпространствено поле ще остане ли цяло?

— Няма причина да мисля по друг начин — отговори докторката.

— Непреодолимо... — прошепна Кърт.

— За всяка сила в нашето триизмерно пространство, точно така.

Стражите, пръстените Хейло, този така наречен „Свят-щит“ и финия механизъм, който предходниците бяха задействали преди хилядолетия, щяха да свършат с... в този момент всичко му се изясни. Или поне успя да види някаква печеливша възможност за избор сред объркания пъзел.

Той деполяризира визъора си и погледна към д-р Хелси.

— Мисля, че разбирам какво се опитвахте да ми кажете преди, докторе. Предходниците са построили тази конструкция, за да предпазят тези „преродени“ от разрухата на пръстените Хейло. Нещо като бомбено убежище. Но те никога не са влизали вътре. Вие щяхте да го използвате за спартанците.

— „Зад заострения ръб на щита“ — цитира д-р Хелси. — Защитени... може би от всичко.

Той задържа погледа си върху нея и кимна.

— Ще изпратя отряд „Сабя“, Мендес и вас напред.

Тя премигна.

— Мисля, че каза, че ще се държим заедно.

През последните две десетилетия Кърт бе водил борба да запази спартанците си живи. Ами ако д-р Хелси се окажеше права и всичките тези битки се окажеха напразни? Ами ако независимо колко храбро се сражаваха, наистина нямаха шансове да спечелят тази война? Имаше ли смисъл да умреш или беше по-добре да живееш, за да се биеш някой друг ден? Дори ако този „ден“ се намираше далече в бъдещето.

Той се обърна към спартанците:

— Том, Люси, отряд „Сабя“ — каза той по комуникационния канал, — сложете Данте и Уил върху саркофазите. „Сабя“ ще се придвижат напред и ще проучат ядрото.

Том и Люси кимнаха и с помощта на Оливия и Марк пренесоха телата на мъртвите спартанци. Аш скочи долу в центъра и се приближи до него.

— Сър, няма да напуснем битката — каза той.

— Не става въпрос за битката — каза му Кърт. — Трябва да завършите мисията, синко. Изпълнете заповедите ми.

— Разбрано, сър.

Аш махна на Оливия и Марк да се присъединят към него около процепа.

— Хайде — каза им Аш.

Оливия и Марк погледнаха към Кърт и след това скочиха заедно в ослепителната светлина. Появиха се две големи искри и спартанците изчезнаха.

Аш се поколеба, ръката му се издигна към челото, но той се спря, спомняйки си забраната за отдаване на чест на бойното поле. Спартанецът изправи гръб, кимна на Кърт и скочи след другарите си от отряда.

Кърт включи радио канала.

— „Сабя-1“, чуваш ли ме?

— Добре съм... — гласът на Аш иззвистя с огромна скорост.

— „Сабя-1“? Аш?

По канала се чуваше единствено пращане. Дори и комуникационният сигнал не успя да проникне. Това допълнително затвърди убеждението на Кърт, че постъпва правилно. Надяваше се нещата да се подредят по най-добрия начин, така че „Сабя“ и останалите да бъдат наред.

— Пашкулите — каза Кърт и махна на Том и Люси.

Сержантите му избутаха криокапсулите и телата на Уил и Данте през разлома. Още искри. Тишина.

— Главен, докторе — каза Кърт. — Вие сте следващите.

Мендес погледна към разрива в пространството и след това към Кърт. Той преглътна и каза:

— Разбрано, сър. Ще ви чакаме от другата страна.

За първи път д-р Хелси не каза нищо. Вместо това тя отправи традиционния спартански жест за усмивка с два пръста над лицето си. Примигна бързо и се обърна към процепа. Мендес я хвана за ръката и те пристъпиха...

И изчезнаха.

— Започва се — обяви Фред по комуникационната система.

— Вие двамата, пазете отвора — нареди Кърт на Люси и Том.

Кърт се върна горе на ръба на хълма и заедно с Фред се загледа в сто и петдесетте елитни, които напредваха към тях. Този път нямаше бавни, внимателни маршове с наложени един върху друг щитове. Щурмуваха масирано. Баншите фучаха над формацията. Два от изстребителите летяха нависоко, а два ниско. Машините ускориха пред съглашенската пехота и над хълма.

Спартанците се скриха зад кулите и когато баншите преминаха, Линда изскочи иззад укритието си.

— Пипнах ги. — Снайперът ѝ беше на рамото ѝ. Тя застана неподвижно за миг и стреля веднъж по отдалечаващите се обекти, премести едва забележимо ръката си и стреля пак.

Пилотите на двете задни банши паднаха, машините им се устремиха надолу и заораха пода сред дъжд от искри.

Линда изхвърли пълнителя си, огледа патронника, разви затвора и го остави долу.

— Свърших амунициите.

Кърт, Кели и Фред наклониха пушките си към другите две банши и откриха огън. Куршумите засвистяха из въздуха и покриха вражеските машини. От водача се издигнаха валма от дим, преди да избухне в огнено кълбо, което прелетя през въздуха. Последното банши намали и се обърна в кръг.

Напредващата орда от елитни и Ловци беше само на двеста метра. Няколко войници от строя стреляха и над тях се понесоха подивели енергийни снаряди. Кулите вече бяха на тридесет градуса от повърхността и „хълмът“ беше висок само три метра. Кърт знаеше, че скоро няма да разполагат с никакво укритие.

Фред погледна към зеещия затвор на своята МА5В, от който се издигаше дим.

— Аз също ги привърших — каза той.

Кърт отвори административната поддиректория на дисплея си и отвори файла на спартанец–104.

— Като действащ командир на синия отряд те повишавам при полеви условия в чин младши лейтенант — каза Кърт на Фред. — Поздравления.

Фред поклати глава, без да разбира. Кърт качи информацията за смяна на ранга му и идентификаторът на Фред проблесна със знака за лейтенант — звезда и лента.

— Като офицер ще трябва да обръщаш внимание на по-мощната картина, Фред. Прекарай отряда си през хиперпространственото поле. Аз ще съм точно зад вас.

Линда и Кели се приближиха до тях.

— Веднъж те загубихме, Кърт — прошепна Кели. — Няма да те оставим втори път.

Плазмената артилерия порази наклона на хълма, натроши скалите и предизвика свръхнагreti конвекционни завихряния, от които въздухът затрептя.

— Никой няма да бъде изоставен — успокои я Кърт. — Просто искам да подготвя малък подарък за добре дошли на нашите приятели.

Той грабна раницата с бойните глави „Фенрис“ и я метна на рамо. Кели, Линда и Фред се спогледаха.

— Ще съм точно зад вас — каза им Кърт. — Сега тръгвайте. „СПАРТАНЦ-III“ ще се нуждаят от вас.

Над върха на склона се изви град от иглени куршуми, които се заразбиваха около тях. Спартанците се сгушиха един в друг, така че да представляват възможно най-дребна мишена. Енергийните им щитове засвяткаха при сблъсъците с кристалните шрапнели.

Закалените плочки на ИПЗ-бронята на Кърт изпукаха. Ударът разтърси костите му и разчупи втвърдяващата се биопяна в корема му. Той вкуси прясна кръв.

Бомбардировката прекъсна.

— Побързайте! — каза им Кърт.

Спартанците се затичаха към центъра. Процепът избледняваше и вече бе широк само метър. Неиде в дълбините му Кърт забележа сребристосиня ивица. Вода, която блестеше под слънчевата светлина?

Кели и Линда влязоха, без да се колебаят. Фред се спря, обърна се и му подаде ръка. Кърт я пое и я разтърси. Фред пристъпи назад и

изчезна.

Останаха само Том и Люси, които все още пазеха отвора. ИПЗ-броните им се пренастроиха и повърхността им се превърна в имитация на златната слънчева светлина в процепа.

— Добре, вие двамата...

— При цялото ми уважение, сър — каза Том. — Ние няма да тръгнем. Ще трябва да ни предадете на военен съд.

Люси не каза нищо, но ясно демонстрира решимостта си да се сражава, като вдигна ракетомета си SPNKr. Процепът потрепна, замъгли се и се сви до половин метър.

— Нямаме време за това — изръмжа Кърт.

Том пристъпи по-близо до Люси. Разбира се, беше глупаво да мисли, че Том и Люси ще го изоставят след толкова много години, прекарани заедно, въпреки заповедите. Може би дори се досещаха какво възнамерява да направи.

— Добре, печелите. Колко амуниции имате? — Кърт отиде до Том. — Ще си поделим резервите.

Том погледна надолу към пушката си...

Кърт го удари под шлема с плоската част на дланта си. Ударът запрати спартанеца на половин метър във въздуха. Том се стовари неподвижен на пода. Кърт се завъртя към Люси и вдигна предупредително пръст, предупреждавайки я да стои мирно. Той провери биопоказателите на Том. Нямаше счупени кости. Нямаше церебрални отоци. Просто беше в безсъзнание.

— Ще живее — каза той. — И двамата ще живеете. Сега ми помогни.

Хълмът се покри със сенки. На петдесет метра над Кърт преминаха три банши.

Люси пусна ракетомета и помогна на Кърт да изправи Том.

Кърт я прегърна с изтръпналата си ръка.

— Вие двамата не оцеляхте на Пегаси Делта, за да загинете тук — каза й той. — Предстоят ви още много задачи.

Тя започна да мята яростно глава напред-назад.

— Да — каза той. — Не ме карай да...

Зрението му се замъгли, връхлетя го световъртеж. Сърцето му водеше истинска битка. Започна да бие все по-бързо и по-бързо. Усети

как в стомаха му пропълзвява топла струя. Губеше все повече кръв. Щеше да изпадне в шок.

Плазмените снаряди на пищящите банши-бомбардировачи надупчиха близките скали и ги направиха на парчета.

— Моля те — прошепна той.

Люси се пресегна към визъора на Кърт и доближи два пръста до устата му. Опита се да промълви нещо, но успя само да изплаче приглушено. Той хвана ръката ѝ, стисна я и я пусна.

Люси остана така за миг, погледна за последен път към Кърт и се вмъкна в отвора.

— Сбогом — каза той.

Нямаше ги. Всички си бяха тръгнали.

Време беше да се концентрира върху задачата си. Той вдигна карабината МА5К на Том. Броячът ѝ показваше пълнен на половина пълнител. Трябваше да стигне. Той грабна и последния ракетомет. Сигурен беше, че ще му бъде от полза.

„Хълмът“ около центъра беше висок само метър и се свиваше бързо, докато концентричните кръгове се прибираха към пода на стаята. Подобните на перки кули се сгъваха навътре и вече бяха почти легнали върху повърхността.

На върха на хълма се показаха елитни снайперисти и изстреляха стегнат залп от плазма. Кърт бе твърде бавен, за да избегне изстрелите. ИПЗ-бронята му се нагря, напука се и половината от гръдната му плочка се отчупи.

Кърт падна на колене, обгърнат от пламъци. Съзнанието му се покри с чернота. Той започна битка, за да задържи съзнанието си — бореше се с цялата сила на волята си — и зрението му се проясни.

Снайперистите отстъпиха назад, без да отделят време да го довършат. Още елитни се появиха на хълма, който вече беше висок само половин метър и се изравняваше все по-бързо. На малкото възвишение се появиха двама Ловци, които огледаха преценяващо Кърт и изсумтяха разочаровано.

„Почти се получи — помисли той. — Почти е готово. Почти спечелихме.“ Кърт грабна ракетомета SPNKG и стреля от височината на бедрата си. Ракетата изригна към единия ловец, попадна в целта, взриви се и го изхвърли от върха. Кърт вдигна карабината си и засипа с куршуми другия ловец, но той се скри като костенурка зад щита си.

Карабината изтрака на празно.

Ловецът се изправи и изръмжа. Партньорът му, окървавен и все още обгърнат от пушек вследствие на удара с ракетата, се затътри тежко към Кърт. Ръцете му бяха вдигнати, за да го разкъсат на парчета.

Кърт погледна назад. Процепът вече беше голям колкото трептящ пламък и продължаваше да се свива. Таймерът му показваше „0:47“.

Зад Ловците прозвуча ядосан рев и двамата спряха на място.

Към тях закричи елитен в златна броня. Той погледна към Кърт отчасти с презрение... и отчасти с уважение. След това изкрепя заповеди към Ловците и останалите.

Преводаческият софтуер на Кърт дешифрира част от казаното: „Не нанасяйте щети на центъра. Инженерите с шунтовете за хиперпространствени полета... Отворете наново сребърната порта. Славата е наша!“

Тълпата от съгласенски войници нададе гръмовен рев на триумф.

Кърт опита да се изправи. Изпитваше повече болка от когато и да било, чувстваше краката си като направени от мокър пясък. Зрението му се стесни до тунел, но той се изправи и вдигна ръцете си в бойна поза.

— Не сте спечелили — каза Кърт. — Все още трябва да преминете през мен.

Корабният командир се вгледа в Кърт и кимна. Може би го разбираше, а може би не. Съществува гледаше към него като на равен. Брат по оръжие.

Концентричните кръгове около тях се слегнаха с пода. Последва шептящо съскане и издатините се сляха в непрекъсната гладка повърхност. Перките докоснаха тихо повърхността. Тринадесетте арматури се прибраха на два метра от центъра на стаята.

Броячът му замига: „0:00“. Той издиша. Процепът бе затворен.

Кърт отвори файла с данните за отряда с подзаглавие „състояние“ и премести Уил, спартанец-043, Данте, спартанец-Г188 и Холи, спартанец-Г003 към колоната „изчезнали по време на мисия“, придържайки се към традицията спартанците никога да не бъдат обявявани за „убити в битка“. Кърт маркира лейтенант командир Кърт Амброуз и също премести името му към изчезналите — до Кърт, спартанец-051.

Стаята започна да се върти. Устата му пресъхна. Опита се да преглътне. Не успя. Зрението му се усили двойно и му се стори, че Том и Люси идват за него — но това не бяха те. Бяха Шейн, Робърт и Джейн от отряд „Вълча глутница“. Заедно с него на платформата имаше стотици спартанци — от екипи „Алфа“ и „Бета“, Данте, Холи, Уил и дори Сам... всички бяха готови да се сражават рамо до рамо с него и да спечелят битката.

Халюцинираше ли? Може би. Въпреки това се радваше.

Призрачните спартанци кимнаха и вдигнаха палци в сигнала „ще се справим“. Кърт нямаше да ги разочарова. Трябваше само да спре съгласенската армия, сам-самичък. Една последна невъзможна мисия — кратката дефиниция на всеки спартанец. Най-малкото, което им дължеше.

Флотският командир изръмжа нещо към Кърт и преводът се процеди през говорителя на шлема му: „Последна битка, демоне. Ще умреш и ние ще отворим отново сребърния път“.

— Да умра? — засмя се Кърт. — Не знаеше ли? Спартанците никога не умират.

Кърт обърна ръкавицата си нагоре и натисна детонатора.

ЕПИЛОГ СВЯТ-ЩИТ

ГЛАВА 40

2250 ЧАСА, 4 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / СИСТЕМА ЗЕТА ДОРАДУС

ЛУНАТА НА ОНИКС

НА БОРДА НА ХИЩНИКА НА КУОН „ЗДРАЧ“

— Сър, засичам нещо! — Лейтенант Джо Янг се надвесил над сензорния пулт, по чиито екрани танцуваха енергийни копия. — Налице е двоен ЕМП-модел. Под повърхността.

Той поклати глава и нервно повдигна вежда.

— Появиха се многобройни енергийни модели. Стотици. Всичките се намират под повърхността.

Командир Лаш и лейтенант командир Уотърс застанаха зад Янг и се опитаха да извлекат някакъв смисъл от събитията.

— Определено е ядрено оръжие — каза задъхано Уотърс. — Радиологичните пропорции показват, че е от нашите.

Електромагнитните пулсове избледняха сред бурното море от големи вълни.

— Това е доста повече енергия, отколкото могат да отрицат две бойни глави „Фенрис“ — каза Лаш. — Долу се случва нещо по-голямо.

Той издиша и докато дъхът му излизаше навън, тялото му потрепваше слабо. Никой не забеляза.

Той отвори корабния комуникационен канал към Чо.

— Какво е състоянието на хиперпространствените кондензатори?

— Седемдесет и три процента — отговори Чо. — Губим по 0,3 процента на минута, сър.

— Бъди в готовност да загрееш рязко реактора — каза му Лаш. — Пренасочи цялото захранване към хиперпространствената система.

Последва дълга пауза, след която дойде и отговор.

— Да, сър. Тук Чо, край.

Внезапното нагряване на реактора щеше да изпрати енергиен сигнал към съглашенската армада. Лаш обаче се надяваше, че каквато

и да беше тази планетарна активност, щеше да отклони вниманието на врага и да позволи на „Здрач“ най-после да избяга.

Лейтенант Бетани Дурано се тресеше напред-назад в стола си. Очите ѝ бяха като залепени върху трите сателитни трансмисии, които се нижеха върху навигационния ѝ пулт. Тя натисна три микротръстерни контролера, като запази сателитите „Черна вдовица“ на границата на комуникационния обсег. Беше на самия ръб. В интерес на истината, Янг и Уотърс също бяха в такова състояние. Дори Чо, на долната палуба, демонстрираше класическите признаци на отдръпване от реалността, които съпътстваха бойната умора.

„Здрач“ бе преживял погрома над флотилията на адмирал Патерсън и бе запазил прикритието си в мрака, докато армадата на Съглашението прелиташе право над тях. Това се бе оказало най-трудно за екипажа му — да се придвижват метър по метър към луната, да се носят през поле от космически боклук, пълно с изпотрошени корпуси на кораби на КУОН, разрушени спасителни совалки и хилядите тела на най-смелите мъже и жени във флота.

Успяха да стигнат незасечени до другата страна на сребърната луна на Оникс и кацнаха нежно в сянката на един от кратерите ѝ. Докато „Здрач“ се наместваше на повърхността, лейтенант командир Чо изстреля три стелт сателита „Черна вдовица“ с големината на бейзболни топки, чрез които да наблюдават съглашенските сили.

— Енергийните вълни се разпространяват по планетата, сър — каза Янг, който беше напълно объркан от показателите на сензорите.

— Включи го на екрана — нареди Лаш.

Трите главни дисплея оживяха, захранени със сателитните образи от Оникс — океани от лазурни и перлени облаци и смарагдови континенти със зигзагообразни планински вериги. Във висока орбита се носиха съдове на Съглашението. Движеха се на глутници. Двигателите им оцветяваха космическата чернота във врящо синьо. На повърхността на планетата се появи точка — червена светлина, която се издигна нагоре, пръскайки разтопена скала и пепел. Още три заблестяха на екрана... след това още дузина... след тях стотици. Между експлозиите се отвориха назъбени пропасти и скоро по света плъзна паяжина от врящи потоци от лава. Те достигнаха полярните райони и ледените шапки избухнаха в гейзери от пара.

— Плазмена бомбардировка — каза Янг. — Цялата енергия идва от вътрешността на планетата.

Единичен лъч от светлина прониза сгъстяващите се облаци — ослепително син нюанс, който разреза горните слоеве на атмосферата и се изстреля към космоса.

На екрана на Янг се появи вълнообразен спектър.

— Виждали сме това и преди — каза Лаш. — Комбиниран огън на дрони.

Към първия лъч се присъедини втори. След него заблестяха още хиляди, излъчени от повърхността на Оникс. Блестящи копия запълниха пространството и превърнаха планетата в морски таралеж от чиста енергия. Корабите на Съглашението, поразени от лъчите, бяха мигновено превърнати в йони.

Оникс се разтърси и повърхността експлодира към космоса. Под слоевете от прах и пламъци се оформи замъглена схема от кръстове, линии и точки.

— Увеличи хилядократно — нареди Лаш.

Янг стоеше неподвижно. Уотърс се наведе и натисна командата.

Екранът премигна и гледката се приближи — през врящ въздух, облаци, разпадащи се планини — чак до нивото на повърхността, където разкри решетка от триметрови прътове и половинметрови червени сфери, които се носеха между тях, образувайки кристална структура.

— Отдалечи го — каза Лаш.

Гледката се отдръпна и показа, че това скеле от дрони се простираше на километри... те се бяха крили под всяка земна маса, под всеки океан, под цялата повърхност. Системно подредените им редици приличаха на въглеродни връзки на безкрайна полимерна верига или огромна колония от живи, свързани мравки войни.

Дроните бяха планетата Оникс.

— Те са трилиони — прошепна лейтенант Дурано.

Групи от дрони започнаха да се нагряват. Комбинираните лъчи отново се изстреляха нагоре и изпариха още по-далечни съглашенски съдове.

— Те защитават света — каза Уотърс. — Защо?

— Шоковата вълна от взривовете на повърхността ще се удари в далечната страна на луната след седем секунди — каза Дурано. Кръвта

се отдръпна от лицето ѝ.

Екраните се изпълниха със смущения.

— Загубихме сателитите — извика Янг.

— Чо — каза Лаш. — Загрей рязко реактора и насочи всичко към кондензаторите. Сега! Изведи ни оттук!

ГЛАВА 41

1100 ЧАСА, 4 НОЕМВРИ, 2552 ГОДИНА (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР)

НЕИЗВЕСТНО МЕСТОНАХОЖДЕНИЕ В ПРЕДХОДНИЧЕСКАТА КОНСТРУКЦИЯ, ИЗВЕСТНА КАТО СВЯТ-
ЩИТ

Спартанците и д-р Хелси се събраха около гробовете на Уилям и Данте.

Мястото беше хубаво, слънчевата светлина шареше по реката, която течеше покрай горичката от дъбови дървета. Около местността се извиваше пътека от закален оникс. Бяха извадили няколко от плочите, издълбаха имената на Уилям и Данте върху тях и издигнаха още две като паметни плочи на Холи и лейтенант-командира. Старшина Мендес прочете следните думи от малка черна кожена книга:

Дойдохме на място, далече от дома.

Много време мина, откакто последно видяхме изгрева. Място, където мирът може най-накрая да дойде. Място, където можем да починем и да се смеем, да пеем и да обичаме отново.

Той склони глава и затвори томчето „Разказ за един войник — Войни в дъждовните гори“, военната класика, написана през 2164 година.

Последва миг на тишина.

— Обявявам край на официалното погребение. Свободно — каза Фред.

Аш положи по една празна оловна гилза пред всяка от плочите в знак на уважение към другарите си спартанци. Не знаеше какво друго да направи. Бяха минали ден и половина, откакто лейтенант-

командирът им бе наредил да преминат през процепа. Ден и половина, откакто той се затвори и ги остави тук.

Шокът от загубата на Кърт и останалите не отслабваше. Всички се чувстваха вцепенени и празни. Спартанците обикновено не си позволяваха лукса на скръбта. Размислите за мъртвите почти винаги биваха прекъсвани от нова мисия или битка и вниманието им се пренасочваше към по-голямата стратегическа задача за спасението на човечеството. Не и този път.

Хиперпространственият разлом се беше държал стабилно, когато спартанците от отряд „Сабя“ преминаха първи. Изхвърли ги от три метра височина върху покрит с трева хълм. Д-р Хелси, Главният Мендес и криопашкулите ги последваха малко след това. Пред очите им разломът започна да се срива. Когато Фред, Линда и Кели се появиха, те веднага опитаха да се върнат. Том и Люси се изсипаха след тях. Отворът вече беше твърде малък. Можеха само да гледат как се свива до единична трепкаща точка и изчезва.

Повечето от тях си мислеха, че хиперпространственият път ще ги премести в затворена стая в изкуствената конструкция, известна като Оникс. Никой, нито дори д-р Хелси, не беше подготвен за това.

Над тях гореше златно слънце. Небето над хоризонта, ако можеше да се нарече небе, беше синьо като яйцето на червеношийка, но потъмняваше бързо до индигово и черно, колкото по на високо стигаше окото. Цветовете му се затопляха отново около слънцето. Звезди нямаше.

Повърхността се простираше във всички посоки — поляни, реки, езера, гори, виещи се пътеки, всичко беше напълно плоско. До момента, в който Линда не погледна през мерника си „Оракул“. Тя откри, че всеки хоризонт се издига нагоре, докато закривените повърхности не се загубеха в далечината. Според Линда сякаш се намираха на дъното на огромна купа.

Д-р Хелси ги увери, че със сигурност не се намират в „купа“.

— Намираме се в сфера — повтори тя за трети път на Главния Мендес.

Старшината седна на тревата.

— Още веднъж — каза той. — Обяснете ми. Моля ви, докторе. Бавно.

Д-р Хелси въздъхна, приглади полата си и седна до него.

— Добре, старшина — тя разгърна лаптопа си и на екрана му заблестяха числа, карти и спектроскопични анализи.

Спартанците също дойдоха да слушат. Всъщност, въпреки че разбираха научните принципи, чрез които д-р Хелси стигаше до заключенията си, все още не им вярваха.

— Да започнем с това така наречено „слънце“ — тя посочи нагоре и след това към информацията на екрана на компютъра си. — Спектралните и енергийните излъчвания съвпадат с тези на джудже от клас 02, малко по-дребно от земното слънце.

— Второ, забележете извивката на този свят, вдлъбнатината, видяна през мерника на Лиза — тя извика нов екран, върху който лаптопът очерта звездата и крива, която се завъртя до пълен кръг.

— Чрез екстраполация изчислих диаметър от сто и петдесет милиона километра — две астрономически единици, еквивалентни на разстоянието от Земята до нейното слънце.

— В заключение? — тя направи пауза, търсейки драматичен ефект. — Намираме се в Дайсънова^[1] микросфера.

Аш махна шлема си и усилено се зачеса с ръце по главата.

— Това не може да е вярно — протестира той. — Ние преминахме през разлома и се озовахме тук мигновено. Дори през хиперпространството би ни отнело някакво време, за да стигнем до друга звезда.

— Напълно вярно — каза д-р Хелси. — Само че ние не сме напусkali Оникс.

— Това е частта, която не схващам — промърмори Кели.

— Познанието на предходниците за хиперпространствените технологии е било много по-напреднало от нашето или това на Съглашението — обясни д-р Хелси. — Според мен тази сфера се намира в центъра на планетата, капсулирана и защитена от хиперпространствен мехур от свита пространственост.

Главния Мендес се огледа наоколо и поклати глава. Или не можеше, или не искаше да приеме нейното тълкуване на фактите.

— Ако всичко това е вярно, докторе — каза Фред — и предходниците са построили това като подслон, като бомбено убежище, което да ги предпази от конструкциите Хейло или Потопа, тогава защо не са тук?

Д-р Хелси сви рамене и отрони думи, които никога не вярваше, че е способна да изрече.

— Не знам — тя затвори лаптопа си. — Дали нещо в плана им се е объркало? Или всичко е протекло според предвиденото? Може никога да не разберем. Защо Потопа все още съществува и къде са мистериите, които ни предстоят да разрешим.

Те останаха така за минута. Мълчаха и се мъчеха да обхванат с мисъл мащаба на това място и тайните на предходниците на възраст от еони, а накрая се опитаха да свържат всичко със събитията от последните няколко седмици.

Фред грабна пушката си и каза:

— Аш, поведи отряда си и събери запасите ни. Потегляме на петици.

— Да, сър. — Аш върна шлема на главата си. Той и останалите „СПАРТАНЦ-III“ се раздвижиха като ударени от светкавица.

— Старшина — каза Фред на Мендес. — Искам отчет за всичките амуниции, с които разполагаме.

— Сър! — Мендес скочи на крака. — Заемам се.

— При цялото ми уважение, лейтенант — каза д-р Хелси, без да става. — Накъде точно смятате да тръгнете? Трябва да починем, да помислим и да излекуваме раните си. Изгубихме толкова много...

— Да, така е — отговори Фред. — Затова трябва да се движим. Данте и Холи загубиха живота си по време на битка. Кърт остана зад нас, за да е сигурен, че Съглашението няма да ни последва. Сега нашият дълг е да завършим мисията си, да открием предходническите технологии и да ги върнем с нас на Земята.

Той понижи глас и добави:

— Ако не изпълним поне това, ще обезчестим саможертвата им.

Линда се приближи до него и каза:

— Нека, например започнем, като потърсим начин да отворим криопашкулите на отряд „Катана“, сър. Да ги събудим и размърдаме.

— Да! — каза Кели и се присъедини към тях. — Да разбием хиперпространствените полета около тези неща и може би ще разберем и как да излезем от тук.

Д-р Хелси се втренчи в тях и повдигна очилата върху носа си.

— Ясно. Надявам се, разбирате, че макар и отвън това пространство да е с диаметър само няколко метра от центъра на Оникс,

свитата му пространственост прави площта му... — тя наклони глава, докато пресмяташе, — многократно по-голяма от тази на Земята.

Фред погледна към Кели и Линда и каза:

— Тогава най-добре да се залавяме за работа. Трябва да покрием изключително голяма площ.

Д-р Хелси се изправи, въздъхна дълбоко и изтръска тревата от лабораторната си престилка.

— Много добре. Ще си събера нещата.

Тя се отдалечи под погледите на спартанците.

— Мислите ли, че Джон все още е там? — прошепна Кели. — Имам предвид жив?

— Да — каза Линда.

— Трябва да е жив — каза й Фред. — Той е единственият останал, който може да спре Съглашението.

— Докато ние сме затворени тук — Кели изрита тревата. — Какво мислиш за останалите? Отряд „Сабя“?

— Те са деца — каза Фред. — Но някога и ние бяхме такива. Мисля, че са спартанци, като нас.

Аш пристъпи към тях, а зад него с раници в ръце вървяха Оливия и Марк.

— Всичко е готово, сър — каза Аш.

— Добре — Фред сложи ръка на рамото на Аш и кимна към останалите.

— Добре дошли в синия отряд, спартанци — каза Кели. — С вас ще станем страхотен отбор.

[1] Американски физик теоретик от британски произход, един от създателите на квантовата електродинамика — Б.р. ↑

Издание:

Ерик Нюланд. Призраците на Оникс

Редактор: Станислава Първанова

Коректор: Нели Байкова

Дизайн на корицата: Бисер Тодоров

Предпечатна подготовка: Таня Петрова

формат 70×100/32

A Tor Book

Published by Tom Doherty Associates, LLC Copyright

© 2006 by the Microsoft Corporation

ISBN 978-0-765-31568-7

© Издателска къща „ИнфоДАР“ ЕООД — София, 2007

ISBN-13: 978-954-761-293-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.